

Giới thiệu Tàn Giản

Một người thân mặc chiến bào, đôi mắt như ngọc mài trên núi Thiên Sơn vì nàng chấp nhận bỏ qua tất cả nhưng trong ánh mắt ấy vẫn có vẻ ưu buồn phiền muộn...

Một người đứng trên vạn người hoàng đế chính thất, kẻ máu lạnh chuyên dùng mưu mẹo để bình định thiên hạ nhưng cũng vì nàng nguyện ý thay đổi làm một hoàng đế tốt...

Một tướng quân Đại Tàn tài năng vượt bội cũng vì mảnh tre đính ước mà từ bỏ tất cả để có nàng. Nhưng ai mới có được trái tim nàng mời các bạn đón xem

Bạn đang đọc truyện *Tàn Giản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Chương 1. Bí mật giếng cổ

“Hứa Hàn Phuong, nhanh lên một chút! Chúng ta phải lên đường.” Một lão giả cao giọng gọi.

Lão giả lớn lên vừa cao lại vừa gầy, lưng có phần hơi còng. Gương mặt gầy gò, giữ lại bộ râu dê (bộ râu này có hình dạng giống râu dê í), phía trên bộ râu là hai phiến môi mỏng, hàm răng có phần nhỏ. Một khuôn kính mắt đen được giữ yên trên sống mũi, tròng kính rất dày có dạng bình, ánh mắt phía sau cặp kính lại vô cùng khác biệt, đó là một đôi mắt nhỏ sáng ngời hữu thần. Người ta đều là mắt to sáng ngời hữu thần, nhưng là đôi mắt của ông nhỏ lại đặc biệt sáng sủa, lóe ra ánh sáng trí tuệ. Đứng nhìn diện mạo xấu xí bên ngoài của ông, ông thế nhưng là nhà khảo cổ học nổi danh lưng lầy trong nước, ngôi sao sáng trong giới khảo cổ - Trịnh Nhất Phi, Trịnh giáo sư.

“Ai! Lập tức rời ngay.” Ở trong phòng một thanh âm thanh thúy trả lời. Tiếp theo cửa mở, một nữ sinh viên tràn ngập tinh thần phấn chấn đi ra.

Vóc người cao gầy, thân hình cân xứng, da thịt trắng ngần, mái tóc đen nhánh buông xuống bên hông, lay động theo gió. Mặc áo màu trắng bó sát người, quần jean, đem dáng vẻ duyên dáng hiện ra hết không thể nghi ngờ.

Đặc biệt làm người khác chú ý còn có trên cổ nàng đeo một tử thủy tinh (thủy tinh tím). Thủy tinh lớn như hạt quả hạnh vậy, do ánh mặt trời chiếu rọi xuống phát ra màu sắc kỳ lạ.

Từ thủy tinh này là khi lần trước nàng đi xem tượng binh mã, một ông lão tóc trắng xóa tại dưới chân Ly Sơn đưa cho nàng. Nàng tò mò hỏi ông lão vì sao phải đưa cho nàng, lão chỉ thần bí cười cười nói: “Chỉ đưa cho người hữu duyên.” Nàng còn muốn hỏi lại, ông lão đã biến mất ở trong biển người.

Hứa Hàn Phuong mời thầy giáo hỗ trợ giám định khối thủy tinh này, Trịnh giáo sư kinh nghiệm phong phú nói hình dạng thủy tinh là thiên nhiên hình thành, không thể căn cứ vào công nghệ cắt kim loại nào kết luận tuổi đời thủy tinh. Nàng đành phải thôi.

Hứa Hàn Phuong bình thường cũng cảm tử thủy tinh hướng về ánh sáng mặt trời nhìn một chút, mỗi lúc nhìn đều nghĩ bên trong mơ hồ dường như có vật gì đó, mắt nhất định nhìn kỹ nhưng lại không có. Nàng nghĩ nếu là người hữu duyên, một ngày nào đó sẽ mở ra bí mật của thủy tinh.

Lúc này, Trịnh Nhất Phi cười híp mắt nhìn học trò yêu quý của mình. Đây cũng là học trò ông đặc ý nhất, tham gia không được bao lâu, năng lực lại rất tốt.

Hứa Hàn Phuong vừa kết thúc sinh nhật 23 tuổi. Đứng xem nàng chỉ có 23 tuổi, nàng chính là gương mặt học sinh giỏi nổi danh và hoa hậu giảng đường trong trường học. Sau khi thi được trường đại học danh tiếng, học tập quản lý kinh tế. Hai năm kết thúc xong toàn bộ môn học. Tiếp đó liền thi đậu vào ban khoa học lớn của trường. Còn chưa tốt nghiệp đã bị các cơ quan đơn vị theo dõi. Trong lúc mọi người hâm mộ đỏ mắt, cho rằng thời điểm nàng tiền đồ vô lượng(1), nàng chợt làm một quyết định làm cho mọi người rớt mắt kiếng, bỏ đi chuyên môn hiện tại, thay đổi học chuyên ngành khảo cổ. Dưới tình huống nhiều ngày thấy hướng dẫn khuyên can vô hiệu, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu thờ dãi tán thành quyết định của nàng.

Hứa Hàn Phuong từ nhỏ đã đam mê lịch sử, lúc nào cũng thích tưởng tượng cổ đại đến tận cùng là đáng về gì? Nàng nghĩ chuyên ngành khảo cổ này có khả năng thỏa mãn hiếu kỳ của nàng nhất. Mỗi lần cầm trong tay văn vật(2) lịch sử để lại, bọn họ có dũng khí vượt qua thời đại, trở lại cảm giác thuở xưa. Người khác đều nghĩ khảo cổ là công việc cực khổ nhất, nhưng nàng lại cảm thấy vô cùng lạc thú.

(1) nghĩa là con đường tương lai rộng mở.

(2) là di vật văn hóa.

Khảo cổ quả thực rất khổ cực, hầu như bình thường đều công tác ở bên ngoài. Mỗi ngày phong sương日晒(3), nhưng nàng vẫn như trước thiên sinh lệ chất thanh khiết mỹ lệ(4), tràn đầy sức sống thanh xuân. Đây không phải là chăm sóc tốt, là bởi vì nàng thích vận động. Mặc kệ đến nơi nào, cực khổ

hơn, mỗi ngày nàng đều có thói quen dậy sớm vận động buổi sáng. Nàng còn là nhà vô địch đại hội thể thao sinh viên về xạ kích, nhu đạo (judo), quyền đạo các loại vận động nàng cũng thích.

(3) gió thổi mặt trời chiếu. Minh nghĩ ý là làm việc ngoài trời.

(4) trời sinh đoan trang, xinh đẹp thuần khiết.

Hứa Hàn Phương về mặt phần khởi đi đến trước mặt Trịnh Nhất Phi, cười hỏi: “Thầy Trịnh, ngày hôm nay chúng ta đi đâu?” Trên mặt tràn đầy sức sống thanh xuân.

Trịnh Nhất Phi đẩy đẩy kính mắt: “Nghe nói nơi nào đó phía Tây Hồ Nam phát hiện vài mộ táng, chúng ta hôm nay nhanh chân đến xem.”

“Tốt nha!” Trên khuôn mặt Hứa Hàn Phương vẫn cực kỳ hưng phấn như ánh mặt trời rực rỡ vậy.

Thầy trò hai người, ngồi xe lửa chuyển sang ô tô. Qua thêm mấy ngày bốn ba nữa, dựa vào núi rồi đến một thôn nhỏ giáp sông. Phong cảnh của thôn nhỏ vô cùng xinh đẹp.

Đã có mấy đội khảo sát ở hiện trường tiến hành công tác khai quật.

Hứa Hàn Phương bởi vì chỉ bước vào giới khảo cổ không đến ba năm, kinh nghiệm khiêm khuyết, cho nên vẫn chỉ là làm một trợ thủ nhỏ bé. Nàng cũng lấy ra một thanh bàn chải nhỏ, hướng mảnh vụn vỡ nát được phát hiện trên nghĩa địa quét nhẹ nhàng, vừa quét vừa hỏi thăm: “Vị lão sư này, ông có thể cho tôi một chút tình huống ở nơi này không?” Thanh âm ngọt ngào.

Ở kế bên một người trung niên cẩn thận làm việc, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, miệng mở ra hình dáng cười cười giống người cổ hũ vậy.

Không phải là khảo cổ lâu dài sẽ biến thành như thế đi? Hứa Hàn Phương không nhịn được nghĩ, nàng cũng không hy vọng tương lai mình cũng thay đổi thành như vậy. Nàng cũng lễ phép hướng người kia cười cười, cười xuất hiện hai cái má lúm đồng tiền nhọt nhọt, hợp với đôi mắt to sáng ngời, cái mũi thẳng, hồng nhợt, xem vô cùng tốt.

Có thể là cô gái xinh đẹp, dường như đều làm cho người khác thích, người trung niên không cự tuyệt: “Cô muốn biết cái gì?” Hỏi xong, tiếp tục cúi đầu cẩn thận tỉ mỉ làm việc.

“Toàn bộ!” Hứa Hàn Phương không chút khách khí nói. Người trung niên liếc Hứa Hàn Phương một cái, thông thả mà nói: “Ở đây phát hiện ba tòa mộ táng, ba tòa mộ này hô ứng lẫn nhau, phân bố thành hình chữ phẩm(5). Nhưng tế nhị là, ba tòa mộ táng to lớn này chôn cất mấy người không cùng thời

gian của đoàn người. Cho nên chúng ta hoài nghi vùng lân cận những cụm mộ táng này, hẳn đã từng là vùng con người sinh sống đông đúc, rất có khả năng đã từng có một tòa thành trì tồn tại qua.

(5) xếp thành ba đỉnh của tam giác.

“Vậy bây giờ thì sao? Có phát hiện gì không?” Hứa Hàn Phương truy hỏi.

“Còn chưa có.” Biểu tình nghiêm túc giống như một người lỗi thời, nhàn nhạt trả lời từng câu, liến chuyên tâm làm việc, không để ý tới Hứa Hàn Phương nữa.

Hứa Hàn Phương khả ái nhún nhún vai cũng liến không hỏi thêm nữa, nàng biết người của ngành khảo cổ đều ưa thích một người tập trung ý chí làm việc, không thích người khác làm phiền.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến một hồi, mọi người đều chạy nhanh tới cái hướng kia. Hứa Hàn Phương cũng tò mò chạy tới.

Trên một khoảng đất trống đã vây quanh rất nhiều người. Thì ra là, một người đội viên trong phạm vi khảo cổ chuẩn bị xuống phía dưới dò xét kiểm kê địa tầng. Phát hiện một cái giếng cổ.

Niên đại của giếng cổ còn chưa có biện pháp kết luận. Nhưng mà bên trong giếng cổ chất đầy rác. Rác vốn không có gì hiếm lạ, nhưng rác bên trong giếng là rác thời cổ.

Có sự phát hiện này mọi người đều rất hưng phấn. Công tác đào móc bắt đầu, mọi người đều đưa ánh mắt tập trung ở miệng giếng.

Miệng giếng này so với tưởng tượng của mọi người lớn hơn rất nhiều, mặt bằng ước chừng lớn bốn mét vuông vậy, cũng không giống là giếng của dân chúng dùng làm nước uống.

Giếng cổ này và cụm mộ táng xung quanh có quan hệ gì sao? Ở đây trước kia hay không là giấu giếm một tòa cổ thành? Nó đến tột cùng là dùng làm gì? Vì sao lại bị bỏ hoang, lấp đầy rác rưởi? Mọi người mang theo các loại nghi vấn cẩn thận đào xới.

Thuận theo khai quật thâm nhập, rác trong giếng cổ liên tục được vận chuyển ra ngoài. Bắt đầu là thời kỳ dân quốc, tiếp theo là đời Thanh, sau đó là đời Minh... Trong lúc nhất thời, các loại suy đoán kỳ lạ bao phủ trong lòng mỗi người. Cái giếng này đến cuối cùng là niên đại nào chứ? Nó có thể vạch trần cho chúng ta bí mật gì? Mọi người đều cấp bách muốn biết bí mật của giếng cổ.

Giếng cổ đã đào sâu hơn mười thước, đã khai quật xong rất nhiều văn vật thời Hán, nhưng mọi người cảm thấy phía dưới vẫn rất sâu.

Lúc này những vấn đề mới xuất hiện, bởi vì đã qua hơn một nghìn năm, giếng cổ bất cứ lúc nào cũng có khả năng sụp đổ. Công tác đào móc phải tạm thời dừng lại, tìm đến nhân viên xây cất chuyên nghiệp giải quyết những...vấn đề nan giải này.

Đối với thành giếng tăng cường vững chắc vật lý rồi những người sau lại tiếp tục đào móc. Mọi người cảm đèn pha đi xuống phía dưới, hôm nay mọi người ngoài ý muốn có phát hiện, từ trong một đồng rác phát hiện một mảnh trúc có chứa chữ viết.

Có chuyên gia lập tức xuất hiện nhận thức, đây là một mảnh thẻ tre có khắc chữ theo lối chữ Lệ(6). Căn cứ vào niên đại của đồng rác suy tính, thời kỳ lưu lại chữ viết này có khả năng là nhà Tần. Mọi người reo hò lên. Có chữ viết lưu lại là có thể xác thực hiểu rõ niên đại của nó, có lẽ sẽ càng có nhiều phát hiện hơn. Nhưng vừa đào một trận lại không đào được mảnh trúc mới, mọi người có phần thất vọng nhưng cũng không nguyện buông tha.

(6) loại chữ thông dụng thời nhà Hán.

Nhưng mà lúc này đáy giếng bắt đầu ngấm nước, mọi người vì bảo hộ giếng cổ cùng chữ viết trên quý nơi đáy giếng, mọi người phải tạm thời buông tha khai thác, ở vùng phụ cận đào giếng bơm nước để nước ngấm rồi chậm lại nhằm đóng áp lực của giếng.

Đêm khuya, mọi âm thanh đều tắt, mọi người đã tiến vào mộng đẹp, chỉ có côn trùng thỉnh thoảng phát ra âm thanh khê kêu một hai tiếng.

Hứa Hàn Phương mang theo hiểu kỳ, đi đến cạnh giếng cổ, tư cách và sự từng trải của nàng kém, ban ngày chỉ có thể đứng xa xa bên ngoài quan sát, căn bản không có năng lực tham gia, nàng không thể làm gì khác hơn là nhân lúc buổi tối không có người, len lén đến xem.

Nàng có một ý tưởng, muốn trộm len lén xuống dưới đáy giếng nhìn. Hi hi! Thần không biết quỷ không hay xuống đến dưới giếng nhìn, thật tốt! Hưng phấn khiến nàng quên mất nguy hiểm.

Tò mò ngồi xổm bên cạnh giếng cổ nhìn, mặt trăng trên trời thoát ẩn thoát hiện. Hứa Hàn Phương có cảm giác mãnh liệt, cảm giác đáy giếng sẽ mang tới cho nàng một thế giới hoàn mới, nội tâm của nàng không giải thích được dâng lên ngọn sóng, loại cảm giác này lần trước ở Ly Sơn xem tượng binh mã, bước lên lăng mộ nhà Tần đã từng có qua.

Lúc này, một ánh trăng quét xuống từ thủy tinh treo ở trên cổ nàng, thủy tinh phát ra ánh sáng màu tím nhạt, chuyện kỳ dị xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chương 2. Hộ hoa sứ giả.

Do ánh trăng chiếu xuống, từ thủy tinh phát ra ánh sáng màu tím nhạt, dần dần tia sáng này ngày càng mạnh. Hứa Hàn Phương nhìn không được nheo mắt lại.

Ánh sáng từ thủy tinh và ánh trăng xen lẫn với nhau, một chùm bạch quang chói mắt từ mặt trăng chảy xuống mặt đất, đáy giếng cũng lóe lên tia sáng kỳ dị, đột nhiên trên bầu trời một đạo tia chớp, mặt đất sáng như ban ngày, đêm Hứa Hàn Phương không mở mắt ra được.

Chỉ khoảng mấy giây này, tất cả liền khôi phục yên tĩnh, mặt trăng lại trốn ở sau đám mây. Hứa Hàn Phương chậm rãi mở mắt, mơ hồ trông thấy được phía trước cách đó không xa một người đang ngồi chồm hổm.

“Xin hỏi người cũng là đến xem giếng cổ sao?” Hứa Hàn Phương lớn tiếng hỏi.

Người đang ngồi chồm hổm nghe thanh âm của Hứa Hàn Phương, chậm rãi quay mặt lại.

Ánh trăng lại xuyên thấu qua đám mây lộ ra nửa bên mặt.

Nhờ ánh trăng nhìn một lát, Hứa Hàn Phương lại càng hoảng sợ. Không phải là nàng nhát gan, chẳng qua là người tới ăn mặc rất kỳ quái. Một thân giáp trụ, trên đầu vẫn còn một búi tóc. Do sắc trời quá mờ thấy không rõ khuôn mặt.

Người nọ nhìn Hứa Hàn Phương giây lát, đứng lên hướng nàng đi tới.

Hứa Hàn Phương đã không khăn trương giống vừa rồi nữa. Dù sao làm khảo cổ loại người hiếm lạ cô quái gì cũng có, mặc thành như vậy cũng không đủ là kỳ quái.

Người tới đứng ở chỗ xa cách Hứa Hàn Phương mấy thước dừng lại, lẳng lặng, ngơ ngác nhìn nàng.

Hứa Hàn Phương nhìn thấy ánh mắt ngơ ngác của người đó nhìn chằm chằm nàng, trong lòng có chút chán ghét. Cũng mượn cơ hội quan sát đối phương.

Trên dưới quan sát một phen, nàng nhìn không được bật cười. Người tới quá buồn cười, ăn mặc thế nào giống như tượng binh mã? Nhưng mà thân hình cao lớn oai hùng, cùng y phục rất xứng đôi, chỉ là quá xa vẫn không thấy rõ ngũ quan.

Trong bóng tối ánh mắt của đối phương có vẻ sáng lên, ánh mắt là lạ.

Hứa Hàn Phương thực sự chịu không nổi ánh mắt của đối phương, lúng túng cười cười hỏi:” Ngươi là người của tổ nào? Ta là tiểu tử của giáo sư Trịnh Nhất Phi.”

Người tới không nói gì, vẫn là không nhúc nhích nhìn Hứa Hàn Phương, thân thể đứng thẳng tắp, cảm thấy tư thế kia so với người trung niên lúc ban ngày giống như người lỗi thời.

Người này thế nào lễ phép như vậy? Hứa Hàn Phương có chút tức giận, nàng theo thói quen lấy tay về phía sau sửa lại tóc một chút, mái tóc theo gió lay động đứng lên, từ thủy tinh giấu bên trong áo sơ mi trắng cũng xuất hiện đung đưa.

Thấy từ thủy tinh, trong đôi mắt của người lỗi thời lóe lên một chút ánh sáng.

“Tham kiến nương nương!” Người lỗi thời quỳ một chân trên đất, cúi đầu xuống một tay chống đất.

Không phải nửa đêm gặp người mộng du hay bệnh tâm thần chứ? Hứa Hàn Phương giật mình hoảng sợ hướng bên cạnh nhảy qua.

Người lỗi thời chờ giây lát, thấy không có phản ứng, hơi khê nâng đầu lên, nhìn Hứa Hàn Phương, trong ánh mắt một chút ánh sáng phảng phất đúng là lệ quang.

Hứa Hàn Phương cắn môi, nhìn người lỗi thời, từ trong ánh mắt nhìn ra người lỗi thời cũng không có ác ý. Hơi có chút yên tâm, miễn cưỡng cười cười, lấp bắp hỏi:” Ngươi. . . Ngươi nói cái gì?”

Người lỗi thời lần thứ hai cung kính hành lễ:” Tham kiến nương nương.”

Lần này nàng có thể nghe rõ ràng, tám phần là gặp phải bệnh tâm thần, mỗi ngày nghiên cứu lịch sử xong mê muội. Người như thế hay là trước ổn định, tốt không nên chọc hấn. Hứa Hàn Phương quyết định chủ nghĩa, người thêm một chút can đảm hướng người lỗi thời nói:” Ngươi là ai? Ngươi trước đứng lên nói chuyện.”

“Là!” Người lỗi thời cung kính đứng dậy, cúi đầu không nói.

Hứa Hàn Phương yên lặng nhìn chăm chú vào người lỗi thời chốc lát, hỏi:” Ngươi là ai?”

Người lỗi thời sùng sốt:” Mặt tướng là. . . Tần Dục, thị vệ của ngài, lẽ nào ngài đã quên?” Ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hứa Hàn Phương, lập tức lại cúi thấp đầu xuống.

Xem ra là người bệnh mộng du nặng, bệnh tâm thần cũng không nhẹ. Nghe nói người bệnh mộng du không thể để cho hấn tỉnh, nếu không sẽ có điều ngoài ý muốn phát sinh. Hứa Hàn Phương nghĩ tới đây, muốn mau sớm thoát thân, lấy tay quạt nghiêm mật nói:” Ở đây muỗi thật nhiều, ta phải về đi ngủ. Tạm biệt.” Xoay người rồi đi, vừa xoay người vừa tự mình làm cái mặt quỷ.

Đi mấy bước Hứa Hàn Phương nhìn lại, ông trời của ta a, người lỗi thời nhắc chân theo đuôi ở sau lưng nàng.

Hứa Hàn Phương cảnh giác hỏi:” Ngươi muốn làm gì?” Thân thể đã bày ra tư thế quyền đạo. Muốn xâm phạm nàng cũng không dễ dàng như vậy.

Người lỗi thời vừa đứng lại ở nơi cách nàng mấy thước, mê hoặc nhìn Hứa Hàn Phương, nói:” Bảo hộ người!”

Hứa Hàn Phương vô tâm cùng hấn dây dưa, tâm phiền mà phát tay một cái:” Ta không cần ngươi bảo hộ người đi đi!”

Người lỗi thời không nói gì thêm, lại chậm chạp không chịu rời đi, dưới ánh trăng thân thể có chút hơi run.

Xem ra vẫn là không bỏ rơi được, làm sao bây giờ? Hứa Hàn Phương đều óc quay nhanh, phân tích hình thức (hình dạng, cách thức), nơi này cách chỗ có đội viên khảo cổ một khoảng cách, hô to là không có lợi ích gì. Xem ra chỉ có thể dùng trí.

Cũng không thể vẫn đứng lúng túng như vậy nữa, phân tán lực chú ý của hấn, Hứa Hàn Phương bắt đầu tìm nói:” Ngươi cũng là đến xem giếng cổ?”

Người lỗi thời ngẩn ra, hỏi ngược lại:” Giếng cổ?”

“Hay miệng giếng.” Hứa Hàn Phương chỉ chỉ, bữu môi nghĩ thầm: Lại còn không nhận ra cho ta?

Người lỗi thời ngẩng đầu theo phương hướng ngón tay của Hứa Hàn Phương, nhìn một chút, nói:” Một ngụm quân sự dùng giếng nước có gì có thể nhìn?”

Bởi vì trời tối đen, nhìn không thấy nét mặt đối phương, nhưng mà Hứa Hàn Phương từ trong giọng điệu đối phương nghe ra mờ mịt cùng không giải thích

được.

Thế nhưng càng làm cho Hứa Hàn Phuong kinh ngạc chính là, bọn họ trước đây tại sao không có nghĩ đến sẽ là một ngục bộ đội quân sự dùng giếng nước, đã từng có vết tích của bộ đội đóng quân, như vậy ở đây nhất định từng có thành trì, hơn nữa còn là trọng địa quân sự. Chứng minh suy đoán mọi người đúng.

Nghĩ vậy Hứa Hàn Phuong hứng thú, người lỗi thời này giải thích còn rất đặc biệt. Giải quyết một hồi, cũng cảm thấy người lỗi thời không có ác ý. Hứa Hàn Phuong không hề sợ. Dứt khoát uốn gối trên mặt đất ngồi xuống.

Hứa Hàn Phuong ngồi dưới đất ôm đầu gối của mình, lại dùng lực kéo duỗi thắt lưng, buông lỏng một chút, dùng cảm điểm một chút cách đó không xa.” Ngồi xuống tâm sự.”

Người lỗi thời chần chờ một chút, vẫn là theo lời ngay ngắn mà ngồi xuống, dáng vẻ rất mát tự nhiên.

“Người nói quân sự dùng giếng, người dựa vào cái gì nói như vậy?” Hứa Hàn Phuong hỏi.

“Miễn là có bộ đội chúng ta đóng quân thành trì đều có giếng loại này,” người lỗi thời giải thích, lại tiếp tục nghi ngờ hỏi:” Những thứ này ngài nên biết?”

Xem ra người này vẫn đang mơ, Hứa Hàn Phuong háng giọng:” Tàn. . . Dục đúng không?”

“Dạ, nương nương.” Người lỗi thời cúi đầu cung kính trả lời.

“Ta là Hứa Hàn Phuong. Người có thể trực tiếp kêu tên của ta. Cũng có thể gọi Tiểu Hứa, đều được.” Hứa Hàn Phuong nghe Tàn Dục xưng hô với nàng làm trong lòng nàng không được tự nhiên.

“Mặt tướng không dám.” Trong thanh âm lộ vẻ sợ hãi.

Để hấn trước tiếp tục nằm mộng đi! Hứa Hàn Phuong cũng không kiên trì nữa, hỏi:” Người còn không có nói cho ta biết, người tới nơi này làm gì đây?”

“Đại vương lệnh mặt tướng đến tìm người trở lại.” Tàn Dục trả lời.

Hứa Hàn Phuong có điểm nhìn có chút hả hê hỏi:” Cái gì Đại vương? Muốn tìm ta đi nơi nào?” Nàng nghĩ thần kinh Tàn Dục đủ có thể, nàng đột nhiên cảm thấy có ý trêu chọc hấn một chút vẫn rất có hứng thú.

Tàn Dục ngẩng đầu nhìn Hứa Hàn Phuong, trong ánh mắt có hơi nước:” Người. . . Đã quên?”

“Đã quên, một chút cũng nghĩ không ra.” Hứa Hàn Phuong xấu xa nói.

Tàn Dục kinh cẩn liếc mắt xem xét nàng, khổ sở cúi đầu giải thích:” Người đi rồi, đại vương tâm rất đau đớn, cũng rất hối hận. Mệnh lệnh mặt tướng đến tìm người, cần phải mang người về. Mặt tướng đã tìm người nửa năm.”

Cốt truyện biên tập thật đúng là chân thật! Hứa Hàn Phuong lén cười, cố nén cười nói:” Người tìm ta đã nửa năm?”

“Từ Hàm Dương xuất phát đã được nửa năm.” Tàn Dục khẳng định trả lời.

“Vậy người như thế nào tìm đến ở đây?” Hứa Hàn Phuong gương mặt không cho là đúng, nghe hấn bên dưới làm sao hồ biên.

“Là thiên sứ chi lệ. Ta cảm ứng được thiên sứ chi lệ kêu gọi.” Tàn Dục thanh âm vô cùng nghiêm túc.

“Thiên sứ chi lệ? Thiên sứ chi lệ nào?” Hứa Hàn Phuong sắp bật cười.

“Đúng vậy, chính là nó.” Tàn Dục nhìn từ thủy tinh trên cổ Hứa Hàn Phuong trong thanh âm có vui mừng:” Cái tên dễ nghe này là người lập cho nó.”

Hứa Hàn Phuong sắc mặt tươi cười đứng lên, những ngày qua nàng không chỉ một lần đi nghiên cứu khối thủy tinh này, nàng cũng từng nghĩ khối thủy tinh này giống một giọt nước, còn có một lần tự đùa cợt với chính mình nói:” Nó giống nước mắt của thiên sứ.” Nhưng mà loại ý nghĩ này nàng cho tới bây giờ chưa nói qua với bất kỳ người nào. Mà hôm nay Tàn Dục lại có thể một hơi nói ra tên của thủy tinh, cùng lời nói đùa lần kia của nàng đích thực không hèn mà nên. Lẽ nào hấn biết bí mật của từ thủy tinh?

Nhớ tới lão ông thần bí của Ly Sơn, nhớ tới cái hiện tượng kỳ lạ kia, nhìn Tàn Dục cách cư xử cùng quần áo kỳ lạ, lẽ nào. . . Hứa Hàn Phuong trong lòng không khỏi cả kinh. Nhưng nàng lại lập tức nở nụ cười tự giễu, có thể là xem tiểu thuyết thấy nhiều rồi. Nào có nhiều chuyện ly kỳ như vậy, đều là người bịa đặt.

Hứa Hàn Phuong thôi không nhìn có chút hả hê giống như lúc nãy, nàng hơi thận trọng hỏi:” Hàm Dương? Đại vương? Cùng ta quan hệ thế nào? Người lại cùng ta có quan hệ gì?”

Tàn Dục nghe Hứa Hàn Phuong hỏi nghiêm túc, vội vàng đứng lên khom người trả lời:” Người là sủng phi của đại vương, mặt tướng là thị vệ bên cạnh của người.”

Đây đến cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Hứa Hàn Phuong mê hoặc, chẳng lẽ có kiếp trước kiếp này thật? Nàng vội ho một tiếng:” Ngươi nói ngươi là thị vệ của ta?”

“Đúng vậy, lúc đại vương lệnh mặt tướng tới, lệnh mặt tướng bắt kẻ như thế nào phải tìm được người, sau đó một tác cũng không rời hộ tống người hồi cung. Đại vương còn nói... Còn nói hần sẽ đích thân hướng người xin lỗi, xin người tha thứ.”

“Ngươi nói, phải một tác không rời bảo hộ ta?” Hứa Hàn Phuong hỏi, một mực đưa đầu nhìn giếng cổ, cũng không để ý câu nói kế tiếp của Tần Dục.

“Đúng vậy.” Tần Dục kiên định trả lời.

Hứa Hàn Phuong ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời sắp sáng, quay đầu lại nhìn miệng giếng cổ như ẩn như hiện, lòng hiếu kỳ thúc giục nàng rất muốn đi xuống dưới xem một chút. Mới vừa rồi nàng ngồi xôm bên cạnh giếng cổ, nhìn đáy giếng đen như mực, mặc dù có chút sợ, nhưng ngực có loại kích động không rõ, còn tưởng là thừa dịp ban đêm không có ai đi xuống xem một chút. Còn chưa kịp đi, Tần Dục lại xuất hiện.

“Vậy ngươi theo ta xuống đến dưới giếng nhìn. Làm hộ hoa sứ giả một lần?” Hứa Hàn Phuong vui vẻ nói:”Ta một người rất sợ, vừa lúc tìm ngươi làm bạn thêm lòng dũng cảm.” Hiếu kỳ với giếng cổ, khiến cho nàng tạm thời quên mất những chuyện khác.

“Xuống đến dưới giếng? Hộ hoa sứ giả?” Tần Dục kinh ngạc hỏi, nhưng lập tức lại cung kính nói:” Vâng!”

Tần Dục không biết từ nơi nào lấy ra một hộp quẹt, thấp sáng.

Người hiện đại đều cầm đèn pin, nào có mang cái này? Nhìn hộp quẹt của Tần Dục Hứa Hàn Phuong như có điều suy nghĩ. Hay là trời đã sáng, Tần Dục liền tắt lại được, đến lúc đó hần cũng không muộn.

Tần Dục dùng hộp quẹt soi đường, cẩn thận từng li từng tí đỡ Hứa Hàn Phuong tới dưới giếng, chờ Hứa Hàn Phuong cố định hoàn toàn cái giá tại phía sau vách giếng, hần đem hộp quẹt giao cho nàng, bản thân cũng xuống đến bên trong giếng.

Cánh tay của Tần Dục thập phần hữu lực, Hứa Hàn Phuong cách quần áo trong cũng có thể cảm giác được tay hần rất thô ráp. Nàng nhịn không được nghĩ, cơ ngực của hần nhất định rất phát triển, bằng không sao có lực như thế?

Tần Dục mỗi bước tiếp theo đều rất đề tâm, hần trước tiên giẫm lên có chắc chắn hay không, mới để cho nàng xuống tiếp, hơn nữa tư thế đỡ nàng cũng vô cùng cẩn thận, rất sợ có cái gì sơ xuất.

Hần cẩn thận như vậy, nhất định cũng đem ta thành con gái. Nghĩ vậy Hứa Hàn Phuong có điểm không phục, ta có thể tự mình vận động. Đầu óc vừa phân tâm, dưới chân vừa trượt, “A!” một tiếng hướng phía dưới rơi xuống.

Tần Dục đưa tay, đã vững vàng ôm chặt hông của nàng, tay kia của nàng cũng bắt được giá gỗ.

“Nương nương cẩn thận!” Tần Dục quan tâm nói.

Hứa Hàn Phuong hít sâu một hơi, ổn định tâm trạng một lúc, nhìn xuống phía dưới một chút, cũng không biết còn bao sâu, ngã xuống phải làm sao? Đè nén kinh hãi cười cười nói:” Cảm tạ.”

Nghe Hứa Hàn Phuong nói cảm tạ, trên mặt Tần Dục hiện lên một chút biểu tình kỳ quái.

Hông Hứa Hàn Phuong bị Tần Dục ôm chặt, nàng lần thứ hai cảm nhận sức lực của người đàn ông này. Khoảng cách gần có thể nghe được nhịp tim của Tần Dục, có thể tiếp xúc hô hấp của hần, có thể ngửi được hơi thở đàn ông trên người hần.

Hứa Hàn Phuong giờ hộp quẹt, nhờ ánh lửa gần gũi quan sát Tần Dục. Ánh lửa hiện ra làn da màu đồng cổ, mày kiếm mắt hổ, mũi, đứng chuẩn mỹ nam tử khỏe mạnh. Lúc này sắc mặt hần thông dong bình tĩnh, đang dắt mình từng bước một, vững vàng hướng về phía dưới giếng đi.

Không nghĩ tới hần lớn lên còn rất đẹp trai? Ai, đáng tiếc là có mộng du! Hứa Hàn Phuong nhịn không được lắc đầu thờ dài.

Hộp quẹt đột nhiên tắt.

“Người vì sao thờ dài? Thân thể không khỏe sao?” Trong bóng tối Hứa Hàn Phuong nghe Tần Dục ân cần mà hỏi thăm.

“Ta không sao.” Hứa Hàn Phuong nhỏ giọng trả lời, đáy lòng dâng lên một chút đồng tình đối với hần.

Không có ánh sáng giếng cái gì cũng nhìn không thấy, làm phía dưới giếng mang tới điều khó khăn, bọn họ chỉ có thể lần mò đi xuống dưới. Lúc này từ thủy tinh trên cổ Hứa Hàn Phuong phát ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu sáng đáy giếng.

Do thủy tinh lần đầu sáng lên trong nháy mắt, Hứa Hàn Phuong phát hiện trong ánh mắt của hần nhìn nàng có ánh sáng quen thuộc kỳ lạ. Ánh mắt kia và của nam sinh trước đây theo đuổi nàng không có gì khác nhau, loại ánh mắt này chắc là ái mộ.

Thủy tinh sáng lên, ánh mắt của Tần Dục lập tức âm trầm, lại khôi phục cẩn thận và cung kính.

Hần tại sao đối với mình lại có ái mộ? Vậy đến cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Lại một nghi vấn quanh quẩn trong đầu Hứa Hàn Phuong.

“Đến rồi, xin nương nương phải nắm chắc, mặt tướng đi xuống trước.” Thanh âm của Tần Dục vang lên lần nữa, Hứa Hàn Phương phục hồi tinh thần lại.

Mượn ánh sáng của thủy tinh đã có thể thấy được toàn cảnh đáy giếng. Đáy giếng tất cả đều là nước bùn, giá gỗ cố định tại vách giếng đặt ngang trên mấy tấm ván gỗ, cho phép người đứng lại, tránh cho người khác rơi vào trong nước bùn. Cách tấm ván gỗ nơi mà Hứa Hàn Phương đứng vẫn còn cao hơn một thước.

Tần Dục xuống đến trên tấm ván gỗ, lại đem tấm ván gỗ xếp đặt xong, sau đó ở cạnh vách giếng quỳ xuống, bả vai và đầu gối đi qua.”Nương nương khi xuống cẩn thận.” Dích 9(1)

Mình cũng không biết nó có nghĩa gì, bản tiếng trung cũng như thế.

Hứa Hàn Phương cúi đầu nhìn một lúc, đầu phải không biết xấu hổ đem Tần Dục làm cái thang, mà đập vai Tần Dục xuống phía dưới? Nàng ngồi chồm hổm vịn giá gỗ, nhẹ nhàng nhảy một cái, đã rơi vào trên tấm ván gỗ.

Tần Dục tròn to hai mắt, ngạc nhiên nhìn Hứa Hàn Phương.

Hứa Hàn Phương sửa lại một chút mái tóc rối loạn nhỏ, cười cười.” Cảm tạ, ta còn có thể!”

Tia sáng ái mộ lại chột lóe lên trong ánh mắt của Tần Dục.

Hứa Hàn Phương ngồi chồm hổm, ở trong nước bùn tìm kiếm, ngoại trừ một đồng mái ngói vỡ, cái gì cũng không tìm được, có phần thất vọng.

”Tòa giếng này thế nào phế đi?” Tần Dục dường như đang hỏi Hứa Hàn Phương, lại giống lắm bầm

“Ừ, xem ra phế đi hơn hai nghìn năm.” Hứa Hàn Phương thuận miệng trả lời.

Tần Dục kinh hô:”Hơn hai nghìn năm?”

Hứa Hàn Phương nhìn bộ dáng Tần Dục giật mình, không cho là đúng cười cười, đột nhiên tay nàng ở trong nước bùn mò được một mảnh đồ vật, nàng mang lên tại trên người cọ rơi nước bùn, đúng là mảnh thẻ trúc, mặt trên cũng khắc thể chữ lệ cổ. Kêu một tiếng quái:”Oa! Tìm được rồi. Thực sự vẫn có!”

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Hứa Hàn Phương, Tần Dục tò mò nhìn Hứa Hàn Phương.

“Ngươi xem!” Hứa Hàn Phương mở bàn tay ra.

Tần Dục nhìn trực phiến trong lòng bàn tay nàng xong, cau mày nói:” Người chính là tìm kiếm cái này?”

“Ừ!” Hứa Hàn Phương như nhặt được vật quý báu, cười híp mắt đem thẻ tre giấu vào trong túi:”Đây chính là bảo bối! Là thẻ tre thời Tần! – tìm một chút xem, hẳn là còn có.”

“Một mảnh thẻ tre có lợi ích gì?”

Tần Dục không hiểu hỏi, “Nhìn kiểu chữ chắc là công văn phía nhà nước – ghi chép của huyện, tại sao lại chìm vào đáy giếng” cúi đầu trầm tư.

Hứa Hàn Phương vốn là đang ở trong nước bùn tìm kiếm, nghe Tần Dục nói xong dừng lại:”Làm sao ngươi biết là ghi chép của huyện?”

“Cái này người so với ta rõ ràng hơn, là người bảo nhớ như thế?” Tần Dục hỏi lại.

“Ta????!” Hứa Hàn Phương vừa định hỏi lại chút gì đó, đột nhiên nghe một trận thanh âm kỳ lạ.

Tần Dục cũng nghe được thanh âm kỳ lạ. Dẫn đầu hai người khắp nơi kiểm tra lại.

Trời ơi, việc lớn không tốt! Vách giếng vì không chịu nổi áp lực bốn phía, nước bắt đầu ngấm tới bên trong, bộ phận tường giếng bắt đầu rơi ra, tùy thời sẽ có khả năng sụp xuống.

“Nương nương, chúng ta đi mau!” Tần Dục hô, đã đem Hứa Hàn Phương ôm lấy, cố sức đặt ở trên một giá gỗ, mình cũng nhảy lên giá gỗ.

Hai người vịn giá gỗ đi lên.

Nước đã từ trong khe hở bốn phương tám hướng tràn vào, áp lực cực lớn và lực đánh vào khiến cho Hứa Hàn Phương hít thở không thông, bị va đập ngã trái ngã phải.

Có một số giá gỗ bị nước dội vào trôi tan ra. Đất của vách giếng khối lớn khối lớn bong ra từng mảng, nếu như vách giếng không chịu nổi áp lực lớn này, nếu đổ nát, hai người cũng sẽ bị chôn sâu đáy giếng, không có hi vọng còn sống.

Giữa hoảng loạn sợ hãi của Hứa Hàn Phương, nghĩ cánh tay của Tần Dục hữu lực lại kéo nàng vào, thanh âm bình tĩnh táo vang lên:”Ôm ta!”

Hứa Hàn Phuong găt gao ôm cổ Tần Dục, không dám buông tay, dòng nước mạnh hơn đập vào nàng đã sắp bất tỉnh, trông được không rõ ràng miệng giếng càng ngày càng gần.

Thật vất vả đến miệng giếng xong, vách giếng đã bắt đầu sụp đổ, ngay tại khi một bên giá gỗ sụp xuống, tay của Tần Dục mắc ở sát biên giới miệng giếng, hấn cũng ở đây vù vù thờ dốc.

Áp lực trong ngoài không cân bằng khiến cho đất ở sát biên giới miệng giếng cũng bắt đầu rạn nứt, mắt thấy sẽ lúc.

Tần Dục sử dụng khí lực sau cùng, xoay tay lại cố sức đem Hứa Hàn Phuong ném ra bên ngoài giếng, rơi xuống khu vực an toàn.

Hứa Hàn Phuong rơi xuống đất, nhìn lại, Tần Dục vẫn còn bám ở bên cạnh giếng, mặt đất bên cạnh giếng đã gãy, bắt đầu rơi xuống.

“Ngươi mau lên đây!” Hứa Hàn Phuong khàn cả giọng quát, nàng quỳ rạp trên mặt đất, đưa tay nuối kéo Tần Dục.

Nhưng mà đã chậm, Tần Dục đã theo mặt đất sụp đổ chậm rãi rơi xuống chìm vào trong giếng. Rơi xuống trong nháy mắt, hấn quỵn luyến mà nhìn nàng tinh thần mệt mỏi cười cười, cười đến rất vui mừng rất vui mừng.

“Tần Dục! Tần Dục!” Hứa Hàn Phuong quỳ rạp trên mặt đất, nhìn bùn đất và nước chậm rãi nuốt hết Tần Dục, lớn tiếng la lên. Đột nhiên nàng dường như nhớ tới cái gì, cuồng loạn kêu khóc:” Người cứu mạng a! Người đâu tới mau!... Người cứu mạng nha...”

Tiếng kêu thê lương ở ánh bình minh vắng vẻ truyền ra cực xa...

Về “Thiên sứ” có lời: (Cái này cũng thuộc truyện)

Rất nhiều đại nhân tại lúc thấy một chương này, đều đưa ra một vấn đề, triều đại nhà Tần có hay không cái từ “Thiên sứ” này, mời các vị đại nhân chú ý một chi tiết: Tần Dục nhìn Từ Thủy Tinh trên cổ Hứa Hàn Phuong, trong thanh âm lại có vui mừng:” Cái tên dễ nghe này là ngài đặt cho nó.”

là nguyên văn của tác giả, mình nghĩ nó chỉ người đọc hay nhà phê bình văn học gì đó.

“Thiên sứ chi lệ” tên này là tên Hứa Hàn Phuong đặt cho, sở dĩ cái từ “Thiên sứ” này xuất hiện không hề kỳ quái. Đòi sau trong miệng nữ chính vẫn gặp phải ví dụ như mấy vi tính, các loại từ ngữ điện thoại, tuy rằng người khác nghe không hiểu, nhưng là từ trong miệng nữ chính nói ra rất tự nhiên. Về “Thiên sứ chi lệ” sẽ có bên trong chương đặc biệt của bộ tiểu thuyết thứ tư và được trích ra giới thiệu chuyện xưa và tồn tại “Thiên sứ chi lệ”. Thành các vị đại nhân kiên trì quan sát ..., nếu cũng đi trở về, nữ chính nổi lên tên này cũng không kỳ lạ.

Thủy tinh không có trải qua gia công và một tảng đá không khác biệt lắm, thủy tinh gia công cắt gọt kim loại là có thể thấy được niên đại!

Phuong pháp cắt kim loại bảo thạch hiện đại, hình dáng là trải qua mấy trăm năm thợ thủ công thí nghiệm, nghiên cứu, tích lũy mà thành!

Quang học vật lý học mỗi lần từng bước hướng về phát triển, kỹ thuật cắt kim loại cũng theo tiến trước mạnh mẽ phát triển thêm một bước!

Cho nên chỉ cần thấy được phương pháp cắt kim loại thủy tinh và đo độ mặt cắt tron bóng của thủy tinh gia công cơ bản có thể quyết định thành hình niên đại!

Người biết làm hoa lạc thể vật phẩm trang sức thủy tinh vì sao trân quý như vậy?

mình nghĩ hoa lạc thể có nghĩa là người để thủy tinh đẹp này(là từ thủy tinh) lạc vào kiếp sau của Hứa tỷ có biết thủy tinh quý giá thế nào không trong khi thể kỷ mà tỷ ấy sống xem trọng nó.

Thì quý giá ở tại kỹ thuật cắt kim loại!

Hiện tại lại kết hợp công nghệ cao tân tiến nhất, lật từ thiết cát, đẳng cấp hoàng phi thiết cát(**).

(**) lập từ thiết cát,hoàng phi thiết cát: theo mình thì có nghĩa là các cấp bậc cắt kim loại, từ bình thường đến đẳng cấp đế vương.

Kỹ thuật Laser phát triển sau đó kỹ thuật cắt kim loại càng đi nhanh về phía trước, cắt kim loại sau thủy tinh cũng càng ngày càng bóng loáng, không có tỷ vết nào lại mài mòn không đổi!

Thủy tinh, cắt kim loại bảo thạch chính là một môn học vấn vô cùng phức tạp, là một chi nhánh của kỹ thuật cắt kim loại.

Ở nước ngoài cắt kim loại đá quý có sở nghiên cứu chuyên môn, ngay đại học danh tiếng vẫn còn có tiến sĩ chuyên môn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Chương 3: Quay về lúc trước

Thôn dân và thành viên trong đội khảo cổ nghe Hứa Hàn Phuong la lên, đều từ bốn phương tám hướng chạy tới. Vây xung quanh ở Hứa Hàn Phuong.

“Mau, mau, giếng cổ có người!” Hứa Hàn Phuong chỉ vào giếng nói thét lên, sau đó khiếp sợ quá độ lại ngất đi.

Đội đến lúc Hứa Hàn Phuong tỉnh lại, giáo sư Trịnh Nhất Phi đang lo lắng nhìn nàng, “Hàn Phuong, người cuối cùng tỉnh?” Trịnh Nhất Phi nhìn Hứa Hàn Phuong tỉnh lại, vừa kích động vừa quan tâm, mà chòm râu phía dưới mặt cũng vểnh lên.

“Thầy Trịnh, đây là đâu?” Hứa Hàn Phuong yếu ớt hỏi.

“Đây là bệnh viện huyện.” Trịnh Nhất Phi giải thích, sau đó lại lẩm bầm nói: “Tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi. Cảm tạ trời đất.”

Hứa Hàn Phuong giùng giàng ngồi xuống, Trịnh Nhất Phi cầm một cái gối đầu lót ở sau lưng nàng: “Tôi tại sao lại ở chỗ này?”

“Ngày đó ở bên cạnh giếng cứu người, người lại hôn mê. Đã hôn mê ba ngày rồi. Sắp vội chết ta! Ta vẫn còn chưa có hỏi người, một mình người trời chưa sáng chạy đến bên giếng làm gì?” Trịnh Nhất Phi đẩy đẩy kính mắt, đưa chén nước.

Hứa Hàn Phuong uống một hớp, cổ hết sức nhớ lại, đột nhiên nàng nhớ lại tất cả, lo lắng hỏi: “Thầy Trịnh, Tần Dục đâu? Tần Dục thế nào?”

Trịnh Nhất Phi cau mày, sau ánh mắt phức tạp, hữu thần nhìn Hứa Hàn Phuong: “Cái này ta cũng còn muốn hỏi người. Ngày đó ở bên cạnh giếng cứu người, người cả người ướt đầm. Người nói giếng cổ còn có người, nhưng mà mọi người cuối cùng đào cũng không có người. Vậy sau cùng là chuyện gì xảy ra? Người có phải hay không nhìn lầm rồi?”

“Không có gì?” Một ngụm nước thiếu chút nữa bị sặc ra, Hứa Hàn Phuong nghi ngờ nói: “Không có khả năng!”

Trịnh Nhất Phi đau lòng nhìn Hứa Hàn Phuong, xem ra đứa trẻ này là một muốn chết rồi, xuất hiện ảo giác. Ông sờ sờ cái trán của Hứa Hàn Phuong: “Con sót của người còn chưa có lụi, lại bắt đầu nói mê sảng.”

“Thầy Trịnh, tôi không có nói nhầm. Tôi nói là sự thật!” Hứa Hàn Phuong lo lắng giải thích.

“Nhưng mà mọi người đem giếng đào được một cái hố to mười mét vuông, cũng không thấy bóng người. Nhưng thật ra có một thu hoạch không ngờ tới. Đào được một đồng thẻ tre lớn, có hơn mấy vạn mảnh. Hiện tại các chuyên gia văn vật cùng chuyên gia văn tự đang kết hợp sắp xếp và giám định đấy. Ta nếu không phải là không yên lòng vì người, ta cũng đi.”

Đầu óc Hứa Hàn Phuong xoay thật nhanh, đây là có chuyện gì? Tần Dục đâu? Cảm giác làm sao cùng một giấc mộng giống nhau? Thật hay không thật là đang nằm mơ?

Trịnh Nhất Phi vỗ vỗ Hứa Hàn Phuong, an ủi: “Không nên suy nghĩ lung tung, trước nghỉ ngơi một chút đi. Người đói bụng không, ta đi mua cho người ít đồ ăn.”

Trịnh Nhất Phi đi. Hứa Hàn Phuong mệt mỏi tựa ở trên giường, đang suy tư nhớ lại. Nàng lại theo thói quen sửa sang tóc, vẩy vẩy đầu, thỉnh thoảng phát hiện không thấy từ thủy tinh nơi cổ.

Hứa Hàn Phuong vội vàng xuống giường tìm kiếm, nhìn thấy đồng y phục của mình ở trên tủ đầu giường, nàng mở y phục ra tìm kiếm. Đột nhiên ở trong túi quần jean nàng mò được một mảnh vật cứng, móc ra nhìn một cái, chỉ chốc lát là thẻ tre có thể chữ lệ cổ.

Nàng đem thẻ tre cầm ở trong tay, mảnh thẻ tre này nhắc nàng, đây không phải là mộng, đây hết thảy đều là sự thật từng phát sinh qua.

Nghỉ ngơi một ngày, Hứa Hàn Phuong không kịp chờ đợi xuất viện. Nàng muốn đi hỏi thăm tin tức Tần Dục. Nàng hỏi khắp tất cả tiểu tổ khảo sát, cũng không có người tên là Tần Dục. Hơn nữa cũng không có chuyên gia tổ nào nghe qua, cũng không có ai thấy qua từ thủy tinh. Trong giếng cổ còn phát hiện một hộp quẹt, trừ lần đó ra không có bất kỳ phát hiện.

Nàng lại tới bên cạnh giếng cổ, nàng biết không có người tin tưởng lời của nàng. Nàng quyết định tự mình tháo cái mê này ra. Giếng cổ đã bị người đào thành một cái hố to mười mét vuông, bên trong đã tích đầy nước. Nàng ngồi ở bên cạnh bờ nước vừa nhìn mặt nước vừa ngăn người.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tần Dục sống không thấy người, chết không thấy xác. Lê nào hẳn thật là người hơn hai ngàn năm trước ư? Từ thủy tinh mang hẳn đến, lại đem hẳn đi? Ánh mắt của hắn nhìn mình tại sao lại khó hiểu như vậy? Ta và hắn trong lúc đó đến cuối cùng xảy ra cái gì? Hắn gọi mình là nương nương, mình là phi tử của ai sao? Hàm Dương? Đại vương? Hẳn là triều Tần đi. Đại vương nào của triều Tần đây?

tựa như bí ẩn.

Cầm trong tay thẻ tre. Nó còn là một mê, đoàn chuyên gia vẫn chưa sắp xếp xong thẻ tre, vẫn chưa có tháo ra bí mật của nó. Tần Dục nói là ta cho bảo, vậy thẻ tre và ta có quan hệ gì?

Hứa Hàn Phương nghĩ đầu cũng lớn. Nàng sửa sang lại tóc, lắc đầu. Nàng đứng lên đi tới bờ hồ, nhìn nước vắn đục. Nhìn chăm chú nước vắn đục, đầu của nàng có chút choáng váng, có phần đứng không vững. Nội tâm của nàng lại không giải thích được dâng lên gợn sóng. Chẳng biết tại sao nàng cảm giác, dường như có một lực lượng mạnh mẽ đang hấp dẫn nàng, muốn cho nàng lao vào bên trong nước.

Đứng ở bên cạnh vũng nước, Hứa Hàn Phương cuối cùng cũng không khống chế được bản thân, nhắm mắt lại, giang hai cánh tay, bình tĩnh hướng vào bên trong nước ngã xuống.

Hứa Hàn Phương nghĩ nước lạnh lạnh, vây quanh ở bên cạnh mình, thấm vào mỗi một tế bào trên người nàng, ****(1). Nàng nhắm mắt lại, ở trong nước với các loại tư thế tha hồ được vui chơi.

(1) Mình không rõ nữa, bản tiếng trung cũng y hệt?

Qua rất lâu rất lâu, Hứa Hàn Phương mở mắt, giống người cá khuôn mặt kích động như nhau.

Sau khuôn mặt kích động, Hứa Hàn Phương bị cảnh vật trước mắt làm sợ ngây người.

Đây không phải là chỗ nàng vừa ngồi!

Nàng ngẩng nhìn bốn phía, thấy mình ở bên trong một con sông nhỏ trong veo. Nước sông trong suốt thấy đáy, có thể thấy rõ ràng nước sông cây cỏ con cá chơi đùa bên trong thủy thảo. Bên bờ đê có cây xanh biếc, trên cỏ nở đầy hoa tươi. Ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu ở trên người nàng, ấm áp.

Đây là nơi nào? Đẹp như vậy.

Hứa Hàn Phương cho là mình đang nằm mơ hoặc xuất hiện ảo giác, lại lần nữa lặn xuống trong nước, lần thứ hai nhảy ra, thấy vẫn là cảnh sắc xinh đẹp.

Nàng bơi tới bên bờ, lên bờ. Hứa Hàn Phương phát hiện trong tay mình vẫn nắm thật chắc mảnh thẻ tre, chuẩn bị bỏ vào túi tiền. Cúi đầu thì kinh ngạc phát hiện y phục trên người mình cũng thay đổi. Biến thành một bộ quần dài hồng nhạt. Nay đến cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Đi ở trên cỏ mềm, không khí mát mẻ thấm vào ruột gan. Chưa từng có thở qua không khí mát mẻ như vậy. Hứa Hàn Phương nhận không được hít thở nhiều vài hơi.

Ở trên bờ đi một hồi, y phục bị gió thổi khô. Hình ảnh xinh đẹp hơn xuất hiện ở trước mắt nàng.

Dưới trời xanh mây trắng, rất xa hiện ra một cái thôn nhỏ, giữa nhà ở màu hồng được cây liễu xanh biếc tô điểm, một con sông nhỏ trong veo lượn quanh đi qua làng. Chung quanh ruộng đồng trong làng có người lao động. Còn có một đàn trẻ con đang chơi đùa...

Hứa Hàn Phương kim lòng không được hướng bức tranh xinh đẹp đi đến. Thời khắc này nàng thoát nhìn càng giống một mỹ nữ đi vào bức họa.

Vừa tới bên thôn làng, thì có nhiều hài tử lôi kéo nàng:”Hàn Phương tỷ tỷ, cùng chúng ta cùng nhau chơi đùa.”

Bọn họ lại có thể biết tên của nàng? Hứa Hàn Phương kinh ngạc, bọn họ thế nào lại biết mình? Mình đã tới ở đây sao? Đây là nơi nào?

Một tiếng thét kinh hãi đất suy nghĩ của nàng trở về. Điều lung lay sắp đổ. Hứa Hàn Phương vội vàng kéo kéo sợi dây trong tay. Nhìn điều vừng vàng bay lên trời, nàng yên lòng, vừa vận vẫn muốn hỏi, một tiếng kêu to lại cắt đứt nàng:”Ai nha! Ta nói Hứa Hàn Phương nha, người như thế nào vẫn còn ở đây nha?”

Đang nói sót, một đại thẩm đã chạy tới, liền lôi kéo nàng đi, vừa đi còn vừa nói:” Ngày mai sẽ là ngày đại hi của ngươi. Vẫn còn ở đây điên? Mau trở về.”

”Ngày đại hi?” Hứa Hàn Phương kinh ngạc hỏi. Nàng so với ban nãy càng giật mình, nàng còn không có hiểu rõ đến tột cùng chuyện gì xảy ra ở trên người nàng.

”Ngươi nha đầu kia chuyện gì xảy ra? Thế nào ngay cả việc này ngươi cũng có thể quên? Ngày mai là ngày thành thân của ngươi và Thanh. Ngày hôm nay lễ vật đối phương đã tới. Ngươi không đang hoảng ở nhà. Chạy đến nơi này chơi đùa?...” Đại thẩm đang quở trách, bước nhanh hơn.

Đang lúc nói chuyện, đi tới một cái viện, trong viện dán giấy đỏ trước cửa, còn dán chữ hỷ đỏ thắm. Xem ra thực sự muốn làm việc vui, hơn nữa nàng là tân nương.

Một ít lễ tiết rườm rà qua đi, cuối cùng có cơ hội thở dốc. Hứa Hàn Phương như một con rối dây kéo, bị chơi đùa kiệt sức.

Hứa Hàn Phương bốt thời giờ hỏi cô nương mặt tròn bên người:”Đây là nơi nào?”

Cô nương mặt tròn về mặt kinh ngạc:” Đây là nhà của ngươi nha?” Tiếp theo lại cười trêu nói:” Tỷ tỷ có đúng hay không vui về đến choáng váng? Nga, cũng khó trách. Cùng Thanh ca thanh mai trúc mã từ nhỏ, người có tình sẽ thành quyến thuộc.”

Hứa Hàn Phương thật nhanh sắp xếp ý nghĩ của mình, nàng hiểu. Chuyện lạ lùng thực sự xảy ra trên người mình, nàng không cần thận xuyên qua trở về thời cổ đại, nhưng mà đây là triều đại nào? Hứa Hàn Phương muốn từ trên quần áo và trang sức phân biệt, tri thức khảo cổ của nàng nói cho nàng biết đây cũng là triều đại trước nhà Hán, cụ thể còn không có cách nào kết luận. Không nghĩ xuyên một chút liên xa như vậy, nàng tự giễu nghĩ, hơn nữa trở

lại một cái phải cùng người khác thành thân. Ta cũng không muốn như vậy lại kết hôn, ta còn muốn làm một quý tộc độc thân mà.

Nghĩ tới đây Hứa Hàn Phương thuận miệng hỏi:”Bây giờ là triều đại gì?”

“Triều đại? Tỳ tỳ nguoi hôm nay như thế nào kỳ quái nha?” Cô nương mặt tròn hỏi ngược lại.

Hứa Hàn Phương ý thức được chính mình lơ lờ, vội vàng đổi chủ đề:” Ta là tân nương, tại sao không có nhìn thấy tân lang?”

Cô nương mặt tròn che miệng cười:” Tỳ tỳ sốt ruột? Ngày hôm nay tân lang không đến, ngày mai mới đến mà!”

Đang nói, lại tràn đến một đám người, xem chừng giống đến chúc mừng người cùng quê, còn chơi đùa đến bầu trời tối đen.

Đêm khuya, Hứa Hàn Phương nằm ở trên giường, xuyên thấu qua cửa sổ gỗ, sao trên trời đang nghịch ngợm nháy mắt. Ngôi sao cổ đại so với hiện đại cũng hơn, so với hiện đại nhìn tốt hơn, không có ô nhiễm môi trường chính là được.

Hứa Hàn Phương suy nghĩ, tân lang sẽ là ai chứ? Còn nhớ mặt tròn cô nương gọi là a Thanh, có phải hay không là Tần Dục? Nếu như hẳn nhất định cần phải cầm từ thủy tinh trở về, xem có thể trở lại không. Giăng co một ngày đêm, mí mắt Hứa Hàn Phương bắt đầu đánh nhau, ngủ thật say...

Còn đang cùng Chu công thời điểm nói mơ, một tràng tiếng gõ cửa đánh thức Hứa Hàn Phương. Nàng uể oải mở cửa, ngoài cửa một đồng người tiến đến vù vù, bắt đầu làm việc ở trên người nàng. Những người này đều là vội tới trang điểm ăn mặc cho tân nương từ.

Qua rất lâu, trời cũng sáng, mới thu thập xong. Một đám người vây quanh nàng, giống như đang thưởng thức kiệt tác của mình. Hứa Hàn Phương mặc hi phục đồ thẩm của tân nương, nghĩ giống như bị bao thành một cái bánh chưng, bước đi cũng không thấy chân. Phòng trong cũng không có gương, cũng không biết mình bị trang điểm thành đáng đáp gì.

Chính mình ngồi ở trên giường ngủ gật, ngoài cửa một hồi thổi sáo gây đàn, Hứa Hàn Phương bị người trước đám sau giúp đỡ ra khỏi cửa phòng. May là người của thời đại này không cần khăn cô dâu, Hứa Hàn Phương có thể thấy rõ mọi thứ trước mắt.

Trong viện một thanh niên áo đỏ cũng bị người ủng hộ rầm rộ, như chúng tinh phùng nguyệt – sao quanh trăng sáng cũng đứng ở chính giữa, nhìn dáng dấp chắc là tân lang. Tân lang màu da hơi đen, thân hình cao lớn rắn rỏi, mặt chữ điền (mặt vuông) miệng rộng, con mắt như tinh tú sáng ngời, cũng là một mỹ nam tử quá xuất sắc. Chỉ tiếc người này không phải Tần Dục. Hứa Hàn Phương có chút thất vọng. Lúc này tân lang đang về mặt hạnh phúc nhìn Hứa Hàn Phương, từ trong nụ cười đó có thể thấy được hẳn mong đợi ngày này đã rất lâu.

Hứa Hàn Phương cũng muốn lễ phép cười cười, lại trở thành ngoài cười nhưng trong không cười. Nàng thật sự là không cười nổi!

Hai người bị mọi người đẩy tới cùng nhau, tân lang cầm tay của Hứa Hàn Phương. Nàng cảm giác được đây cũng là một đôi tay có lực, trong bàn tay che kín nốt chai. Nàng liền nghĩ tới Tần Dục, hẳn đến tốt cùng là đã chết, hay là về tới cô đại rồi?

Ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng chiêng dồn dập. Tiếng chiêng càng ngày càng nhanh, nhanh như hạt mưa.

Bên trong viện mỗi người đều khăn trương, nữ đều hướng phòng trong chạy, nam đều vọt tới bên ngoài viện.

Hứa Hàn Phương không rõ chuyện gì xảy ra, đứng ở nơi đó nhìn đoàn người kinh hoàng. Tân lang nắm chặt tay nàng, ở bên tai nàng nói thật nhỏ:”Không phải sợ, có ta ở đây, nguoi trước trốn vào trong phòng.”

Không đợi nàng kịp phản ứng, cánh tay mạnh mẽ hữu lực của tân lang đã đem nàng ôm lấy, đưa vào phòng trong. Dùng ngón tay sửa lại trán nàng một chút có phần biến hóa, còn ôn nhu nở nụ cười, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hứa Hàn Phương hỏi người bên cạnh.

“Người của nước Tống lại tới đánh lên chúng ta!” Người bên cạnh nói.

Hứa Hàn Phương không hiểu ra sao, thế nào chưa từng có nghe nói qua quốc gia này? Triệu Khuông Dẫn sao? Rõ ràng sai! Phục sức cũng không đúng mà!

Người sáng lập nên nhà Tống theo lịch sử Trung Quốc.

Nhìn người bên cạnh cửa tựa hồ cũng đã tập mãi thành thói quen, lại hỏi:”Bọn họ thường xuyên đến sao?”

“Chúng ta cùng bọn họ đã đánh mấy thập niên.” Người bên cạnh vẻ mặt không hiểu nhìn nàng, kỳ quái nàng thế nào ngay cả điều này cũng không biết.

Hứa Hàn Phương cũng liền không hỏi thêm nữa, nàng là gặp được người thu nhận tốt.

Lúc này cửa bị đá văng ra, từ bên ngoài xông vào một đám người, nhìn phục sức (trang phục và trang sức) hẳn không phải là người bên trong viện ban nãy. Cầm đầu thanh niên lớn tuổi chính là mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng, nhìn tuổi khoảng 15. Hứa Hàn Phương nghĩ:”Hắn là tuổi tác này đi? Cổ nhân rất khó từ bề ngoài nhìn ra tuổi tác!

Nữ nhân trốn bên trong phòng chạy trốn khắp nơi. Người thanh niên nhìn thấy Hứa Hàn Phương ở trong đám người, bước nhanh tiến lên chặn ngang lại

kéo nàng, nói:”Theo ta đi.”

Hứa Hàn Phuong bị lôi lao đảo theo ở phía sau, vấy bó của nàng căn bản không cất bước nổi. Người thanh niên dứt khoát đem nàng bế lên. Chẳng lẽ là đến cướp cô dâu? Hứa Hàn Phuong đoán mò, trở về mới có một hôm, toàn bộ chuyện hiểm lạ nàng đều gặp phải. Vận khí đúng là tốt!

Đến bên ngoài sân, bên ngoài đang có khí thế hùng hực.

Tân lang thấy Hứa Hàn Phuong bị người khác ôm đi, hô hào một tiếng đuổi qua.

“Đem người thả xuống.” Tân lang dùng kiếm chỉ vào người thanh niên.

Người thanh niên cười lạnh một tiếng:”Ngươi nói thả liền thả? Ta không thả thì thế nào?” Đem Hứa Hàn Phuong ôm chặt hơn.

Tân lang nhìn giận dữ, nhưng lại vô kế khả thi, muốn xuất kiếm lại sợ Hứa Hàn Phuong bị thương. Gân xanh trên trán bại lộ.

Hứa Hàn Phuong không hiểu cho nên yên lặng theo dõi biến hóa của nó, liếc nhìn hai người. Hai người nhìn Hứa Hàn Phuong không gọi cũng không kêu, cũng có phần ngoài ý muốn.

Một đội người bảo ở trước mặt người thanh niên bảo hộ, ngăn trở tân lang uy hiếp. Người thanh niên đem Hứa Hàn Phuong đặt ở trên lưng ngựa, phi thân lên ngựa, để lại tân lang nổi giận, đánh ngựa đi.

Hứa Hàn Phuong ngẩng đầu nhìn về phía sau, chỉ nhìn thấy tân lang kiếm quang vũ động đã cùng đám người người đánh nhau một chỗ.

Tuần mã bay như tên bắn. Vì nàng đưa lưng về phía đầu ngựa, vừa lúc khuôn mặt chôn ở trong lòng người thanh niên, Hứa Hàn Phuong chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù bên tai và cảnh sắc hai bên mất đều lui về phía sau.

Đằng sau không ai đuổi kịp, vó ngựa thả chậm tốc độ.

“Ngươi muốn mang ta đi đâu?” Hứa Hàn Phuong không vui hỏi. Trước đây nàng là một người tuyệt đối độc lập tự chủ, hai ngày này nàng làm con rối đủ nhàm chán.

Người thanh niên siết dây cương, thân thể nghiêng về phía sau, mi mắt rũ xuống nhìn nàng:”Nàng vẫn đang giận ta?” Nhu tình như nước.

“Ta tại sao phải sinh giận dữ với ngươi?” Hứa Hàn Phuong hỏi ngược lại.

Thanh niên nhân cho là nàng vẫn đang giận lấy:”Nàng đừng nóng giận, ta biết đều là ta không tốt. Nhưng nàng cũng không có thể cứ dỗi như vậy gả cho hán nha?”

Hứa Hàn Phuong không biết nên nói tiếp như thế nào, dứt khoát ngậm miệng lại. Nàng ngay cả trước đây phát sinh qua cái gì cũng không biết, nàng có thể nói những gì?

Người thanh niên thấy nàng không nói lời nào, cho là nàng vẫn đang tức giận, dụ dỗ nói:”Đừng nóng giận, được không?”

Trước kia, người theo đuổi nàng một đoàn, có thể xếp thành một đại đội. Nhưng Hứa Hàn Phuong chưa từng bị bất kỳ nam sinh nào chạm qua, vừa vặn hai ngày này, vừa nắm tay vừa ôm, đã bị qua hai nam nhân ôm, lúc này còn cùng cái người xa lạ này dán gần như vậy. Nàng giận không chỗ phát tiết. Trầm giọng nói:”Thả ta xuống!”

Ngựa ngừng lại, thanh niên nhân tung người xuống ngựa, đến đỡ nàng.

Hứa Hàn Phuong cũng không để ý tới, đã tự mình nhảy đến mặt đất. Người thanh niên sững sốt. Hứa Hàn Phuong nhấc chân đi, nhưng mà mới một lần đã ngã xuống đất. Thì ra là bước chân bước quá lớn, vấy bó quá chặt.

Thanh niên nhân kêu lên một tiếng tới đỡ nàng, Hứa Hàn Phuong chán nản đẩy tay của hán ra, nhìn vấy trên đùi. Giương mắt thấy đoàn kiếm bên hông của người thanh niên, đưa tay đoạt lấy thanh kiếm.

“Nàng muốn làm gì?” Người thanh niên quá sợ hãi.

Hứa Hàn Phuong ‘Thủ lạp’ một chút rạch ra quần của mình, để cho hai đùi không hề bị trói buộc, đứng lên nói:”Tự ta sẽ đi.” Sau đó bắt đầu bước đi nhanh về phía trước, đi mấy bước lại trở về, nhét thanh kiếm vào tay người thanh niên, tức tối mà nói:”Trả lại cho ngươi.” Lại xoay người đi.

“Nàng muốn đi đâu?” Người thanh niên ở phía sau hỏi.

Hứa Hàn Phuong dừng bước lại, ngăn người tại đó. Đúng nha, nàng đi đâu? Nàng cũng không biết nàng có thể đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Chương 4: Biết khó mà lui

Hạo Nhiên bởi vì xác định Hứa Hàn Phương thích hắn, cho nên tâm tình hôm nay phá lệ tốt, trên gương mặt trắng nõn vẫn tràn đầy nụ cười sáng rỡ. Thị nữ và thị vệ của hắn chưa từng có gặp qua chủ nhân của mình hòa nhã vui vẻ quá như thế, cảm thấy toàn bộ phủ đệ đều tràn đầy một bầu không khí thoải mái vui vẻ.

Sau một phen lang thôn hồ yết (ăn như hồ điệp), Hứa Hàn Phương vuốt cái bụng thỏa mãn, thích ý nói:” A! Ăn no, thật là thoải mái!” Điều bộ giọng nói của nàng cùng ngữ quan thanh tú rất không phù hợp.

Hạo Nhiên ở bên cạnh vẫn nháy mắt nhìn nàng, cũng không biết suy nghĩ cái gì trong đầu.

Thị nữ tới quỳ xuống nâng khăn tay lên cao, Hạo Nhiên ưu nhã lấy một miếng, vừa lau miệng vừa nói:”Phương, nàng còn nhớ không? Lần trước ta từng nói muốn đưa nàng một cây trầm gài tóc. Tính toán ngày, ngày hôm nay hẳn là làm được rồi, chúng ta cùng đi lấy có được hay không?”

“Nga? A! Được, được!” Hứa Hàn Phương thuận miệng đáp lời, trong lòng cô không biết còn có bao nhiêu là bản thân không biết, vẫn mau chóng thoát thân tốt hơn, miễn cho tương lai làm lộ không có cách thu dọn.

Ra khỏi phủ, đã có hai cỗ kiệu ở ngoài cửa chờ.

Hứa Hàn Phương nghiêng đầu cười nói:” Chúng ta cứ đi bộ đi, đi bộ khá hơn một chút.” Nàng muốn mượn cơ hội tìm hiểu một chút tục lệ tình cảnh của dân, xem có thể hay không nhận được những tư liệu có ích với mình.

Hạo Nhiên sững sốt, là lạ nhìn Hứa Hàn Phương muốn nói lại thôi, nhưng hắn vẫn phát tay cỗ kiệu lui xuống.

Phố nhỏ không lớn, nhưng mà rất náo nhiệt.

Đi ở phía đá xanh trên đường phố, Hứa Hàn Phương tò mò nhìn trái nhìn phải, có thể ở khoảng cách gần như vậy biết rõ sinh hoạt của người cổ đại, rất nhanh hưng phấn thay thế phiên muộn. Nàng vừa đi vừa hô to gọi nhỏ khám phục, hơn nữa nàng cùng người khác cử chỉ khác nhau, thường đưa tới ánh mắt nhìn chăm chú của người qua đường. Tỷ số quay đầu lại đạt được trăm phần trăm.

Hạo Nhiên theo ở phía sau lúc thì vui vẻ, lúc thì nhú. Hắn phát hiện Hứa Hàn Phương hôm nay và Hứa Hàn Phương trước kia ngoại trừ dung mạo như nhau, quá nhiều những thứ khác nhau. Nhưng nhìn nàng hăng hái bùng bùng, mặt tươi như hoa, bất giác cười nhạt, nụ cười sáng rỡ treo trên khóe miệng.

Trên đường càng ngày càng náo nhiệt, nhiều người tới khu phố phồn hoa, Hạo Nhiên thận trọng duỗi ra hai cánh tay che chở Hứa Hàn Phương, sợ nàng bị người chen chúc tổn thương.

Hứa Hàn Phương nhìn Hạo Nhiên đáng vẻ có phần thận trọng, đột nhiên cảm thấy có chút cảm động, thầm nghĩ mình như vậy lừa gạt hắn lợi dụng hắn có hay không là có phần quá đáng? Có hay không nên tìm cơ hội hướng hắn nói rõ tất cả? Nói cho hắn biết mình không phải là người trước đây, nói cho hắn biết mình là đến từ thế giới tương lai, hắn có tin hay không? Hứa Hàn Phương trước đây đi nơi nào? Hạo Nhiên có thể tiếp nhận sự thật này sao?...

Đang nghĩ ngợi, nghe Hạo Nhiên ở bên tai nàng chăm sóc mà nói:”Phương, đến rồi!” Nàng thu hồi tâm trạng, ngẩng đầu quan sát, một cửa tiệm mặt không lớn nhưng là cửa hàng ngọc rất xưa cũ.

Cất bước vào tiệm, trong tiệm sạch sẽ chỉnh tề, theo tường dễ vài cái bàn nhỏ, có chỗ ngồi cho khách nhân nghỉ ngơi.

Hai người mới vào tiệm, người chủ tiệm rất nhiệt tình tiến lên đón, mặt mày vui vẻ nói:”Ai nha, công tử ngài đã tới! Đại giá của ngài thật làm vẻ vang cho tiểu điểm của kẻ hèn này. Mau mời ngồi, mau mời ngồi.” Vừa nhường chỗ ngồi vừa quay đầu lại hô lớn:”Mau mang trà! Pha trà tốt nhất vào nước kia!”

Có tiểu nhị nhanh như chớp rồi đi pha trà.

Hứa Hàn Phương quan sát chủ tiệm, mắt tròn tròn, khuôn mặt tròn, đầu tròn, bụng tròn tròn, thoát nhìn như một nguyên bảo.

Hạo Nhiên hướng điểm chủ gật đầu ưu nhã ngồi xuống, mỉm cười cũng ý bảo Hứa Hàn Phương ngồi xuống, quay đầu hỏi chủ tiệm:”Ít ngày trước ta ở chỗ người đặt trầm cài tóc kia có làm xong chưa?”

Chủ tiệm vẻ mặt cười xòa mà nói:” Tốt lắm! Tốt lắm! Hôm qua một lúc là tốt rồi! Ta còn nghĩ ngài đang bận rộn, xem thời gian đưa đến phủ cho ngài đây, không nghĩ tới hôm nay ngài đã tới rồi. Nên điểm chủ tinh thông đạo lý hòa khí sanh tài này, từ lúc bắt đầu đến bây giờ vẫn luôn là mặt đầy tươi cười.

Điểm chủ nói, xoay người từ bên trong quầy cẩn thận từng li từng tí bê một cái khay, đặt vào chỗ người giữa hai người trên bàn trà. Hứa Hàn Phương cúi đầu vừa nhìn là mấy cây trầm ngọc hình thức tinh xảo màu sắc khác nhau.

Hạo Nhiên tùy tay cầm lên một cái, giơ cao nhìn ở trong tay, nhàn nhạt hỏi: "Là ta muốn loại ngọc này sao?"

Điểm lão bản tươi cười giải thích: "Đây chính là độc sơn ngọc thật. Ngài chỉ đích danh phải độc sơn ngọc, ta sao dám làm giả." Nói chỉ vào một cây trâm màu xanh biếc nói: "Đây là độc sơn ngọc xanh biếc thượng hạng, tính chất nhẫn nại, xấp xỉ phi thủy, sáng bóng tốt. Lại trải qua bàn tay mài dũa của danh gia mà thành..."

cái tên anh hỏi anh gồ cũng không thấy.

Hứa Hàn Phương ở trong đầu tìm kiếm, nàng mơ hồ nhớ kỹ độc sơn ngọc là một trong tứ đại danh ngọc Trung Quốc, đã có năm, sáu nghìn năm lịch sử. Màu sắc có xanh biếc đỏ trắng tím xanh dương vàng đen lẫn lộn tám loại màu sắc. Trong đó theo phù dung hồng thạch (đá hồng sen), thủy thủy bạch ngọc, ngọc xanh biếc giá trị khá cao. Độc sơn ngọc lấy mà sắc chính, độ trong suốt cao, tính chất nhẫn nại cũng không tạp chất vết rạn kẻ là tốt nhất.

Hạo Nhiên nghe giới thiệu hải lòng gật đầu, cười hỏi nàng: "Phương, nàng thích cái nào?"

Hứa Hàn Phương khó xử, còn có 'Hoàng kim có giá ngọc thạch vô giá' nói tới. Trong này mỗi thứ đều là tinh phẩm khó có được, giá trị xa xỉ. Nàng không muốn mới quen Hạo Nhiên ngày thứ hai liền nhận lễ vật quý trọng như vậy, hơn nữa nàng cũng rõ ràng biết trâm này nguyên vốn là cũng không phải đưa cho nàng, càng không biết trước kia nàng kia (Hứa Hàn Phương cổ đại) là có hay không hứa hẹn Hạo Nhiên lấy thân báo đáp, chẳng may trâm này là vật đính ước, tương lai há không phải là nói không rõ sao?

Phàm người làm ăn đều là người giỏi về thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, chủ tiệm này cũng không ngoại lệ. Hắn nhìn Hạo Nhiên tự mình cùng Hứa Hàn Phương đến chọn trâm, cũng biết địa vị cô gái trong lòng nam nhân. Thấy Hứa Hàn Phương mang vẻ mặt khổ sở, chớp chớp mắt tròn nói: "Mấy cây trâm này quả thực đều là cực phẩm khó gặp, cô nương nếu muốn chọn một thứ mà buông tha thứ khác quả thực không dễ dàng..." Nói mắt nhìn hướng Hạo Nhiên, ngụ ý, không biết cũng rõ ràng.

Hạo Nhiên vốn là đang cúi đầu thưởng thức trà, nghe nói ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy vẻ mặt ngưng ngệu của Hứa Hàn Phương, đơn giản buông bát trà nói: "Phương, nàng nếu như đều thích thì ta đều mua."

Hứa Hàn Phương biết bọn họ hiểu sai ý, vội vàng xua hai tay nói: "Không, không. Không. Ta không phải chọn không được, ta là..."

"Đừng... Khó có được nàng đều thích, chúng ta liền mua toàn bộ." Hạo Nhiên cắt đứt lời của Hứa Hàn Phương, hướng lão bản nói: "Tất cả đều gói lại."

Ông chủ vừa thấy đẩy mạnh tiêu thụ thành công, khỏi phải nói cao hứng biết bao nhiêu, vội vàng đáp một tiếng hét sức phấn khởi đi đóng gói. Vừa gói niềng còn không dừng chuyện này mà nói: "Vừa nhìn đã biết công tử thương yêu vị cô nương này, cưng chiều vị cô nương này. Cô nương người phúc khí tốt nha, có thể được công tử sủng ái. Công tử chúng ta địa vị hiển hách, người hoàn hảo, lại là mỹ nam tử lớn lên đẹp nhất trong quận, trong quận không biết có bao nhiêu cô nương đều mong chờ công tử yêu mến đâu."

Hạo Nhiên nghe xong lời nịnh nọt tương đối hưởng thụ, bản thân một bộ dạng đắc ý uống trà.

Hứa Hàn Phương dờ khóc dờ cười nhìn Hạo Nhiên, trong bụng rõ ràng cái phiền phức lớn này.

Hạo Nhiên đột nhiên hình như nhớ tới cái gì, vỗ tay một cái nói rằng: "Được rồi, Phương, lần trước nàng không phải nói muốn ở trên trâm khắc mấy chữ sao? Muốn được khắc cái gì sao?"

"A? Nga!" Hứa Hàn Phương mũi có lệ nói: "Không... Chưa nghĩ ra mà."

Điểm lão bản cười nói xen vào: "Công tử, ngài đây còn cần hỏi nàng? Trâm đều là vật đính ước. Khắc cái gì? Không phải là khắc một ít lời thề non hẹn biển thôi sao?"

Hứa Hàn Phương vừa nghe đầu đều to. Thực sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó!

Hạo Nhiên trung cầu ý kiến của Hứa Hàn Phương: "Phương, nàng thích khắc gì?"

"A? Nga! Cái gì cũng được, người xem rồi làm đi." Hứa Hàn Phương ngoài cười nhưng trong không cười mà thuận miệng ứng phó, không ngờ trên mặt nóng rần lên, trong lòng suy nghĩ nên tìm một cơ hội gì đó làm sao giải thích với Hạo Nhiên đây?

Hạo Nhiên hiếm thấy Hứa Hàn Phương dè dàng như vậy, cười sung sướng, suy tư chốc lát, thận trọng nói với điểm lão bản: "Vậy khắc lên thiên hoàng địa lão đi, mỗi một thứ đều khắc lên." Đang nói qua trên ký án ném một chùm mười hai nén tiền đặt cọc, rộng rãi tự nhiên mà nói: "Không cần thôi lại, khắc điểm tuyết tinh tế là được."

"Ai yêu, vậy cảm ơn ngài, công tử." Điểm lão bản đang cầm nén vàng mặt mày rạng rỡ.

Hạo Nhiên nhìn sắc trời đã gần đến buổi trưa, đứng dậy nói: "Chúng ta sau bữa cơm trưa tới lấy."

Điểm lão bản không ngừng bận rộn mà nói: "Công tử ngài yên tâm, nhất định làm ngài thỏa mãn mà." Cúi đầu khom lưng mà tiễn hai người ra khỏi tiệm.

Hứa Hàn Phương vẫn cúi đầu suy nghĩ nên làm như thế nào, một lúc không có để ý quên mất chính mình mặc là váy, bước chân bước nhất định quá lớn, chân lại vừa lúc đá phải ngưỡng cửa, lao đảo một cái bổ nhào về phía ngoài cửa.

Hạo Nhiên tiêu sái ưu nhã đi ở phía trước cũng không để ý, đang đi, thỉnh thoảng bị Hứa Hàn Phương từ phía sau nặng nề đẩy một cái, trọng tâm nghiêng về phía trước rơi xuống một bãi phân chó, ngã ở giữa đường. Mà Hứa Hàn Phương không nghiêng lệch vừa lúc ngã vào phía sau lưng Hạo Nhiên. Hai người đều ngã nhẹ nhàng nhếch miệng cười.

Hai người này khừu? lớn. Lúc này trên đường cái chính là lúc người đến người đi rộn ràng nhộn nhạo, hai người cùng ngã chồng chất như nhau ở trên đường. Trong khoảnh khắc, hai bên hai người vây đầy người xem sự cố.

Đáng giận hơn là, Hứa Hàn Phương thân người đang ở ngoài mặt tiệm, chân còn câu ở cánh cửa bên trong, nàng muốn ngo ngoáy mau chóng đứng lên, nhưng mà váy quần chân để cho nàng không chỗ dùng sức.

Hạo Nhiên ngo ngoáy muốn đứng lên, trùng hợp cánh tay Hứa Hàn Phương ở trên người Hạo Nhiên chống đỡ muốn đứng lên, kết quả là lật ngược thế cờ ép hẳn xuống. Dáng vẻ chật vật của hai người rất giống một con bạch tuộc trên mặt đất chạy nhảy đi lại lung tung.

Chủ tiệm và tiểu nhị thấy thế vội vàng tiến lên nâng hai người: "Ai nha, công tử, không có sao chứ?"

Người vây xem vốn tưởng rằng là điều gì ngoài ý muốn xảy ra, lúc này mới biết hai người đứng là ngoài ý muốn té ngã, đều thiện ý cười ồ lên một tiếng đến đỡ hai người.

Hứa Hàn Phương người bắt đầu lúng túng hướng mọi người cười cười, cúi đầu phủi đất trên người, không ngừng vui cười tại chỗ.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Hạo Nhiên dính phải không ít đất, mặc cho chủ tiệm cùng tiểu nhị phủi đất trên người cho hắn, ôm quyền hướng người chung quanh cười gượng vài tiếng, không dám ngẩng đầu: "Nhất thời sợ sẩy, bị chê cười... Bị chê cười..." Mặt như quan ngọc kim nén đến mức giống như một quả cà (ý là sắc mặt anh tím á). Loại chuyện mất lễ nghi này hắn không ngờ một chút.

Hứa Hàn Phương ban đầu chỉ là có chút ngượng ngùng, trước đây ở căn tin trường học cũng từng trượt đến trước mặt mọi người tại giờ lấy cơm, không cảm thấy như thế nào. Chỉ là ngày hôm nay ngã vào trên người nam sinh trong lòng không tốt. Nàng liếc mắt Hạo Nhiên thấy hắn lúng túng, đột nhiên nhướn mày, tính toán trong đầu.

Mọi người cười vang rồi tản đi.

Hạo Nhiên vừa mới quay đầu lại đi tới trước mặt Hứa Hàn Phương, quan tâm hỏi: "Không có té bị thương chứ?" Vừa hỏi vừa quan sát.

Hứa Hàn Phương lắc đầu: "Ta cũng không phải thủy tinh, đâu dễ dàng bị thương như vậy?"

"Thủy tinh? Thủy tinh gì?" Hạo Nhiên không giải thích được.

Xem ra lại nói sai, dứt khoát cúi đầu phủi y phục chẳng đáp lại.

Hạo Nhiên cúi đầu nhìn y phục hơi nhăn: "Chúng ta đi về trước đổi lại bộ quần áo đi? Bộ dạng như thế làm sao gặp người?"

"Vẫn không muốn, quay về còn phải xa như vậy. Đem đất phủi sạch sẽ là được. Ta đói bụng." Hứa Hàn Phương lắc đầu từ bỏ.

Dọc theo đường đi, Hạo Nhiên men theo bên cạnh, hình như ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, rất sợ người khác đang cười hắn.

Hứa Hàn Phương xem ở trong mắt, càng thêm kiên định ý nghĩ của chính mình. Ai! Vì để tránh cho sau này phiền phức. Ta phải giả ngây giả dại một hồi, trở lại làm đứa ngốc!

Hai người tới một lầu phong thái xa hoa. Lầu có ba tầng, liếc mắt cũng có thể thấy được trên con đường này là lầu có kiến trúc phong thái xa hoa nhất.

Hai người mới vừa đi tới cửa, điểm tiểu nhị đã nhiệt tình mà ra đón: "Công tử, ngài đã tới, đã lâu không gặp, hôm nay mấy vị? Mời vào bên trong. Mời vào bên trong." Thấy hai người y phục có phần không ngăn nắp sạch sẽ, hơi sững sờ, ánh mắt trên dưới quét nhìn.

Hạo Nhiên theo bản năng cúi đầu nhìn, hai tay khoanh che ở trước ngực, lúng túng nói: "Tìm một gian phòng thượng đẳng"

Hứa Hàn Phương kéo lại Hạo Nhiên, cười híp mắt nói: "Không! Đại sảnh đi, ta thích náo nhiệt!" Nàng đương nhiên có suy nghĩ của nàng, nàng xem ra Hạo Nhiên là một người cực sĩ diện.

Có lẽ nàng nghĩ bình thường làm một ít chuyện làm cho Hạo Nhiên mất mặt, hắn sẽ dần dần không thích nàng, tương lai nàng cũng liền hảo thoát thân. Cái này cùng trước đây đối phó ở trường học không nghe lời nói khuyên bảo tốt, phương pháp đánh lui nam sinh liều chết dây dưa là giống nhau. Hứa Hàn Phương âm thầm cảm nắm tay giữ vững quyết tâm.

Hạo Nhiên vốn định kiên trì, nhưng nhìn tới Hứa Hàn Phương vẻ mặt mỉm cười ngọt ngào, lại đem lời nói nuốt trở vào, miễn cưỡng gật đầu.

Đi vào bên trong lầu, Hạo Nhiên vốn muốn tìm một góc ngồi xuống, nhưng Hứa Hàn Phương lại tùy tiện ngồi ở trên một vị trí giữa đại sảnh.

Hạo Nhiên lặng lẽ túm túm góc áo Hứa Hàn Phương.

Hứa Hàn Phương trong lòng hiểu rõ nhưng mà cố ý đề cao tiếng nói hỏi:”Di, nguoi vì sao không ngồi nha? Túm ta làm gì?”

Vốn là người bên trong từ lâu đều ở đây tự mình ăn, cũng không lưu ý hai người đến. Giọng Hứa Hàn Phương ồn ào lớn như vậy, rất nhiều người ném ánh mắt đến nhìn chăm chú.

Hạo Nhiên vừa thấy sự việc của mình phản lại, nhanh chóng chán nản ngồi xuống, không muốn lại dẫn tới người chú ý.

Hứa Hàn Phương giống như hàng ngày dường như không để ý tới ý đồ của hắn, lớn tiếng hỏi tiểu nhị đứng ở bên cạnh:”Ở đây các nguoi có gì tốt để ăn? Giới thiệu một chút.” Lớn giọng lần thứ hai đưa tới chú ý của một số người chăm chú lễ nghĩa.

“Vậy phải xem ngài ngài thích khẩu vị gì.” Tiểu nhị để cử có bản lĩnh trình độ nhất định, không phải là mù quáng để cử.

Hạo Nhiên muốn mau sớm giải quyết cục diện lúng túng này, vội vội vàng vàng chọn mấy món thức ăn, phân phó tiểu nhị làm nhanh.

Tiểu nhị lên tiếng trả lời rời đi.

Từ lâu làm món ăn quả có thể nói nhất tuyệt, hơn nữa đều là thực phẩm xanh không ô nhiễm môi trường. Hứa Hàn Phương ăn cảm thấy vô cùng ngon miệng, ở hiện đại ăn rau xanh bù thêm phân hóa học, ăn thịt đều là thức ăn gia súc, khác nhau xa không có những thứ ngon miệng này.

Hạo Nhiên càng vui đầu ăn, hắn xưa nay có người dạy dỗ ‘Thực bất ngôn tâm bất ngữ’ (ăn không nói nghĩ không lời).

Hứa Hàn Phương chen cái dạ dày đói kêu vang, ý niệm trò đùa dai trong đầu lại tới, quyết định theo kế hoạch làm việc.

Nàng để đầu xuống, hỏi Hạo Nhiên đang lịch sự gấp thức ăn:”Muốn hay không có chút rượu?” Hạo Nhiên còn chưa kịp phản ứng, nàng lại lớn tiếng hô:”Tiểu nhị, lấy vô rượu ngon tới!” Nàng cũng không biết kêu như vậy không hợp, chỉ biết là trong phim ảnh mọi người gọi như thế.

Người đến từ lâu ăn cơm đều là người có thân phận nhất định, đều tại đây yên lặng ăn hoặc thấp giọng nói chuyện. Bị nàng đây lớn tiếng kêu to lại càng hoảng sợ, ngay cả mọi người trên lầu hai thò đầu ra tựa vào lan can chờ đợi.

Hạo Nhiên vui đầu thấp hơn.

Hứa Hàn Phương dứt khoát một không làm làm là không dùng, đánh đá tới cùng. Gỡ tay áo mở ra bàn tay nói:”Hạo Nhiên, chúng ta chỉ cầm đầu ăn không có nhiều ý nghĩa, chúng ta đến chơi trò oản tù tì.”

“Oản tù tì?” Hạo Nhiên ngẩng đầu, không hiểu nháy nháy mắt nhìn nàng.

Hứa Hàn Phương vỗ vỗ tay, đem tay áo vén cao hơn, đơn giản đứng lên, một chân giẫm lên trên góc bàn, cao giọng nói:”Chúng ta tới hoa bồng giải quyền(1).”

(1)Ai biết chỉ tớ, tớ sửa lại chữ dịch theo kiểu gì cũng không ổn.

Hạo Nhiên sợ đến trợn to hai mắt, đưa tay kéo kéo Hứa Hàn Phương:”Phương, nàng mau ngồi xuống! Thật là bao nhiêu người đều ở đây nhìn chúng ta đây!” Khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng.

Hứa Hàn Phương muốn chính là hiệu quả này, mặt ngoài lại bất lộ thanh sắc, không cho là đúng nói:”Bọn họ nhìn chúng ta, chúng ta chơi của chúng ta, chỉ cần chúng ta vui vẻ, quân bọn họ làm gì? Đến ta dạy cho nguoi chơi oản tù tì. Một con cua lớn như vậy nha...” Nói xong về so sánh rồi kêu to, thấp phàn hăng say.

Người của toàn bộ từ lâu đều đình chỉ ăn, nhìn hai người giống nhìn quái vật.

Hạo Nhiên cả người hận không thể đáp dưới đáy bàn được, người chỉ lộ một đầu ở trên bàn, khuôn mặt chôn ở trong bát, chiếc đầu không ngừng phả com vào trong miệng, con nguoi nhanh như chớp loạn chuyển, dùng dư quang quét xung quanh.

Hứa Hàn Phương âm thầm đắc ý, xem nguoi còn có thể thích người đánh đá như vậy hay không? Mong như vậy có thể để cho nguoi biết khó mà lui, sau đó không cần giải phiền phức gì?

Hạo Nhiên đang ăn cơm trong từ lâu thật vất vả chịu đựng mọi người đều đi, mới vội vã bỏ lại một ít tiền đứng lên, nói cũng không nói lại bỏ trốn mất dạng.

Phần này cũng thuộc truyện:

Tôi điều tra tư liệu, người Trung Quốc dùng ngọc đã hơn 5000 năm lịch sử. Bồi ngọc có tính chất ẩm nhuận tinh tế, đó là lí do mà, ngọc vẫn tượng trưng, biểu tượng cho quân tử. Do đó nói đến quân tử thời xưa thích bồi ngọc, còn thích trang trí ở trên thân kiềng. Ngọc càng là một loại tượng trưng quy phạm đạo đức, giữ bồi ngọc, mang ngọc coi là một loại theo đuổi trên tinh thần. Còn có ‘Quân tử vô cố bất lý kỳ ngọc chi thuyết.’(Ngọc là vật bất ly thân của quân tử trừ khi có nguyên nhân).

Ngọc đều chỉ có quý tộc thời xưa có khả năng dùng, cũng là tượng trưng cho thân phận. Hơn nữa mang ngọc có chú ý chặt chẽ. Quân vương, hầu tước,

quý tộc căn cứ theo đẳng cấp khác nhau đeo ngọc ít nhiều cũng khác nhau. Tại một thành phố trực thuộc tỉnh Hà Nam khai quật mộ nhà Chu, xuất hiện một cữu liên hoành ngọc quái sức (còn là thất liên hoành tôi không nhớ rõ nữa), nhiều tầng lớp cùng sở hữu cữu(thất), mỗi khối ngọc dùng hạt mã não xâu thành chuỗi. Cái này nhất định người có thân phận mới xứng mang. Hình như là vua mới có thể mang, ta nhớ không rõ.

Cũng không phải cúng tế làm tế phẩm

Hơn nữa khai quật mộ táng thời kì xuân thu chiến quốc, đều có các loại vật phẩm trang sức bằng ngọc. Xem như trang trí trên trang phục, đồ trang sức. tư liệu cụ thể tôi sẽ lần thứ hai tuần tra, nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chương 5: Quan tòa phán quyết hay

Nhìn bóng lưng bỏ trốn mất dạng của Hạo Nhiên, Hứa Hàn Phuong đắc ý đồng thời cũng có chút áy náy, thăm hỏi mình có hay không có chút quá đáng? Dù sao về mặt của Hạo Nhiên cũng không giống nam sinh theo đuổi nàng trong trường học đáng ghét như vậy.

Thân ảnh của Hạo Nhiên như tia nắng ban mai hiện lên như cuốn tranh. Hứa Hàn Phuong giật mình, rồi lập tức giãy giụa suy nghĩ ở trong đầu của mình. Nhắc nhở bản thân:”Người ngây dại hoa mắt như thế? Nghĩ chuyện này để làm gì?”

Hứa Hàn Phuong đuổi theo, thấy Hạo Nhiên ở nơi góc đường chờ nàng, nàng chạy đến gần thờ hồng học nói:”Ta cho là người mặc kệ ta rồi.” Mới chạy vài bước thì thở gấp thành như vậy, thật nên rèn luyện thân thể.

Hạo Nhiên không hiểu hỏi:”Phuong, nàng hôm nay không phải là trúng tà? Nàng trước đây không phải như thế.”

“A? Ta trước đây là dạng gì?” Hứa Hàn Phuong cố ý hỏi.

Hạo Nhiên đảo mắt suy nghĩ một chút, nhớ lại nói:”Nàng trước đây dịu dàng, cười là không lộ răng, đi đường phải người đỡ này...” Vừa miêu tả còn vừa làm ra tư thế khoa tay múa chân.

“Ha, ha, ha,” Hạo Nhiên còn chưa nói hết, Hứa Hàn Phuong lại ôm bụng cười to lên:”Vậy sau này người có thể phải thất vọng. Ta hiện tại đổi tính.” Nàng nghe miêu tả đã cảm thấy hứng thú, khi nhìn hấn miêu tả tư thế bộ dạng chống nạnh, càng cảm thấy cười thật tốt, nhin không được cười rộ lên.

Hạo Nhiên lấy tay chống cằm, thân thể nghiêng về sau, hơi sợ hãi mà nhìn nàng, nói lầm bầm:”Đều nói nữ nhi mười tám thay đổi lớn, không phải là loại thay đổi này chứ? Nếu là như thế này vẫn là thay đổi khác tốt, bằng không đầy mười tám còn đột phá đến đâu?”

Xem ra mình còn chưa đầy mười tám? Hứa Hàn Phuong thăm nghĩ. Nàng dừng cười nói:”Ta sau này sẽ là biến thành bộ dáng này, người sẽ không lại có ý kiến đối với ta đi, sẽ không thích ta nữa?”

“Không!” Hạo Nhiên tưởng thật nghiêm túc mà nói:”Mặc kệ nàng biến thành bộ dáng gì, lòng của ta đối với nàng cũng sẽ không thay đổi. Nàng phải tin tưởng ta...”

Hứa Hàn Phuong cảm thấy có phần kiếm cùi ba năm thiêu một giờ, chán nản khoát khoát tay:”Được rồi không cần nói nữa, ta hiểu rõ, ta hiểu rõ, chúng ta đi thôi.”

Hai người đi ở trên đường trở về. Ngẩng đầu thấy ở phía trước trên đất góc đường trống vậy quanh một đám người.

Hạo Nhiên vốn là muốn lách khỏi, nhưng mà Hứa Hàn Phuong thích xem náo nhiệt lại vừa... vừa chui vào đoàn người. Dù sao cũng đến, không bằng nhìn náo nhiệt nhiều hơn, trước đây mình không phải bình thường nghĩ người xưa sinh hoạt như thế nào sao? Nếu như lần này không cần thận xuyên trở về rồi, nhìn một chút cũng tốt.

Hạo Nhiên không thể làm gì khác hơn là lác đầu cũng chen vào theo.

Ba người quỳ trên mặt đất trống trước cửa huyện nha, hai nam một nữ, một người còn đang đứng phía trước.

Nữ nhân ôm một đứa trẻ mới sinh mấy tháng đang anh anh khóc. Hai nam nhân quỳ hai bên trái phải đều là đỏ mặt tía tai, vẻ mặt tức giận. Một người trong đó còn bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Hứa Hàn Phuong chen ở trong đám người nghe xong nửa ngày mới hiểu rõ.

Hóa ra triều đại này còn có một loại tập tục xấu. Người có tiền có thể lấy thật nhiều vợ, mà người có tiền lấy vợ có nhiều chỗ ở, nghèo chỉ có được một

gian nhà tranh để tránh mưa gió. Nam nữ già trẻ chen chúc ở một gian phòng. Chuyện gì cũng có phát sinh. Địa phương lại còn lưu hành tập tục cho thuê vợ. Nhà người nghèo khổ không cưới nổi vợ, vì con cháu đầy đàn kéo dài hương khói, có thể mượn vợ người khác đến dùng một lát, căn cứ sắc đẹp của nữ nhân để định tiền thuê; thời hạn thuê tự mình ước định, cũng có thể cho phép thuê mỗi năm thẳng đến sinh hài tử rồi trả lại, còn có sinh cậu bé xong mới trả (có nghĩa là sinh lần đầu là nữ nhi, nếu như muốn sinh nam hài thì sẽ mượn tiếp). Cũng có một ít bởi vì trong lúc nghèo nhất thời, không có cách nào không thể làm gì khác hơn là tạm thời đem vợ mượn thay thế bổ sung chi phí trong nhà giải trừ khẩn cấp. Làm như vậy vốn là ý tốt, thế nhưng nhiều loạn trật tự xã hội nghiêm trọng. Có nữ nhân bị mượn đến nhà người có tiền rồi, mà không muốn trở về; có người bởi vì chịu không nổi người cho mượn ngược đãi trốn chạy, tự sát; để cho có một số người cùng lứa nhỏ căn bản không biết rõ ai là nhà, có lúc cậu bé phải là mấy nhà tranh nhau, nữ hài toàn là không có người nguyện ý muốn. Bình thường còn có thể vì đoạt hài tử, dùng binh khí đánh giết. Trước mắt hai nam nhân này chính là vì tranh đoạt đứa bé trai này đánh đập tàn nhẫn.

Phía trước là người của Đình Trường đứng, bởi vì chồng của nữ nhân vì đoạt hài tử đem nam nhân mượn thế từ mình đã thương, cho nên bị Đình Trường mang tới huyện nha để cho huyện lệnh căn nhắc quyết định.

Hứa Hàn Phụng nghe lác đầu liên tục, đây là thế đạo (thói đời) gì? Cô gái như vậy người người lăng phí! Chính một người loạn thất bát tao!

Hạo Nhiên lúc này cũng mất sức của chín trâu hai hổ chen đến đây. Thấy nhưng không thể trách nói: "Phụng, cái này không có gì hay, chúng ta đi thôi."

Hứa Hàn Phụng một lòng muốn xem náo nhiệt, dùng vai xử lý Hạo Nhiên, không nghe theo mà nói: "Nhìn đi."

Đình Trường nhìn quét mọi người, đột nhiên nhìn thấy Hạo Nhiên, vội vàng qua đây hành lễ nói: "Công tử, ngài ở đây?"

Hứa Hàn Phụng vẫn không biết thân phận thật của Hạo Nhiên, hỏi vài lần cũng không có kết quả, chỉ là từ hai ngày tiếp xúc nghĩ lai lịch của hắn không nhỏ. Những thứ khác lại hoàn toàn không biết gì cả. Lúc này nàng nghiêm túc nhìn Hạo Nhiên, suy đoán thân phận của hắn.

Đình Trường cung kính đem việc nói qua một lần: "Hiện tại khó thì khó ở người nữ nói bản thân cũng không rõ ràng hài tử đến cuối cùng là của người nào. Hai bên bên nào cũng cho là mình phải, đều nói hài tử là của mình." Nói xong một ngón tay chỉ một người nam tử trong đó: "Ngài nhìn, hắn còn bị người làm cho bị thương."

Hứa Hàn Phụng nhìn kỹ hai người, nam tử đánh người mày kiếm mắt hổ, vẻ mặt anh khí, tuy rằng quần áo tả tơi, lại không che dấu được khí chất dũng mãnh uy vũ. Nam tử bị đánh bộ dáng thật thà phúc hậu, điển hình nông dân làm ruộng. Hai người từ hình dạng nhìn cũng không giống như người xấu. Nữ nhân ôm ấp trẻ mới sinh, kinh sai bố đàn, nhưng cũng là thiên sinh lệ chất, thanh tú trắng ngần, chỉ là khóc đến hai mắt đỏ bừng. Còn không thì dùng mắt liếc người nam tử đánh người.

"Nga!" Hạo Nhiên gật đầu.

Đình Trường nói tiếp: "Ta đem người áp giải đến, ai biết Huyện lệnh đại nhân không ở đây. Liền lệnh bọn họ ở chỗ này chờ. Đã đợi hơn một canh giờ rồi."

Hứa Hàn Phụng đi tới gần bên cạnh muốn nhìn tỉ mỉ một chút. Đình Trường ngăn cản nàng nói: "Người nào! Lớn mật dám đi về phía trước?"

Hứa Hàn Phụng còn chưa trả lời, Hạo Nhiên đã tới giải vây nói: "Nàng và ta cùng nhau." Với Đình Trường nói nhỏ một hồi, Đình Trường chuyển động đôi mắt nhỏ nhìn Hứa Hàn Phụng, một lát cau mày một lát gật đầu, càng không ngừng nói: "Hiểu rõ, hiểu rõ! Tiểu nhân tuân mệnh."

Hứa Hàn Phụng liếc trắng mắt Hạo Nhiên, không biết hắn lại đang nói chuyện ma quỷ gì?

Hạo Nhiên khiêu khiêu mi, từ chối cho ý kiến.

Hứa Hàn Phụng không để ý đến, xoay người lại nhìn đứa bé trong lòng nữ nhân. Đứa bé lớn lên trắng trẻo mập mạp, khỏe mạnh kháu khỉnh, hai mắt to hắc bạch phản minh cũng đang nhìn chăm chăm Hứa Hàn Phụng, đỏ đỏ chu cái miệng nhỏ hồng hợp lại phát ra âm thanh ba ba.

Thật là đáng yêu! Hứa Hàn Phụng nhìn không được sờ khuôn mặt nhỏ của đứa bé mới sinh, đứa bé khanh khách cười, vờn một tay béo nhỏ đỏ đỏ hướng nàng nắm lấy, hai người còn rất hợp ý.

Hạo Nhiên cũng lại gần nhìn, hắn nhìn Hứa Hàn Phụng vờn lười làm mặt quỷ đùa với đứa bé mới sinh, ánh mắt sáng lên, ánh mắt trong suốt nổi lên nhu hòa, thật lâu nhìn chăm chú vào nàng. Mà nàng lúc này đầy tràn đầy nét ngây thơ hồn nhiên của thiếu nữ.

Nam tử bị đánh thấy Hạo Nhiên quần áo chỉnh tề, Đình Trường lại hướng hắn cung kính, cũng biết là người có thân phận. Mang đầu gối đi được vài bước, dập đầu một cái nói: "Đại nhân, đứa bé này là của ta, thỉnh đại nhân phán đoán sáng suốt."

Hạo Nhiên và Hứa Hàn Phụng cẩn thận nhìn đứa trẻ mới sinh một chút, lại nhìn hai người đại nam nhân, từ tướng mạo quả thực rất khó phân biệt ra được hài tử là của ai.

Đình Trường cũng không muốn nán lại lâu dài ở đây, nín nọt nói: "Công tử, nếu không ngài hỗ trợ phán quyết, lời của ngài so với Huyện lệnh đại nhân vẫn dùng được mà."

Hạo Nhiên mặt lộ vẻ khó khăn, thanh quan khó quyết việc nhà, hắn thật sự không muốn đề ý tới chuyện nói không rõ này.

Ba người liền hướng Hạo Nhiên đập đầu, Hạo Nhiên muốn mặc kệ cũng không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói: "Được rồi, ngày hôm nay ta liền nhìn phán quyết."

Nha dịch cũng không thiếu người nhận biết Hạo Nhiên, biết lai lịch của hắn. Có nha dịch mang bàn dài lên, hạ đệm, Hạo Nhiên ngồi nghiêm chỉnh ở giữa, giờ lên một ngón tay chỉ người bị đánh nói: "Người nói trước đi."

"Bẩm đại nhân, tiểu nhân đầu năm ngoái mượn thê tử này, cuối năm có đứa bé này. Theo như đến kỳ hạn khế ước thuê mượn, nữ có thể đi về, nhưng chồng kia không nên nói hài tử là của hắn. Ngài cấp phê bình lý lẽ này đi."

Hạo Nhiên gật đầu, lại tấn công người kia nói: "Đây là người không đúng, người ta mượn một năm, hơn nữa còn là trong thời hạn mượn sinh hài tử. người vì sao cướp hài tử nhà người ta? Còn đã thương người khác?"

Nam tử đánh người tràn ngập anh khí khuôn mặt kìm nén đến đỏ bừng, một lát nói không nên lời.

Hạo Nhiên thấy thế nói: "Xem ra chính người cũng biết đuối lý đúng không? Nếu là như thế ta đem đứa con này phán quyết cho hắn..."

Nói còn chưa dứt lời nam tử và nữ tử đều kinh hô một tiếng: "Đại nhân!"

Hạo Nhiên vừa nhìn hai người mang về mặt kinh dị, hồ nghi nhìn hai người. Chỉ chớp lát trầm giọng nói: "Hai người các người chắc chắn có ẩn tình, mau nói, không được giấu diếm."

Nam tử đánh người chần chờ một lát mới nói: "Vợ chồng chúng ta hai người vốn tình sâu như biển, bởi vì gặp biến cố đột ngột, gia cảnh sa sút, bắt đắc dĩ mẹ già lại bệnh nặng, cần tiền lương thực gấp chữa bệnh. Đành không thể làm gì khác hơn là cho mượn thê tử của chính mình đổi nhiều tiền lương thực xem bệnh. Lúc đầu mới xa nhau, bởi vì không chịu nổi nỗi khổ tương tư, cũng vẫn len lén ước hẹn làm việc vợ chồng. Cho nên... Cho nên..."

"Người nói vậy!" Nam nhân bị đánh lập tức phản đối: "Người nói các người hẹn hò, vốn đã trái khế ước, có chứng cứ gì? Hiện tại lại nói hài tử không phải của người (Hạo Nhiên nói), người nói hài tử là của người người có chứng cứ gì?"

"Không tin người hỏi mẹ của đứa bé?"

"Mẹ của đứa bé đương nhiên nói chuyện về phía người, người là chồng của nàng. Lời của nàng không thể tin!"

Hai người đàn ông không ai nhường ai rùm beng lên. Nữ nhân ôm hài tử lại bắt đầu khóc.

"Không nên âm ỉ!" Hạo Nhiên hét lớn một tiếng: "Âm ỉ nữa, theo như tội gào thét công đường đánh các người hai mươi đại bản!"

Hai người lập tức an tĩnh lại, không dám tranh cãi nữa.

Hạo Nhiên cũng rơi vào trong hai cái khó này. Hài tử nên quyết định cho ai đây?

Hứa Hàn Phương đùa với hài tử đáng yêu như vậy, nghĩ thầm nếu ở hiện đại dễ giải quyết, giám định DNA, cái gì đều giải quyết rồi. Ở cổ đại lạc hậu chính là phiền phức như vậy. Đột nhiên nhớ tới một điển cố.

Hứa Hàn Phương lôi kéo Hạo Nhiên nhẹ nhàng nói một hồi: "A!" Hạo Nhiên sáng tỏ mà gật đầu.

Hạo Nhiên đứng dậy, đi tới đi lui vài bước, liếc nhìn hai người, nói: "Các người đều nói hài tử là của mình, thế nhưng đều không thể chứng minh. Mẹ đứa bé nói thì không thể tin. Ta đây liền quyết định – hài tử bỏ hai nửa mỗi người một nửa."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây kinh hô một tiếng, đều nghị luận đây là cách xử gì? Quá hoang đường! Ngay cả Đình Trường cũng sững sờ. Kinh ngạc nhìn Hạo Nhiên.

Ở thời đại này, bên ngoài phạm vi pháp luật, quan hay nói pháp,

đều là nói là làm. Cái lời chính là trái pháp luật.

Hạo Nhiên liếc mắt nhìn Hứa Hàn Phương, hai người cười quỷ dị.

Hạo Nhiên quay đầu lại hướng nha dịch nói: "Đem hài tử bỏ ra."

Nha dịch phải đến đoạt hài tử.

Nữ nhân ôm chặt hài tử, kêu khóc: "Đại nhân đừng! Muốn trách cũng trách ta, đứa bé là vô tội. Van cầu ngài tha đứa bé, ta nguyện ý mang hắn gánh chịu tất cả."

Đám người bắt đầu có người cầu nhau, thế nhưng không người nào dám phản kháng. Vì chuyện của người khác phản kháng công đường, phạm vào tội chết không đáng.

Nam tử đánh người cũng rơi nước mắt như mưa, liên tục đập đầu: "Đại nhân, là tiểu nhân không tốt, tiểu nhân không muốn đứa bé này nữa, nguyện ý

đem con xử cho hần. Cầu xin đại nhân tha cho hài tử. Van cầu đại nhân!”

Nam tử bị đánh sừng sốt, kinh ngạc nhìn Hạo Nhiên, vì giận vợ mướn cùng chồng lên vụng trộm, nhất thời đần đờ nắm không chắc hài tử có hay không là của mình, cho nên thử xem phán quyết, chỉ lo nghĩ tâm sự trong lúc nhất thời lại quên nói. Một lát mới lẩm bẩm nói:”Đại nhân, như vậy quá tàn nhẫn! Đứa trẻ là vô tội.”

Hạo Nhiên và Hứa Hàn Phương nhìn nhau cười, trong lòng không hèn mà cùng nghĩ: Mục đích đạt được.

Hạo Nhiên phát tay bãi lui nha dịch, vui mừng mà nói:”Được rồi, bây giờ ra kết quả.” Tất cả mọi người cảm thấy mê muội mà nhìn Hạo Nhiên, nghe người không hợp tình hợp lý này còn muốn nói gì nữa.

Hạo Nhiên lịch sự mà cười, với nam tử đánh người nói:”Ta đã tìm cho đứa bé một người cha tốt, mặc kệ ngươi có phải cha ruột hài tử hay không, ta đều tin tưởng ngươi sẽ trở thành một người cha tốt.” Chớp mắt lại trầm giọng với nam tử bị đánh nói:”Ngươi phản ứng chậm chạp như vậy, trước lo cảm thụ của mình, không xứng làm một phụ thân.” Tiếp đó cao giọng nói:”Hiện tại ta đã tìm được cha của đứa bé, ta đem đứa trẻ phán cho cha của hần (đứa bé).”

Mọi người tới bây giờ mới hiểu được, đều trầm trồ khen ngợi.

Hạo Nhiên tao nhã cười, cũng hơi có chút đắc ý, hướng cô gái ôn tồn mà nói:”Hiện tại, các ngươi người một nhà có thể đoàn tụ. Đi đến nha môn làm thủ tục kết án đi.”

Hai vợ chồng ôm con, mừng đến chảy nước mắt, liên tục nói cảm ơn.

Nam tử bị đánh thấy mình mất cả chí lẫn tài, không cam lòng mà nói:”Đại nhân, tiểu dân còn bị hần đánh bị thương mà, vậy nói làm sao?”

Hạo Nhiên trầm mặc, theo luật pháp đánh người người đó hoặc bồi thường tiền hoặc chịu trừng hình (hình phạt bằng gậy). Hạo Nhiên quay người hỏi người nam tử đánh người:”Ngươi có đánh hần?”

Nam tử trên gương mặt anh tuấn tức giận, nhưng vẫn như cũ cung kính nói:”Bẩm báo đại nhân, tiểu dân quả thực đánh hần. Chỉ vì hần nhục mạ mẫu thân tiểu nhân, tiểu nhân nhất thời tức giận, cho nên động thủ.”

“Ngươi đã nhận tội, theo luật căn cứ tình trạng vết thương của người bị thương bồi thường tiền hoặc là chịu trừng hình, ngươi cũng biết.” Hạo Nhiên trầm giọng nói.

“Tiểu dân biết.”

“Vậy chính ngươi chọn đi.”

Nam tử cắn môi, quyết định nói:”Tiểu dân lựa chọn trừng hình.”

“Ngươi thực suy nghĩ kỹ càng chưa?”

“Đúng vậy. Tiểu dân đã suy nghĩ kỹ càng.”

Hạo Nhiên cúi xuống thấp giọng nói:”Ngươi bồi thường tiền cho hần ta đi, như vậy có thể khỏi bị nổi đau da thịt.”

Nam tử mắt hồ umber đỏ, đáy mắt nổi lên hơi nước, nhỏ giọng nói:”Tiểu dân người không có đồng nào... Nếu có tiền cũng sẽ không đem thê tử cho thuê...” Một bên nữ tử lại bắt đầu thấp giọng khóc.

Hứa Hàn Phương gần bên cũng nghe được một chút, trong lòng cảm thán một văn tiền cũng ngọt anh hùng hảo hán, huống chi phải thương nhiều tiền như vậy? Nhịn không được dùng cùi chỏ huých huých Hạo Nhiên xit lại gần thấp giọng nói:”Giúp người giúp đến cùng, tiền phạt đưa đến Tây Thiên. Ngươi liền làm tốt chuyện cuối cùng đi.”

Hạo Nhiên ánh mắt trong veo mỉm cười nhìn nàng, nụ cười so với ánh nắng còn sáng hơn. Rộng rãi gật đầu nói:”Các ngươi đều theo ta tiến huyện nha đến làm thủ tục đi.” Tiền với hần mà nói không đáng kể chút nào.

Người vây xem thấy không có kịch vui xong, đều tản đi.

Giúp đỡ người là hướng tới niềm vui. Hứa Hàn Phương và Hạo Nhiên làm một chuyện tốt trong lòng đều tràn ngập phấn khởi.

Hạo Nhiên uống trà nha dịch dâng lên, cười hi hi hỏi:”Phương, nàng làm sao có thể nghĩ ra biện pháp tốt như thế chứ?”

Hứa Hàn Phương chơi đùa nửa ngày cũng biết khát nước, thổi trôi lá trà nhấp một ngụm đắc ý nói:”Ta còn nhiều hơn nữa, trở về lại chậm rãi học đi.”

“Phương, nàng sao chuyển biến lớn động trời đất như vậy? Cùng trước kia tuyệt không giống nhau.” Hạo Nhiên uống liên tục mấy ngụm trà, vẫn nghĩ không ra, hé miệng cười lắc đầu liên tục.

Hứa Hàn Phương đang suy nghĩ có muốn mượn cơ hội này hay không nói chân tướng cho Hạo Nhiên. Đình Trường tiến đến bẩm:”Công tử, người kia

không đi, nhất định muốn đi qua để dập đầu tạ ân ngài.”

Hạo Nhiên dùng ánh mắt trung cầu ý kiến Hứa Hàn Phương. Hứa Hàn Phương không hề gì nhún nhún vai, tiếp tục uống trà, không nói gì.

Hạo Nhiên suy nghĩ một lát nói:”Để cho bọn họ vào đi.”

Nam tử anh tuấn dẫn nữ tử ôn hòa từ cúi đầu khom người đi đến. Đi đến bên cạnh Hạo Nhiên, hai người cung kính quỳ xuống:”Tiểu dân Vương Tiễn đất thê từ đến khấu tạ ân nhân.”

Phốc – Hứa Hàn Phương một miệng trà toàn bộ phun ra, văng đầy đất, thất thanh kêu lên:”Ngươi nói cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa!”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Hứa Hàn Phương thất thố.

Hạo Nhiên lại bắt đầu lắc đầu thờ dãi.

Nam nhân anh tuấn cẩn thận nói:”Tiểu dân Vương Tiễn đất vợ con đến khấu tạ ân nhân.”

Hứa Hàn Phương xác định bản thân nghe rõ ràng, thiếu chút nữa từ trên ghế bắn lên. Vương Tiễn? Vương Tiễn nào? Là trùng tên trùng họ? Hay là Vương Tiễn đại tướng quân* oai phong lẫm liệt của triều nhà Tần kia?

*Tướng dưới trướng của Tần Thủy Hoàng, giúp Tần Thủy Hoàng thống nhất TQ, lập ra nhà Tần.

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Chương 6: Nắm giữ số phận

Trên đường trở về, Hứa Hàn Phương vẫn cúi đầu đang suy nghĩ thử Vương Tiễn có đúng hay không là (đại tướng quân) Vương Tiễn kia? Hạo Nhiên thấy Hứa Hàn Phương yên lặng không nói, cho rằng nàng đi một ngày mệt mỏi, cũng liền không thêm nhắc lại, đau lòng theo ở phía sau.

Lúc cơm tối, Hứa Hàn Phương vừa ăn vừa đắm chìm trong tâm sự của mình, cầm đầu yên lặng ăn. Vương Tiễn là đại tướng quân triều Tần nổi danh, vậy hẳn nên ở trong quân doanh mới đúng. Tại sao lại ở nơi này? Có thể là trùng tên trùng họ thôi. Nếu như triều đại này có máy vi tính, trên máy tính kiểm tra một chút đoán chừng có ngàn vạn Vương Tiễn, nghĩ vậy bất giác có chút nhụt chí. Không biết có thể tìm được Tần Dục không? Lúc nào mới có thể trở về hiện đại?

Hạo Nhiên nhìn Hứa Hàn Phương yên lặng, trái lại có chút không quen, quan tâm hỏi:”Phương, nàng làm sao vậy? Có phải là không thoải mái hay không? Mệt bị bệnh?”

Hứa Hàn Phương vẫn đang suy nghĩ chuyện Vương Tiễn, bản thân suy nghĩ say sưa, căn bản không có nghe thấy Hạo Nhiên nói.

Hạo Nhiên thấy nàng có vẻ thần bất thủ xá (mất hồn mất vía), càng thêm lo lắng, lo âu hỏi:”Phương, nhìn nàng mặt ủ mày chau, không có sao chứ?” Nói đưa tay tới sờ trán của nàng.

Hứa Hàn Phương theo bản năng tránh ra, vẫn đang còn nghĩ tâm sự của mình.

Hạo Nhiên trên mặt lộ ra biến hóa mất tự nhiên một chút, không nói nữa.

Sao trời dày đặc, gió đêm thổi tới, không khí mỗi lần đều mang khẩu vị tươi mát như vậy. Không có công nghiệp ô nhiễm thật tốt. Hứa Hàn Phương ngồi ở giữa sân nhà đếm sao.

Hạo Nhiên đứng ở mái nhà cong cách đó không xa đang nhìn nàng, thân ảnh thon dài giống như một pho tượng bạch ngọc hình người ở dưới ánh trăng nổi lên một vầng sáng, mang nhân nhạ u buồn trên mặt.

Hứa Hàn Phương chỉ biết được sao Bắc Đẩu, biết đuôi thìa* chỉ phương hướng là phương bắc. Nàng hiện tại nên đi hướng nào nha? Cảm giác mình như một con sơn dương lạc đường. Đột nhiên mất tích, đoán chừng Trịnh lão sư, cha mẹ cùng với bạn bè thân thích tất cả đi tìm mình ư?

(*Hình dáng sao Bắc Đẩu giống cái thìa.)

Nàng từ trong túi móc ra phiến thẻ tre nhìn hết lần này đến lần khác. Mình đã từng ao ước hiểu rõ cuộc sống của người cổ đại như vậy, thật là xuyên trở về lại mờ mịt như vậy.

Ngẩng đầu lơ đãng thấy Hạo Nhiên, lại cảm giác bản thân là rất may mắn, không cần thận xuyên qua lại gặp người tốt – Hạo Nhiên đúng là một người tốt. Đột nhiên không đành lòng trêu chọc hấn nữa, nên lấy chân thành đối đãi. Ra hiệu bảo Hạo Nhiên đến.

Hạo Nhiên vốn đang do dự, thấy Hứa Hàn Phương ra hiệu vui cười hơn hờ mà chạy tới, u buồn trên mặt quét sạch.

Hứa Hàn Phương trầm nghĩ: Ở thời đại nơi trọng nam khinh nữ này, có một tiểu nam sinh ngây thơ như vậy, đúng là không dễ. Cười hỏi: "Làm gì không tới? Đứng xa như vậy?"

Hạo Nhiên cúi đầu xụ xuống nói ngay: "Com tôi thấy nàng mất hứng, ta vẫn tưởng mình lại làm sai chỗ nào, chọc cho nàng mất hứng."

Hứa Hàn Phương kinh ngạc nói: "Không có, ta không có mất hứng nha!"

Hạo Nhiên gãi đầu một cái không hiểu nói: "Đêm đó giờ com, ta muốn sờ sờ trán của nàng, nàng mất hứng né tránh."

Trong đầu Hứa Hàn Phương xông lên một loại áy náy, không nghĩ tới mình hành động vô tâm sẽ làm Hạo Nhiên không vui như thế, nhìn Hạo Nhiên nửa ngày mới nói: "Ta không có mất hứng, ta là đang suy tư vấn đề."

Hạo Nhiên thử thăm dò nói: "Phương, nàng dường như thay đổi rất nhiều, giống như trở thành một người khác."

Mắt Hứa Hàn Phương đang nhìn sao trên bầu trời không nhìn Hạo Nhiên, nhưng là từ giọng nói nghe ra hấn hoang mang và mơ màng, giấu cợt chính mình nói: "Ta quả thực không phải là người trước kia." Có ý nói chân tướng cho Hạo Nhiên, nhưng mà mở miệng như thế nào đây? Mình cũng khó có thể tiếp nhận sự thật, người khác sẽ tin sao?

Hạo Nhiên nhìn gương mặt xinh đẹp của Hứa Hàn Phương, dung nhan xinh đẹp, ý loạn thần mê mà nói: "Ta như thế nào càng ngày càng không nghe rõ nàng nói gì?"

Hứa Hàn Phương nhú mày buồn rầu nói: "Đừng nói ngui, ta ngay cả mình xảy ra chuyện gì đều không hiểu. Tương lai sẽ như thế nào?" Tiếp theo lại hỏi: "Nếu như tương lai ngui phát hiện ta không phải là Hứa Hàn Phương trước kia ngui muốn thì như thế nào?"

Hạo Nhiên tưởng thật nghiêm túc nói: "Phương, nàng vĩnh viễn là người ta thích nhất!" Trong ánh mắt trong veo tất cả đều là ánh mắt chân thành.

"..." Hứa Hàn Phương không nói gì.

Hai người trầm mặc một lát. Chỉ nghe thấy trong viện gió thổi nhẹ lay động lá cây xào xạc.

Hạo Nhiên nhìn khuôn mặt mỉm cười ngọt ngào của Hứa Hàn Phương, nghe lời nói chân thành, trong lòng càng thêm mê hoặc: "Phương, ngui ngay cả giọng nói chuyện cũng thay đổi."

Hứa Hàn Phương bắt đầu dĩ thờ dài từ trên băng đá đứng lên, không muốn dây dưa vấn đề này nữa, vỗ vỗ vai Hạo Nhiên, nghiêng đầu cười nói: "Có một số việc, trở về ta sẽ nói ngui biết."

Hạo Nhiên gật đầu, hấn xưa nay kiềm chế vô cùng tốt, người khác không nói thì cũng không hỏi tới nữa.

"Ngày mai ta muốn đi tìm Vương Tiễn, có một số việc ta muốn hỏi hấn một chút." Hứa Hàn Phương quyết định hay là đi tìm Vương Tiễn một chút, tự mình thăm dò kết quả.

Hạo Nhiên mặc dù có một bụng nghi vấn, nhưng cũng không hỏi lại một chữ, chỉ cần nàng muốn làm hấn cũng sẽ bồi nàng làm.

Lúc tới gặp nhau mùa hạ giao cuối xuân. Ngoài thành ruộng lúa mạch mênh mông bát ngát cũng bắt đầu trở bông, bắt đầu có sữa. Bên đường một đám nhiều đóa hoa đại nở rực rỡ.

Nhìn dải lúa mạch xanh biếc, nghe từng cơn hương hoa. Trong lòng Hứa Hàn Phương có một loại được dạo chơi ngoại thành. Nàng là một người nghĩ thoáng, con người lạc quan đối mặt với mọi việc, rất nhanh có thể quên phiền não và không thoải mái.

Nàng đi tới, nói, cười. Nghĩ thăm lần này mình kỳ ngộ trở lại, nếu như nói với lão sư, lão sư sẽ là nét mặt gì? Mỗi lần nghĩ tới đây, Hứa Hàn Phương liền nhin không được mà vui mừng.

Hai người cũng không gấp gáp, đi một chút nghỉ một chút, vừa nói vừa cười bước chậm trên con đường nhỏ trên đồng ruộng.

"Hạo Nhiên, ngui có tin duyên phận không?" Hứa Hàn Phương vui vẻ hỏi.

"Duyên phận là gì?" Hạo Nhiên không hiểu nói.

"Duyên phận chính là... Chính là dịp giữa người và người gặp nhau, nói ví dụ ngui cả đời này gặp phải người phù hợp liền kêu người hữu duyên, không gặp được người liền kêu người vô duyên. – Nói chung, duyên phận đúng là một loại chuyện không thể như ý được... một loại không thể nắm bắt*." Hứa Hàn Phương khoa tay múa chân, hàm hồ giải thích. Cũng không biết như thế Hạo Nhiên có thể hay không nghe dễ hiểu.

*trong bản raw là một loại đồng tây.

Hạo Nhiên cái hiểu cái không mà gật đầu:”A, là như vậy!” Hấn vui vẻ mà trả lời:”Tin tưởng! Lời của nàng nói,ta đều tin tưởng.”

Tay Hứa Hàn Phuong làm mái che đầu nhìn ruộng lúa mạch xanh biếc, nhìn thế giới này nhiều hơn 2000 năm về trước, tình trạng tốt thật mà nói:”Có đôi khi ta thực đang suy nghĩ, người có thể không tin vận mệnh, thế nhưng phải tin duyên phận. Giống như chúng ta có thể quen biết lại là một loại duyên phận.”

Hạo Nhiên nghe được giật mình, tinh tế thưởng thức lời nói của Hứa Hàn Phuong.

Không phát hiện hai người đã đi tới bên ngoài thôn nhỏ. Hoi người trong thôn, hỏi thăm được nhà ở của Vương Tiễn.

Hứa Hàn Phuong cẩn thận hỏi:”Hạo Nhiên, đi như thế nào nửa ngày, gặp phải phần lớn nếu không phải là người già hoặc nữ nhân cùng hải tử, thanh niên hình như rất ít?”

Hạo Nhiên thở dài một tiếng giải thích:”Đàn ông mười lăm trở lên đại bộ phận đều gọi đi xuất chinh.”

“Nga!” Hứa Hàn Phuong gật đầu.

Theo đường nhỏ đến cuối làng, một gian phòng rom rách nát thấp bé hiện ra ở trước mắt. Lẽ nào đây là nhà Vương Tiễn?

“Trong phòng có ai không?” Hứa Hàn Phuong thò đầu lớn tiếng kêu.

Theo sát ở phía sau Hứa Hàn Phuong Hạo Nhiên cũng cao giọng kêu:”Xin hỏi, có ai hay không?”

“Ai đó? Mời tiến vào.” Một âm thanh già nua yếu ớt truyền tới.

Hai người cúi đầu đi vào trong phòng. Vừa vào nhà, hai người liền sợ ngây người, này đâu giống nhà?

Hơn 10 thước vuông phòng ở vắng vẻ, ngoại trừ một cái giường cái gì khác đều không có, chần bông trên giường được kết thành từ sợi bông. Một lão phụ

nhân tóc trắng xóa ngồi xếp bằng ở trên giường, nằm ở trên một cái giường nhỏ được phá từ bàn rồi đóng bằng đinh, trong tay làm việc may vá. Lúc này dùng tai lắng nghe. Hình như hai mắt đã mù.

Hạo Nhiên không chế giật mình trong lòng lễ phép hỏi:”Xin hỏi đây là nhà Vương Tiễn sao?” Hấn xuất thân cao quý, chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, không biết trên đời còn người nghèo khó như vậy.

Lão phụ nhân nghiêng tai chăm chú nghe một chút, gật gật đầu nói:”Đúng vậy. Hai người là?...”

“Chúng ta là bằng hữu của hấn. Hôm nay đi ngang qua đặc biệt đến viếng thăm.” Hạo Nhiên thiện ý mà nói.

“A!” Lão phụ nhân gật đầu:”Hấn sáng sớm lên núi đốn củi, xem chừng mau trở lại. Trong nhà nghèo rớt mồng tơi, cũng không có trà chiêu đãi hai người. Mong thứ lỗi. Xin cứ tự nhiên đi.”

Hai người cúi đầu nhìn, như hai người ngồi xuống ở cái ghế gỗ nhỏ bé. Nói là ngồi kỳ thực cùng ngồi chồm hổm không khác biệt lắm, ghế gỗ rất thấp.

Hứa Hàn Phuong suy đoán người này chắc là mẫu thân Vương Tiễn. Nghe ăn nói không giống như thôn phụ dân gian, nhìn cử chỉ hấn là hiểu biết chữ nghĩa.

“Lão bà bà, người chỉ một người sao?” Hứa Hàn Phuong nhin không được hỏi.

“Lão bà bà?” lão phụ nhân nở nụ cười:”Ta mới 40 tuổi thì có người gọi ta lão bà bà rồi. Con dâu đi giặt quần áo cho người ta rồi.” Giọng nói bình tĩnh, không có chút trách cứ nào. Nói xong vẫn như cũ lục lọi may vá trong tay.

Hứa Hàn Phuong ngượng ngùng thè lưỡi, áy náy vội vàng nói:”Bà mẫu, ngượng ngùng...” Nghĩ thầm người 40 tuổi thoát nhìn như người 70 tuổi, nhất định trải qua rất nhiều khó khăn.

Động tác đáng yêu này bị Hạo Nhiên thu hết vào đáy mắt.

Lão phụ nhân thân nhiên cười:”Cô nương đừng ngại.”

Trong lòng hai người đều trầm xuống, cuộc sống bọn họ trôi qua nghèo khó đau khổ như vậy, lão phụ nhân lại thân nhiên hiền hòa như thế, không có oán trời trách đất.

Cửa “Chi nha” một tiếng mở ra. Vương Tiễn đẩy cửa mà vào, sừng sốt nhìn thấy hai người.

Hứa Hàn Phuong nhảy lên một cái, cất cao giọng nói:”Vương Tiễn ngươi đã trở về? Lão bằng hữu tới thăm ngươi!” Nàng thực sự không đành lòng nhìn cảnh tượng thê lương trong phòng này nữa, đẩy Vương Tiễn đi ra ngoài. Cũng muốn một mình tìm cơ hội nghiệm chứng kỳ nhân Vương Tiễn một chút,

cởi ra nghi ngờ trong lòng của chính mình.

Hạo Nhiên cũng vội vàng đứng dậy hướng mẫu thân Vương Tiễn cáo từ, đi mấy bước, lại quay người lại, cúi người xuống lại lặng lẽ thả chút tiền ở trên đồng gỗ, sau đó mới bước nhanh rời đi.

Vương Tiễn không giải thích được nhìn Hứa Hàn Phương, bị Hứa Hàn Phương liên tục lôi kéo mà đến bên ngoài phòng cỏ bên ngoài rừng cây nhỏ. Đụng chạm với thê tử Vương Tiễn gấp trở về làm cơm, phía sau còn mang theo tiểu tử dễ thương kia.

Tiểu tử kia thấy Hứa Hàn Phương cư nhiên đưa tay nhỏ bé ra, vui tươi hơn hờ mà cười, kêu a a.

Hứa Hàn Phương vô cùng vui vẻ, cũng đưa tay ra đùa, nói: "Nha! Biết đi rồi? Đến để cho đi ôm một cái."

Hứa Hàn Phương chân tay vụng về mà ôm đứa nhỏ, vui mừng mà nói: "Ta vẫn là lần đầu ôm hài tử nhỏ như vậy nha. Thật khản trương a!" Ngẩng đầu nhìn ba người đều vẻ mặt vui vẻ mà nhìn nàng, hướng ba người tỉnh nghịch cười.

Hạo Nhiên đi tới, dùng ngón tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, kề bên tai Hứa Hàn Phương nói: "Nhìn người thích hài tử như thế, trở về chúng ta cũng sinh mấy đứa."

Hứa Hàn Phương trên mặt cười liếc hẩn một cái, lại âm thầm dùng khuỷu tay dùng sức chạm vào Hạo Nhiên một chút, đau đến Hạo Nhiên nhe răng nhếch miệng, nhưng ý tứ lại không tiện kêu thành tiếng, cắn răng chịu đựng nước mắt cũng nhanh chảy xuống.

Hứa Hàn Phương cười trên nỗi đau người khác nhìn hẩn, thầm nghĩ: Đáng đời! Quay đầu lại thấy thê tử Vương Tiễn đang ngồi xuống đất ở ngoài trời làm cơm, trong lòng cảm thấy thê lương, từ cổ chí kim giàu nghèo chính là chênh lệch lớn như vậy.

Vương Tiễn có lẽ cũng thấy mặc mạc, lúng ta lúng túng mà nói: "Không biết nhị vị ân nhân muốn tới, cho nên... Ta cũng không có chuẩn bị gì..." Bộ dạng áy náy bất an.

Hạo Nhiên nhìn ra Vương Tiễn khó xử, giải vây nói: "Chúng ta vốn là đi ra dạo chơi ngắm cảnh, đi đến đây đột nhiên nhớ tới người, liền bước tới xem một chút. Chúng ta chỉ dừng lại chốc lát rồi đi."

Hứa Hàn Phương dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Hạo Nhiên, nghĩ hẩn cuối cùng cũng còn giỏi trong việc am hiểu lòng người. Đổi chủ đề nói Vương Tiễn: "Hài tử tên gọi là gì?"

"Hôm qua mới ôm hài tử trở về, còn chưa đặt được." Vương Tiễn thấy hài tử liền vẻ mặt tươi cười, trối chắt xung quanh lòng mảy thoáng cái mở ra: "Nếu không ân công hỗ trợ đặt một cái tên?"

Hứa Hàn Phương phát hiện ra Vương Tiễn cười rộ lên bộ dáng rất tuần lã, mà đứa trẻ trong lòng rất giống hẩn, cười nói: "Đặt tên bản thân ta có thể không làm được," mắt nhìn Hạo Nhiên và Vương Tiễn: "Cũng là các người đến thôi."

Hạo Nhiên vuốt hài tử kháu khỉnh khỏe mạnh, yêu thương nói: "Nhìn hẩn lớn lên rắn chắc đáng yêu, lớn lên nhất định sẽ trở thành một dũng sĩ, sẽ có một phen thành tựu. Nếu không liền lấy một chữ 'bỉ', ý là dũng mãnh. Thế nào?"

"Vương Bỉ, Vương Bỉ..." Vương Tiễn ở trong miệng đọc lại vài lần, khen: "Tên rất hay, vậy gọi Vương Bỉ!"

Hứa Hàn Phương ôm hài tử đứng ở nơi đó chết lặng, thực sự đúng lúc như thế? Vương Tiễn? Vương Bỉ? Phụ tử hai người không phải đều là dũng tướng Tàn triều?

"Phương, nàng làm sao vậy?" Hạo Nhiên lấy tay quơ quơ ở trước mặt Hứa Hàn Phương, Hứa Hàn Phương mới từ trạng thái sững sờ tỉnh lại.

Hứa Hàn Phương ôm hài tử tiến lên vài bước nói: "Vương Tiễn, người không phải là hẩn ở trong quân sao? Tại sao lại ở chỗ này?"

Vương Tiễn mê hoặc, Hứa Hàn Phương thế nào lại biết quá khứ của hẩn? Ở đây không ai biết quá khứ của hẩn. Cũng mê hoặc mà hỏi ngược lại: "Làm sao người biết?"

Hứa Hàn Phương đem đứa bé vào trong lòng Hạo Nhiên, kích động nắm lấy Vương Tiễn, ngạc nhiên nói: "Người thật sự là Vương Tiễn?"

Nhìn nàng vẻ mặt kích động, Vương Tiễn bối rối, Hạo Nhiên cũng không hiểu nguyên do nhìn Hứa Hàn Phương.

"Người là đại tướng quân nước Tàn! Người ở tại doanh trại nước Tàn! Vậy người biết hay không một người tên Tàn Dục? Ta muốn tìm hẩn! Ta có chuyện rất quan trọng tìm hẩn!" Hứa Hàn Phương hỏi một mạch.

Vương Tiễn lắc đầu một cái, một chút lại gật đầu, lúc thì lại lắc đầu.

"Người phải nói thật nha!" Hứa Hàn Phương gấp đến độ dậm chân: "Mau nói cho ta một chút chuyện gì xảy ra?"

Hạo Nhiên chưa bao giờ gặp Hứa Hàn Phương lo lắng như thế, ôm đứa trẻ đến khuyên nhủ: "Phương, có chuyện gì từ từ nói, đừng có gấp!" Đứa bé trong lòng con mắt đen tò mò quay nhanh như chớp nhìn mọi người.

Hứa Hàn Phương ý thức được chính mình thất lễ, hít sâu một hơi bình tĩnh lại.

Vương Tiễn cười khở một tiếng nói:”Ta đúng là ở quân doanh, cũng không phải là đại tướng quân, chỉ là một tiểu tót vô danh. Ta không biết Tàn Dục ngài nói.” Đôi mày kiếm đẹp lại nhăn cùng một chỗ, vẻ mặt chán chường nói tiếp:”Ta đúng là đi tòng quân. Ta vốn sinh ra ở nhà tướng. Nhưng do bè cánh tranh giành nên bị liên lụy, gia cảnh sa sút. Phụ thân trước hi lâm trung luôn dặn dò muốn ta tòng quân. Ta từng là một quân nhân dũng mãnh, cấp trên phát hiện được thân thế của ta, lại mượn cớ mang ta khai trừ khỏi quân đội dũng sĩ, điều đến địa phương xa xôi. Sau đó lại không buông tha mà khai trừ quân tịch của ta. Ta chỉ có thể trở về. Sau khi về nhà mới phát hiện thê tử đã vội vàng mang theo mẫu thân rời khỏi quê hương. Ta một đường hỏi thăm mới tìm được nơi này, bởi vì mẫu thân bệnh nặng, không có tiền chữa bệnh, thê tử của ta mang chính mình cho thuê xoay sở cho mẫu thân chữa bệnh. Ta thống khổ không dứt, suốt đêm đi tìm thê tử của mình. Thê tử thật không ngờ ta bất vô âm tín lại đột nhiên từ xa trở về. Hai người chúng ta ôm đầu khóc nức nở. Không có ruộng đất, không tòi, ta chỉ có thể đón củi mà sống. Sau nữa các người cũng biết...” Nói xong khóe mắt ngân ngấn lệ, nói tiếp:”Bằng không, ta cũng sẽ không cho thuê thê tử của chính mình...”

Hứa Hàn Phương và Hạo Nhiên hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi lạnh lẽo.

Ai! Thực sự là một văn tiền ép chết anh hùng hảo hán! Hứa Hàn Phương thế nào cũng không nghĩ tới danh tướng Vương Tiễn rơi vào tình cảnh bức bách như thế. Nhìn khóe mắt ẩm ướt của Vương Tiễn, không kìm được nghĩ: Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ do đau thương chưa đủ.

Thê tử Vương Tiễn bùng một cái nôi đi tới, hỏi:”Tướng công, trong nhà chỉ còn lại những thứ này. Thiếp đã bói cho mẫu thân một chén, chàng xem...”

Mặt Vương Tiễn lộ vẻ lúng túng, com này làm sao có thể đãi khách?

Hứa Hàn Phương đưa đầu nhìn một chút, một nôi vàng vằng xanh xanh thực ra lại rất đẹp mắt, không ngần ngại chút nào mà nói:”Nha, đẹp mắt như thế. Nhìn thôi cũng có khẩu vị. A? Đúng không Hạo Nhiên!”

“Oh! Đúng, đúng.” Hạo Nhiên nhanh trí phụ họa theo sau.

Cũng không có bàn. Hứa Hàn Phương dứt khoát lôi kéo Hạo Nhiên ngồi thẳng xuống đất, tự nhiên nói:”Có thể ăn com chưa nào?”

Trong lòng Hạo Nhiên và Vương Tiễn đột nhiên động một cái. Vương Tiễn thấy Hứa Hàn Phương chẳng những không coi thường hán, còn tự nhiên không câu nệ tiểu tiết như vậy, trong lòng cảm kích. Hạo Nhiên thấy tính cách của Hứa Hàn Phương thích ứng trong mọi hoàn cảnh đã thích càng thích hơn, nằng trước kia dù thế nào cũng sẽ không ngồi dưới đất ăn com.

Ăn com – nói là com nhưng thực sự là cháo rau dại. Hứa Hàn Phương ăn nhiệt tình, tặc xấu nói chuyện khi ăn com không đổi được:”Kỳ thực người phải ở trong quân doanh, nơi đó mới là thế giới mà người thi triển tài hoa.”

Vương Tiễn cười khở sớ:”Thời vận không đủ, ta kiếp này không thể trở lại tòng quân. Ta an tâm phụng dưỡng tốt mẫu thân, nuôi hài tử tốt thì đủ hài lòng.”

Hứa Hàn Phương thốt ra:”Không! Tinh thần người không nên sa sút. Người cần phải tỉnh lại đi. Tương lai người là một đại danh tướng. Con trai người cũng vậy. Đều sẽ lưu danh thiên cổ.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nghi ngờ nhìn Hứa Hàn Phương, không rõ nằng vì sao khẳng định như vậy.

Hứa Hàn Phương lúng túng, cười cúi đầu ăn.

Vẫn là Hạo Nhiên nhin không được hỏi:”Nằng vì sao nói thế?”

Hứa Hàn Phương ở trong nôi đảo một hồi, gấp khối rau dại, trong đầu thần tốc xem nên trả lời như thế nào, cuối cùng vẫn không thể nói là trên sách lịch sử nói! Thấy Vương Tiễn nghiêm túc chờ nằng trả lời, bề ngoài đứng đần, ngoài miệng bịa chuyện nói:”Bởi vì ta biết xem tướng xem bói.”

“Xem bói?” Hai người không hẹn mà cùng nói.

Vương Tiễn lắc đầu cười khở:”Ân nhân nói giỡn, đừng vội lấy Vương tiễn ra cười!”

Hứa Hàn Phương suy nghĩ một chút nói:”Vương Tiễn, người đưa tay trái đến.” Nằng quyết định muốn chú ý khích lệ Vương Tiễn, như vậy tương lai hán phát triển, có thể có năng lực mau chóng giúp nằng tìm được Tàn Dục.

Vương Tiễn nhìn Hứa Hàn Phương nói ngưng trọng, chần chừ đem tay trái đưa ra ngoài, mở bàn tay ra. Tư thế ngồi trầm ổn thong dong, Hứa Hàn Phương thăm khen, nghèo túng như thế nhưng lại không mất phong độ, không hổ là danh tướng!

Hứa Hàn Phương vạch tay của Vương Tiễn như thật nhìn một lát, nghiêm túc nói:”Người thuở nhỏ đọc thuộc binh thư, thời niên thiếu tập được một thân võ nghệ tốt, thanh niên đi tòng quân. Có đúng không?”

Vương Tiễn yên lặng gật đầu. Nhưng những thứ này không có gì, hán từng nói bản thân xuất thân nhà tướng, mỗi một con cháu nhà tướng đều là như vậy.

Hứa Hàn Phương nhìn bàn tay của Vương Tiễn, tìm kiếm điển cố lịch sử trong đầu:”Tương lai người sẽ làm đại tướng quân lĩnh binh đánh nước Triệu, đánh bại đại tướng Lý Mục nước Triệu. Công tiến thành Hàm Đan!” Cũng không nhớ rõ một cách cụ thể lắm, trước cứ bịa chuyện thôi!

Vương Tiễn rút bàn tay của mình về nói:”Ngươi đùa gì thế? Lý Mục là đại tướng nổi danh của nước Triệu. Ta cùng lắm suốt đời chỉ sợ cũng không có biện pháp ngắm bóng lưng của họ.”

Trong lòng Hứa Hàn Phương nôn nóng, cũng cười nhạt, khí định thần nhàn nói:”Ta không cùng ngươi cãi cọ, tương lai ngươi có thể xác định lời của ta rồi. Con người chỉ có lý tưởng có hoài bão, tài năng một ngày mới có thể biểu hiện được. nhớ kỹ, là vàng chung quy cũng phát quang.” Dứt lời giả vờ cao thâm không thèm nhắc lại, cúi đầu ăn.

Vương Tiễn và Hạo Nhiên nghe Hứa Hàn Phương có bài bản hẳn hoi, cũng có phần bán tín bán nghi.

Hồi lâu, Vương Tiễn thờ dãi một hơi, vô cũng giễu cợt mà nói:”Ta hiện tại ngay cả người nhà cũng nuôi sống không nổi, nói gì hoài bão?”

Hứa Hàn Phương biết xúc động đến lòng nhiệt tình sâu trong nội tâm Vương Tiễn, để đùa xuống nói:”Ngươi lại đưa tay cho ta.”

Vương Tiễn lại đưa bàn tay ra, Hứa Hàn Phương chỉ vào ba đường kẻ trong lòng bàn tay của Vương Tiễn nói:”Ba đường kẻ này đại biểu cho lý tưởng của ngươi, số phận, và tương lai. Ngươi có nghe hiểu không?”

Vương Tiễn gật đầu.

Hứa Hàn Phương nắm 4 ngón tay của Vương Tiễn, đem tay của Vương Tiễn nắm chắc hỏi:”Ngươi bây giờ còn có thể thấy ba đường kẻ này sao?”

Vương Tiễn nhìn ba đường kẻ bị ngăn bởi ngón tay, lắc đầu.

Hứa Hàn Phương tiến thêm một bước hỏi:”Vì sao không nhìn thấy?”

Vương Tiễn không chút nghĩ ngợi trả lời:”Bị ngón tay chặn.”

Hứa Hàn Phương hài lòng gật đầu, dẫn dắt nói:”Vậy ba đường kẻ này hiện tại ở nơi nào?”

“Ở trong bàn tay của ta.” Vương Tiễn mờ mịt trả lời.

Hứa Hàn Phương từng chữ bám sát mà nói:”Đúng! Kỳ thực, tương lai của ngươi số phận của ngươi, đã nắm trong tay của chính bản thân mình!” Về mặt ánh mắt sáng ngời phấn khởi.

Vương Tiễn nghe vậy cả người chấn động, như có điều suy nghĩ nhìn Hứa Hàn Phương, trong đôi mắt đen kịt lóe ra chút ánh sáng..

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Chương 7: Sư tử hà đông gầm thét

Vương Tiễn và Hạo Nhiên đều trầm mặc, nhiều lần suy tư về những lời hàm nghĩa sâu sắc “Số phận chính là nắm giữ trong tay mình”.

Nhìn hai người trầm tư. Hứa Hàn Phương ngẫm lên vui mừng, không nghĩ tới mình dùng đến sách khích lệ ý chí con người ở nơi này. Nghĩ lại một chút tương lai của ta ở nơi nào? Ta có thể nắm giữ tương lai của mình sao? Lúc nào có thể tìm được Tàn Dục sau đó trở về hiện đại? Còn nhớ Tàn Dục nói mình là nương nương nào đó. Ta cũng không muốn cùng Tàn vương nào liên quan, càng không hi vọng cùng bạo quân Tàn Thủy Hoàng kia có liên quan gì! Ông trời phù hộ!

Nhìn buổi trưa đã qua, Hạo Nhiên và Hàn Phương đứng dậy cáo từ. Tiểu Vương Bí “A a” đưa tay nhỏ bé, cầm lấy y phục của Hứa Hàn Phương không thả.

Phu phụ Vương Tiễn mặt đỏ bừng cười đến ôm tiểu Vương Bí. Mà nắm tay của tiểu Vương Bí quá gắt gao, nhất định không buông.

Hứa Hàn Phương thân thiết thổi mạnh mũi của tiểu Vương Bí cười nói:”Không nhớ để a đi đi a? Hôm nào a đi trở lại thăm ngươi.” Nói xong hôn khuôn mặt nhỏ nhắn một cái.

Ánh mắt đen nháy của Tiểu Vương Bí nhìn Hứa Hàn Phương, cười ha hả không ngừng, dường như nghe hiểu lời nói tay nhỏ bé hình như chậm rãi buông ra.

Hạo Nhiên cười đùa nói:”Nàng và hắn còn rất hợp ý. Tiểu tử kia hẳn là cũng thích nàng?” Trong đầu liền nghĩ tới câu nói chúng ta cũng sinh vài đứa bé kia. Tự bản thân vui mừng.

Hứa Hàn Phuong thoáng nhìn biểu tình xấu xa của Hạo Nhiên cũng biết hắn đang suy nghĩ gì, hung hăng liếc một cái. Hạo Nhiên sợ nên dừng cười ngay, giả bộ mạnh mẽ nghiêm túc, khuôn mặt nghẹn đến đỏ bừng.

Vương Tiễn tiến hai người ra thôn. Ba người đi trên đường nhỏ ở đồng ruộng. Mặt trời ban trưa chiếu xuống thân ảnh của ba người trên mặt đất, thành ba điểm nhỏ bé.

Đột nhiên một thân ảnh từ bụi cỏ lao tới, ngăn cản đường. Ba người lại càng hoảng sợ. Hứa Hàn Phuong tập trung nhìn, là tân lang ngày đó – Thanh.

Thanh cầm trường kiếm trong tay đứng ở giữa đường, lạnh lùng nhìn Hạo Nhiên.

“Là ngươi?” Hạo Nhiên cười lạnh một tiếng. Thanh trường kiếm ở phía trước, nhàn nhạt nói: “Đứng! Là ta!” Tiếp theo nhìn Hạo Nhiên khinh thường: “Ngày hôm nay ngươi cũng không có trợ thủ, ta muốn dẫn Phuong đi. Phuong là của ta!”

“Không có khả năng!” Hạo Nhiên hét lớn một tiếng.

Vừa dứt lời, chỉ thấy hàn quang chợt lóe, một luồng tóc Hạo Nhiên đã bay xuống, bay là tả rơi trên mặt đất. Kiếm này quá nhanh, Hứa Hàn Phuong cũng không thấy rõ xuất kiếm thu kiếm thế nào, bất ngờ nhớ lại Cổ Long trong tiểu thuyết kiếm khách. Hóa ra võ công trong truyền thuyết có thật?

Sắc mặt Hạo Nhiên tái nhợt, đứng tại chỗ. Hắn biết một mình mình đâu cũng căn bản không phải là đối thủ của người này, bất giác nắm chặt nắm tay.

Vương Tiễn vừa muốn mở miệng nói, thanh dùng kiếm chỉ một cái, lại hơi lễ phép nói: “Xin lỗi, đây là ân oán cá nhân của ta và hắn, mong ngươi không nên nhúng tay.”

Vương Tiễn nhú mày, không biết mình nên làm thế nào cho phải. Cái thời đại này dùng võ lực giải quyết vấn đề ví dụ như nữ nhân nhiều vô số kể!

Thanh dùng mũi kiếm chỉ vào Hạo Nhiên, cất bước qua kéo tay của Hứa Hàn Phuong. Bàn tay to thật phần có lực, giống như vòng sắt nắm lấy cổ tay của Hứa Hàn Phuong như thế, giống như sợ buông lỏng tay, dường như sẽ mất đi.

Hứa Hàn Phuong thét chói tai: “Ngươi làm gì? Buông tay!” Đau đến mức nước mắt nàng nhanh chóng rơi xuống.

Thanh dừng lại một lát, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hứa Hàn Phuong một chút, có phần nhu tình, nhưng lại không buông tay.

“Ngươi mang nàng đi như vậy, ta sẽ quay lại cướp về! Phuong không là của ngươi, là của ta!” Hạo Nhiên không cam lòng quát.

Thanh lạnh lùng coi thường mà nói: “Lần trước là ta lơ là, không có đề phòng, về sau không như thế.” Lại hừ lạnh một tiếng nói: “Hơn nữa, ta có thể giết ngươi ngay bây giờ.”

Hạo Nhiên biết rõ đạo lý hảo hán không chịu thiệt trước mắt này, khuôn mặt tức giận trắng bạch, nhưng lại không nói nữa. Chỉ biết dùng ánh mắt không thể tránh được nhìn Hứa Hàn Phuong, thầm hạ quyết tâm nhất định phải dẫn người cướp nàng trở về.

Hứa Hàn Phuong nghe hai người nói chuyện, giận không chỗ phát tiết, bọn họ đem ta làm cái gì giành giành cướp cướp? Hàng hóa? Vì sao chưa từng có người hỏi qua ý kiến của ta? Địa vị của nữ nhân là như vậy sao?

Hứa Hàn Phuong tức giận quát: “Buông tay! Ngươi buông tay!” Thanh âm đã khàn khàn.

Thanh càng nắm chặt hơn, kéo nàng sai bước mà đi.

Hứa Hàn Phuong bị kéo mạnh đi vài bước, không có biện pháp hé miệng hung hăng hướng trên cánh tay của Thanh mà cắn.

Hình như cắn người là pháp bảo nữ nhân thường dùng. Nhưng cái pháp bảo này ở trên người Thanh hình như không có tác dụng.

Hứa Hàn Phuong cảm thấy ngoài miệng dùng lực rất lớn, cơ răng của nàng đều đau, nhưng Thanh cũng không buông tay.

Ngẩng đầu nhìn Thanh thì, trán của Thanh nổi gân xanh, mồ hôi trên chóp mũi không biết là mồ hôi lạnh hay nóng? Cúi đầu nhìn lại cánh tay của hắn, mặt trên đã có một vòng dấu răng tím hồng rõ ràng, giống như đeo đồng hồ đeo tay, vết cắn này chỉ sợ cả đời cũng không biến mất a?

Ngũ quan của Thanh nhỏ góc cạnh rõ ràng, đôi mắt lạnh lùng có chút ửng đỏ, giọng run run nói: “Nàng cắn đi, chúng ta đã bãi đường thành hôn, nàng chính là thê tử của ta, chết ta cũng không buông tay!”

Hứa Hàn Phuong nhìn Thanh cổ chấp, có chút thương hại, có thể trong lòng nàng hiểu rõ nếu như chuyện hôm nay không có cái kết hoàn toàn, sau đó lại càng thêm đau đầu. Vì vậy tâm tư ngang một nhát, ngẩng đầu lạnh lùng nói: “Buông tay!”

Thanh nhìn ánh mắt lạnh lùng của Hứa Hàn Phuong sững sốt, Phuong của hắn chưa bao giờ biết dùng ánh mắt này nhìn hắn, lẽ nào nàng thay lòng? Chần chờ hỏi: “Phuong, ngươi có thích hắn hay không?”

Mượn cớ như thế là giải thoát mau chóng hay nhất! Nhưng Hứa Hàn Phuong sợ lại để Hạo Nhiên không an phận nhớ tới, tương lai càng không thoát được, lắc đầu nói: “Cũng không phải!”

Hạo Nhiên từ buồn chuyển sang vui mừng, lại từ vui mừng sang buồn bã.

“Vậy người tại sao lại ở một chỗ cùng hần? Là ham muốn phú quý của hần?” Thanh nói, thanh kiếm trong tay không nơi lỏng để phòng, vẫn chỉ về hướng Hạo Nhiên, vài lần đuổi đi Hạo Nhiên muốn tới tranh đoạt Hứa Hàn Phương.

“Người nói vậy bậy bạ gì đó? Ta không phải loại người như vậy!” Hứa Hàn Phương áp chế lửa giận trong lòng.

“Không có một lý do hợp lý, vậy nàng cũng không được đi. Nàng đã là người của ta.” Thanh lấy một tay đem Hứa Hàn Phương ôm vào trong ngực.

Hứa Hàn Phương dựa vào trong lòng Thanh, ngực phập phồng, trong con giận dữ, chưa từng thấy người nào bá đạo như vậy! Đây quả thực là uy hiếp! Trong con tức đột nhiên nhớ tới chiêu thức nhu đạo (ju do), nghiêng chân quý gối ghim thắt lưng, trở tay cầm cổ áo của Thanh, “A!” Hô to một tiếng mà đem cả người Thanh từ trên lưng quăng ngã qua mình, nặng nề ngã trên mặt đất.

Hạo Nhiên và Vương Tiễn bị một màn này làm hoảng sợ há to miệng, chỉ là cảm còn chưa trật khớp.

Hứa Hàn Phương cũng không nghĩ tới chính mình còn có đủ sức lực làm Thanh ngã xuống. Thăm nghĩ mình có thể chỉ là may mắn thôi? Một là Thanh không có phòng bị, hai là người đang tức giận ngút trời thì cũng sẽ có phần bộc phát chứ?

Thanh ngã trên mặt đất, nửa ngày mới phản ứng kịp, tay nắm Hứa Hàn Phương cũng buông lỏng ra, trường kiếm cũng rời tay.

Cái ngã này cũng dùng hết sức lực cả người của Hứa Hàn Phương, chân dường như run run bụng cũng mệt. Nàng hơi khom thắt lưng xuống, thở gấp, nhìn Thanh ngẩn ngơ trên đất, thờ không được mà nói: “Con... Con cộp không phát uy... Cho rằng... Khi ta là mèo bệnh!” Lắc đầu nói, cọ đi mồ hôi trên trán, lấy tay sửa lại mái tóc dài bị rối nhỏ.

Thanh và Hạo Nhiên nhìn nàng giống như người ngoài hành tinh, cái miệng đànG mở cũng quên khép lại. Vương Tiễn bên kia không nói nên lời, nữ nhân lợi hại như vậy là lần đầu thấy!

Hứa Hàn Phương nhìn Thanh và Hạo Nhiên thờ hồn hèn nói: “Ta nói cho các người biết! Ta chỉ thuộc về chính ta! Người nào ta cũng không phụ thuộc vào!”

Thấy hai người không có bất kỳ phản ứng nào, Hứa Hàn Phương lại giận thêm! Một ngón tay chỉ vào Thanh, tức giận nói: “Người! Dựa vào kiếm pháp tốt đến đoạt ta?” xoay người chỉ vào Hạo Nhiên nói: “Còn người nữa! Ý vào nhiều người cũng đoạt ta?”

Thanh âm Hứa Hàn Phương càng lúc càng lớn, bắt đầu gào lên: “Các người đem ta tranh đoạt, cũng không hỏi xem ta như thế nào? Ta cũng không phải là hàng hóa, ta là một con người cũng có suy nghĩ và tôn nghiêm, các người người nào không có coi ta như hàng hóa giành được cướp đi!”

Hứa Hàn Phương càng nói càng tức, điên cuồng mà hét: “Ta quả thực rất phiền! Rất phiền! Ta không hiểu sao lại đi tới nơi quái quỷ này! Không biết tại sao lại trở thành hàng hóa cho các người tranh giành. Cũng không biết khi nào ta có thể trở về! Ta chịu đủ rồi! Chịu đủ rồi!” Bộ dạng nàng tức giận cực giống sư tử hà đông. Đáng tiếc người của thời đại này không biết cái từ này.

Hứa Hàn Phương không khống chế được tức giận nghĩ: Nàng từ bỏ Tần Dục! Nàng rời bỏ Hạo Nhiên! Nàng từ bỏ tất cả. Cái gì cũng mặc kệ. Yêu thế nào thế nào. Nàng phải về nhà!

Hứa Hàn Phương phát tiết gây mọi người kinh ngạc đến ngẩn người, tức giận nhắc chân rời đi. Lại quên chân vấp bó, chân bị vấp vào váy mới nặng nề ngã lộn mào một cái, cả người bị ngã chui vào trong bụi cỏ, chỉ còn hai cái chân chọc trời vung vẩy.

Vương Tiễn chán nản vội vàng qua nâng Hứa Hàn Phương dậy, nhìn đáng vẻ nàng chật vật, buồn cười cũng không dám, khuôn mặt phồng đến đỏ bừng.

Hứa Hàn Phương bị ngã nghe răng nhếch miệng ngồi dưới đất, thờ hồn hèn. Cái vấp chết tiết này! Đã làm mình vấp ngã lần thứ hai! Làm thế nào sau khi quay lại, chỉ số thông minh cũng giảm xuống? Luôn cùng bị một miếng ‘tảng đá’ vấp chân?

Thanh và Hạo Nhiên nhìn Hứa Hàn Phương khí cập bại phôi, nàng trước đây tay trái gà không chặt hôm nay thế nào hung hãn như thế? Điều sợ đến nói không ra lời.

Hứa Hàn Phương chỉ ngồi trên mặt đất một lúc, phát tiết xong, lúc này dần bình tĩnh trở lại. Chính mình trước đây sẽ không bao giờ mất lý trí như vậy. Ngẫm lại mình mình nổi giận vô cớ như vậy cũng có chút đạo lý. Dù sao hai nam nhân này đều yêu ‘ta’, bọn họ dùng phương thức đặc biệt của thời đại này giải quyết vấn đề. Bọn họ vốn không sai, là do mình từ tương lai tới, lại có suy nghĩ riêng, nhất thời không thể chấp nhận suy nghĩ của bọn họ. Bất ngờ xuyên không, lẽ nào làm cho tính tình của mình bắt đầu nóng nảy?

Nghĩ vậy nàng đứng dậy vỗ vỗ đất trên người, chuẩn bị rời đi.

Hạo Nhiên lấy can đảm, nhỏ giọng hỏi một câu: “Nàng, nàng muốn đi đâu?”

Hứa Hàn Phương nhìn một vòng xung quanh ba người, hơi nhụt chí. Có thể đi đâu? ở thời đại này, mình chỉ biết ba người bọn họ! Nàng liếc hai người Thanh và Hạo Nhiên một cái, trong lòng hiểu rõ bọn họ bởi vì thích nàng nên mới lo sợ nàng như vậy, nếu không sao lại như vậy? Không khỏi cười khổ một tiếng: “Ta đi nhà Vương Tiễn!” Để lại một câu nói, quay trở về cái thôn nhỏ.

Vừa đi Hứa Hàn Phương vừa tự giễu chính mình mà nghĩ, ta cũng không muốn làm tân nương của Thanh, cũng không muốn bị người khác cho rằng ta tham muốn phú quý của Hạo Nhiên. Vậy chỉ có thể đi nơi ở của Vương Tiễn là được rồi.

Vương Tiễn mở to hai mắt nhìn, căn cũng không được không căn cũng không được, đành phải không hiểu mà đi theo phía sau.

Hứa Hàn Phương ôm tiểu Vương Bí cùng chơi đùa. Thấy Hạo Nhiên và Thanh ảo não đi tới, dừng lại ở chỗ không xa. Hứa Hàn Phương khiêu khiêu mi, xem ra nên hào hào cho bọn hắn nói một lúc.

“Các ngươi đến đây đi! Chúng ta trò chuyện!” Hứa Hàn Phương cất cao giọng nói.

Hai người nghe vậy đi tới, ngồi xuống ở đối diện nàng, kinh ngạc nhìn nàng.

Hứa Hàn Phương cũng nhìn hai người, hai người lớn lên đều rất anh tuấn, chỉ là một nho nhã một cương nghị.

Hứa Hàn Phương thành khẩn xin lỗi: “Mới vừa rồi không có ý tứ. Có phần không khống chế được.” Bỗng chốc có thể gặp được hai người thích mình, cũng không biết là vận mệnh may mắn hay là bất hạnh?

Hai người có vẻ cười rất mất tự nhiên. Bầu không khí trong chốc lát rất lúng túng.

“Kỳ thực ta cũng không phải Hứa Hàn Phương trước đây.” Nàng suy nghĩ nên nói thế nào: “Thân thể thì đúng, nhưng kinh hồn thì không phải.” Nàng cũng không biết nói như vậy đúng hay không, là mượn xác hoàn hồn ư? Không giống! Vậy Hứa Hàn Phương trước kia đi đâu rồi?

Hạo Nhiên và Thanh nghe như lọt vào trong sương mù, không biết nguyên do.

Hứa Hàn Phương gãi gãi đầu nên nói như thế nào đây? “Ý của ta là nói, là không phải là Hứa Hàn Phương mà các ngươi thích, là một Hứa Hàn Phương khác.”

Thanh nghiêm mặt cúi đầu không nói, không biết suy nghĩ cái gì.

Vẫn là Hạo Nhiên thiếu kiên nhẫn kinh sợ nói: “Ta một chút cũng không hiểu nàng nói cái gì.” Nhớ tới bộ dáng nàng lúc này, nghĩ còn hơi sợ.

Trước đây trả lời tốt nghiệp cũng không khó như vậy! Hứa Hàn Phương đảo mắt suy nghĩ một chút, sau cùng hạ quyết tâm nói: “Có lẽ nói là ma quỷ nhập vào người thôi.”

“A?!” Hai người nghe vậy đều quá sợ hãi, khó có thể tin nhìn nàng.

Hứa Hàn Phương nhún nhún vai, đáng yêu nói: “Có thể chính là như vậy, ta cũng không rõ cho lắm.”

Thanh ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, thần thờ nói: “Ngươi nếu là không thích ta thì nói rõ, không cần phải bịa chuyện ma quỷ như vậy lừa gạt người!”

Hạo Nhiên cũng gật mạnh đầu một cái.

A! Hai người này khó có được cùng đứng trên một chiến tuyến?

Hứa Hàn Phương không thể làm gì khác hơn nói tiếp: “Tự các ngươi suy nghĩ rõ ràng, ta có hay không giống với trước đây?” Nói ngón tay làm ra dạng động tác đánh bàn phím: “Ta thích đánh máy vi tính, các ngươi biết không?” Hai cánh tay lại khoa tay múa chân làm ra tư thế lái xe hơi: “Ta thích lái xe đi hóng gió, các ngươi biết không? Cho nên chúng ta không có tiếng nói chung, chúng ta chỉ có thể làm bằng hữu, nhưng sẽ không trở thành người yêu. Hiểu chưa?”

Hai người tuy rằng bản thân còn chưa nghe qua khái niệm, cái hiểu cái không, nhưng cùng nghe rõ câu nói khe khẽ phía sau.

Hạo Nhiên hai ngày qua đã phát hiện Hứa Hàn Phương cùng người khác không giống, nhưng cách nói này hẳn vẫn là không có cách nào tiếp nhận. Quý nhập vào người là cái gì? Quả thực nói đùa!

Thanh “Hốt” thoáng cái đứng lên, trầm giọng nói: “Phương, nàng nếu không thích ta, ta sẽ không dây dưa nàng nữa! Nhưng mà nàng lại lừa gạt ta như vậy, ta không cách nào tiếp thu được. nàng bây giờ chỉ cần nói cho ta biết, nàng có thích ta hay không, là được.”

Kiểm khách đều bụng dạ thẳng thắn như thế này sao? Chịu không nổi! Hứa Hàn Phương có chút tức giận, nhưng kiên trì nói như cũ: “Các ngươi tin cũng được, không tin cũng không sao, đây là sự thực!”

Thanh đơn giản nói: “Thích? Không thích? Nàng nói!”

“Không!” Hứa Hàn Phương trả lời rất thẳng thắn, cũng chỉ có một chữ.

Thanh nhìn chằm chằm vào Hứa Hàn Phương, ánh mắt lạnh lùng thay đổi vài lần, sau đó chậm rãi giơ bảo kiếm trong tay lên. Một kiếm khách lãnh khốc thoáng chốc hiện ra.

Hạo Nhiên kinh hô một tiếng: “Ngươi muốn làm gì?” Bản năng nghiêng mình bảo vệ trước người của Hứa Hàn Phương, cái trán toát ra mồ hôi lạnh.

Thanh là một trong những kiếm khách nổi tiếng thiên hạ, không có mấy người có khả năng tiếp được kiếm của hắn.

Hứa Hàn Phuong nhìn nét mặt lãnh khốc của Thanh, lòng bàn tay cũng ra mồ hôi, tâm nhấc tới tiếng nói quan trọng. Hắn muốn làm gì? Mạng nhỏ của ta sẽ không mất như vậy chứ?

Vương Tiễn cách đó không xa nhìn thấy ngược lại cũng hít một hơi.

Thanh ‘Răng rắc’ một tiếng bẻ gãy kiếm trong tay, nghiêm nghị nói:”Từ nay về sau, ta nếu quần lấy nàng nữa, giống như kiếm này!”

Hứa Hàn Phuong thở dài nhẹ nhõm, trái tim lại quay về chỗ cũ. Đồng thời cũng không quên liếc nhìn cảm kích Hạo Nhiên bảo vệ trước người nàng, hắn có thể vì mình mà hi sinh chính hắn sao?

Thanh nói xong xoay người sải bước mà đi, mỗi một bước đều rất nặng nề. Hứa Hàn Phuong tí mỉ, thấy trong khoảnh khắc Thanh xoay người, vành mắt đã ửng hồng.

Vành mắt của hắn vì sao lại đỏ? Minh làm hắn thương tâm ư? “Này.” Hứa Hàn Phuong bật thốt kêu lên.

Thanh dừng bước lại, nhưng lại không quay đầu.

Hứa Hàn Phuong đi vài bước, đuổi theo, cổ họng đầy áy náy nhìn Thanh nói:”Xin lỗi!”

Thân hình cao lớn của Thanh chấn động, mắt hồng hồng nhìn rừng cây nơi xa:”Chúng ta đều là cô nhi, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thưở nhỏ ta liền đem nàng trở thành tân nương của ta. Hiện tại ta biết, ta sai rồi, nàng có lẽ cho tới tận bây giờ không xem ta là tân lang của nàng.” Quay đầu nói, ánh mắt thâm trầm nhìn Hứa Hàn Phuong:”Ta đã từng nói với nàng, trừ nàng ra, kiếp này của ta sẽ không thích một cô gái khác nữa.”

Hứa Hàn Phuong gục đầu xuống không biết mình nên nói cái gì. Đối với hắn trong lòng ngoại trừ áy náy vẫn là áy náy.

Thanh ngẩng đầu lên, kìm chế nước mắt của mình, cười khổ một tiếng nói:”Sau này nếu có người khi dễ nàng, nàng vẫn có thể tới tìm ta, ta vẫn sẽ giống như hồi bé, thay nàng đuổi bọn hắn đi. Ta vẫn mãi tin tưởng, vũ lực là phương pháp giải quyết vấn đề tốt nhất.”

Hứa Hàn Phuong im lặng gật đầu, tâm mang cảm kích. Thì ra quá khứ hai người bọn họ là thanh mai trúc mã, nhưng mình hoàn toàn không biết gì cả.

Thanh khổ sở cười cười tiếp tục đi về phía trước, bước chân rất lớn, tần suất rất chậm, nhưng tốc độ rất nhanh. Từng bước một biến mất trong rừng cây ngoài thôn.

Nhìn bóng lưng Thanh biến mất, Hứa Hàn Phuong có chút phiền muộn, quay người lại, thấy ánh mắt Hạo Nhiên đang phức tạp nhìn nàng. Trong lòng cười khổ: Vẫn còn một người.

Nét mặt Hạo Nhiên nghiêm túc nhìn nàng nói:”Phuong, ta cũng vậy!”

“Cái gì?” Đầu Hứa Hàn Phuong lúc này lớn như cái đầu.

“Đêm qua ta từng nói với nàng, nàng vĩnh viễn là người ta thích nhất. Ta là nghiêm túc.” Hạo Nhiên sắc mặt nghiêm trọng nói thêm”Mặc kệ nàng biến thành bộ dáng gì đi nữa, cũng vậy.”

Hứa Hàn Phuong nhếch miệng cười cười. Chỉ sợ nàng cười lúc này so với khóc còn khó coi hơn!

Hạo Nhiên chưa từ bỏ ý định mà truy hỏi:”Ta muốn biết, sáng sớm hôm qua, lời của nàng nói có thật hay không vậy?”

“Ta nói cái gì?” Hứa Hàn Phuong mờ mịt hỏi lại.

Hạo Nhiên nói, rầu rĩ không vui mà nói :”Ta nói với Thanh nàng thích ta. Nàng nghe thấy được, nàng không tức giận, còn đồng ý. Nàng sẽ không mau quên như vậy chứ?”

Trời ơi! Hứa Hàn Phuong dở khóc dở cười nghĩ:Nếu như lúc này có cái gương, để cho ta soi một cái, đầu của ta nhất định lớn nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chương 8: Phi thường chuyên nghiệp

Sắc trời gần hoàng hôn, lạc hà rực rỡ, áng mây chiếu rọi, chạm với cái nắng chiều xuyên qua rừng cây chiếu vào trên căn phòng cỏ tranh thấp bé.

Đêm đó Hứa Hàn Phuong ngủ lại trong nhà Vương Tiễn. Nàng ở trong rừng cây dùng cây mây xanh buộc một cái võng giản dị, trước đây huấn luyện cấm trại dã ngoại cái này chính là sở trường sống tuyệt nhất. Nàng chăm chọc mà nghĩ: Xem ra thực sự là nhiều kỹ năng không áp dụng được. Cũng may đã lập hạ, ban đêm sẽ không quá lạnh.

Thê tử Vương Tiễn là một nữ nhân cổ đại điển hình, hiền thực hơn nữa không thích nói. Khi trời tối lại hầu hạ mẹ già, dù đồ hải tử nghi ngại sớm.

Hứa Hàn Phuong tựa vào trên cây ngắm sao. Nhớ lại tất cả những ngày qua. Hôm nay là ngày thứ ba nàng đến cổ đại, nàng biết mình làm lòng của Thanh bị thương, nhưng lại không thể làm gì. Cũng không biết dừng lại chỗ này cho tới bao giờ? Còn có thể trở lại không? Nàng không ngừng an ủi mình, đã có thể xuyên đến đây, nhất định có thể xuyên trở lại.

Tiếng bước chân cắt đứt mạch suy nghĩ của Hứa Hàn Phuong. Chẳng biết lúc nào, Vương Tiễn đã đến đây.

“Không quá rầy người chứ?” Vương Tiễn lễ độ hỏi.

“Không quá rầy! Ta đang trông vắng đây. Người đến cùng ta trò chuyện, đúng lúc.” Hứa Hàn Phuong phóng khoáng cười nói, lại lộ ra má lúm đồng tiền rạn rỗ.

Vương Tiễn nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt đen như mực lóe sáng như bầu trời đầy sao. Hứa Hàn Phuong nghĩ: Con mắt sáng ngời như sao có lẽ là như thế.

Vương Tiễn nhìn kỹ Hứa Hàn Phuong thật lâu mới nói: “Người rất đặc biệt!”

“Phải không?” Hứa Hàn Phuong cười gượng.

“Chỉ ăn nói của người đều rất đặc biệt, không giống người khác.” Trong giọng nói Vương Tiễn tràn ngập ý cười và thương thức.

Hứa Hàn Phuong trầm nghĩ xấu hổ, trong lòng nói: Đó là bởi vì ta sinh ra trong hai nghìn năm tích lũy tri thức và lịch sử. Nhưng chỉ là cười cười không nói gì.

Vương Tiễn ôm cánh tay tựa ở trên một thân cây khác, nói: “Ta nếu là bọn họ, cũng sẽ giống như bọn họ.” Ánh sáng u ám, thấy không rõ nét mặt của Vương Tiễn. Từ giọng nói không nghe ra là nghiêm túc hay là trêu chọc.

“Bớt đi! Nói móc ta?” Hứa Hàn Phuong cười gượng biến thành cười khô. Thầm nghĩ: Xin người đừng thêm phiền! Còn ngại chưa đủ loạn?

“Ta chính là nói thật.” Vương Tiễn nghiêm túc nói.

... Hứa Hàn Phuong dùng sự trầm mặc đáp lại. Có đôi khi trầm mặc so với trả lời lại hữu hiệu.

“Người có biện pháp giải quyết vấn đề rất bài bản. Trước mềm sau cứng. Người dùng là đảo khách thành chủ trong binh pháp Tôn Tử? Còn có mụm xác hoàn hồn?”

Hứa Hàn Phuong bật cười nói: “Người thật không hổ là danh tướng, cái này người cũng có thể liên tưởng đến binh pháp Tôn Tử?” Suy nghĩ kỹ càng hơn một chút, Vương Tiễn phân tích xác thực cũng có đạo lý. Hứa Hàn Phuong nhìn không được nghiêm túc quan sát thân ảnh kỳ thân ngọc lập của Vương Tiễn – đó là một người tự hỏi suy xét vấn đề, giỏi về tổng kết vấn đề của con người. Có thể đây chính là nguyên nhân hắn trở thành danh tướng?

Nhìn để suy nghĩ làm cho người tiến bộ đúng là lời lẽ chí lý.

“Cảm ơn người!” Thanh âm lơ mờ của Vương Tiễn truyền đến, là chân thành.

Hứa Hàn Phuong hoạt động gân cốt hỏi ngược lại: “Cảm ơn ta cái gì?” Gió đêm lạnh lạnh khiến nàng muốn hoạt động gân cốt. Trước đây buổi tối chỉ cần nàng gặp phải một vấn đề như đau hoặc tâm tình không tốt, ra khỏi cửa vận động một hồi sẽ tốt hơn nhiều.

“Cảm ơn người khích lệ ta. Làm cho ta lại có ý chí chiến đấu.” Thanh âm chân thành truyền đến lần thứ hai.

Hứa Hàn Phuong bật cười nói: “Kỳ thực không có ta khích lệ tương lai người vẫn sẽ nổi bật như thế. Ta chỉ là biết thời biết thế mà thôi.”

“Ta thực sự có thể trở thành danh tướng sao? Vì sao người có thể xác định như vậy?” Vương Tiễn dường như vẫn còn có chút do dự và không tự tin.

Hứa Hàn Phuong khích lệ nói: “Người nên tin tưởng mình nha.” Ý nghĩ trong đầu đột nhiên lóe lên nói: “Nếu như ta nói cho người biết, ta là tới từ 2000 năm sau này người có tin hay không?”

Trong bóng tối thấy hai tròng mắt Vương Tiễn lóe sáng lần thứ hai, lóe lên một chút tinh quang. Hồi lâu mới nghe Vương Tiễn nghiêm túc trả lời: “Không biết. Ta cũng không biết có nên tin hay không tin.”

Hứa Hàn Phuong vẫy vẫy tóc dài vừa muốn nói, trong rừng cây ‘Địch địch’ tiếng vó ngựa truyền đến, thanh âm càng ngày càng gần, đã trễ thế này còn ai đến đây nhỉ? Hay là người qua đường vội vã?

Hứa Hàn Phương và Vương Tiễn nhìn không được theo âm thanh trông ngóng.

Dưới ánh trăng, một bóng dáng quen thuộc ngồi trên lưng ngựa, xóc nảy đi tới – là Hạo Nhiên

Hạo Nhiên đi tới bên cạnh, tung người xuống ngựa. Nhờ ánh trăng có thể thấy, phía sau còn theo một con ngựa, trên lưng nó vác đồ đạc.

Hứa Hàn Phương xem ngựa một cái rồi lẩm bẩm nói:”Hoàn hảo, hoàn hảo. Vẫn chưa muộn.”

Hứa Hàn Phương kinh ngạc hỏi:”Trẻ như thế, sao người lại tới đây?”

Hạo Nhiên mắt tự nhiên nói:”Nhìn trời nổi gió, e rằng ban đêm lạnh, ở đây lại thiếu đồ đạc, cho nên đem cho nàng một tấm chăn. May là nàng chưa ngủ.”

“...” Hứa Hàn Phương nhìn Hạo Nhiên không ngại khổ, ngoại trừ cảm động còn có thể nói cái gì?

Vương Tiễn thấy thế thức thối rồi khỏi.

Hạo Nhiên thấy Vương Tiễn rời khỏi, thờ chút, thỏn thức nói:”Ta sau khi trở về... Ngủ không được. Luôn nghĩ tới nàng... Nàng ở đây có thể ngủ được hay không.”

Hứa Hàn Phương bắt đắc dĩ khiêu khiêu mi, thoải mái nói:”Tốt vô cùng, không có gì không ngủ được.”

Hạo Nhiên bắt đầu tháo cái gì đó trên lưng ngựa, vừa tháo vừa hỏi:”Nàng dự định ở chỗ này ư?”

Hạo Nhiên nghĩ rất chu đáo, vật phẩm sinh hoạt hữu ích đầy đủ hết, còn có một bộ trang phục – cái này là sáng sớm hôm nay Hứa Hàn Phương muốn, không nghĩ tới làm tốt nhanh như vậy.

Hứa Hàn Phương nhận vật phẩm, thuận miệng đáp:”Không có, ta muốn đi Hàm Dương.”

Hạo Nhiên dừng lại một chút, nét mặt rất mất tự nhiên:”Nàng vì sao nhất định đến Hàm Dương? Nàng thật giống như muốn tìm người?”

“Ừ.” Hứa Hàn Phương không yên lòng trả lời. Liền nghĩ tới Tần Dục vì cứu mình rơi vào giếng cổ, sống chết còn chưa biết.

“Hắn... Hắn là gì của nàng?” Hạo Nhiên rất khẩn trương.

Hứa Hàn Phương trả lời như thường:”Ân nhân cứu mạng.” Nàng dừng lại sửa sang vật phẩm, nhìn Hạo Nhiên, nàng biết hắn vì sao khẩn trương.

“À!” Hạo Nhiên yên lòng, khôi phục dáng vẻ vui vẻ. Từng cái gì mang đến cho Hứa Hàn Phương đều nói đến, còn quan tâm hỏi càn gì.

Nhưng nội tâm Hứa Hàn Phương trầm trọng, nàng không có cách nào nhận lấy phần cảm tình này của Hạo Nhiên, biết mình và Hạo Nhiên không có tương lai, nhưng mà đối mặt với sự cố chấp của Hạo Nhiên nên nói như thế nào? Chẳng lẽ chỉ vì trở lại cổ đại mà... Lại tổn thương một người khác, tạo thành thống khổ cho người khác?

Thật sự là không đành lòng tổn thương tiểu nam sinh ngây thơ như Hạo Nhiên vậy. Hạo Nhiên xem nàng thành tiểu nữ sinh cần che chở, nhưng lại không biết nàng ở hiện đại đã qua sinh nhật 23 tuổi, là một người của độc lập tự chủ. Không nghĩ tới xuyên qua tuổi cũng nhỏ đi, còn chưa tới 18, thực sự là xuyên qua đi trở về lại càng trẻ ra!

Thời điểm luồng ánh sáng mặt trời thứ nhất chiếu vào rừng cây, Hứa Hàn Phương đã ở trong rừng cây chạy đi chạy lại. Đêm qua lúc nàng giục Hạo Nhiên rời đi, Hạo Nhiên một đáng về không cam tâm tình nguyện, khiến nàng ban đêm trằn trọc, khó đi vào giấc ngủ. Tâm ý không ngừng rối bời.

Mặc trang phục đuôi ngắn quả thực tháo vát thả lỏng rất nhiều, Hứa Hàn Phương tận tình làm các loại động tác, hít sâu, thiền não và buồn bực buổi tối quét sạch.

Cúi đầu nhìn thấy có thật nhiều nấm hoang, đủ loại. Tri thức sinh tồn đã ngoại nói cho nàng biết, trong này có thật nhiều cây nấm có thể ăn, đương nhiên cũng có một ít có độc.

Xem ra có thể ăn no nê! Hứa Hàn Phương may mắn không uống chuyển huấn luyện cách sống đã ngoại lúc nghỉ hè. Lẽ nào đây đều là trong âm phủ đã định trước khi nàng xuyên qua chuẩn bị sao?

Nàng cẩn thận hái xuống nấm tươi, dùng vạt áo bọc lại. Kim lòng không đậu ngâm nga bài hát nhi đồng lúc tiểu học:”Tiểu cô nương hái nấm, lưng đeo một giỏ trúc to, ánh nắng buổi sáng đôi bàn chân nhỏ, đi chân trần ở trên bờ ruộng...”

“Người dậy thực sớm?” Vương Tiễn nghiêng đòn gánh mang theo đao chặt củi đứng ở phía sau.

“Ngủ không được, cho nên thức dậy thôi.” Hứa Hàn Phương vui vẻ mà trả lời, âm thanh êm tai dễ nghe như chim hoàng oanh.

“Người đang làm gì?” Vương Tiễn đến gần hỏi, nhìn trên vạt áo của Hứa Hàn Phương chất đầy nấm. Nhìn Hứa Hàn Phương mặc nam trang, lại nhìn

không được quan sát trên dưới vài lần.

“Hái nấm” Hứa Hàn Phương phát hiện nấm trong rừng vừa tròn vừa lớn, càng hái càng cao hứng.

“Nấm? Người nói cái này gọi là nấm?” Vương Tiễn ngồi xồm xuống hỏi.

Hứa Hàn Phương hết sức phấn khởi nói rằng: “Đúng rồi! Nấm hoang dại nhiều như vậy ta vẫn là lần đầu tiên thấy đó. Đây chính là bảo bối, là nấm hoang dại thiên nhiên, giá trị dinh dưỡng cực cao. Ngày hôm nay có lộc ăn rồi.”

Vương Tiễn mặt nhăn nhu, hiển nhiên nghe không hiểu Hứa Hàn Phương nói cái gì. Thứ này có thể ăn được sao? Vẫn là lần đầu tiên hắn nghe nói. Hắn vươn tay để hái nấm, tay vừa mới chạm vào một cây nấm con chợt nghe Hứa Hàn Phương hô to: “Đừng nhúc nhích! Cái kia có kịch độc, không thể ăn.”

Vương Tiễn nhú mày: “Vì sao người biết?”

Hứa Hàn Phương đắc ý cười trả lời: “Lúc huấn luyện cắm trại dã ngoại học.”

Lông mi Vương Tiễn vận thành một đoàn: “Huấn luyện cắm trại dã ngoại?” Vương Tiễn không hiểu lại hỏi, tìm thấy đặc điểm của tất cả những gì xảy ra: “Là huấn luyện quân đội sao?”

Hứa Hàn Phương sùng sốt một chút, không cẩn thận lại nhớ tới hiện đại rồi! Có lẽ nói: “A! Đúng! Chính là, thì là huấn luyện quân đội.”

Vương Tiễn đập vỡ nỗi căt tập tục này thật đúng là đáng ghét, lại hỏi: “Nơi nào chiêu nữ nhân tông quân chứ? Ta vẫn là lần đầu tiên nghe nói. Huấn luyện cắm trại dã ngoại là huấn luyện những gì?”

Hứa Hàn Phương đang nhúc nhủ nên trả lời như thế nào, thấy xa xa thê tử Vương Tiễn bắt đầu nhóm lửa làm cơm, vội nói tránh đi: “Dem những cái này cầm cho nướng từ của người, mùi vị rất tốt.” Vừa nói vừa cao hứng mà nhẹ giọng hát, nghĩ đến có thể ăn no nê thì trong lòng vui mừng.

Vương Tiễn khen: “Người làm bầm thật là dễ nghe.”

Hứa Hàn Phương thấy buồn cười: “Đây không gọi là nói làm bầm, là hát. Heo mới nói làm bầm chứ.”

Vương Tiễn ngại ngừng gãi đầu, tiếp nhận nấm, tò mò hỏi: “Vì sao luôn luôn phát hiện cái mới trên người người? Có thể nói cho ta biết tình cảnh cụ thể của huấn luyện cắm trại dã ngoại không?” Hắn còn chưa quên cái đề tài này đâu!

Hứa Hàn Phương đẩy hắn nói: “Được rồi, được rồi! Không thành vấn đề. Quay lại ta nói toàn bộ cho người biết. mau đi đi, bụng của ta bắt đầu kháng nghị rồi!”

Vương Tiễn cũng bị biểu cảm thẳng thắn của Hứa Hàn Phương chọc cười, cười đi trở về, đi mấy bước đột nhiên quay đầu lại nói: “Đem qua ta nghĩ hết một đêm, người nói người là tới từ tương lai 2000 năm sau, đến cuối cùng là thật sao?”

Hứa Hàn Phương nhìn Vương Tiễn, nghiêng đầu cười, nhún vai một cái, từ chối cho ý kiến.

Vương Tiễn lại làm bầm nói: “Có lẽ là không!”

Điểm tâm còn chưa làm xong, Hứa Hàn Phương đang dạy Vương Tiễn phân biệt các loại nấm hoang dại, Hạo Nhiên lại tới.

Hạo Nhiên còn cầm rất nhiều bao lớn bao nhỏ, thậm chí ngay cả son phấn bột nước nữ nhân cũng mang đến.

Hạo Nhiên đem đồ vật để xuống đất, thở gấp nói: “Mệt chết ta!” Thở hổn hển mấy cái nói: “Tôi hôm qua ta nghĩ cả một đêm, liệt một danh sách, hầu như không bỏ sót một thứ gì đâu.”

Hứa Hàn Phương tròn to hai mắt hỏi: “Người dọn nhà sao? Đem nhiều đồ như vậy?”

Hạo Nhiên gật đầu: “Nàng ở nơi này, ta cũng đến ở nơi này, nếu không một mình nàng không ai chiếu cố, ta lo lắng.”

“Ta tại sao là một người? Còn có một nhà Vương Tiễn mà!” Mắt tròn của Hứa Hàn Phương trũng lên.

Hạo Nhiên lau một chút mồ hôi trên trán, tự mình nói: “Ban đầu ta còn liệt thật nhiều đồ vào danh sách. Ta nhớ tới nàng không thích ta sai khiến người hầu, bản thân lại mang không hết, cho nên lấy trước những thứ này.” Rồi đưa qua son bột nước nói: “Nàng nhìn một chút sáng sớm hôm nay ta đặc biệt đến cửa tiệm mua cho nàng, thích không?”

Vương Tiễn lắc đầu cười thầm, biết mình nên rời khỏi một lúc: “Ta đi xem điểm tâm làm xong chưa.” Nói xong cũng không quay đầu lại rồi đi.

Hạo Nhiên nhìn Hứa Hàn Phương hơi giận dữ, vẻ mặt ủy khuất nói: “Ta nói rồi mặc kệ nàng đi đâu, ta cũng sẽ chăm sóc nàng thật tốt.”

Hứa Hàn Phương thở dài: “Được rồi! Được rồi! Tùy ý người!” Xem ra cái kẻo cao su này quyết định là dính lấy nàng, không dễ dàng bỏ rơi.

Hạo Nhiên nhận thấy Hứa Hàn Phương đã đồng ý, Vui vẻ mà thu dọn đồ đạc, vừa thu thập vừa tranh thủ vui mừng.

Hạo Nhiên phải chăng đã rơi vào cái hố không thể nào thoát khỏi?

Bữa sáng tốt đẹp qua đi.

Vương Tiễn không đi đón củi, hẳn đối với hiểu biết của Hứa Hàn Phương cảm thấy rất hứng thú. Hứa Hàn Phương lại bắt đầu chỉ cho Vương Tiễn cách phân biệt thực vật mọc hoang cái nào có thể ăn được cái nào không thể ăn cùng với một ít công dụng đặc biệt của thực vật.

Hạo Nhiên như hình với bóng theo ở phía sau, cũng tiếp thu ý kiến nồng nhiệt.

Dần dần kể xong, buổi trưa đã nhanh đến. Vương Tiễn cầm lấy đao muốn đi chặt củi.

“Ngươi còn muốn đi đón củi sao?” Hứa Hàn Phương nghĩ hẳn như thế quá lãng phí cuộc đời.

“Các ngươi để lại tiền bạc ta đã thấy, nhưng ta không thể nhận.” Vương Tiễn cười cười nói, hai ngày nãy hẳn cười cũng nhiều hơn rất nhiều, ngươi cũng trở nên sáng sủa hơn. Hẳn nghĩ cùng Hứa Hàn Phương ở chung là một điều rất dễ chịu, Hứa Hàn Phương không có kiêu cách và rụt rè của cô gái thời đại này, hết thảy đều tự nhiên hài hòa như vậy, cảm giác cùng nàng ở chung có lúc giống như bạn thân. Hơn nữa kiến thức của nàng rộng rãi càng làm hẳn bội phục.

Hứa Hàn Phương hiểu rõ vì sao Vương Tiễn không muốn nhận lấy số tiền này, người cổ đại sao cứ cứng nhắc, bảo thủ không chịu thay đổi như thế?

Vương Tiễn nói tiếp: “Ý tốt của các ngươi ta xin để trong lòng, ta đã thiếu các ngươi không ít tiền. Tiền kiện cáo ta còn chưa có để trả cho các ngươi.”

Hứa Hàn Phương cười khuyên bảo nói: “Ngươi thế là một đại nam nhân nhu nhược? Sắt từ đa liễu bất hiềm giáo đạo lý này ngươi không hiểu sao? Dù sao nợ một chút cũng là nợ, nợ nhiều hơn cũng không sao. Tương lai ngươi trả lại cho Hạo Nhiên là được. Bằng không ngươi phải ở chỗ này uống phí thời gian. Đợi râu mép ngươi bạc trắng, lại đi tòng quân?”

Ý của Phương tỷ chính là Tiễn ca ca là nam nhi mà còn ngại việc nhỏ.

Hạo Nhiên tuy nghĩ rằng Hứa Hàn Phương nói như thế thô lỗ nhưng có đạo lý, cho nên gật đầu liên tục. Hắn càng ngày càng phát hiện Hứa Hàn Phương không những có suy nghĩ độc lập, còn có tính cách hoạt bát thẳng thắn. Cùng Hứa Hàn Phương trước kia như là hai người, hẳn quả thực thích chết Hứa Hàn Phương này. Hơn nữa phát hiện mình ở nhiều trường hợp không chỗ chen lời.

Vương Tiễn chỉ do dự trong chốc lát, gật đầu một cái nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh. Ta nhận lấy trước, sau này ta nhất định có chết cũng báo ân, xin trả gấp bội.”

“Được rồi! Không nghiêm trọng như vậy chứ? Còn có chết cũng báo ân? Muốn liều mạng?” Hứa Hàn Phương dùng quyền đánh về phía Vương Tiễn một quyền.

Động tác này có phần nam tính, khiến Hạo Nhiên và Vương Tiễn hai người sững sờ thêm. Cô gái trước mặt này thật nhiều bộ dạng, nhiều đặc biệt.

Thê từ Vương Tiễn lúc này hốt hốt hoảng hoảng đến: “Tiễn! Chàng mau đến xem con của chúng ta không biết làm sao nữa.”

Tiểu Vương Bí đang liên tục ho kịch liệt, lúc thì há to miệng dùng sức hô hấp, dường như hô hấp không thuận, bộ dạng hết sức khó chịu không yên.

Vương Tiễn tiếp nhận hải tử, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Nhanh đi tìm đại phu!” Hạo Nhiên lo lắng nói.

Trong thôn không có đại phu, vẫn là đi vào trong thành. Vương Tiễn ôm hải tử vội vàng hướng ngoài thôn mà đi. Lúc này môi hải tử đã biến thành màu tím, khó thở. Thống khổ đưa tay nhỏ bé, muốn kêu lại không kêu được. Hứa Hàn Phương bất ngờ phát hiện trong tay Tiểu Vương Bí siết mấy viên đậu tương.

Hứa Hàn Phương bình tĩnh suy nghĩ một chút, kêu lên: “Chờ một chút!”

Mọi người dừng lại nghi hoặc nhìn nàng. Hứa Hàn Phương sờ sờ cái trán của hải tử. khuôn mặt hải tử lúc này đã đỏ lên. Chẳng lẽ là đậu tương rơi vào khí quản? Nếu là như thế này chưa đi vào trong thành, Tiểu Vương Bí lại..

“Đem đứa bé đặt nằm xuống đất!” Hứa Hàn Phương chỉ thị.

Vương Tiễn không hiểu Hứa Hàn Phương muốn làm gì, nhưng vẫn theo lời làm theo. Hứa Hàn Phương muốn để nằm yên một bên, nhẹ nhàng vỗ vào sau lưng, hải tử lại ho khan hai tiếng, mới thở hắt hắt vài tiếng. Hứa Hàn Phương có thể xác định trong khí quản của đứa trẻ có vật lạ. Thời đại này không có khoa tai mũi họng chính quy, làm sao bây giờ?

Không thể gấp, phải trấn tĩnh! Hứa Hàn Phương tự nói với mình.

Hứa Hàn Phương hít sâu một hơi nói: “Có thể là đậu tương vướng vào khí quản, để muộn sẽ nguy, đến thành chỉ sợ cũng chậm.”

“A?” Ba người nghe xong quá sợ hãi, thê tử Vương Tiễn càng nhịn không được khóc lên.

Hứa Hàn Phuong khẽ cắn môi: “Hiện tại chỉ có thể mạnh tay thử một lần rồi nói. Mong rằng không vào quá sâu.” Vừa nói vừa giữ bình tĩnh vỗ nhẹ nhàng phía sau lưng hài tử. Hài tử theo sự vỗ của Hứa Hàn Phuong thỉnh thoảng phát ra ho khan, cảm giác hô hấp thông một ít, Hứa Hàn Phuong nhắc hai chân hài tử lên, khiến cho đầu của đứa bé hướng xuống đất, lại dùng lực vỗ hai cái.

“Khụ! Khụ!” Tiểu Vương Bí cố sức ho khan hai tiếng, một hạt đậu tương theo tiếng rơi trên mặt đất, sắc mặt cũng chậm chậm khôi phục lại. Hứa Hàn Phuong thở ra một hơi dài, nguy hiểm thật! May mà hít vào không sâu.

“Thần linh a?” Hạo Nhiên không kiềm được nói: “Không uống thuốc là có thể tốt, nàng làm sao biết là do đậu tương làm hại?”

Hứa Hàn Phuong đưa tay của Tiểu Vương Bí: “Người xem một chút trong tay của hần còn mấy viên đậu tương. Ta lại nhìn dáng vẻ của hần giống như có vật lạ trong khí quản. May mắn không sâu, đi vào trong phổi là bó tay. Nguy hiểm thật!”

Tất cả mọi người thở dài một hơi nhẹ nhõm, tò mò nhìn Hứa Hàn Phuong, nàng làm sao hiểu biết nhiều như vậy?

Thê tử Vương Tiễn nhỏ giọng nói: “Ta đang giặt quần áo cho người ta, mình hần ở trên mặt đất, ta cũng không niết hần từ bao giờ bắt lấy mấy hạt đậu tương.”

Vương Tiễn nhẹ nhàng thoải mái: “Cũng không ai trách cứ nàng, ta biết nàng rất khổ cực, nàng còn theo ta chịu vất vả.”

Mất thê tử Vương Tiễn ngăn lệ, có những lời này của trượng phu, khổ hơn mệt hơn cũng đáng giá. Ở nơi trọng nam khinh nữ này, nữ nhân rẻ mặt, chớ nói chỉ là có thể nghe được trượng phu nói vài câu săn sóc.

Vương Tiễn ôn nhu cười nói: “Khóc cái gì? Đừng khóc, vừa khóc vừa khó coi.”

Vợ chồng hai người bọn họ tuy rằng tình thâm ý nặng, nhưng là cho tới bây giờ chưa từng nói qua lời vui đùa. Thê tử Vương Tiễn sùng sốt, đầu cúi thấp xuống hơn, khuôn mặt ửng đỏ.

Hứa Hàn Phuong ôm đứa trẻ, bật cười nói: “Các người ở chỗ này buồn nôn đi. Chúng ta không làm kỳ đà đầu.” Nói xong kéo Hạo Nhiên cười hi hi rồi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Chương 9

Hứa Hàn Phuong không còn muốn tiếp tục chậm trễ như thế này thêm nữa, rốt cục quyết định xuất phát đi Hàm Dương trước. Nàng là một người có khả năng thích ứng rất mạnh. Trải qua mấy ngày thích ứng, nàng đã hiểu cô nhân sinh hoạt thế nào, đi đường thế nào. Đường như nàng trời sinh mọi thứ đều là vì lần xuyên qua này chuẩn bị.

Vốn là nàng muốn một mình khởi hành, nhưng Hạo Nhiên lại một bộ dạng quyết tâm, khiến Hứa Hàn Phuong không có cách nào cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng cùng nhau đi trước. Hứa Hàn Phuong bắt đầu đi nghĩ: Cũng không biết Hạo Nhiên rốt cục đang làm gì, mỗi ngày không cần phải làm việc sao? Cũng không có biện pháp để hỏi, thực sự là phiền muộn! Trên đường phải tìm cơ hội nói cho hần biết tất cả!

Để thuận tiện, Hứa Hàn Phuong mặc vào nam trang, cũng may y phục hơi lớn, tương đối rộng rãi, không cần cố ý ản dấu, bằng không nhiệt độ ban ngày lớn lại quần ngực không phải là chết không rõ nguyên nhân. Lúc Hứa Hàn Phuong thay xong trang phục ra khỏi căn phòng cỏ, Hạo Nhiên và Vương Tiễn chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên. Hứa Hàn Phuong mặc nam trang, tư thế oai hùng phấn chấn, thần thái phấn khởi, trán trong lúc đó lộ ra một chút anh khí. Nhưng dáng vẻ thi thoảng quyến rũ, lại tiết lộ thái độ mang chút con gái.

Vương Tiễn cười trêu chọc: “Hứa Hàn Phuong cô nương mặc nam trang cùng Hạo Nhiên huynh đứng cùng một chỗ, quả thực như huynh đệ, một nho nhã một tuấn tú.” Ở chung vài ngày, Vương Tiễn đã bắt đầu không còn câu nệ. Hơn nữa hào khí và lòng tin năm đó cũng khôi phục, người cũng sáng sủa rất nhiều, hần đã quyết định qua một đoạn thời gian lại đi tông quân.

Xem ra giữa bằng hữu đúng là ảnh hưởng qua lại, có thể là tích cực có thể là tiêu cực.

Hạo Nhiên nhìn Hứa Hàn Phuong, như có điều suy nghĩ, chẳng biết tại sao hần luôn luôn cảm thấy bất an, cảm thấy được ở Hàm Dương sẽ phát sinh chuyện gì.

Trở lại cái thời đại này khiến cho Hứa Hàn Phuong nhức đầu về phương tiện giao thông. Thật đáng tiếc nàng không biết cưỡi ngựa, cho dù có cưỡi chỉ

có thể đi chậm rãi, càng mất nhiều thời gian hơn cho nên chỉ có thể lựa chọn ngồi xe ngựa. Nàng nghĩ có cơ hội nhất định phải học được cưỡi ngựa, cái loại cảm giác cưỡi tuần mã ở trên vùng quê này nhất định rất vui sướng.

Sắp tới mùa gặt lúa mạch, trong vùng lúa mạch vàng rực, thái dương trên trời cũng giống lúa mạch vàng rực rồi. Gió nhẹ thổi tới, từng đợt sóng lúa tầng tầng nhấp nhô. Trong không khí ngửi được mùi hạt lúa phảng phất thơm ngát, nghe thấy mùi vị của mùa thu hoạch.

Đi vài ngày, một đường hành trình, từ đồng bằng đến vùng đồi núi. Hứa Hàn Phương nghĩ tâm tình vô cùng vui vẻ. Hi vọng đến Hàm Dương có thể thuận lợi tìm được Tần Dục, phải tìm từ thủy tinh sau đó trở về hiện đại. Trở lại gia đình đã lâu không gặp, trở lại bên cạnh máy tính bên cạnh nàng đã lâu.

Ngẩng đầu nhìn thấy Hạo Nhiên cười ngựa đi ở một bên xe ngựa, trong lòng nàng tràn ngập hồ thẹn. Nam sinh nỗ lực trong yên lặng này, ở thời này giúp đỡ cho nàng rất nhiều, hơn nữa không một lời oán thán. Nếu như mình thật là người của thời đại này, có thể thực sự bị si tình cùng chu đáo của Hạo Nhiên cảm động.

Hạo Nhiên lúc này cũng nhìn về xe ngựa, mũi Hứa Hàn Phương nhăn lại hướng Hạo Nhiên cười ngọt ngào, trên mặt lại lộ ra má lúm đồng tiền đẹp mắt.

Hạo Nhiên đầu tiên là sửng sốt khi thấy Hứa Hàn Phương cười, sau đó cũng vui mừng mà cười rộ lên. Chỉ cần có thể lấy được lòng của Hứa Hàn Phương, Hạo Nhiên lại hết sức vui mừng.

Lúc sáng sớm vẫn không cảm thấy nóng bức, nhưng mà đến buổi trưa, khi trời đột nhiên trở nên nóng rực giống như mùa hạ, phải bức bối chịu nóng.

Trên đường một thân cây cũng không có. Thái dương chiếu thẳng mặt đất, phơi mặt đất trắng bệch ánh sáng phản xạ cũng chói mắt. Cũng nướng mặt người nóng rất. Con xe ngựa cũng bị phơi phồng tay. Y phục trên người của hai người đều bị mồ hôi dính ướt, dính dính mà bám ở trên người.

Mặt Hạo Nhiên càng bị phơi đỏ bừng, vẫn tiếp tục lau mồ hôi. Hắn ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời nóng bức một lát, thúc ngựa đến bên cạnh xe ngựa nói: "Phương, chúng ta đến phía trước tìm một chỗ nghỉ chân một chút, trời quá nóng!"

Hứa Hàn Phương cuộn tay áo lên cao, lộ ra cánh tay bạch ngọc của mình, lấy tay không ngừng quạt nói: "Hôm nay, đột nhiên làm sao nóng như thế? Thật chịu không nổi. Phía trước có chỗ nghỉ ngơi không?"

Thân thể thẳng tắp của Hạo Nhiên đưa đầu nhìn xung quanh, phía trước không xa có một ngọn núi kéo dài, lên là một đồi rừng rậm cây thông. Trả lời: "Phía trước có núi, chúng ta đi nơi đó nghỉ ngơi một chút."

Đi tới núi, cây trên núi mọc tươi tốt, bên trong rừng cây, từng trận gió mát, nóng bức vừa rồi lập tức đã không còn.

Bên trong rừng cây cũng có một người đang nghỉ ngơi. Người này tuổi tác hơn hai mươi, lớn lên khôi ngô cao to, da hơi đen. Một đôi mắt phượng, mũi thẳng miệng vuông, môi hồng răng trắng, là một mỹ nam tử tiêu chuẩn. Lúc này, người này đang để trần bộ ngực băng phẳng nằm trên một tảng đá lớn, gác chéo chân hóng gió.

Hạo Nhiên nhíu mày, thầm nghĩ: Người này tại sao làm thế, ban ngày áo mũ không chỉnh tề như vậy? Thật không đứng đắn! Huống hồ vẫn có một cô gái ở đây? – Hắn quên Hứa Hàn Phương bây giờ là một thân nam trang. Nhịn không được liếc trắng mắt người này.

Hứa Hàn Phương cũng cảm thấy không sao cả, cảnh nam giới thể kỷ hai mươi mốt hóng gió quá nhiều. Nếu như có thể, nàng còn muốn mặc áo lót, quần đùi đây, không biết mình mặc trang phục như thế có thể dọa Hạo Nhiên choáng váng hay không? Ha ha.

Người này thấy hai người Hạo Nhiên và Hứa Hàn Phương, có thể cảm thấy vẻ mặt chán ghét của Hạo Nhiên, chỉ là lạnh lùng liếc mắt hai người, tự đắc bĩu môi, sau đó quay đầu. Hai chân lắc lắc tiếp tục hóng mát.

Hai người ở trong rừng cây cách mỹ nam tử một chỗ không xa dừng lại. Hứa Hàn Phương một bên uống nước một bên hướng bốn phía quan sát.

Núi này kéo dài về sau nhìn không thấy đầu. Cỏ trên núi cao hơn nửa người, mọc rối loạn thành bụi đá. Gió núi thổi qua, từng trận mát mẻ, Hứa Hàn Phương thích ý ở trên một tảng đá ngồi xuống, duỗi người. Hào hạo buông lỏng một chút, ở trong xe ngựa mau nghẹn chết a!

Hạo Nhiên qua lau mồ hôi chăm sóc cho Hứa Hàn Phương. Hai người có nói có cười, bàn tán xì xào.

Mỹ nam tử một bên thỉnh thoảng liếc mắt hai người một cái, gương mặt khinh bỉ.

Đột nhiên, không biết tại sao tất cả chim trên cây đều hoảng sợ bay, ngựa buộc ở trên cây cũng có vẻ kinh hoảng, hí qua hí lại, muốn thoát khỏi dây cương.

Ba người nhất thời cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đang lúc vô cùng kinh ngạc, phía sau bụi cỏ loạn thạch quét một trận tiếng động. Ba người nghe tiếng quan sát, mẹ của ta a! Ngay mấy thước phía xa, một con mãnh hổ sặc sỡ nhỏ đầu ra, đầu lớn chừng cái đầu ngỗng lên, phát ra một tiếng thét dài thò mà trầm thấp, mấy con ngựa hoảng sợ mà thoáng cái vùng dây cương chân tản ra mà chạy.

Hai người hoảng sợ mà đồng loạt đứng lên mặt không có chút máu, ngẩn người.

Con hổ leo lên nham thạch. Lúc này mới nhìn rõ toàn thân nó, lông như gấm vàng, thân dài bảy thước (1 thước bằng 1/3 mét)! Nó lười biếng duỗi người,

giống như không để ý tới ba người, đuôi dựng thẳng, nhe răng lại rống một tiếng. Thanh âm cực lớn, đỉnh tai nhức óc, dao động toàn bộ núi một trận hỗn chiến.

Mỹ nam tử phản ứng rất nhanh chóng, như lò xo vọt một cái mà nhảy lên, leo người đến bên trên một thân cây.

Con cạp đưa mắt đảo qua, có lẽ nhìn ra thịt Hứa Hàn Phương rất mềm rất thơm. Quát to một tiếng hướng Hứa Hàn Phương đánh tới.

Hứa Hàn Phương má ửng một tiếng quay đầu bỏ chạy, đột nhiên cảm thấy một trận con lốc phía sau, sau lưng mát lạnh. Hứa Hàn Phương cho là mình xong rồi, nhưng lại không có cảm giác đau. Cũng không kịp nghĩ, liều mạng chạy về phía trước. chớp mắt, đã chạy tới trước một thân cây, Hứa Hàn Phương thuận thực, cũng không biết sao lại nhanh nhẹn như vậy liền lên cây. Ngồi ở trên cây thở gấp vù vù. Xem ra bản năng cầu sinh quả thực có thể kích phát tiềm năng của con người. Lúc này mới phát hiện con cạp ban nãy đem y phục phía sau lưng làm nát thành một khối lớn, gió mát thổi không ngừng. Nhìn lại phía dưới tàng cây, cách mặt đất cao năm sáu thước, nâng cũng âm thầm buồn bực, bỏ lên như thế nào? Tục ngữ nói con chó cắn rách sẽ nhảy tường, xem ra người nóng nảy cũng sẽ lên cây! Dĩ? Con cạp làm sao không đuổi theo ta?

Thì ra, Hạo Nhiên vừa thấy con cạp hướng Hứa Hàn Phương đánh tới, trong lúc hoảng loạn rút ra bảo kiếm chạy đến phía con cạp không tuân theo một phương thức nào sử dụng hết khí lực thọc xuống phía dưới. Một kiếm này vừa lúc đâm phía trên con cạp.

Đều biết không thể chọc tới hổ, huống chi là một kiếm tận lực. Con cạp vốn đang chuyên tâm tập kích Hứa Hàn Phương, chợt cảm thấy phía trên một trận khoan đau đớn, động tác dừng lại rất lâu. Chính là vì một kiếm này, con cạp vô huyệt Hứa Hàn Phương. Con cạp giận dữ, quay đầu lại, nhìn thấy người đâm nó bị thương, hai tay còn cầm chặt chuỗi kiếm sưng sờ ngơ ngác.

Con cạp “Ngao” một tiếng, một cái quay đầu nhanh như hổ đói vô mồi đánh về phía Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên tán ra bỏ chạy.

Con cạp đã nổi điên, đuổi theo ở phía sau không ngừng. Mắt thấy sắp đuổi kịp, Hạo Nhiên vừa lúc chạy đến một thân cây, lách mình lượn qua một bên, con cạp nhào phải một không trống.

Hạo Nhiên đoán chừng cũng là nhanh choáng váng, hoảng sợ không chọn được đường. Mà cùng con cạp ở mấy cây đại thụ giữa đường quẹo ngang.

Vua bách thú còn đang chảy máu nhỏ giọt, để lại trên mặt đất một chuỗi vết máu, thân thể to lớn lúc này ở mấy cái cây giữa đường vòng tới vòng lui, có vẻ không còn linh hoạt, càng phiền toái bất an.

Hạo Nhiên trải qua một đoạn thời gian chạy trốn và né tránh, thể lực dần dần chống đỡ hết nổi, nếu hắn không có chút bản lĩnh luyện võ, thân hình thập phần linh hoạt, chỉ sợ táng thân mệnh hồ từ lâu.

Hứa Hàn Phương ở trên cây nhìn thấy rõ ràng, gấp đến độ lớn tiếng la lên: “Lên cây! Mau lên cây! Lên cây!”

Một câu nói nhắc nhở Hạo Nhiên người luống cuống không chọn đường, hắn vừa chạy né tránh vừa quan sát địa thế. Nhìn chuẩn một cây đại thụ, ném bảo kiếm trong tay xuống, dùng hết khí lực toàn thân, liều mạng hướng một thân cây phía trước leo lên trên, thực sự là di chuyển như thỏ chạy, leo trèo như khi.

Ngay trong nháy mắt Hạo Nhiên leo lên cây, con cạp nhào tới phía sau Hạo Nhiên lần thứ hai, một cái đem quần của Hạo Nhiên cắn. May mà ti cầm (gầm to) không bền chắc, bị xé rách một khối lớn, lưu lại trên người hai vết máu. Nhưng người đã an toàn lên cây, ôm cây giằng chân hoảng sợ nhìn con cạp không ngừng thở gấp, nghĩ lại vẫn còn sợ hãi: Nguy hiểm quá.

Hứa Hàn Phương trên cây cả kinh quát to một tiếng, mồ hôi xuất ra lạnh cả người. Thấy Hạo Nhiên không có nguy hiểm an toàn trèo lên cây, thấp thòm trong lòng mới được thả xuống, ngã ngồi trên cây. Cảm tạ mèo, khi xưa không dạy con cạp bản lĩnh lên cây! Bằng không hôm nay lành ít dữ nhiều. Hứa Hàn Phương không nhịn được nghĩ.

Xưa kia, hổ đến nhận mèo làm sư phụ. Mèo dạy rất nhiều kỹ năng săn mồi cho hổ nhưng vì hổ đã không giữ được lời hứa với mèo nên mèo không dạy trèo cho hổ và hổ tức lên định thịt mèo nhưng mèo đã leo lên cây.

Con cạp ngậm xé rách ti bố, hướng về phía dưới tàng cây của Hạo Nhiên gào vài tiếng, giống như đang nói: Ngươi đâm ta, ta cũng cắn ngươi, cái này gọi là ăn miếng trả miếng!

Con cạp dưới tàng cây nỗ lực vài lần, không thành công, dứt khoát nằm dưới tàng cây. Nét mặt kia nói cho ngươi biết: Ta không tin các ngươi sẽ không xuống, ta liền ở chỗ này chờ.

Hạo Nhiên nghĩ ngợi giây lát, lại đưa đầu ra hướng con cạp làm mặt quỷ: “Cho ngươi cắn Phụng, ta liền đâm ngươi, đâm chết ngươi!” Cũng một hán lúc này còn có tâm trên chọc.

Đột nhiên, mỹ nam trên cây bên cạnh khanh khách mà cười rộ lên, Hạo Nhiên cùng Hứa Hàn Phương không hẹn mà cùng nhìn qua. Vừa nhìn mỹ nam này cười càng vang dội hơn, vừa cười vừa chỉ hai người, cười đến cả người loạn đến thở không được.

Hạo Nhiên sờ phía sau một cái, mới phát hiện quần của mình bị mất một miếng lớn, mông đều lộ ra ngoài, lúc này một cơn gió thổi qua, gió thổi thẳng vào lâm khô.

Hứa Hàn Phương Hạo Nhiên hai người quay sang nhìn nhau, một phía trước, một sau lưng, thực sự là chặt vật vô cùng. Hứa Hàn Phương không tự chủ được hướng trên cây nhích lại gần, ngăn trở sau lưng của mình.

Hạo Nhiên lại lúng túng hơn, lộ giữa ban ngày ban mặt? Thẹn đỏ mặt, không ngừng túm y phục của mình, ý đồ che lại, nhưng không làm nên chuyện gì, không thể làm gì khác hơn là đem vật áo dịch đến trên lưng để mà che giấu, thật là cứ ra như vậy, y phục bây giờ giống cái gối váy, thoát nhìn vô cùng buồn cười quá đi. Hạo Nhiên cúi đầu không tiện ngẩng đầu, ngay cả lời cũng không nói nên lời.

Mỹ nam ngồi ở trên cây khô, nhìn hai người bọn họ một miếng vải bộ dạng có chút hà hê vui mừng cười ngặt nghẽo.

Hứa Hàn Phương giận không chỗ phát tiết, hừ, người này? Vốn là bèo nước gặp nhau, ba người đồng tâm hiệp lực, nên là trợ giúp lẫn nhau cùng quan tâm, không nói ăn cần hỏi han an ủi một chút, trái lại chế nhạo? Thái độ người này không nghiêm chỉnh! Quát lên: "Này, cười cái gì? Có gì đáng cười?"

Mỹ nam từ bĩu môi khinh thường: "Ta thích cười, người quân được sao? Thật buồn cười!" Một bộ dạng không ai bì nổi.

Hạo Nhiên xấu hổ nấp ở phía sau cây, chui vào cành lá rậm rạp, ngay cả đầu cũng không dám lộ.

Hứa Hàn Phương dứt khoát cũng không né, coi như mặc một bộ trang phục lộ lưng thì như thế nào? Ở hiện đại nhưng lại trào lưu mà! Hơn nữa chạy trốn chết có khả năng nghĩ nhiều như vậy sao? Vẫn là để trần chạy thoát thân đi! Mình so với bọn hắn mạnh hơn nhiều!

Hứa Hàn Phương tức giận chống nạnh thất lưng nói: "Chúng ta như vậy lại nhanh mắt hơn, thế nào? Cười đi cười đi, chớ đem cảm của người làm rớt!"

Mỹ nam từ sừng sốt, vẫn chưa từng thấy qua người cay cú như thế, điệu bộ như thế nào có điểm giống cô nương? Hắn đương nhiên không biết Hứa Hàn Phương nữ phần nam trang. Bĩu môi một cái nói: "Ha ha ha! Ta cứ cười, không mượn người xen vào! Éo là!"

Gọi ta éo là? Hứa Hàn Phương càng tức giận hơn, lại nghĩ một chút, cũng khó trách, mình còn đang mặc nam trang mà! Ngẩng đầu một cái nói: "Ta chính là éo là, thế nào?...". Hứa Hàn Phương vốn muốn cùng hắn tranh cãi, thoáng nhìn thấy con cạp dưới tàng cây, lại nghĩ một chút, vẫn không biết phải trên cây ngu ngốc đến khi nào đây, vẫn là tiết kiệm khí lực thôi. Miệng nói nhỏ: "Còn chưa biết tránh được kiếp nạn này hay không, giữ lại được mạng sống thì cười nữa đi!"

Mỹ nam từ vốn đang cố ý cười ha ha, nhưng nụ cười đã cứng nhắc vô cùng, Hắn cũng thấy con cạp còn chưa rời đi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, con cạp dưới tàng cây cũng không có chiều hướng rời đi. Thường thường liềm liềm trên vết thương, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ba người một lát.

Ba người chia nhau ngồi ở trên ba cái cây, như khi ngồi xổm trên cây, cách nhau cũng chỉ có mấy thước. Hai mặt nhìn nhau, nguy cơ ban này giải quyết rồi, phía sau thì sao?

Hạo Nhiên vịn cành cây chỉ lộ đầu hỏi: "Phương, nàng như thế nào? Chúng ta làm sao đây bây giờ?" Ban này hắn khó xử nửa ngày không dám nói ra, lúc này mới dịu một ít, nhưng vẫn còn có chút xấu hổ.

Hứa Hàn Phương thở dài: "Có thể làm sao? Chỉ có thể chờ thôi, hi vọng nó chờ một hồi nữa không nhịn được có thể đi."

Mặt trời dần dần ngã về tây, tia sáng trong rừng không sáng mạnh giống như buổi trưa, bắt đầu dần dần ảm đạm xuống.

Con cạp cùng bọn họ đã đánh lâu dài, cũng không muốn rời đi, nằm trên mặt đất chộp mắt.

Bụng của Hứa Hàn Phương bắt đầu kháng nghị, hát lên không thành kẻ. Thấy toàn bộ thức ăn nước uống mang theo để trên mặt đất, nhưng không thể lấy, vô cùng mất hứng.

Hạo Nhiên chắc là cũng đói bụng, ánh mắt càng không ngừng ở thực vật trên mặt đất đi qua đi lại, sau đó sẽ quẹt miệng nhìn Hứa Hàn Phương.

Lẽ nào cứ như vậy ở trên cây chết đói sao? Không đói bụng chết, trời nóng như vậy, tiêu hao một lượng lớn nước, chậm bổ sung nước, thì có thể kiên trì bao lâu? Cứ như vậy không bằng nhảy xuống cùng con cạp đánh một trận, cũng chết oanh liệt! Ai, không nghĩ tới xuyên qua lại gặp con cạp này, sẽ có kỳ tích gì xuất hiện ư? Cũng không giống như trong phim ảnh nào là thợ săn xuất hiện cứu giúp, có lẽ hơi xưa là một anh hùng cứu mỹ nhân cũng được. Nàng cũng không muốn uất ức chết như vậy đâu? Hứa Hàn Phương càng nghĩ tâm càng phiền.

Hứa Hàn Phương liềm môi khô khốc, chán chường ngẩng đầu. — Gì? Thực sự là trời không tuyệt đường người! Bán thân trong lúc hoảng loạn trèo lên một thân cây lại là cây táo! Ban này một mực chú ý phía dưới, không coi trọng mặt trên, cho nên không có phát hiện.

Mùa này tuy không phải là mùa chính thức của cây táo, nhưng một ít trái táo đã sớm trong xanh ngoài đó, hẳn là có thể ăn. Hứa Hàn Phương hưng phấn kêu to: "Hạo Nhiên, mau nhìn trên đầu của người!"

Hóa ra Hạo Nhiên trèo lên trên cũng là một gốc cây táo, trên cây cũng là quả lớn nặng trĩu đầy cây.

Hứa Hàn Phương nâng tay không tổn chút sức nào hái quả táo bên cạnh xuống, ở trên người cả cà, cũng không cần lo lắng có thuốc trừ sâu hay không, cắn nhanh một miếng. Quả táo tuy rằng còn có chút chua, nhưng lúc này ăn vào hương vị vô cùng ngọt ngào ngon miệng, đây quả thực là quả cứu mạng! Hạo Nhiên ngồi dậy cũng hái được một quả táo ta.

Mỹ nam từ trên cây đối diện mắt choáng váng, hần leo là một gốc cây sắp chết khô, trên cây dường như là kết trái, chỉ còn lại mấy lá cây thưa thớt trên nhánh cây. Mắt hần chỉ có thể lom lom nhìn hai người, thềm ăn không ngừng nuốt nước miếng, thực sự nhìn không được phải ngất là cây đặt trong miệng nhai vài cái rồi lập tức “Phi phi” phun ra, vẻ mặt hết sức thống khổ, xem chừng hần là khó ăn vô cùng.

Lúc này đến lượt Hứa Hàn Phương nhìn có chút há hê, cổ ý làm miệng ăn ầm ầm, làm ra vẻ ăn rất nồng nhiệt, thậm chí: “Cho người cười? Cái này nhìn người còn cười được không? Thêm chết người!” Hứa Hàn Phương cũng thật không muốn làm cho mỹ nam tử chết đói, chỉ là cho hần chút dạy dỗ. Ai bảo hần ban này cười trên nỗi đau người khác?

Mỹ nam tử nhìn bọn họ chăm chăm một hồi, trong mắt lại có ánh mắt khác thường.

Người này lớn lên đẹp mắt như vậy, vì sao không có một đôi mắt làm cho người thích? Ánh mắt kia là gì? Óan hận? Ác độc? Nham hiểm? Căm hận? Cầu xin? Thương cảm? Cũng có một chút, cũng lại không phải. Hứa Hàn Phương nghĩ không ra từ hình dung đôi mắt này, chẳng qua là cảm thấy ánh mắt này cùng ngũ quan đẹp để kia phối cùng một chỗ không thích hợp. Hơn nữa nhìn lại dường như khó chịu.

Trò đùa dai đủ rồi, Hứa Hàn Phương giơ tay lên ném một quả táo qua: “Cho người!” “Mình mới không dễ giận như vậy, thấy chết mà không cứu.

Mỹ nam tử giơ tay lên tiếp được, biểu tình trên mặt lập tức biến hóa, giống như một đóa hoa: “Đa tạ tiểu ca!”

Khuôn mặt thật như tác kẻ hoa (ý nói mỹ nam tử có nhiều khuôn mặt)? Người như thế nào không biết tốt lành gì? Trong lòng Hứa Hàn Phương không thích, nhưng vẫn miễn cưỡng lễ phép cười.

Hạo Nhiên ăn liên tiếp ba quả táo, mới hồi phục thể lực tiêu hao, lại vịn cành cây kêu lên: “Phương, nàng như thế nào?”

“Ta không sao! Ta rất khỏe!” Hứa Hàn Phương đáp: “Cùng con cạp một mắt một còn xem ai tổn sức! Hừ xem ai tổn sức hơn? Ta cũng không tin nó không đói bụng.” Nói cầm hạt táo đập một cái vào con cạp đang quỳ rạp trên mặt đất, con cạp thờ ơ mà đứng lên, cảnh giác nhìn ba người.

Hạo Nhiên tính toán một chút nói: “Kéo dài như vậy nữa cũng không phải biện pháp, chúng ta phải trừ khử hoàn toàn, bằng không cho dù nó đi, cũng có thể tùy thời mà quay trở về, chẳng may chúng ta xuống dưới đi không bao xa, nó lại quẹo trở về thì làm sao bây giờ? Hai chúng ta dù thế nào cũng không thể trốn thoát khỏi nó. Chúng ta sẽ không còn may mắn nữa!” Hứa Hàn Phương đồng ý mà gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Mỹ nam tử bĩu môi khinh thường phản đối nói: “Tiêu diệt nó như thế nào? Đánh thì đánh không lại, cắn lại đi cắn lại? Há có thể đơn giản như vậy? Ta cũng không muốn đi xuống chịu chết!”

Hạo Nhiên cúi đầu lúng ta lúng túng nói: “Không thì cũng không thể chờ chết được?”

Hứa Hàn Phương suy tư một lát bất đắc dĩ nói: “Đi một bước tính một bước thôi. Con cạp chết này cũng không biết cùng chúng ta tồn tại tới khi nào. – chết đói người!” Tựa tay lại thương cho con cạp một hạt táo, phản ứng của con cạp lần này không còn kịch liệt như lần trước.

Trong lòng Hứa Hàn Phương vẫn là sợ hãi, cùng con cạp đấu? Không nắm chắc! Khẩn cầu kì tích xuất hiện đi! Anh hùng, thợ săn đều có thể, bằng không một sớm đêm con cạp đánh chết cũng được!

“Ba người chúng ta cùng một chỗ, các người cũng không thể mặc kệ ta, trên cây các người có quả táo, ta không có. – Cho ta thêm vài quả táo nữa!” Mỹ nam tử cao giọng nhắc nhở, vẻ mặt không biết xấu hổ.

Hứa Hàn Phương liếc trắng mắt mỹ nam tử: “Người yên tâm, không cần dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Chúng ta sẽ không mặc kệ người. Chúng ta có quả táo ăn thì người cũng có.” Càng ngày càng ghét người này, bất quá là một bộ túi da tốt, bụng lại hẹp hòi thiên cận như thế, vẻ mặt làm cho người ta chán ghét. Cùng người như vậy liên minh thật không thoải mái, nhưng cũng hết cách, nhiều người dù sao vẫn thêm một phần sức lực.

Mỹ nam khiêu khiêu mi, không nói nữa.

Trời tối, ba người cũng bắt đầu buồn ngủ. Buồn chán một đêm, ngủ vùi ở trên cây thế nào cũng khó chịu, còn phải đề phòng không cho rơi xuống tàng cây, tránh cho đưa mình vào miệng hổ.

Một đêm này đặc biệt rất dài...

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Chương 10: Thoát khỏi miệng hổ

Trời đã sáng, ánh mặt trời lại xuyên qua khe hở chiếu vào rừng. Con cạp còn đang chợp mắt, không có một ít dấu hiệu rời đi.

Liên tục ngồi trơ trên cây chờ đợi là một chuyện rất nhàm chán, hơn nữa tâm tình càng ngày càng khản trương. Thợ săn đã không xuất hiện, anh hùng cứu mỹ nhân cũng không xuất hiện. Xem ra phim chính là gạt người!

Hứa Hàn Phương miệng cắn quả táo, thỉnh linh phát hiện trong quả táo này có sâu, không nhịn được phun ra. Nhanh trí khẽ động nói:”Hạo Nhiên! Chúng ta tới giải câu đố có được hay không? Ngồi như thế này thật không có ý nghĩa.”

“Tốt lắm! Đoán câu đố gì?” Hạo Nhiên vẫn ngồi yên vừa nghe đã hăng hái, nói bảo vệ Phương, hôm nay lại rơi vào tình cảnh này?

Hứa Hàn Phương nằm trên cành cây, tận lực làm cho mình thả lỏng:”Ta nói ngươi đoán. Đây, còn có người để nhìn trên cây bên cạnh, ngươi cũng có thể tham gia.”

Mỹ nam tử cũng không phải rất phối hợp, không tiếp lời.

Hứa Hàn Phương nhìn một con sâu nhỏ bò tới bò lui trên cây táo, trêu chọc nghĩ: Nếu như ăn vào cũng là một miếng thịt. Ai! Một ngày một đêm chưa ăn thịt, ăn một bụng táo chua, trong bụng không ngừng chua xót. Lúc này nhớ tới chân gà quay thực sự là thèm ăn nước miếng cũng có thể chảy một vại. Bất đắc dĩ nuốt một ngụm nước miếng, miễn cưỡng nói:”Ngươi nói, trong quả táo ăn mấy con sâu đáng sợ nhất?”

Hạo Nhiên đảo mắt suy nghĩ một chút nói:”Một con!”

“Sai!” Hứa Hàn Phương hữu khí vô lực đáp. Càng muốn chân gà quay, càng nghĩ càng đói bụng đến cả người vô lực, thèm ăn sắp điên mất. Nói cái gì giải khát trong mơ tất cả đều là nói bậy lừa gạt chính mình! Cực lực khắc chế bản thân không nghĩ tới ý nghĩ kì quái, theo gà quay, giò trong tưởng tượng trốn ra.

“Hai con? Ba con? ... Mười con?” Hạo Nhiên nói một hơi vài đáp án.

“Cũng không đúng!” Hứa Hàn Phương chậm rãi trả lời:”Là nửa con!” Những thứ này phụ nữ và trẻ em ở thế kỷ 21 đều biết suy nghĩ đột nhiên biến chuyển đến nơi này, không có bao nhiêu người có thể đoán đúng. Ngắm vui mừng! – Tạm thời quên mất gà quay, giò hấp dẫn

.

Hạo Nhiên chau mày, nghiêm túc hỏi:”Làm sao lại là nửa con? Ở đâu có nửa con sâu?”

Hứa Hàn Phương nhân dịp nói:”Còn lại nửa con trong miệng, đương nhiên đáng sợ nhất.”

Hạo Nhiên cười ha ha:”Đúng đúng đúng! Còn lại nửa con ở trong miệng, đương nhiên đáng sợ nhất!” Ánh sáng lộ ra hai cái đuôi ở sâu trong cành lá, xấu hổ ban này giờ đã không còn.

Hứa Hàn Phương nhìn bộ dạng hoa tay múa chân vui sướng của Hạo Nhiên không khỏi mỉm cười, hỏi tiếp:”Ba con chim trên cây, đánh chết một con trên cây còn lại mấy con?”

“Ha ha, cái này ta biết, còn lại hai!” Hạo Nhiên không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Sai!”

“Làm sao sai?”

“Ta cũng hiểu được là hai.” Mỹ nam tử nhin không được nói chen vào.

“Nói sai, đoán lại.” Hứa Hàn Phương cố ý thừa nước đục thả câu.

Hai người tham gia đều yên lặng suy tư.

Im lặng một lát. Hạo Nhiên không nhịn được nói:”Đúng là còn lại hai.”

Mỹ nam tử cũng tìm chứng cứ mà nhìn Hứa Hàn Phương.

Hứa Hàn Phương trong lòng đắc ý, mỉm cười nói:”Trên cây một con cũng không còn.”

“Vì sao?”

“Còn lại hai con bị hù chạy.” Hứa Hàn Phương liếc nhìn nghiêng Hạo Nhiên dương dương đắc ý.

“Lần nữa! Lần nữa.” Hạo Nhiên không phục nói.

“Cầm trứng gà ném vào tảng đá, trứng gà vì sao không nát?” Hứa Hàn Phương thay đổi tư thế tiếp tục hỏi.

Hạo Nhiên nhin không được kêu to:”Sao có thể! Trứng gà làm sao lại không nát.”

Mỹ nam từ một bên cũng gật đầu liên tục.

Hứa Hàn Phương đắc ý cười, thò tay hái được hai quả táo, cầm ở trong tay, giọng táo tợn bảo: “Cầm trứng gà.” Lại giọng táo tợn phải lên ném về phía mỹ nam tử: “Ném vào tảng đá.” Sau đó lại giọng quả táo tay trái: “Trứng gà còn ở trong tay làm sao nát được? – Ăn cơm trưa, đã đến giờ cơm trưa!” Nói xong cắn một quả táo.

Hạo Nhiên nghe xong đáp án không nhìn được vỗ tay cười to, mỹ nam tử lại không cho là đúng bừa bãi.

Tiếng cười làm cho con cạp nằm trên mặt đất thoáng cái đứng lên, mắt lom lom nhìn ba người. Tâm tư ba người cũng thay đổi, trừng mắt nhìn con cạp chưa rời đi.

Con cạp nhìn một hồi, lại lần nữa nằm xuống phía dưới. Xem ra ý định của nó là ở chỗ này xây dựng cơ sở tạm thời. Mọi người bất giác nhụt chí.

Bầu không khí trầm muộn ban này cứ như vậy trôi qua, buồn lòng rất nhiều.

Cùng con cạp kéo dài một ngày một đêm, con cạp vẫn không có dấu hiệu rời đi. Mà cây táo gần trong tay đã hái gần hết. Nếu như cứ kéo dài ở nơi này táo ăn xong rồi không nói, thể lực ba người cũng sẽ yếu đi, cũng không phải kể lâu dài. Trong lòng tất cả mọi người biết rõ, nhưng cũng không nói ra.

Ba người cũng hơi thiếu kiên nhẫn, sợ hãi cái chết đang dần dần uy hiếp bọn họ. Hứa Hàn Phương cũng bắt đầu có lúc không may mắn.

Buổi tối, để trong rừng cây, thảo trùng lúc cao lúc thấp mà kêu to.

Trong bóng tối, Hạo Nhiên hỏi Hứa Hàn Phương: “Phương, đến bây giờ ta cũng không cần thận suy nghĩ, tính cách nàng đột nhiên vì sao thay đổi lớn thế?”

Hứa Hàn Phương nhớ tới bản thân chẳng biết tại sao xuyên tới đây lại bị vây ở chỗ này, lại một hồi khó chịu, thuận miệng nói: “Ta đến tốt cùng cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, không giải thích được chạy đến nơi đây cho con cạp ăn!”

“Phương, có ta ở đây, ta sẽ không cho con cạp ăn năng, dù cho cho con cạp ăn, cũng để cho ta cho con cạp ăn trước. Nó ăn ta no rồi, cũng sẽ không ăn năng nữa.” Thanh âm của Hạo Nhiên trong bóng tối rất nghiêm túc: “Nếu quả thật cùng con cạp đánh nhau, có cơ hội nàng nhất định phải chạy, biết không?”

“Ta sao có thể chạy một người, để một mình người ở lại cho con cạp ăn?” Hứa Hàn Phương trầm nghĩ quả là không trọng nghĩa.

“Phương, ta không sợ chết, nhưng mà ta sợ ta chết, lại sẽ không có người chăm sóc nàng, nàng không được một mình đi Hàm Dương.”

Trong lòng Hứa Hàn Phương run lên, mặc kệ hắn nói là thật hay là giả, lời nói này vẫn rất là làm cho người ta cảm động. Lời ngon tiếng ngọt luôn làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Hắn là nói lời ngon ngọt hay xuất phát từ tấm lòng?

Nàng quay đầu nhìn hình dáng Hạo Nhiên trong bóng tối, ánh trăng xuyên qua kẽ lá chiếu vào, rồi rời rạc chiếu vào trên người Hạo Nhiên, hình dáng như ẩn như hiện, vừa ảo vừa thật.

Hứa Hàn Phương quay đầu hít sâu một hơi: “Ngủ đi, chúng ta còn phải giữ tinh thần nữa. Ta không hy vọng bất cứ người nào trong chúng ta cho con cạp ăn.”

Một hồi hít thở đều đều của Hạo Nhiên truyền đến, chắc là đang ngủ. Nhưng Hứa Hàn Phương lại làm thế nào cũng không ngủ được, xuyên qua cành lá nhìn bầu trời đầy sao, ánh trăng sáng ngời, như là trong mộng.

Đã là ngày thứ ba, ba người vẫn không có dũng khí nhảy xuống cùng con cạp khiêu chiến.

Hạo Nhiên nhìn móng vuốt con cạp, nhìn lại móng vuốt nhỏ bé của mình một chút, nhìn miệng con cạp to như chậu máu, lại nhìn răng của mình, lắc đầu liên tục. Về mặt thoát nhìn buồn cười hóm hỉnh. Hắn và nơi đó của nó có thể sánh bằng không?

Nên làm cái gì bây giờ? Lập tức hành động hay là chờ thêm nữa? Làm sao để cho con cạp hao tổn thể lực lần nữa? Hứa Hàn Phương nâng mặt trầm tư, nhớ lại tiết học cấm trại đã ngoại giảng nếu gặp mãnh thú nên làm thế nào? Nhưng mà hình như không có nói về kiến thức của phương diện này. Ở hiện đại muốn chạm tới con cạp còn rất khó, chính nó là động vật quý hiếm, không được đánh giết.

Con cạp cuối cùng cũng có phần khó chịu không yên, bắt đầu đi tới đi lui ở dưới tảng cây. Quả táo trong tầm tay đã ăn hết. Chỉ còn lại cây táo xa xa không dễ dàng với tới. Ba người đã đói bụng cho tới buổi trưa, lúc này tiền tâm thiếp hậu tâm.

Hạo Nhiên trên cây đứng lên, thò tay vịn cành cây hái quả táo xa xa.

“Hạo Nhiên, người làm gì?” Hứa Hàn Phương trên một cái cây khác hô to.

“Phương, ta hái cho nàng một quả táo. Nàng nhất định rất đói bụng!” Đang nói người đã leo lên cành cây.

“Không cần hái nữa, nguy hiểm! Cần thận, nguy hiểm!” Hứa Hàn Phương cao giọng la lên.

Hạo Nhiên vừa cẩn thận leo từng li từng tí vừa nói:”Không có việc gì... Ta...”

“Hạo Nhiên!” Hứa Hàn Phương nhắc nhở nhưng đã không kịp, chỉ nghe một tiếng răng rắc cành cây đã gãy. Ngay cả người cũng dính theo cành cây té xuống.

“A!” Hứa Hàn Phương thét chói tai một tiếng, theo bản năng nhắm mắt lại, lần này xong.

Ai biết lúc này con cọp vừa vịn đi tới dưới tàng cây, Hạo Nhiên thẳng tuột rơi ở trên lưng lão hổ, cười ở trên người con cọp.

Bất thành linh con cọp không ngờ bị người khác cười trên người, giận dữ, nhảy tới nhảy lui, muốn đem người hất tung.

Hạo Nhiên thì nắm chặt da lông nơi cổ của con cọp không dám buông tay, cơ thể nằm sấp xuống dính chặt tại trên người con cọp. Dù cho nghiêng nghiêng ngã ngã, sống chết không buông. Kỹ xảo cười ngửa không nghĩ tới ở đây cũng dùng đến. Thật đúng là!

Con cọp nhảy lên nhảy xuống cũng nửa ngày, cũng không vút được Hạo Nhiên, càng khó chịu, nhảy với biên độ lớn hơn. Vừa nhảy vừa gào thét.

Hứa Hàn Phương trên cây nhìn hết hồn, nhưng lại thúc thủ vô sách, chỉ có thể hô lớn:”Nắm chặt, ngàn vạn lần không nên buông tay. Nắm chặt!”

Trán Hạo Nhiên toát ra mồ hôi, cũng không biết là mồ hôi nóng hay lạnh.

Con cọp bắt đầu nóng nảy chạy nhảy toán loạn, ở trong rừng cây chạy tới nhảy lui, thất lung của Hạo Nhiên lại treo ở nhánh cây mỹ nam tử đang đứng, người bị treo ở giữa không trung.

Hạo Nhiên ở giữa không trung tay quơ chân đập, lên trên? Không thể đi lên? Xuống dưới? Không xuống được! Có lực không dùng được. Gấp đến độ tròng mắt nhìn, hô to gọi nhỏ.

“Ngươi mau giúp hấn một chút!” Hứa Hàn Phương hô lớn.

Mỹ nam tử đứng ở trên cây, vươn tay thử một chút, thiếu chút nữa. Kỳ thực chỉ cần hấn dùng nhiều sức lực kéo cành cây, là có thể đủ tới chỗ Hạo Nhiên. Thế nhưng hấn lại hướng về Hứa Hàn Phương nhún nhún vai, một bộ dạng lực bất tòng tâm. Cũng không biết hấn là có ý gì? Cần bao nhiêu giận dữ có bấy nhiêu!

Con cọp thấy Hạo Nhiên treo ở giữa không trung, bắt đầu điên cuồng nhào tới. Con cọp tấn công một, Hạo Nhiên theo bản năng cuộn tròn nâng chân, con cọp lại luôn luôn kém một chút như thế thì không đủ để với tới hấn.

Con cọp tức giận cũng không nhẹ - mắt nhìn cứ kém một chút như thế!

Hạo Nhiên treo ở độ cao cũng có ý tứ, chính là khéo như vậy. Hai người trên cây, đã xem đến hoa mắt, dạng người cùng hổ đại chiến vẫn là lần đầu tiên thấy.

Một hổ một người cứ như thế, một người treo trên không trung thu chân qua lại, một ngòi chòm hỏm dưới đất hướng không trung nhào tới nhào lui. Mỗi một lần tới, con cọp nhào càng ngày càng thấp, khí lực ở chân Hạo Nhiên cũng cong lên chậm hơn. Chỉ chốc lát người cùng hổ đều mệt đến thở hồng hộc. Con cọp tạm dừng đánh nhào.

Hạo Nhiên treo ở trên nhánh cây, vì lắc lư qua lại, chỉ nghe cây cối phát ra âm thanh chi chi nha nha.

Ba người tìm theo tiếng động quan sát, kinh hãi. Hóa ra cây này, bởi vì bị loài chuột gặm nhấm nghiêm trọng, đã sớm kéo dài hơi tàn. Không chịu được Hạo Nhiên ở trên cây đứng đưa qua lại, lại chậm chậm có dấu hiệu nghiêng nghiêng muốn ngã? Thật là nguy hiểm!

Mỹ nam tử ở trên cây, Hạo Nhiên treo ở trên nhánh cây, Hứa Hàn Phương trên cây đối diện đều kinh hô một tiếng. Mỹ nam tử vội vã hướng tới chỗ một cây khác ý đồ làm cho cây cân đối. Nhưng cây vẫn là nghiêng về một điểm, khiến độ cao Hạo Nhiên rơi xuống giảm bớt.

Con cọp đang giương miệng to như chậu máu thờ hồng hộc chờ đợi, tựa như dương dương đắc ý nói với Hạo Nhiên: Ha ha, thế này xem ngươi còn trốn ở đâu? Ngươi không thoát được miệng hổ của ta đâu. Một lòng ngòi chòm hỏm hết sức cúi người chuẩn bị nhào tới lần nữa.

Hạo Nhiên theo bản năng ưỡn ẹo cơ thể, liều mạng gẩy dựa. Cây cối nào chịu được Hạo Nhiên lung lay kịch liệt như thế?

Mỹ nam tử hoảng sợ kêu:”Ngươi làm gì? Không nên lung lay!”

Thân cây lắc lư bên phải rồi bên trái, lung lay sắp đổ.

Hứa Hàn Phương quá sợ hãi, lần này thực sự xong rồi!

Ai biết chuyện trên đời lại trùng hợp như vậy, thời điểm cái cây ngã xuống đất trong nháy mắt, thân cây không nghiêng lệch bay lên đúng lúc bỏ nhào trên người con cọp. Hạo Nhiên theo thân cây nghiêng về, cùng con cọp sát bên người.

Thực sự là người tính không bằng trời tính! Con cọp “Ngao” hét thảm một tiếng, lại cứ bị áp chế dưới tàng cây như vậy, sức đồ của cây đem con cọp

nặng đến kêu gào không ngừng.

Hạo Nhiên còn đang lấy đai lưng, chưa đem mình từ trên nhánh cây tháo xuống. Càng gấp càng hồ đồ, ngay cả tháo dây lưng bình thường cũng không nhớ.

Tận dụng thời cơ, mắt rồi sẽ không trở lại. Đây chính là tính chất chuyển biến của hí kịch.

Mỹ nam từ lão đảo đứng dậy, cũng không kịp suy nghĩ nhiều, nhặt lên bảo kiếm trên đất dùng kiếm hướng trên người con cạp đâm lung tung, dư uy con cạp không giảm vung lên chân trước, đánh vào trên thân kiếm, chân mỹ nam từ thụt lùi vài bước.

Hạo Nhiên cuối cùng đưa bản thân từ trên xuống, hét lớn một tiếng cầm lấy bảo kiếm tập kích từ một bên phía sau con cạp, đuôi con cạp dựng thẳng lên, huyết gió đảo qua. Đuôi nhọn đánh vào trên mu bàn tay của Hạo Nhiên. Sức lực đuôi cạp cực kỳ lớn, bảo kiếm của Hạo Nhiên chân chừ không ổn định, leng keng một tiếng rơi trên mặt đất. mMay thay chỉ là đuôi nhọn đánh vào mu bàn tay, nếu là cả đuôi cạp đánh, cánh tay Hạo Nhiên đoán chừng liền phế đi.

Thân hình mỹ nam từ đứng vững lần thứ hai giờ kiếm, hướng mắt hồ đâm tới, mắt chắc là chỗ yếu nhất của con cạp. Con cạp hất đầu qua hai bên. Ai, đáng tiếc! Bảo kiếm đâm lệch, đâm ở trên mặt con cạp, để lại máu đỏ tươi.

Con cạp bị đau, hai chân một đầu không mất mũi mà dồn sức cào mỹ nam tử. Móng hổ hợp với hai trảo chộp tới trên cánh tay người đàn ông cao lớn, cào lới kéo chup liên tục. đánh rớt bảo kiếm, cánh tay mỹ nam tử cũng bị cào chảy ra máu đỏ sẫm. Con cạp kêu lên một tiếng lại khom lưng, đem thân cây già vây quanh, may mà không vươ tới.

Hạo Nhiên vài lần từ phía sau tiến công đều bị đuôi con cạp quét ra, dứt khoát từ hai bên trái phải tung lên cây, trên cây khô chột thêm hơn một trăm cân, ép thân thể con cạp trầm xuống, gào hét thảm một tiếng. Chó ngáp phải ruồi, Hạo Nhiên cứ cố sức dòn ở trên cây khô.

Mỹ nam tử vừa nhìn cũng chạy đến một chỗ khác trên cây, và Hạo Nhiên cùng nhau ép xuống. Coi như hẩn thông minh!

Hai người dùng hết sức lực toàn thân đè xuống liên tục, nhảy để đè, bật để đè, nằm úp sấp ở phía trên để đè Con cạp kêu từng tiếng thảm thiết. Thanh âm càng ngày càng nhỏ, dần dần thanh âm lẫn tiếng động cũng không có. Con cạp lại cứ như vậy bị đè chết?

Hứa Hàn Phuong ở trên cây nhìn đến choáng váng, không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào hai người một hồ, - đại chiến kỳ lạ của người và hồ.

Qua hồi lâu, hai người mới khôi phục chút thể lực, lão đảo chặt vật đứng lên, chỉ cảm thấy chân không ngừng nhũn ra. Nhặt bảo kiếm lên cẩn thận từng li từng tí di chuyển đến bên cạnh lão hồ, nghiêng người, bỗng nhiên dùng cảm kiểm tra con cạp có hoàn toàn tắt thở hay không.

Mũi , trong miệng con cạp đều có máu chảy.

Mới vừa đi tới bên cạnh, con cạp đột nhiên “Ngao” một tiếng, hai người sợ liền lui vài bước, cả hai ngồi dưới đất. May mà chỉ là con cạp lúc sắp chết vung vẩy người một cái, sau đó tắt thở hoàn toàn.

Ba người vì sợ mà một thân mồ hôi lạnh. Nửa ngày mới tỉnh táo lại. Nhìn thân thể to lớn của con cạp, chết mà không quên lưu lại dư âm, nghĩ lại cũng sợ hãi.

Mỹ Nm càng sợ đến cả người mệt lả, trên mặt đất, Hạo Nhiên từng bước mềm nhũn mà đi đến dưới tàng cây, nuốt nước bọt nói:”Phuong, xuống đây đi, không sao!” Tim còn đang đập thùng thùng.

Hứa Hàn Phuong choáng váng bước lên cũng không biết mình xuống cây như thế nào, may mà không ngã quỵ vào lòng Hạo Nhiên. Vẫn không tin tưởng nhiều rằng con cạp đã chết.

Hạo Nhiên nhìn khắp bốn phía, ngựa cùng xe ngựa sớm chạy không còn bóng dáng. Quần áo và đồ dùng hàng ngày toàn bộ ở trên xe ngựa, lúc đó chỉ lấy xuống một bao quần áo . Ngủi thức ăn trong bao quần áo đã biến chất một chút, không thể làm gì khác hơn là vứt đi. May mà trong bao quần áo còn có chút vàng vụn, một ít tiền đồng.

Hứa Hàn Phuong nhìn thấy thi thể con cạp hàm răng lại run lên, giống như sợ con cạp còn có thể nhảy dựng lên cắn nàng giống ban nãy, tránh về phía sau rất xa, nhìn không được nói:”Chúng ta đi nhanh đi. Ta một khắc cũng không muốn ngây ngốc ở lại chỗ này.” Vốn muốn cùng mỹ nam tử khách sáo vài câu, hỏi danh tính một chút, nhưng chẳng biết tại sao, đối với hẩn thực sự không có hảo cảm, lại đem lời nuốt trở vào.

Hạo Nhiên mệt mỏi gật đầu, hai người chặt vật không chịu nổi từng bước mà ra khỏi rừng cây...

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Chương 11: Nửa đêm kinh hồn

Ra khỏi rừng cây, Hứa Hàn Phuong nhớ lại mọi thứ xảy ra, như dấy lên một cơn ác mộng, dùng sức lắc lắc đầu, cố gắng khiến bản thân thanh tỉnh một chút.

Hạo Nhiên vừa đi còn vừa che che giấu giấu, nhưng cũng không làm nên chuyện gì. Hai người nhếch nhác như vậy đi trên đường cũng không phải biện pháp, rốt cục thấy được một cái thôn nhỏ, hướng về phía người trong thôn mua y phục bằng vải bố.

Nói cho thôn dân là y phục bị con cạp cào thủng, thôn dân chất phác dĩ nhiên không tin mà nhìn bọn họ nói: "Ở đây bao nhiêu năm rồi chưa bao giờ nghe nói qua có hồ. Các ngươi thực sự gặp phải con cạp rồi còn có thể sống được? Gặp phải bọn cướp chúng ta còn tin." Giống như bọn họ nói đối vậy.

Hứa Hàn Phuong vừa thay quần áo vừa tự giễu nghĩ: Chuyện này nhiều năm không gặp phải ta lại có thể, thật đúng là 'may mắn'! Ông trời phù hộ, hy vọng đừng 'may mắn' như vậy nữa gặp phải cường đạo gì đó.

"Lạch tách" một tiếng, một món đồ rơi trên mặt đất, khom lưng nhặt lên, là thẻ tre nhặt được ở đáy giếng. – Cũng là vì nó, lấy được một mảnh, làm khổ ta chạy tới cái thời đại xa xưa này, còn chưa biết bao giờ có thể quay về!

Chính lúc đang tự hỏi, Hạo Nhiên bên ngoài đánh hô hoán: "Thay xong chưa?"

Thay xong y phục, cháo kê thơm ngào ngạt đã bung đến trên bàn, hai người thêm ăn cháo nước miếng, phát hiện cháo kê lại cũng là mỹ trong mỹ vị nhân gian.

Mỗi người một hơi uống ba chén lớn, còn nghĩ chưa thỏa mãn, nhưng dạ dày đã phình lên rồi.

Thấy gà mái đi bộ tới lui trong viện, Hạo Nhiên đi thẳng rồi nhìn chằm chằm hồi lâu chép chép miệng mãi.

Hứa Hàn Phuong vui vẻ, nàng biết Hạo Nhiên đang suy nghĩ gì. Minh lúc đói bụng cũng tưởng tượng đến gà quay, giò, hiện tại ăn no rồi nên không sao. Nhưng cảm y ngọc thực như Hạo Nhiên sao có thể chịu được vài ngày không ăn thịt? nhìn bộ dạng trông thấy mà thèm của Hạo Nhiên, đột nhiên nhớ tới nhân vật trong phim Giáp Phuong Ất Phuong* đem gà trong thôn người ta ăn hết, nhịn không được 'Xi' cười.

(* Giáp Phuong Ất Phuong là phim của đạo diễn nổi tiếng TQ Phùng Tiểu Cương năm 1997.)

Hạo Nhiên thấy Hứa Hàn Phuong nhìn thấu tâm tư của hắn, xấu hổ nhếch miệng cười.

Ở tạm trong thôn nhỏ một đêm, cho muối ăn cả đêm. Ngày thứ hai tiếp tục lên đường.

Đi một ngày vừa khát vừa mệt mỏi, tình trạng mệt mỏi kiệt sức của hai người cũng không đi bao xa. Đã biết thân thể không phù hợp không thể bàn cãi, đi không được bao lâu sẽ phải nghỉ ngơi một chút. Hứa Hàn Phuong bắt đầu nhớ xe ngựa, ngồi xe ngựa không thoải mái, còn mạnh hơn là bước đi nhiều! Phải biết rằng ở thời đại này, ngựa chỉ có người giàu mới có, lảng máng nhớ kỹ hình như ngựa so với người còn đáng giá hơn, một con ngựa hình như có thể đổi lấy năm nô lệ nữa. Tương đương với ô tô ở thế kỷ hai mươi một nữa chứ?

Hứa Hàn Phuong ngồi ở ven đường đang tự mình vừa chua xót chân nhỏ lại phồng, gãi sưng đỏ phiền phức. Đừng nói xe lừa, ô tô chính là cho chiếc xe đạp để đạp cũng tốt mà! Cứ như vậy ngày tháng năm nào mới tới Hàm Dương? Nhìn bốn phía xung quanh, Hứa Hàn Phuong đột nhiên hét to lên: "A! Hạo Nhiên ngươi xem! Mau xem!"

Hạo Nhiên cũng chưa từng đi đường bộ xa như vậy, hướng hồ còn vác nước và thức ăn, trước đây đều là người hầu làm, ngựa làm việc. Đang vân vê chân của mình, chợt bị một tiếng nói dọa run run một cái, nhìn dọc theo phương hướng ngón tay của Hứa Hàn Phuong, mừng đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Phía trước cách đó không xa một con ngựa kéo xe đang ở ven đường gặm cỏ xanh, - xe ngựa này không phải là xe ngựa hai người đánh mắt sao?

Hứa Hàn Phuong kêu lên nhún nhảy chạy về phía xe ngựa, hưng phấn tạm thời làm nàng quên mất mệt nhọc. Hạo Nhiên cũng học Hứa Hàn Phuong kêu quái gở, chạy về phía xe ngựa.

Làm cho hưng phấn là, tìm được xe ngựa, đồ vật của hai người cũng tìm lại được. Thời đại này dân cư thưa thớt thật đúng là không sai, bằng không đã sớm thất lạc.

Ngoài ý muốn tìm về được ngựa và xe, Hạo Nhiên làm xa phu đánh xe ngựa, kỹ thực cũng không cần đánh, con ngựa này là tay lão luyện.

Lúc này Hứa Hàn Phuong nghĩ ngồi xe ngựa thật là một loại hưởng thụ mà không giống như trước kia nghĩ như vậy là chịu tội.

Xe ngựa đi rất chậm, gần tới ngày thứ ba, hai người đến vùng Huỳnh Dương, Huỳnh Dương là nơi tiếp giáp Hàn quốc và nước Ngụy. Qua Huỳnh Dương thì tới biên giới Hàn quốc. Hiện tại Hứa Hàn Phuong mới biết, hóa ra mình vẫn ở nước Ngụy.

Khi hoàng hôn, xe ngựa vào thành cổ Huỳnh Dương. Từng đạo vết bánh xe trên phiên đá bên đường đã nói lên lịch sử cổ thành cùng bề dâu. Bởi vì Huỳnh Dương xưa nay là chỗ trọng yếu binh gia tới tranh đoạt, thường xuyên có chiến tranh, cho nên nhân khẩu trong thành Huỳnh Dương cũng không nhiều. Cổ thành hơi lộ ra tiêu điều.

Xe ngựa dừng lại ở một nhà trọ bình dân nhìn hơi lớn. Hạo Nhiên đỡ Hứa Hàn Phương xuống xe ngựa.

Hứa Hàn Phương hoạt động gân cốt một chút, chỉ cảm thấy eo mỗi lưng đau, còn có chút rét run toàn thân. Xem ra nền tảng thân thể này thực sự quá kém, nhất định phải tiếp tục kiên trì rèn luyện thân thể! Bằng không còn chưa tới Hàm Dương chỉ sợ cái khung này cũng bẻ.

Điểm tiểu nhị thấy hai người vào cửa, chỉ ôn hòa mà bắt chuyện, thanh âm rất máy móc khô khan, không có một tia sức sống. Hai người được dắt tới phía sau một cái sân, điểm tiểu nhị trình tự hóa mà nói: "Nhị vị khách quan chính là nơi này, mời vào bên trong."

Đi vào trong viện nhìn một lát, tiểu viện không lớn, thu dọn ngược lại cũng sạch sẽ gọn gàng, bên trong có tổng cộng sáu gian phòng khách. Mỗi gian phòng khách cũng không có đèn sáng, nói rõ bên trong vẫn chưa có người nào vào ở.

Hạo Nhiên đi tới chính giữa hai gian phòng khách, nói: "Chính là hai gian này." Điểm tiểu nhị muốn xoay người rồi đi.

Hứa Hàn Phương hỏi: "Có nước nóng để tắm không?" Nàng lúc này cảm thấy toàn thân vô lực rét run, còn có một người mồ hôi thúi, thật sự muốn tắm nước nóng.

Điểm tiểu nhị đảo mắt nhìn bầu trời, vẻ mặt không vui mà nói: "Lão bản mang mấy người làm thuê về nhà thăm người thân rồi, trong điểm không còn lại mấy người, không giúp được."

Hạo Nhiên vừa nhìn cũng biết là mượn cớ, từ túi tay áo trong lấy ra tiền lẻ cho điểm tiểu nhị nói: "Cái này cho người." "

Điểm tiểu nhị tiếp nhận, trên mặt nặn ra một đồng bộ dáng tươi cười, vội vàng đáp: "Tốt, tốt, các người chờ một chút."

Hạo Nhiên hướng về phía bóng lưng điểm tiểu nhị làm một động tác 'Bóp chết người', nghiêng đầu qua chỗ khác thấy Hứa Hàn Phương đang vui tươi hơn hờ mà nhìn hân, cười hắc hắc nói: "Người này thật đáng giận, rõ ràng không có mấy người ở trọ, lại nói không giúp được."

Hứa Hàn Phương nhìn thần thái đáng yêu của Hạo Nhiên bật cười: "Cái này kêu là diêm vương dễ chịu, tiểu quỷ khó chơi. Bất quá người vẫn là để cho tiểu ma quỷ quấy rầy!" Nàng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, bắp chân run không ngừng, hơi không đứng vững, cắn răng kiên trì phải nhấc chân vào nhà.

"Cái gì? Cái gì tiểu ma quỷ quấy rầy? Ta làm sao không nghe rõ?" Hạo Nhiên đuổi theo hỏi.

Hứa Hàn Phương ngồi xếp bằng xuống thờ mấy hơi, cảm thấy khá hơn chút, cười giải thích: "Có tiền vạn sự thông, cho nên cửa cửa miệng nói tiền có thể sai khiến ma quỷ quấy rối thôi! Người không phải là vừa rồi dùng tiền sai tiểu quỷ nấu nước đây thôi!"

Trải qua chuyện bắt ngờ ở rừng cây, nàng bất tri bất giác đã sớm cùng Hạo Nhiên kéo ngắn khoảng cách, sẵn lòng cùng hắn nói giỡn.

Hạo Nhiên nghe xong vui mừng nghiêng ngả, cười lớn nói: "Phương, nàng nói chuyện rất có ý nghĩa đó. Rất chính xác." Hạo Nhiên là một người nho nhã, cơ hội cười ta thoải mái rất ít. Nhưng cùng Hứa Hàn Phương ở chung một đoạn thời gian, cũng trở nên hoạt bát rất nhiều.

Hạo Nhiên nở nụ cười chốc lát nói: "Phương, nàng bây giờ nói chuyện sao có ý tứ như thế chứ? Còn có nhiều từ thật mới mẻ, ta trước đây đều chưa từng nghe qua. Ngày đó ở trong rừng cây nàng còn có nhiều câu đồ kỳ lạ như vậy."

Hứa Hàn Phương đánh mạnh tinh thần nói: "Sau này người sẽ phát hiện nhiều mới mẻ hơn nữa." Cô họng của nàng đau đớn, giọng nói bắt đầu có phần khàn khàn, nàng biết mình có thể bị cảm, nhưng ở đây không có Bạch Gia Hắc*, cũng không có liên lạc. Hy vọng tắm nước nóng sẽ khá hơn.

(*Bạch Gia Hắc là một loại thuốc cảm của TQ.)

"Phương, nàng thế nào rồi? Nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, không thoải mái ư?" Hạo Nhiên quan tâm hỏi.

Hứa Hàn Phương lắc đầu, hữu khí vô lực nói: "Không có việc gì, ta có thể chính là mệt nhọc. Nghi ngơi một lát thì tốt rồi."

Hứa Hàn Phương miễn cưỡng ăn vài thứ, bắt đầu tắm. Nàng từ từ cởi y phục xuống, lại nhìn thấy mảnh thẻ tre vẫn cất ở trên người. Tàn Dục ới Tàn Dục, hy vọng có thể nhanh chóng tìm được người lấy lại từ thủy tinh. Là sức mạnh của từ thủy tinh làm cho ta xuyên qua sao? Ông trời ơi, buồn bức chết đi được!

Đang suy nghĩ tắm nước nóng đi ngủ.

Nửa đêm, cảm giác được cổ họng đau rất, khô vô cùng, muốn nước bọt cũng khó khăn, Hứa Hàn Phương ở trong đau đớn tỉnh lại.

Đầu nhức như muốn vỡ ra, nàng vật lộn ngồi dậy, muốn xoay người uống chút nước. giường mắt thấy thân ảnh lén lút của người lóe lên. Trong lòng cả kinh, vừa muốn la lên, lại phát hiện tiếng nói đã khàn hoàn toàn không phát ra được tiếng nào.

Lúc này trên cửa sổ lại hiện thêm một bóng người, ánh trăng đem cái bóng của hai người chiếu rõ ràng trên cửa sổ, trong tay hai người còn cầm bình khí sáng loáng. "Gặp phải kẻ trộm rồi!" Đây là phản ứng đầu tiên của Hứa Hàn Phương: "Trời ơi! Mình không phải 'may mắn' như vậy chứ? Sợ điều gì sẽ gặp phải điều đó? Muốn cái gì tới cái đó? Mua vé số cũng chưa từng trúng được giải thưởng! Chuyện tốt không có, chuyện xấu đầy giò! Khi nào bắt đầu số phận con rệp đây?" Một kích hiệu nghiệm toàn thân, tinh thần tốt hơn rất nhiều, đầu cũng không đau như lúc ban đầu.

Oán trách thì oán trách, suy nghĩ bình tĩnh lại lập tức: Bọn họ rốt cục tới mấy người? Nên đánh hay nên trốn?

Hứa Hàn Phuong nín thở, lên tinh thần, rón ra rón rén mà xuống giường, đi tới bên cửa sổ, chỉ nghe có hai người ở bên ngoài cửa sổ nói nhỏ: "Chỉ có hai phòng này mỗi phòng một người, những phòng khác cũng không có người. Hai người chúng ta hợp lực giải quyết từng cái. Giải quyết cái phòng này trước! Cố gắng nhẹ một chút, sau đó sẽ qua chỗ phòng kia! Xong việc sau không để lại một người sống."

Trong lòng Hứa Hàn Phuong rung mình, thật là bọn cướp ác độc, đoạt tiền tài người khác còn hại tính mạng người ta! Xem như trốn là trốn không thoát!

Hứa Hàn Phuong xác định ngoài phòng chỉ có hai người yên tâm chút chút. Đang suy nghĩ, thấy giữa khe cửa chen vào thân kiếm, thân kiếm sáng loáng đang từng chút từng chút đẩy then cửa.

Trong lòng lóe lên ý nghĩ, cơ hội tới! Nàng nhìn hai bên một chút, thấy góc tường để một chậu hoa lan. Nàng nhẹ nhàng nhấc chậu hoa lan lên cầm ở trong tay.

Nàng nhón đầu ngón chân đi tới phía sau cửa, đem chậu hoa giơ lên, thầm mắng: Hừ, chết hại dân hại nước, người không phải là trước tiên muốn giải quyết ta sao? Cô nài nài ta trước cho người một chậu nằm chết đi ở nhà! Không đập chết người cũng cú người hắc! – ai tiến vào trước người đó không may!

Then cửa bị đẩy ra rồi, cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng, một người thò đầu vào, cái bóng kéo dài dưới đất. Kẻ trộm thử hướng nhìn vào trong phòng, không thấy có động tĩnh. Vừa định quay đầu lại bắt chuyện với đồng bọn canh chừng ngoài cửa. Hứa Hàn Phuong núp ở phía sau cánh cửa, lợi dụng đúng cơ hội, chậu hoa hung hăng theo sau đầu kẻ cắp ném tới. Cái gọi là mình thương dễ tránh, cô hòng kẻ trộm ngay cả kêu một tiếng cũng không liền mới rảm ngã xuống đất. Hứa Hàn Phuong phản ứng nhanh chóng, nhảy ra một góc ngoài cửa, trở tay đem nửa chậu hoa bẻ trong tay quăng đến.

Người bị mặt phía ngoài đang đưa lưng về phía chốt cửa, bỗng nhiên nghe phía sau leng keng một tiếng, vẫn chưa kịp xoay người, phía sau lưng đã bị Hứa Hàn Phuong dùng chậu hoa đập một cái. Đột ngột không kịp đề phòng, sau lưng bị đập phải làm đau, nửa chậu hoa leng keng rơi trên mặt đất.

Xoay mặt nhìn thấy Hứa Hàn Phuong, không khỏi sửng sốt. Nhìn thấy Hứa Hàn Phuong chỉ có một người, giờ kiếm đâm tới. Thề chết Hứa Hàn Phuong tuy rằng không tốt, nhưng mà chiêu thức luyện đánh quyền đạo còn nhớ rõ, mặc dù không có sức phản kháng nhưng có thể miễn cưỡng né tránh qua kiếm này.

Một cái đập kia đã dùng sức lực rất lớn, lại dùng lực tránh thoát một kiếm, Hứa Hàn Phuong lao đảo lui về phía sau, dựa ở trên tường, nhức đầu như sắp nứt, cảm thấy người sắp mất. Trong mơ màng thấy thấy người bị mặt lại đâm một kiếm về phía trước, muốn né tránh đã không kịp, bản năng nhắm mắt lại, lòng kêu: Xong! Chỉ nghe thấy boong boong một tiếng, miễn cưỡng mở mắt ra, mơ hồ thấy trường kiếm của Hạo Nhiên che ở trước người.

Thì ra, động tĩnh lớn như vậy trong đêm khuya yên ả, đánh thức Hạo Nhiên. Hạo Nhiên cảm bảo kiếm trong tay, người trên trần trường chỉ mặc một cái trung khôi (quần) vội vàng chạy đến. Ở lúc qua trọng đã tìm đến, đón đỡ giải trừ một kiếm trí mạng này.

Hạo Nhiên và tên cướp leng keng rầm rầm đánh đấu trên dưới.

Bên ngoài viện nghe được tiếng ồn ào, còn có ánh đuốc lay động, chắc là có người nghe thấy tiếng động tới. Kẻ trộm nhìn thấy có thêm người tới, dù sao cũng là có tật giật mình, nhìn đồng bọn ở trên mặt đất chưa tỉnh, cũng không lo cho đồng bọn sống chết thế nào cuống quýt leo tường bỏ trốn mất dạng.

Hạo Nhiên đuổi theo vài bước lại không đuổi nữa, quay lại xem tình hình của Hứa Hàn Phuong.

Hứa Hàn Phuong lơ mơ trông thấy bóng lưng kẻ cướp leo tường rồi đi, cảm thấy giống như đã từng quen biết. Lúc ấy nàng đã dùng hết toàn bộ sức lực, cổ chống đỡ thân thể không ngừng đổ mồ hôi. Hình như trông thấy được Hạo Nhiên chạy tới bên cạnh, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt tối sầm ngã xuống.

Không biết qua bao lâu, Hứa Hàn Phuong mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, vẫn cảm thấy cả người vô lực, bên trong phòng đang thoang thoang một cỗ mùi vị thuốc bắc. Mở mắt ra thấy cái ót Hạo Nhiên hướng về phía nàng, ngồi chồm hổm ở bên cạnh giường, ghé vào bên giường đang vù vù ngủ say, muốn nói. Thấy Hạo Nhiên thay đổi tư thế khác, quay khuôn mặt lại, miệng còn chẹp chẹp vài cái, đang say ngủ.

Hứa Hàn Phuong mỉm cười nhìn Hạo Nhiên, tuy rằng không biết xuất thân của hắn, nhưng lần trước ở nhà của hắn có thể thấy được hắn là một người sống an nhàn sung sướng, anh công tử được nuông chiều từ bé. Mấy ngày nay bởi vì mình chịu không ít tội, tác phong thay đổi như nô bộc, theo nàng ở nhà Vương Tiễn ăn cơm rau dưa, tự lực cánh sinh. Lại một đường bôn ba chạy tới Hàm Dương. Còn cùng con cạp tiến hành một trận đánh đấu sinh tử đặc biệt. Trên cánh tay của hắn, trên mặt, trên cổ còn có nhiều vết thương chồng chất, chắc là dấu vết lưu lại lúc vật lộn, hắn lại chưa từng cùng nàng nói qua một câu đau.

Nhìn thấy Hạo Nhiên ngủ thật say, Hứa Hàn Phuong nhìn không được lại nghiêng ngả tới gần bên cạnh thêm một chút. Chưa từng nhìn kỹ Hạo Nhiên như vậy, hôm nay mới phát hiện da tay của hắn trắng nõn tinh tế, như một cô nương, lại hai đường mày kiếm đậm lại đen, lông mi thật dài, hai mắt nhắm lại tựa như hình trăng lưỡi liềm cong cong, mũi thẳng băng dưới mũi là hai mảnh môi hồng hồng. Trước đây thế nào không phát hiện ra? Hắn thật đúng là tiểu mỹ nam!

Hứa Hàn Phuong cứ lẳng lặng nhìn Hạo Nhiên như vậy, không muốn đánh thức hắn. Nhìn bầu trời sáng choang ngoài cửa sổ, cũng không biết bây giờ đang là giờ nào, xem ra hắn từ tối hôm qua đến bây giờ hắn là vẫn canh giữ bên giường, hắn nhất định một muốn chết rồi! Lúc này Hạo Nhiên đang ngủ đột nhiên hé miệng cười cười, sau đó Hứa Hàn Phuong đã nhìn thấy, bên khóe miệng Hạo Nhiên chảy xuống nước bọt. A? Người lớn như vậy còn chảy nước miếng? Hứa Hàn Phuong nhìn không được nở nụ cười khanh khách.

Hạo Nhiên đang ngủ mở hai mắt ra, vừa mở mắt chợt thấy một đôi mắt ở gần nhìn hấn: “Ai nha!” Hạo Nhiên cả kinh thân thể lao đảo lui về phía sau. Sau đó mới hồi phục lại tinh thần, ngay cả bản thân cũng ngốc cười rộ lên ha ha, ngượng ngùng gãi đầu một cái nói: “Nàng đã tỉnh? Ta quên là ta còn ở bên giường của nàng, còn tưởng rằng ngủ ở giường mềm ở nhà nữa. Mở mắt chợt thấy đôi mắt, làm ta giật cả mình.” Từ dưới đất nhảy dựng lên hỏi: “Nàng rốt cục tỉnh? Thực sự rất tốt. Tối hôm qua làm ta sợ muốn chết.”

Hứa Hàn Phuong nhìn bộ dạng cười ngây thơ của Hạo Nhiên hỏi: “Ngươi ban nãy mơ thấy mộng đẹp gì thế? Vừa cười vừa chảy nước miếng?” Giọng nói vẫn còn khàn khàn, có thể miễn cưỡng phát ra âm thanh.

“Phải không?” Hạo Nhiên dùng tay áo chà lau ở khóe miệng một chút, miệng nói: “Mơ thấy một bàn thức ăn ngon lớn, còn chưa kịp ăn lại tỉnh.” Nói xong miệng lại chép chép, gương mặt tiếc nuối.

“Bây giờ là lúc nào? Ngươi cũng chưa ăn cơm ư?” Hứa Hàn Phuong chuyển động mắt hỏi, mình cũng cảm thấy cái bụng đang gọi. Biết đói là chuyện tốt, nói rõ chứng bệnh giảm bớt.

“Trời sắp tối rồi.” Hạo Nhiên ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài một chút, mới nhớ tới nói “Nàng đã ngủ một ngày. Tối hôm qua nàng té xỉu cũng làm ta sợ hãi – Trước tiên đừng nhúc nhích, ta trước mang thuốc của nàng bụng tới.”

Hạo Nhiên chân tay vụng về mà nghiêng ngả bụng thuốc tới, lại bất chước khuôn mẫu thói một chút, mới cẩn thận đưa đến bên môi Hứa Hàn Phuong.

Nhìn bộ dáng Hạo Nhiên ngốc mà dốc lòng chăm sóc, Hứa Hàn Phuong lại một hồi cảm động? Cái tiểu nam sinh này vì sao đối tốt với mình như vậy? Sợ rằng lớn như vậy, hấn là lần đầu tiên chăm sóc người khác? Chưa phát giác ra khóe mắt có chút ẩm ướt, người vội vàng đứng dậy cúi đầu uống thuốc, che giấu bản thân. Ngày xưa cảm thấy chén thuốc đắng như thế, vì sao hôm nay lại không cảm thấy?

Hứa Hàn Phuong không muốn nước mắt chảy xuống, nháy nháy mắt phân tán lực chú ý, nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, suy tư hỏi: “Ta nhớ kỹ tối hôm qua có đạo tặc, kế tiếp ta đập (hấn) nằm xuống, người chạy đuổi theo kẻ khác. Sau đó ta lại không nhớ rõ. Cái người kia bị ta đập nằm xuống như thế nào?” Nói xong hướng cửa nhìn nơi đạo tặc ngã xuống một chút, sẽ không còn nằm ở đó chứ? Lúc này mới phát hiện đã đổi gian phòng.

Hạo Nhiên lại lần nữa ngồi xuống bên cạnh giường, hăng hái bùng bùng nói: “Nàng thật lợi hại! Tên cường đạo tối hôm qua bị người đập đã chết. Sau mấy người điếm tiểu nhị nghe động tĩnh tới, cuống quýt báo quan, – đình trưởng đến vừa thấy, nói là chưa bắt được cường đạo mấy năm nay, không nghĩ tới bị người thoáng cái đập chết rồi.” Nói xong mới giờ lên tiếp nhận chén thuốc, hăng hái khoa tay múa chân một lát. Tàn thuốc quăng vào mặt hai người, Hạo Nhiên vội vàng hốt hoảng mà chà lau: “Thật ngại, Phuong, ta quá hưng phấn...”

Hứa Hàn Phuong cười lắc đầu: “Không sao – cái người kia chạy rồi.” Liền nghĩ tới cái bóng lưng nhìn thấy mơ hồ kia.

“Người kia chạy rồi, chưa bắt được.” Hạo Nhiên có chút tiếc nuối: “Bằng không bắt hấn lại, đánh chết hấn, hấn dám làm bị thương Phuong của ta? – Đình trưởng nói đạo tặc đã chết này trước kia vẫn là đơn độc hành động, không nghe nói có đồng bọn, hơn nữa thủ đoạn gây án tàn nhẫn, lưu người sống rất ít, nàng cũng vì dân trừ hại rồi.” Hạo Nhiên lại mặt mày hớn hờ mà khen, còn giờ ngón tay cái lên, “Nàng làm sao dũng cảm như vậy, dám cùng cường đạo tranh đấu. Ta làm sao càng ngày càng không nhận ra nàng.”

Hứa Hàn Phuong nhìn vẻ mặt Hạo Nhiên có chút trẻ con lắc đầu cười cười, nghĩ thầm cũng chỉ là đánh bậy đánh bạ mà thôi, cũng không thể ngồi chờ chết được: “Tối hôm qua nhờ có ngươi còn chạy tới đúng lúc, bằng không ta lại... Cảm ơn ngươi!” Lại thấy mắt Hạo Nhiên hồng hồng, đau lòng hỏi: “Ngươi tối hôm qua vẫn thủ ở chỗ này, thủ đến bây giờ?”

Hạo Nhiên lại ba hoa nói: “Đêm qua làm ta thật lo lắng, nha dịch tới vừa lấy khẩu cung, vừa xem xét hiện trường. Ta thấy nàng bất tỉnh nhân sự, nghĩ đến nàng bị kẻ cắp làm bị thương, bị dọa nhanh chóng tìm đại phu đến, sau đại phu lại nói nàng là cảm nhiễm phong hàn, không có ngoại thương, ta mới yên tâm. Ta vừa mau chóng đi lấy thuốc, vừa lo lắng một mình nàng ở chỗ này, tình thế khó xử, sau đó thôi nàng uống thuốc, ta mới yên tâm...”

Hứa Hàn Phuong nhìn bộ dáng Hạo Nhiên vừa giải thích vừa hoa tay múa chân, biết hấn luôn luôn nhả nhai tới hôm qua nhất định lo lắng, nhất định không ngừng chạy đi chạy lại. Câu kế tiếp của Hạo Nhiên nàng không nghe rõ, bởi vì nước mắt che mờ ánh mắt của nàng, chỉ nhìn thấy bóng dáng của Hạo Nhiên trở nên không rõ ràng. Hình như người sinh bệnh đều rất yếu đuối, bằng không làm sao sẽ khóc? Có lẽ...

Hạo Nhiên thấy Hứa Hàn Phuong khóc, dừng lại không nói, kinh ngạc nhìn nàng cẩn thận hỏi: “Phuong, nàng tại sao khóc? Ta nói sai sao?”

Hứa Hàn Phuong hít hít mũi, dùng góc khăn đơn lau nước mắt nói: “Không có, ta thật vui vẻ. Ta có thể quen biết ngươi thật sự rất vui vẻ. Ngươi vì sao đối tốt với ta như vậy? Ta không có cách nào báo đáp ngươi.” Hứa Hàn Phuong biết mình sớm muộn gì cũng phải về hiện đại, nàng sợ sẽ phụ phần tâm tư này của hấn, không đành lòng tổn thương hấn.

Hạo Nhiên cười cười, hơi xấu hổ nhưng rất ôn nhu nói: “Đừng ngốc nữa, nàng đã quên, ta nói rồi ta sẽ đối tốt với nàng cả đời. Đây là cam kết của ta với nàng. Ta không cần nàng phải báo đáp.”

Hứa Hàn Phuong biết Hạo Nhiên hiểu lầm ý nàng, nhưng lại không có cách nào nói rõ ràng, ngoài ý muốn chiếm được tình yêu cho đi không cần nhận lại này, trong lòng không biết là nên cao hứng hay là nên chua xót khổ sở...

Bạn đang đọc truyện *Tàn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Chương 12: Sáng tỏ thông suốt

Trích dẫn: Hứa Hàn Phương phát hiện cảm giác được người quan tâm cưng chiều, yêu quả thật là không tệ. Mỗi lần nhìn thấy Hạo Nhiên cẩn thận mớm thuốc uy com cho mình, bưng trà dâng nước, đáng về chỉ sợ chăm sóc không chu toàn, cũng sẽ nghĩ: Hóa ra làm tiểu cô nương là hạnh phúc như thế! Đương nhiên trừ lần đó ra trong lòng đối với Hạo Nhiên còn có thật nhiều áy náy cùng cảm kích.

Dưới sự chăm sóc chu đáo tỉ mỉ của Hạo Nhiên, Hứa Hàn Phương dần dần khỏe mạnh trở lại. Cả người Hạo Nhiên lại gầy một vòng.

Hứa Hàn Phương bệnh nặng mới dậy thần thanh khí sảng, trời mới vừa tờ mờ sáng nàng đã rời giường, - nhất định phải thức dậy sớm, vào lúc người khác chưa dậy rèn luyện thân thể, bằng không không biết người khác lại nhìn nàng như thế nào.

Mặc nam trang vào, buộc tóc lên, còn buộc ở trên đầu một cái dây. Nàng quyết định, từ hôm nay trở đi phải kiên trì chấp hành kế hoạch của nàng: Rèn luyện thân thể, khôi phục thể chất. Loại thân thể thể chất hư nhược làm cho nàng không tiếp nhận được, nhất định mình phải khôi phục khỏe mạnh như ánh mặt trời như cũ!

Mới vừa ở trong viện đi hai vòng vận động để làm nóng người, Hạo Nhiên sát vách lại mất ngủ nhèm buồn ngủ mà đưa đầu ra: "Phương, nàng đang làm gì thế? Vì sao dậy sớm thế?" Lại ngáp một cái, xoa xoa đôi mắt lim dim.

"Chào! Buổi sáng tốt lành!" Hứa Hàn Phương vui vẻ phát tay chào hỏi.

"A! Chào!" Hạo Nhiên thuận miệng đáp, vừa nói còn vừa cúi đầu thất vật áo. Ngẩng đầu yên lặng nhìn trang phục kỳ lạ của Hứa Hàn Phương, mù mờ không hiểu được, tò mò hỏi: "Phương, nàng ăn mặc sao kỳ quái như thế?"

Hứa Hàn Phương nở nụ cười vui sướng nói: "Khôi phục thể năng. Đi, đi theo cùng ta." Nói xong kéo Hạo Nhiên một cái ra khỏi nhà trọ bình dân.

Hạo Nhiên được tay mềm mại của Hứa Hàn Phương kéo, trong lòng lảng lảng. Đột nhiên nhớ tới kêu lên: "Ta còn chưa rửa mặt mà! Còn chưa chải đầu nữa... Đây, đây!"

Hứa Hàn Phương cũng không thèm nhìn, cười ha ha một tiếng nói: "Không cần tắm, cứ như vậy rất tốt!"

Hứa Hàn Phương lôi kéo Hạo Nhiên chạy ở trên đường cái, trong lòng vô cùng sung sướng. Nàng hoàn toàn đã suy nghĩ cẩn thận, nàng không hề bài xích Hạo Nhiên, phải biết quý trọng thời gian cùng Hạo Nhiên ở chung, nàng sẽ tìm cơ hội chân thành thẳng thắn nói tất cả cho Hạo Nhiên, làm cho khoảng thời gian ở cùng nhau lưu lại một hồi ức tốt đẹp.

Nghĩ tới đây, Hứa Hàn Phương nhìn không được vui mừng mà hô lên khẩu hiệu: "Một, hai, một hai...", cúi đầu nhìn hai người cùng nhau tiến bước theo nhịp, Hứa Hàn Phương liếc nhìn nghiêng Hạo Nhiên cười ngọt ngào.

Nụ cười này, hồn Hạo Nhiên thiếu chút nữa bay mất. Trước đó vài ngày, Hứa Hàn Phương không phải là nhân nhợt với hắn, chính là nhìn trái nhìn phải mà nói chuyện. Ngày hôm nay đột nhiên kéo tay hắn còn hướng hắn cười, phiến muộn cùng ủy khuất nhiều ngày nay thoáng chốc hóa thành hư không, cảm thấy vì người mình yêu, khổ nữa mệt nữa ủy khuất nữa cũng đáng giá.

Hạo Nhiên cũng vui vẻ cùng nhau hô khẩu hiệu theo Hứa Hàn Phương, sải bước đi thật nhanh, rất nhanh trở thành hấn lỏi kéo Hứa Hàn Phương chạy tiếp. Bóng hai người vui sướng xuyên qua đường cái hẻm nhỏ, tiếng la thanh thúy quanh quẩn ở trong hẻm nhỏ cổ thành.

Chạy một hồi, Hứa Hàn Phương cảm thấy cả người khoan khoái. Ngày hôm nay không giống mấy lần trước thở hồng hộc, hình như sau cơn bệnh nặng khỏi hẳn, thân thể cũng khỏe mạnh không ít. Chỉ sợ rằng cùng sự chu đáo cẩn thận của Hạo Nhiên liên quan không ít. Hứa Hàn Phương lại nở một nụ cười ngọt ngào. Hạo Nhiên vui vẻ vừa chạy vừa nhún nhảy vài cái, trong lòng vui đến nở hoa rồi.

Ông mặt trời mỉm cười, cho nên sau khi nhìn tất cả thông suốt rõ ràng, cảm giác đột nhiên nhìn thấy ánh sáng chính là nhẹ nhõm như vậy.

Hai người mồ hôi đầm đề vừa nói vừa cười đi tới trước một quầy cháo sớm của một quán. Mặt tiền quán cháo đắp vài dầu thô sơ, bày mấy cái bát cũ nát trên bàn. Có lẽ đây chính là hình thức sơ khai sớm nhất của cháo? Hứa Hàn Phương vì ý nghĩ của chính mình cười vui đùa một chút.

Hạo Nhiên nho nhả ngồi xổm xuống, mà Hứa Hàn Phương tùy tiện ngồi xếp bằng xuống. Tối bây giờ nàng cũng không có thói quen ngồi xổm, mỗi lần đều là đau cái đầu gối. Hạo Nhiên bây giờ cũng thấy nhưng không thể trách, sớm đã thành thói quen khác của Hứa Hàn Phương.

Bị bệnh vài ngày, ít thấy Hứa Hàn Phương hôm nay ăn uống tốt, một hơi ăn hai chén cháo, còn muốn ăn chén thứ ba, Hạo Nhiên nhìn đến ngần ngại, ngay cả cháo cũng quên nuốt xuống.

Hứa Hàn Phương nhìn vẻ mặt của Hạo Nhiên, vui cười ha hả không ngừng, - tâm tình hôm nay đặc biệt tốt! Giờ ngón tay chỉ hạt gạo vướng ở bên mép của Hạo Nhiên, Hạo Nhiên giờ tay lên lau khô miệng một cái, cười ngây ngô theo.

Hai chén cháo lút bụng, Hứa Hàn Phương cảm thấy tinh thần và thể lực tràn đầy, khí lực trên người cũng bình phục. Nàng duỗi ra một cái chân chống cánh tay, nhìn chung quanh. Diện nam trang quả thực tùy ý hơn. Nếu là mặc nữ trang tạo dáng điệu như thế, người khác chẳng phải cười đến rụng răng?

Đáng lẽ cổ thành không có nhiều người, khó có được ngày hôm nay tưng tưng. Trên đường vốn không náo nhiệt lúc này đang dần dần nhiều người hơn, có bán vũ khí bằng sắt, có vải bố, có bán đồ gốm...

Chén cháo thứ ba bùng lên, Hứa Hàn Phương vừa muốn ăn chợt nghe thấy sát vách có tiếng động ồn ào lớn: "Thật, hay giả, khoe khoang sao?"

Một thanh âm khác không phục nói: "Không phải là khoác lác cùng các ngươi, con cạp là ta một người đánh chết. Ta đi theo nhìn con cạp kia thật nhiều ngày."

"Cắt! Khoác lác thôi, ai tin được!" Mọi người một mảnh hư thanh.

Hứa Hàn Phương nhìn không được tò mò quan sát, chẳng lẽ là hấn? Xuyên qua khe hở của người thấy được một người đang mặt mày hớn hớn, nước bọt văng khắp nơi mà giảng những việc trải qua khi đánh hổ, chính là mỹ nam tử làm người ta chán ghét kia. Chỉ nghe hấn nói thêm mắm thêm muối, kinh tâm động phách. Hơn nữa luôn không ngừng cường điệu là bản thân một người bắt giết cạp, bản lĩnh làm sao làm sao.

"Thực sự, không lừa ngươi, ngươi xem trên người ta còn có vết sẹo của con cạp đấy. Bất quá súc sinh kia chỉ có thể làm ta bị thương một chút." Mỹ nam tử vén tay áo lên để cho mọi người nghiệm thương.

"Sách, sách," một mảnh tiếng rúi rít tán dương kinh ngạc, có người tin có người lắc đầu.

Có người cười trừ trợn: "Ngươi lợi hại như vậy, vì sao không tiến vào môn hạ của người nào, làm người giữ cửa?"

"Không ai tán thưởng lão tử, lão tử một ngày nào đó sẽ trở nên xuất sắc. Không tin các ngươi chờ coi." Mỹ nam tử bỏ đi miệng khinh thường mà nói. Lại là một bộ dạng đánh đá không ai bì nổi.

Hứa Hàn Phương lắc đầu cười, vì sao nhiều người đều thích khoác lác như vậy! Thật sự là khoác lác không nộp thuế? Hạo Nhiên hiển nhiên cũng nghe được tiếng mỹ nam tử khoác lác, xem thường nhún vai lắc đầu.

Hứa Hàn Phương mắt ngọc xoay chuyển, trêu ghẹo hỏi: "Có biết bầu trời vì sao đen như vậy haay không?"

Hạo Nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, mờ mịt hỏi ngược lại: "Bầu trời không có đen nha?"

Hứa Hàn Phương mỉm cười, cố ý rung đùi đắc ý nói: "Đó là bởi vì có bò đang bay trên trời!"

Hạo Nhiên càng mù mờ hơn, tròn to hai mắt không hiểu nguyên do nhìn Hứa Hàn Phương, lại hông xác định chắc chắn nhìn lên bầu trời. Ở đâu sẽ có bò bay lên bầu trời?

"Tại sao sẽ có bò đang bay?" Hứa Hàn Phương nghiêm túc hỏi tiếp.

Hạo Nhiên lần thứ hai nhìn không trung, nơi nào có bò? Vẫn là không có! Mê hoặc mà lắc đầu, thật không hiểu! Cúi đầu tiếp tục uống cháo.

Hứa Hàn Phương hướng phương hướng của mỹ nam tử bữu môi nói: "Đó là vì trên mặt đất có người thôi! – đem bò thôi bay đầy trời!"

Phốc! Hạo Nhiên nhìn không được một ngụm cháo toàn bộ đều phun hết, cười ha ha. Thấy qua tổn hại người khác, chưa từng thấy qua lượn một vòng lớn như thế để tổn hại người. Hạo Nhiên cười đến không thở được, ôm bụng nói: "Phương... Nàng nói chuyện... Ôi... Làm sao thì có... Có thú vị... Ha ha... Ôi... Cười chết ta... Ha ha..."

Hứa Hàn Phương nhìn (người) đang vui cười ngả nghiêng, Hạo Nhiên lão đảo cũng cảm thấy vô cùng hài lòng. Cười quả nhiên là sẽ truyền nhiễm, Hứa Hàn Phương cũng cười to theo.

Chẳng qua đánh người thất thế cũng thật là đáng giá khoe khoang một phen, mặc dù đánh không anh dũng như vậy. Nàng dùng cùi chỏ thụi thụi Hạo Nhiên, di chuyển cười nhạo nói: "Ai! Đánh người (hổ) thất thế ngươi cũng có một phần, nếu không thì ngươi cũng đi khoe khoang khoe khoang.

Hạo Nhiên lắc đầu, mỉm cười nói: "Không có hứng thú." Hấn cũng không phải là một người thích khoe khoang. Lại nghĩ tới bộ dạng chật vật của mình lúc đó, mặt bắt giặc đỏ lên.

Ha ha, tiểu nam sinh lại còn đỏ mặt. Hứa Hàn Phương lên vui vẻ.

Hai người đồng lòng cười một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Vui đùa... Ăn thức ăn cũng thiếu thốn, không McDonald*, không cà phê, bò bít tết, chớ đừng nói chi là ẩm thực của Hàng Châu, Tứ Xuyên, Quảng Đông.

(* Một chuỗi nhà hàng TQ.)

Nhưng mà cô nhân cũng có vui thú ẩm áp của bọn họ, thích thú, dường như quên mất bản thân mình đang ở thời chiến loạn.

Hứa Hàn Phuong đột nhiên phát hiện, ngày trước bản thân làm lơ tiến vào một cái khu, để đạt được mục đích của chính mình – tìm được Tần Dục, mà không ngừng đi bốn ba. Quên mất vốn phải hưởng thụ ý nghĩa cuộc sống mỗi một ngày. Tạo thành quyết định: Không vì cấp bách trong lòng mau chóng đến Hàm Dương, đổi một tâm tình khác đi Hàm Dương, có đôi khi dục tốc bất đạt.

Lại chạy một vòng toàn bộ thành Huỳnh Dương, bụng lại đói. Hai người chuẩn bị ăn chút thức ăn sau đó quay về nhà trọ bình dân thu thập hành lý, chuẩn bị tiếp tục khởi hành.

Mới vừa đi tới góc đường, trong một cửa hàng bên đường một người bị đá bay ra. Thiếu chút nữa nện phải trên người của Hứa Hàn Phuong. Hai người lại càng hoảng sợ, Hạo Nhiên vội vàng bảo vệ Hứa Hàn Phuong.

Nhìn chăm chú thật kỹ mới thấy rõ là một người bị mấy người hung ác đánh dữ dội một trận ném khỏi.

Thì ra bên cạnh là một sông bạc.

Người bị đánh mặt mũi bầm dập mà ngã trên đất nửa ngày mới đứng lên ngồi xuống đất, trong miệng vẫn còn đang lải nhải: “Mẹ nó! Mắt chó coi thường người! Nếu không phải là ngày hôm nay vận khí lão tử không tốt, đầu cần phải thua? Cho lão tử mượn ít tiền nữa gỡ vốn cũng không muốn! Đến khi lão tử lên như điều gặp gió rồi, các ngươi muốn liếm giày cho lão tử cũng không cho. Phi!” Nói xong hung hăng nhổ trên mặt đất. Trong nước bọt còn mang theo tơ máu. Lau chùi sạch góc miệng xoay người vừa muốn đi, nhìn thấy Hạo Nhiên và Hứa Hàn Phuong, sững sốt.

Lúc này Hứa Hàn Phuong cũng xem rõ, thật đúng là thiên nhai hà xử bất tương phù! Người này chính là mỹ nam tử trong rừng cây kia. Không khỏi nhũn mày, không những thích khoác lác còn thích đánh bạc, có người nói: Dân cờ bạc không có mấy người tốt. Đáng ghét! Lôi kéo Hạo Nhiên muốn rời khỏi.

Ai biết mỹ nam tử cũng đuổi theo? “Hai vị, hai vị, nếu đã gặp lại chính là duyên phận. Cùng nhị vị thương lượng chuyện này thế nào?”

Hứa Hàn Phuong tuyệt không muốn để ý đến hắn, không trả lời. Tên đáng ghét, lúc đầu tay chỉ cần đuổi thêm một chút nữa có lẽ có thể giúp Hạo Nhiên, lại thấy chết mà không cứu, may mà mạng Hạo Nhiên lớn!

Tình hình của ngày hôm đó, Hạo Nhiên đương nhiên không nhìn thấy, theo lẽ độ, dừng bước lại nho nhã lễ độ hỏi: “Chuyện gì?”

Mặt mỹ nam tử cười thành một đóa hoa: “Cho ta mượn ít tiền được không, không nhiều lắm, chỉ hai mươi.”

Nào có người như thế, bèo nước gặp nhau lại vay tiền. Toàn bộ chán ghét Hứa Hàn Phuong đều viết ở trên mặt. Nàng là một người thích hay không đều viết trên mặt của mình.

Lúc sau càng làm cho Hứa Hàn Phuong tức giận, mỹ nam tử vậy mà chẳng biết xấu hổ mà nói: “Xem các ngươi ăn mặc không giống người bình thường, sẽ không keo kiệt như vậy chứ? – Nếu không thì thế này, mười cái, mười cái cũng được. – coi như thù lao ngày đó ta thay các ngươi đánh hổ vậy!”

Hứa Hàn Phuong tức giận đến mũi mau méo, còn có người vô si như vậy sao? Trừng mắt nhìn chăm chăm mỹ nam. Xoay người lôi kéo Hạo Nhiên đi ngay.

“Các ngươi nếu như không cho ta, ta có thể là đem các chuyện xấu ngày hôm đó nói ra toàn bộ!” Mỹ nam tử lại đe dọa nói.

“A!” Hứa Hàn Phuong tức giận phản bác: “Chúng ta có chuyện xấu gì? Ngươi không phải là một mình đem con cọp đánh chết ư?”

Mỹ nam tử sững sốt, sau đó bĩu môi một cái: “Cô nam quả nữ, một lộ mộng, một lộ thân thể, ngươi nói nếu nói cho người khác sẽ nghĩ ngươi thế nào?...” Hắn lại nhìn ra Hứa Hàn Phuong là nữ? Nói xong mắt liếc về phía sau lưng Hứa Hàn Phuong, dương dương đắc ý nói: “Ta chính là đối với nữ nhân hiểu rõ vô cùng, ngày đó thiếu chút nữa bị ngươi lừa, vớ người của ngươi... Bỏ vết bớt sau lưng thật mê người nha...” Mắt lại tỏa ra mị quang.

Vết bớt gì? Sau lưng ta có bớt sao? Ta làm sao không biết! Hứa Hàn Phuong bị ánh mắt này nhìn như gai ở lưng, mắt bốc lửa giận, thầm nghĩ: Lộ lưng thì thế nào? Ném chết người sao?

Nhìn ánh mắt của mỹ nam tử bất thiện, Hạo Nhiên tức giận, cũng biết mỹ nam cố ý nói ra vết bớt mục đích chính là chỉ rõ ở mình có chứng cứ. nhưng mà không muốn gây chuyện phiền toái lúc này, càng không muốn Hứa Hàn Phuong lưu lại vết nhơ. Không muốn lại cùng mỹ nam tử dây dưa, kìm nén lửa giận nói: “Được, ta cho ngươi!”

“Năm mươi!” Mỹ nam tử lên giá ngay tại chỗ.

“Không cho hắn! Để cho hắn đi nói!” Hứa Hàn Phuong tức giận gạt bỏ, nàng không biết quần áo và trang sức ở thời đại này đã bị đưa vào phạm trù lễ nghi trừng trị, chế độ nghiêm cấm.

Mỹ nam tử hận miệng không thể đến sau tai: “Chính ngươi nói, ngươi cũng đừng hời hợt! Ta cần phải hô a...” Một bộ dạng vô lại nhìn đã muốn làm thịt một trận. Người lúc này đánh cho hắn mặt mũi bầm dập, đáng đời!

Hạo Nhiên tức giận đưa cho mỹ nam tử năm mươi đồng tiền, tròn mắt nhìn.

Mỹ nam tử nhận lấy tiền, đắc ý gật đầu, lúc gần đi lại chẳng biết sánh vai cùng Hạo Nhiên nói: “Huynh đệ, xin khuyên một câu: Mọi việc nên vì nghĩ cho

mình, bằng không thì người đau lòng luôn là người!” Cười hắc hắc, nghênh ngang mà đi.

Hứa Hàn Phương nhìn bóng lưng mỹ nam từ tức giận đậm chân, không hiểu vì sao Hạo Nhiên cho tiền hắn, đây rõ ràng là dọa nạt vợ vét tài sản, không! Thủ đoạn mềm dẻo cướp bóc.

Tâm tình tốt cho tới trưa đều bị ngoài ý muốn này quấy nhiễu tan nát, hai người rầu rĩ mà đi trở về.

Quay về đến nhà trọ, bắt đầu thu dọn đồ đạc, Hứa Hàn Phương ngoài phòng hét mạnh lên một tiếng.

Hạo Nhiên một bước lớn vuron người chạy đến ngoài phòng, thấy Hứa Hàn Phương bình yên vô sự, thở một hơi dài nhẹ nhõm nói:”Phương, nàng không nên nhất kinh nhất sợ có được hay không, hôn cũng bị nàng dọa mất!”

Hứa Hàn Phương nhìn chằm chằm bức tường sân, vội vàng nói:”Hạo Nhiên, ta nhớ ra rồi! Ta nhớ ra rồi!”

“Nàng nhớ ra cái gì?”

“Người kia, tên cướp chạy mất đêm hôm đó chính là hắn!” Hứa Hàn Phương cố gắng nhớ lại, thảo nào đêm đó thấy cái bóng lưng kia giống như đã từng quen biết.

“Là ai?”

“Cái tên muốn tiền vô lại!”

“Nàng khẳng định!”

“Thiên chân vạn xác!”

Hai người vội vàng ra cửa tìm kiếm.

Không nghĩ tới người này lá gan lớn như vậy, lúc ban đêm cướp đoạt cũng nhận ra mình và Hạo Nhiên, lại vẫn có thể mặt không đổi sắc tìm không đập mạnh vợ vét tài sản của hai người năm mươi đồng tiền? Đáng giận đến cực điểm!

Tìm được người này chỉ cần xác định phía trên sau lưng của hắn có vết tích chậu hoa làm bị thương, sẽ không sợ hắn chối cãi không thừa nhận, lập tức bắt hắn báo quan.

Tìm một vòng lớn cũng không tìm được. Tên vô lại kia sẽ chạy đến chỗ nào? Chẳng lẽ là đang ở đồ phùng? Mặc dù cái chỗ sòng bạc này rất đáng ghét, vẫn là phải đi tìm một chút.

Cũng không biết tên, dựa vào miêu tả hỏi mấy người, cũng không hỏi thăm được. được rồi, hỏi tay chân một chút, bọn họ có thể biết.

Hướng tay chân hỏi thăm, mấy người tay chân nhếch miệng về mặt khinh bỉ nói:”Cái tên kia, cũng không biết là đến đây vào lúc nào. Vận may không tốt vận xui liên tục.”

Một tay chân khác chen miệng nói:”Đến chừng mười ngày thì phải? Ban đầu đem da hổ khai trương, mỗi ngày khoác lác đánh chết con cạp. Sau đó ở trên bàn đánh bạc thua mất da hổ.”

Một tay chân khác nói bổ sung:”Người này tới một vài ngày. Lại câu được một tiểu quả phụ trong thành, nghe nói tiểu quả phụ mỗi ngày còn cấp tiền cho hắn...”

Mọi người khinh bỉ cười cợt.

Một tay chân nữa nói đùa:”Nói đến tiểu quả phụ kia, ta biết, người lớn lên trong veo như nước...”

Vài người bĩu môi nói:”Làm sao người biết? Người đi qua?”

“Ta cũng thật muốn đi...”

“Ha ha ha!” Mọi người cười vang một trận.

Hứa Hàn Phương vừa nghe chú ý hết thấy làm sao không có điểm chung nào, hơn nữa càng nói càng không giống như là nói. Ngắt lời hỏi:”Các người nói nữ nhân kia sống ở đâu?” Thực sự không muốn gọi nhà tiểu quả phụ, cùng là con gái như nhau, rất đồng tình.

“Ở thành Tây đó... Hi hi... Thế nào người cùng cảm thấy hứng thú?”

Hứa Hàn Phương không để ý đến tay chân pha trò nhảm chán, lôi kéo Hạo Nhiên trực tiếp đi đến thành Tây.

Tiểu quả phụ quả nhiên lớn lên xinh đẹp duyên dáng, thấy hai người mỹ nam tử anh tuấn, nhìn trộm liên tục.

Da gà cả người Hạo Nhiên nổi lên, đảo mắt mắt tự nhiên nhìn xa nhà, một dạng tác phong bách độc bất xâm. Hắn muốn cho Phurong của hắn biết mình là một người nhìn thẳng (khi thấy cô gái khác xinh đẹp không nhìn lung tung, tâm quân tử vô tạp niệm, để cho Phurong của hắn biết trong lòng của hắn chỉ có một người là Phurong.

Hứa Hàn Phurong nhìn về mặt khô hài dễ thương của Hạo Nhiên, nhin cười hỏi:”Hôm nay chúng ta tới muốn hỏi thăm người một người.”

Tiểu quả phụ đoán chừng đưa ánh mắt cũng chưa xót, cũng không thấy hai người có phản ứng, có chút mất hứng, nhàn nhạt hỏi:”Người nào?”

Hứa Hàn Phurong đem dung mạo đại khái, thân hình miêu tả một lần.

Từ trong lỗ mũi tiểu quả phụ hừ lạnh một tiếng:”Miễn bàn cái tên vô lại không có lương tâm kia, tồn ta không ít tiền rồi. Sáng hôm nay lại tìm tới đòi tiền, nói cái gì gặp phải phiền toái, bị kẻ thù tìm kiếm, sẽ đuổi tới muốn mau rời khỏi. Ta nói không có tiền, lại đoạt một ít vật đáng tiền của ta chạy. – Kỳ thực trong phòng của ta cũng không có đồ vật gì, - may mà ta để phòng hắn đem toàn bộ tiền giấu đi rồi.”

Hứa Hàn Phurong thầm nghĩ thật đúng là vật hợp theo loài, nhân dĩ quần phân (người phân theo đàn). Chẳng qua tiểu quả phụ cũng rất thẳng thắn dễ thương. Cũng không biết là cố tình hay là thiếu đầu óc. Lần đầu lại phản chấn nói ra toàn bộ, nhưng còn có chút ý thức tự bảo vệ mình. Lại hỏi:”Vậy người biết hắn tên gọi là gì? Đi nơi nào chứ?”

Tiểu quả phụ trả lời xong Hứa Hàn Phurong giật nảy người, dờ khóc dờ cười..

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Chương 13: Người tiếp theo

Dọc theo đường đi trở về, Hạo Nhiên vẫn hỏi Hứa Hàn Phurong, tại sao nghe tiểu quả phụ nói xong ngăn người, giật mình như vậy.

Hứa Hàn Phurong dờ khóc dờ cười, không cách nào trả lời. tiểu quả phụ nói cho nàng biết, tên của người đó gọi : Lao ái*. Nàng cũng không thể nói cho Hạo Nhiên, nàng biết Lao Ái* chính là kẻ mê hoặc thái hậu trên sách sử, sau tên hỗn đản lại còn được phong (quan) tin tưởng lâu dài ư? Người như vậy đã sớm bị ngũ mã phanh thây! Xem ra trong sách có kẻ Lao Ái là một tên vô lại, đúng là thiên chán vạn xác rồi. chỉ ít lần này trở về, nàng tự mình xác nhận điểm này.

(*Lao Ái là một hoạn quan giả, được thừa tướng Lã Bất Vi đưa vào cung rồi tư thông cùng Triệu Cơ. Ai coi phim Tân Thủy Hoàng rồi thì biết.)

Lao Ái nhất định là không đuổi kịp. Hơn nữa Hứa Hàn Phurong biết, chắc chắn là hắn trốn đến Hàm Dương. Thực sự theo như lời hắn nói có một ngày hắn thắng chức rất nhanh. Hy vọng ở Hàm Dương không bao giờ... đừng phải tên bại hoại này nữa!

Xe ngựa đi rất chậm rất chậm. Hứa Hàn Phurong vẫn luôn trầm mặc cực kỳ.

Huỳnh Dương từ xưa là yếu địa tranh đoạt của binh gia. Trong biên giới Huỳnh Dương ‘Tì Thủy quan’ trong lịch sử càng nổi tiếng hơn qua nhiều dịch. ‘Tì Thủy quan’ lại gọi ‘Hổ lao quan’, chắc chắn năm sau sẽ có tên là chuyện xưa tam quốc “Tam anh chiến Lữ Bố” bắt đầu phát sinh ở đây.

Qua Hoàng Hà thì cách Hàm Dương càng gần.

Đứng ở ven sông Hoàng Hà, Hứa Hàn Phurong nhìn nước sông trong suốt, sóng lòng nhấp nhô cảm khái hàng vạn hàng nghìn. Hóa ra nước Hoàng Hà thời xưa là trong veo như thế. Mình đã từng thấy Hoàng Hà, là ở miệng hồ nơi đó. Nước sông vẫn đục, trào lên rít gào...

Mà Hoàng Hà trước mắt, mặt sông thoảng荡荡, mặt nước yên bình, nhưng mà nhìn kỹ thì từng cái từng cái vòng xoáy, nói rõ cho người nguy hiểm dưới sóng yên gió lặng.

Lẽ nào chuyển này của ta cũng sẽ như mặt ngoài yên ả của sông Hoàng Hà tràn ngập nguy hiểm như thế? Vì sao mấy ngày nay xuất hiện xảy ra liên tiếp chuyện ngoài ý muốn? Cũng là ở chuyển đi này nhắc nhở cho ta nguy hiểm phải không? Phiền muộn!

Trên mặt sông gió thổi ẩm ướt, thanh mát, khiến cho lo lắng trong lòng quét sạch. Mặt trời chiều ngã về Tây, quét cái ánh chiều tà chiếu trên mặt sông, nước sông trong vắt ánh kim quang. Bờ bên kia sông là núi xanh lồng lộng, thanh sơn lục thủy hòa lẫn. Giang sơn đẹp đẽ nhiều như thế, thảo nào kéo vô số anh hùng đua tranh khom lưng.

Ở hai lần cùng tử thần gặp thoáng qua, sau đó một hồi bệnh nặng, Hứa Hàn Phurong đột nhiên nhìn thấy mỹ cảnh như vậy, phát hiện sinh mệnh này hóa ra mỹ lệ như thế. Ai! Xem ra thực sự mọi người cần phải bảo vệ môi trường. Mẹ sông đẹp như vậy, ở hai ngàn năm sau biến thành hoàng nê thang. Hứa Hàn Phurong cười cười, lại làm một quyết định: Mặc kệ tương lai ra sao, phải ở hai nghìn năm cổ đại trước hạnh phúc vui vẻ mà vượt qua mỗi một ngày, quý trọng mỗi người bên người, quý trọng mọi thứ bên người. – Cảm xúc hai ngày nay thật đúng là nhiều!

Hạo Nhiên cầm chiếc áo choàng nhẹ nhàng phủ thêm cho nàng, nhưng lại không nói gì.

Hứa Hàn Phương quay người lại nhìn Hạo Nhiên, chân thành cười một tiếng, thật lâu nhìn Hạo Nhiên mà nói: "Cám ơn ngươi!"

Hạo Nhiên không hiểu vì sao nhìn Hứa Hàn Phương, hỏi ngược lại: "Cám ơn ta cái gì?" Lại búng tỉnh đại ngộ nói: "À! Bờ sông gió lớn, bệnh nàng vừa tốt, sợ nàng bị lạnh lần nữa."

Hứa Hàn Phương nhân dịp cười: "Cám ơn ngươi đối với ta tốt như vậy." Nàng cũng không chỉ hướng về áo choàng.

Hứa Hàn Phương hít một hơi thật sâu, cố gắng khắc chế tâm tình của mình. Nói tiếp: "Cám ơn ngươi một lần lại một lần đã cứu ta, còn chiếu cố ta chu đáo."

Hạo Nhiên lại gãi đầu một cái, đồ mặt nói: "Ta nói rồi cả cuộc đời ta sẽ chăm sóc nàng, bảo vệ nàng. Ta không biết có thể làm tốt hay không, nhưng sẽ cố gắng mà làm."

Ngực Hứa Hàn Phương run lên, ngược mắt nhìn Hạo Nhiên mộc mạc, chân tình như vậy ở thế kỷ hai mốt có còn hay không? Yên lặng xoay người sang chỗ khác, không cho Hạo Nhiên nhìn thấy vành mắt của mình đã ướt át...

Trước đây, vẫn cho là bản thân rất kiên cường, hóa ra mình cũng có bộ mặt vô cùng yếu ớt. Cũng phải cần người chăm sóc, nếu như không có Hạo Nhiên, có thể mình căn bản đi không đến chỗ này. Không khỏi có chút tự giễu nghĩ: Con gái chính là con gái, mạnh hơn nữa cũng là con gái. Quá khứ luôn cảm thấy mình độc lập tự chủ, cái gì đều có thể, hiện tại mới phát hiện hóa ra cũng là cần người đến bảo vệ.

Cách Hàm Dương càng gần, cảm giác câu đố kiếp trước này của mình sẽ tiết lộ. Người thật sự có kiếp trước kiếp này ha? Sao? Chẳng biết tại sao cứ cảm thấy đi qua sông Hoàng Hà này, chính là vượt qua một đường ranh giới, một cái lưu vực sông. Có lẽ sông bên này là sông không sợ hãi, gió êm sóng lặng; cứ dự cảm bên kia sông là sóng lớn ngập tràn, sóng to gió lớn. Là trực giác của nữ nhân và giác quan thứ sáu sao? Ta lại có kiếp đăm.

Hy vọng tất cả đều có thể thuận thuận lợi lợi! Thuận lợi tìm được Tần Dục, thuận lợi xuyên qua trở về. Nhưng mà, có thể kháng cự lại bánh xe vận mệnh hay không?

Vương Tiễn, Lao Ái từng nhân vật một hóa trang lên sân khấu. Tiếp theo sẽ là ai?

Lại quay đầu nhìn Hạo Nhiên bên cạnh mình, Hạo Nhiên đang nhìn chăm chú nước sông Hoàng Hà say sưa, không biết suy nghĩ cái gì. Hắn là ai? Đến bây giờ vẫn không biết thân phận chân thật của hắn, thần bí khó lường như vậy! Không nên một ngày kia nhảy tới nói với nàng: Ta là Doanh Chính, ta là Mông Diêm, ta là Lý Tư, ta là Mỗ Mỗ... Trời ơi, vậy ta liền hôn mê! Quả thực không chịu nổi. Nghĩ tới đây lại không khỏi cười khò vài tiếng.

Qua Tị Thủy quan đã đến đất Tần.

Từ Tị Thủy quan vượt qua sông Hoàng Hà dài dằng dặc, vòng qua từ địa thế của chân Hoa Sơn. Cảm ơn trời đất! Một đường gió êm sóng lặng đến Hàm Dương. Thành Hàm Dương so với trong tưởng tượng còn hùng vĩ to lớn hơn.

Sau khi trải qua biến pháp thương trường (đại loại là cải cách chính trị về thương nghiệp), kinh tế nước Tần phát triển nhanh chóng. Quy mô thành Hàm Dương đã to lớn vô cùng, làm cho kinh tế hết sức phát triển. Trên đường cái cửa hàng san sát, người đến người đi.

Đi ở trên đường cái thành Hàm Dương, lòng vốn thấp thòm bất an của Hứa Hàn Phương lại đột nhiên bình tĩnh lại. Thích ứng trong mọi hoàn cảnh mà. Trước đây tham gia thi tốt nghiệp trung học, biện luận tốt nghiệp cũng là như thế này, trước khăn trương, chờ đến ngày kia ngược lại thả lỏng.

Mặc kệ ở cổ đại hay là hiện đại, có tiền chính là tốt, không cần tốn nhiều sức ở Hàm Dương thành mua một căn nhà nhỏ, lại cùng Hạo Nhiên thu xếp ổn thỏa. Vị trí căn nhà nhỏ còn rất tốt, cách trung tâm thành Hàm Dương rất gần. Cách nói ở hiện đại chính là vị trí đắc địa ở trung tâm thành phố.

Hứa Hàn Phương hỏi Hạo Nhiên: "Tại sao không đi mướn hai gian phòng ở nhỏ thuận lợi chút? Chỉ cần tạm đủ cho hai người ở là được rồi. Sau này chúng ta còn phải rời khỏi. Xa xỉ như vậy làm gì? Không cần lãng phí như vậy."

Đúng nha, một ngày nào đó ta sẽ về nhà, mà ngươi cũng phải về nhà, trên đời không có buổi tiệc nào không tiêu tan. Ở chung gần một tháng, vì sao thực sự có chút không muốn?

"Ta muốn cho nàng ở thoải mái một chút, ổn định một chút. Muốn cho nàng có cảm giác nhà." Hạo Nhiên cười đến mức có phần mất tự nhiên, còn giống như có điểm chua cay.

Cảm giác của nhà? Thật là cảm giác thân thiết! Mình ăn uống chùa của Hạo Nhiên lâu như vậy, nghĩ đến có một ngày mình cuối cùng không thể kháng cự mà rời đi, cảm thấy hồ thẹn vô cùng, nhưng lại không thể làm được gì. Lần thứ hai áy náy nhìn tiểu nam sinh đáng yêu này, vì sao cảm thấy trong nụ cười của hắn có chút gì đó chua xót? Là cảm giác sai sao?

Hai ngày sau, chính là sắp xếp đồ đạc và quen thuộc hoàn cảnh. Những người hàng xóm đều rất nhiệt tình, đều đến nhà thăm hỏi. Bên trong tiểu viện luôn luôn ngồi đầy người, náo nhiệt vô cùng. Bọn họ cũng lễ phép tính thăm đáp lễ.

Loại chuỗi gia đình kiểu này làm cho Hứa Hàn Phương thực sự rất vui vẻ. Ở xi măng cốt thép trong thành thị, cái loại lạnh nhạt 'Mỗi người tự đóng cửa nhà mình, không lui tới với nhau', luôn làm cho trái tim cảm thấy lạnh lạnh.

Mọi người ở thành Hàm Dương, đại đa số đều họ Doanh. Người trong nhà cơ bản đều đến từ bên ngoài. Hàng xóm bên trái là một đôi lão phu thê cả đời sống ở thành Hàm Dương, là nhà công nhân chuyên môn đan rổ rá. Đan rổ tre, chiếu cỏ bán. Hứa Hàn Phương quan tâm bọn họ kêu Doanh đại bá, bác gái Doanh. Hàng xóm bên phải là một nhà bốn người, nam chủ nhân gọi Doanh Đức, nghe nói quan nhỏ ở phủ Uy của thành, nữ chủ nhân Doanh Giai Tú một tay thêu thùa may vá giỏi. Bọn họ có hai đứa con dễ thương, cậu bé lớn hơn một chút đã năm tuổi gọi Doanh Bảo, nữ hài tử Doanh Bối mới ba tuổi. Hứa Hàn Phương thân thiết gọi hai đứa trẻ dễ thương: Cục cưng, Bối Bối.

Hứa Hàn Phương vận dụng bản lĩnh “Ngoại giao” thế kỷ hai mươi mốt cùng hàng xóm thân nhau rất nhanh. Mọi người lân cận đều biết đến bọn họ rất nhanh.

Hạo Nhiên đến thành thiên Hàm Dương báo hộ tịch. Hóa ra thời xưa cũng cần phải khai báo hộ tịch. Đến lúc này Hứa Hàn Phương mới biết thì ra mình trước đây không gọi Hứa Hàn Phương, tên sau khi xuyên qua trở về: Hàn Phương. Vẫn rất khéo! Vẫn gọi là: Phương.

Hạo Nhiên mỗi ngày đi sớm về trễ, công việc hỏi thăm Tần Dục còn đang tiến hành, nhưng mà không có tin tức gì.

Càng ngày càng hoài niệm cuộc sống hiện đại, lên mạng cá nhân trò chuyện một chút trời cao biển rộng ngày thêm sáng khoái! ở chỗ này rất khó cùng người có chung đề tài. Hứa Hàn Phương rảnh rỗi đến không có việc gì buồn chán vô cùng, không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày luyện tập yoga một chút, nhìn con kiến lên cây, con nhện kết võng, nếu không đi ra đường đi bộ vu vơ, nhưng lại không có mục đích vòng quanh vớ vẩn, càng không có ý nghĩa.

Cửa phòng mở ra, ngoài cửa vào hàng xóm Khuất Hoài đưa tới mấy quả trứng gà và bánh chưng. Khuất Hoài là người nước Sở, nhiều năm trước theo cha đến buôn bán rồi định cư ở đây, giữ lại chút phong tục tập quán nước Sở. Tiết Đoan Ngọ là tiết xấu (tựa như ngày giỗ) người nước Sở hoài niệm Khuất Nguyên, cảm giác cũng không giống hai nghìn năm sau mọi người ăn tiết hân hoan.

Không biết hán và Khuất Nguyên lại là có chút quan hệ hay không? Hết sức tìm tòi trừ nghe nói qua danh nhân Khuất Nguyên.

Thăm lên vui vẻ, gần nhất luôn gặp phải nhân vật nổi danh sợ. Nhìn thấy người nào đều thích suy nghĩ một lát: Hán là ai vậy?

“Tiết Đoan Ngọ của quê hương chúng ta đến mau quá, tặng cho các người chút bánh chưng.” Khuất Hoài cười nói.

“Cảm ơn người!” Hứa Hàn Phương tiếp nhận bánh chưng vui vẻ nói: “Đến mà đi không cũng phí lễ, ta tặng người chút gì đây? – Nhưng mà cái gì ta cũng không làm được.” Nhớ tới mặt lại đỏ, đến thành cổ đại rồi ngốc luôn cái gì cũng không hiểu. Minh và Hạo Nhiên ngay cả nhà bếp đều không vào. Ăn mỗi ngày không phải là đi ra bên ngoài mua, chính là đến ăn chực nhà hàng xóm. Nếu là có một lò vi ba các loại tốt biết bao nhiêu!

“Người đến cho chúng ta rất nhiều vui sướng rồi mà! Buổi tối mỗi ngày chúng ta tới nơi người nghe chuyện xưa, người kể thật đặc sắc. Chúng ta nghe đến độ mê mẩn rồi.”

Khuất Hoài nói ngược lại không phải là khen tặng. Lẽ ra Hứa Hàn Phương chỉ là dỗ Doanh Bảo và Doanh Bối lúc đùa giỡn nói chuyện xưa của mấy người. Không biết sao cũng hấp dẫn nhiều người. Buổi tối mỗi ngày, hàng xóm đều tụ vào bên trong sân nhà Hứa Hàn Phương, nghe Hứa Hàn Phương kể chuyện xưa.

Hứa Hàn Phương cũng nói bất diệp nhạc hồ, nào là y tác ngũ ngôn, một nghìn lẻ một đêm, Tây Du ký, đồng thoại cách lâm... Chỉ cần là không liên quan lịch sử, bọn ta sửa chữa sơ qua một chút, râu ông nọ cắm cằm bà kia mà giảng giải một phen, miễn làm cho lịch sử lộn xộn, đạo văn tác phẩm người đời sau.

Nàng giảng giải sinh động như thật, tất cả mọi người nghe được mùi ngon, lưu luyến quên về. Thời điểm mẩu chốt Hứa Hàn Phương còn cố ý bán một cái nút: Dự báo hậu sự ra sao, xem lần sau tới nghe phân giải. Buộc đủ hứng thú của mọi người. Kết quả khiến cho người trong sân càng ngày càng nhiều, hầu như ngồi đứng chẳng xong. Hứa Hàn Phương có lúc tự giải trí tự vui vẻ: Ta đây là không phải là người sáng lập ra sách? Ha ha!

“Bên trong bánh chưng cố ý cho các người túi táo đỏ đầu phụng.” Khuất Hoài nói.

“Oa! Ta thích! Ta yêu nhất ăn bánh chưng táo đỏ đầu phụng, ta liền thích khi còn bé!” Hứa Hàn Phương thèm ăn nhanh chóng chảy nước miếng. Nàng vẫn là lộ ra bản tính, không học được rụt rè.

Khuất Hoài nhìn Hứa Hàn Phương vẻ mặt là lạ.

Hứa Hàn Phương không kịp chờ đợi mở chiếc bánh chưng, cảm giác thơm dịu khiến \ người ta thèm nhỏ dãi, cắn một miếng nhỏ, vừa thơm vừa ngọt. Quá tốt! Ngất ngây nhắm mắt lại..

Khuất Hoài che miệng len lén vui cười, loại về mặt khoa trương không chút che giấu nào này, (hắn) lớn như vậy vẫn là đầu tiên thấy.

Hứa Hàn Phương thấy Khuất Hoài đang len lén vui cười, thoáng có chút ngượng ngùng, cười hắc hắc.

“Vì sao?” Khuất Hoài rót cuộc nhện không được hỏi: “Vì sao người phải nữ giả nam trang?” Người nước Sở từ nhỏ được văn hóa hun đúc, đa số tao nhã, không giống như người Tần tục tăng phóng khoáng như vậy.

“Ừ?” Hứa Hàn Phương nháy nháy mắt, sau đó neho mắt lại cười: “Người đã nhìn ra? Không có ý nghĩa.” Má lúm đồng tiền đẹp mắt hiện rõ ra vô cùng.

Khuất Hoài mỉm:”Ta nghĩ, không ít người cẩn thận tỉ mỉ có lẽ đều đã nhìn ra, chính là cũng không nói mà thôi.” Thọt người khác, dù sao cũng có chút áy náy.

“Oh!” Miệng Hứa Hàn Phương há thật to, mắt tròn tròn lên. Vẫn cho là đang cải trang rất thành công, thì ra là thất bại như thế. Cảm ơn hàng xóm, đều thiện ý mà làm như không biết, không cố ý vạch trần nàng.

Khuất Hoài nhìn vẻ mặt giật mình của Hứa Hàn Phương, vội vàng giải thích:”Ngươi đừng hiểu lầm, ta không có ý gì khác, ta chỉ là hiểu kỳ... Ta...” Càng nói nhanh càng nói không rõ.

Hứa Hàn Phương mỉm cười một cái:”Không sao, - ta chỉ là muốn mặc y phục của nam nhân sẽ thuận tiện chút thôi. Hắc hắc!” Lại lộ ra nụ cười má lúm đồng tiền ngọt ngào, hiện ra hết về con gái.

“Vây cũng được,” Khuất Hoài gật đầu:”Nhiều người mỗi ngày vây quanh một cô nương nghe chuyện xưa, nói quả thật cũng có chút không giống- ta nghĩ đây cũng là nguyên nhân mọi người cũng không nói rõ. Chuyện xưa của người kể thật đặc sắc! – Đêm nay nói cái gì?”

Mỗi ngày chuyện xưa kể tại chỗ nghỉ tại chỗ nói, trước đó nào có chuẩn bị? Nghĩ đến chuyện xưa giả gái, miệng cắn bánh chưng thuận miệng nói:”Lương Chúc thôi!”

“Lương Chúc?”

“À, chính là chuyện tình yêu ngày xưa của một nam một nữ!” Thầm nghĩ vẫn là đem tên Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài thay đổi tùy ý thôi, đổi thành ông A bà B đều có thể, miễn cho bắt đầu xâm quyền, ha ha.

Đang nói, Hạo Nhiên cất bước vào cửa, thấy bánh chưng tò mò hỏi:”Đây là cái gì?”

“Đàn! Bánh chưng cũng không nhận ra, ăn vào tháng năm tiết Đoan Ngọ.” Hứa Hàn Phương trách nói.

“Tiết Đoan Ngọ?” Hạo Nhiên nhai bánh chưng vẫn không hiểu, chưa từng nghe nói qua tiết Đoan Ngọ nào đó.

Hứa Hàn Phương búng tỉnh đại ngộ, khi đó tiết Đoan Ngọ vẫn không giống như hai ngàn năm sau phụ nữ và trẻ em đầu biết. Giải thích:”Tiết Đoan Ngọ là ngày lễ kỷ niệm thi nhân yêu nước Khuất Nguyên...” Lập tức đem lại lịch tiết Đoan Ngọ nói một lần.

Hạo Nhiên vừa ăn vừa gật đầu liên tục.

Khuất Hoài nhìn Hứa Hàn Phương vẻ mặt lại là lạ.

Buổi tối Hứa Hàn Phương đem chuyện xưa Lương Chúc và Ngưu Lang Chức Nữ xen lẫn cùng nhau, nói lung tung một trận. Chuyện xưa rất đặc sắc, tất cả mọi người nghe được nước mắt rơi như mưa. Trong lòng đều âm thầm suy đoán, có phải là chuyện xưa soạn lại của hai người Hạo Nhiên và Hứa Hàn Phương, đồng cảm và yêu thích đối với bọn họ càng có nhiều hơn.

Mọi người suy nghĩ lau nước mắt chưa thỏa mãn mà tản đi.

Hạo Nhiên vẫn ngồi ở trên cành cây nhìn lên bầu trời, thoạt nhìn tâm sự nặng nề.

Hứa Hàn Phương ngồi xuống bên cạnh Hạo Nhiên, cũng nhìn bầu trời, tinh tú buổi tối mỹ lệ như thế, liền nghĩ tới buổi tối kia ở nhà Hạo Nhiên. Bầy giò tiểu nam sinh này đã theo mình, không ngại cực khổ chạy đến thành Hàm Dương ngoài ngàn dặm.

Hứa Hàn Phương cười hỏi:”Ngươi nghĩ gì thế?” phát hiện Hạo Nhiên gầy nhiều, trước kia là bày ra một gương mặt con nít tròn trịa, gương mặt hiện tại phía dưới có phần hõm vào. Lòng thật sự rất đau!

Hạo Nhiên nhìn sao, một lát mới nói:”Ta rất không thích chuyện xưa hôm nay nàng kể.” Cúi đầu lại nói:”Ta hy vọng hai người có thể ở cùng nhau.” Còn đắm chìm ở trong truyện xưa bị ai.

“Ừ...” Hứa Hàn Phương khàn khí nói ra, sau này không bao giờ... kể chuyện xưa bị kịch nữa, kỳ thực nói ra trong lòng mình cũng không thoải mái lắm, cười nói:”Kỳ thực chuyện xưa kia là kịch vui, hai người họ cũng rất vui vẻ. Ngày hôm nay ta sắp đặt kết cục lừa gạt mọi người, để cho mọi người đau lòng.”

“Vì sao?”

“Thì tiết Đoan Ngọ mà, hoài niệm Khuất Nguyên thôi, dù sao cũng phải có chút nước mắt chứ?” Không có cách nào khác là bịa đặt cái lý do này an ủi Hạo Nhiên.

“Thật ư?” Hạo Nhiên không tin.

“Không gạt ngươi.” Lại cười ngọt ngào.

Hạo Nhiên nở nụ cười.

Hứa Hàn Phương cũng cười. – Tiểu nam sinh đơn thuần phù hợp đùa giỡn mà. Nhưng mà cũng tốt, rất nhanh dễ được rồi. Ai nói nam nhân không cần lừa? Nam nhân nữ nhân đều cần dối!

“Phương!” Hạo Nhiên gọi khẽ.

“Ừm!”

“Nàng... Thích ta không?” Hạo Nhiên hơi mơ hồ, giống như lấy dũng khí rất lớn.

“Ta...” Hứa Hàn Phương vốn muốn nói: Ta thích ngươi, nhưng mà thích không phải là yêu. Nhưng thấy đáng vẻ khấn trương của Hạo Nhiên, không thể làm gì khác hơn là đổi giọng nói. “Thích...” Lời nói rất nhanh, không được tự nhiên.

Góc miệng Hạo Nhiên nhếch lên cười rất vui vẻ, rất vui vẻ.

Trong lòng Hứa Hàn Phương không quá vui vẻ, tại sao tình yêu giữa người với người ngu si như vậy? Ngay cả lời nói dối bậc kém như vậy cũng nhìn không ra? Hay là đã nhìn ra nhưng lại nghe lời nói dối tưởng là nói thật? Đáy lòng lại dâng lên áy náy, ta không có lừa ngươi, ta là rất thích ngươi, nhưng có phải yêu ngươi hay không, cùng cảm tình của ngươi là không giống nhau. Nếu như đây thực sự là lời nói dối, đây là lời nói dối có thiện ý, thật không đành lòng tổn thương trước mặt ngươi. Hy vọng ngươi có thể tha thứ ta! Ta thực sự không thể thích ngươi, ta đã định trước rồi khỏi nơi này.

Lại quay lại nhìn Hạo Nhiên thật kỹ, vì sao cảm thấy đùa cợt Hạo Nhiên trong lòng có chút uể oải? Ai! Phần tình cảm này sau này kết thúc ra sao? Phần tình cảm này chính là đã định trước mang đến tổn thương ư? Vì sao ngực hơi âm ỉ đau đớn?

Một thành Hàm Dương to như vậy tìm người thật đúng là không dễ dàng. Ngay cả hàng xóm Doanh Đức giúp thăm dò một tay, cũng không có bất kỳ kết quả gì.

Yoga, nhìn kiến, nhìn nhận cuộc sống thật buồn chán cực độ. Thái độ Hạo Nhiên mấy ngày nay khác thường, mỗi ngày từ bên ngoài trở về nằm xuống một cái liền ngủ, hơn nửa ngủ như lợn chết vậy, tùm cũng tùm không dậy nổi.

Hứa Hàn Phương quyết định ngày mai mình đến đường phố đi dạo một lát, đi xa một chút. Hơn nữa phải cùng Hạo Nhiên, đi tới phía sau Hàm Dương ngoại trừ vận động mỗi sáng sớm tỉnh mơ đi xa một chút, Hạo Nhiên vẫn không cho nàng đi xa nhà. Để không làm Hạo Nhiên lo lắng, bản thân không thể làm gì khác hơn là đồng ý theo nề nếp cũ.

Sáng sớm, nhìn Hạo Nhiên rời nhà đi dần dần xa. Hứa Hàn Phương lại kiên trì đợi lát nữa. Tựa như hài tử ham chơi len lén chuồn ra khỏi nhà chạy ra ngoài vậy. Hạo Nhiên hướng đi vào trung tâm trong thành, mình liền đi hướng ngược lại. Tránh cho bị Hạo Nhiên vừa vặn tóm được.

Đem toàn bộ đặc trưng nữ tính của mình giấu tốt, mặc nam trang, nhân nhả đi ở trên đường cái.

Xa xa nhìn thấy một đám người vây quanh phía trước. Tò mò đi chen qua quan sát. Là một đám cậu bé mười mấy tuổi, đang tiến hành một loại trò chơi đánh nhau tranh tài, nhìn trang phục chắc là hài tử dân thường vùng lân cận.

Tuổi tác không xác định được, chính là do người cổ đại trưởng thành sớm. Giống như Hạo Nhiên, theo tiêu chuẩn ngày nay, thoát nhìn như bé trai tuổi hai mươi, tuổi thật vẫn chưa tới mười bảy. Gọi hắn là cậu bé, là vì luôn cảm giác mình là người hai mươi ba tuổi. nhưng mà ở hiện đại đã trải qua sinh nhật tuổi hai mươi ba, nhìn nam sinh mười mấy tuổi không phải là cậu bé thì là cái gì? Ai bảo để cho mình sống mà quay trở lại chứ?

Hứa Hàn Phương khoanh tay lại đứng ở một bên làm khán giả. Trận đấu không có bất kỳ kỹ xảo nào đáng nói, thuần túy là dựa vào mạnh. Hứa Hàn Phương nhìn lác đác liên tục. nếu mình không phải là thân con gái, thật đúng là muốn đi tới thử một chút. Mình ở hiện đại, chính là quán quân judo đại hội thể dục thể thao sinh viên. Không khỏi có chút ngứa tay. Chỉ là không biết vóc người thân thể này có còn được hay không?

Một cậu bé lớn lên mi thanh mục tú vừa bị ngã ngổn ngang trên mặt đất. Không phục đứng dậy kêu lên: “Lần nữa lần nữa!”

“Doanh Võ, ngươi không cần thêm lần nữa, ngươi đã thua rất nhiều lần!” Cậu bé cao tráng khinh thường nói.

Doanh Võ không phục nói: “Không được, lần nữa!”

“Đánh cùng ngươi, lão Doanh, không có ý nghĩa. Không đánh.” Cậu bé cao tráng phất tay một cái. Cùng cậu bé khác đánh nhau.

Doanh Võ ủ rũ cúi đầu rời khỏi đám người, bộ dạng như tiểu gà trống bại trận, vẻ mặt uể oải. Hứa Hàn Phương nhìn miệng biểu cảm của Doanh Võ, ở nơi đó có vài phần tương tự giống Hạo Nhiên, không khỏi có hảo cảm. Đi đến bên cạnh, vỗ vỗ vai Doanh Võ: “Này! Có muốn đánh thắng đứa to con kia hay không?”

“Dĩ nhiên muốn!” Doanh Võ cũng không ngần ngại đầu lên trả lời.

“Làm theo ta nói!”

“Ngươi?” Doanh Võ nhìn nam sinh kẻ trước mặt so với mình còn thấp hơn nửa cái đầu này, vẻ mặt không tin bĩu môi.

Hứa Hàn Phương khiêu khiêu lông mi, cất! Xem thường ta? Hừ! Không cam lòng mà nói: “Ta nói cho ngươi một ít kỹ xảo, ngươi có thể nghe trước một chút, chính ngươi phán đoán có được hay không.”

Doanh Võ miễn cưỡng gật đầu.

Hứa Hàn Phương giống như huấn luyện viên trường chỉ huy vậy, đem tình huống sơ lược phân tích cho hắn một chút, lại dạy hắn mấy cái động tác có lợi. Sau đó hỏi: “Có nhớ chưa?”

Doanh Võ suy tư một hồi gật đầu: “Ừ, nhớ rồi!”

“Nhận thức rất tốt. Làm theo nội dung chính, người nhất định có thể đánh ngã hắn!” Hứa Hàn Phương cổ vũ.

“Thật vậy không?” Mặc dù nghĩ Hứa Hàn Phương nói rõ ràng đâu ra đấy, có trật tự. Doanh Võ vẫn còn có chút không tin tưởng được, người trước mặt này so với chính mình còn nhỏ hơn, cách thức thật sự có hiệu quả sao?

“Người thử xem chẳng phải sẽ biết!”

Tự tin của Hứa Hàn Phương lây sang Doanh Võ, Doanh Võ gật đầu, lại đi đến đám người.

“Trụ tử! Ta muốn đấu với người một lần nữa.” Doanh Võ cao giọng nói.

“Ai nha! Người có phiền hay không?” Cậu nhóc cao trắng hiển nhiên hơi bức mình.

“Chúng ta đánh lại một trận, nếu như ta thua người, sau này không bao giờ tới tìm người tỷ thí nữa.” Doanh Võ nói lời này thì lo lắng có vẻ hơi không đáng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Hứa Hàn Phương lại lớn tiếng nói: “Thế nào? Người có dám hay không?”

Cậu bé cao trắng nở nụ cười: “Được được được, trước đuổi người rồi, miễn cho nhiều lần người tới tìm ta làm phiền!” Một bộ dạng nắm chắc phần thắng.

Hai người chuẩn bị tư thế xong, Doanh Võ liếc nhìn Hứa Hàn Phương một cái, Hứa Hàn Phương lại ra dấu động tác một chút, làm một thế tay tất thắng.

“A!” Doanh Võ hét lớn một tiếng, trong nháy mắt liền đem nam hài cao trắng gọi Trụ Tử đánh té ngã trên mặt đất.

Trụ Tử còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra người đã nằm trên mặt đất, khó có thể tin nhìn Doanh Võ. Doanh Võ lại cao hứng nhảy cồm lên kêu gào la hét. Cậu bé xung quanh cũng không tin mà nhìn toàn bộ.

“Lần nữa, lần nữa!” Phiên này đến Trụ Tử không phục.

Lần nữa, Doanh Võ lại thắng, liên tiếp thắng ba, bốn lần, Trụ Tử cuối cùng chịu phục, cúi đầu chịu thua.

Hứa Hàn Phương cười cười chuẩn bị rời khỏi, Doanh Võ từ phía sau đuổi theo: “Này, Người thật là lợi hại nha! Làm sao người biết như vậy có thể thắng hắn?”

Hứa Hàn Phương cười không đáp.

“Ta quay về nhất định phải đem chuyện này nói cho anh ta biết. – Được rồi, thế tay vừa rồi người làm là có ý gì?” Doanh Võ giơ hai ngón tay thẳng lên tò mò hỏi.

“À! Cái này? Cái này ý là tất thắng.” Hứa Hàn Phương cười một cái.

“Ngày mai ta muốn cùng (đấu) với người béo, khỏe người hắn lớn hơn nữa, người xem có được hay không?” Doanh Võ vui vẻ hỏi.

“Tốt lắm!” Hứa Hàn Phương nghĩ, quay về dù sao cũng nhàn rồi vẫn là nhàn rồi, không bằng đến náo nhiệt một lát, chỉ là đem thân con gái của mình giấu kỹ mà thôi. Vui vẻ gật đầu đáp ứng.

Doanh Võ vui mừng hơn hờ mà nói: “Ta phải đi, đi về trễ anh ta không vui. – chúng ta ngày mai gặp!”

Hứa Hàn Phương cho hắn một cái vẫy tay.

Đi một hồi Doanh Võ mới nhớ tới, quên hỏi tên của Hứa Hàn Phương, lại quay lại lần nữa, sau đó không thấy hình bóng Hứa Hàn Phương. Không thể làm gì khác hơn là nhanh nhanh rời đi.

Hứa Hàn Phương đi bộ trên đường cái không mục đích, đã qua buổi trưa, mặt trời gay gắt phủ lên đầu chiếu người đầy mồ hôi, trong không khí từng đợt sóng nhiệt đập vào mặt, vẫn là ở nhà thoải mái.

Phía trước lại có một đám người, chẳng qua đám người kia không phải là chơi trò chơi. Là một đám công nhân đang đến một công trường tháo vác gỗ. Công trường đang thi công, hình như là xây một căn nhà ở. Xem chừng quy mô nhà thật lớn.

Từ cổ chí kim, người Trung Quốc hình như đối với tình trạng phòng ốc có chú ý. Người cổ đại thích xây trạch viện lớn, nói là áo gấm về nhà, làm rạng rỡ tổ tông; ở hiện đại, kẻ có tiền thích mua biệt thự, người không có tiền đi vay mượn phòng ở, nông dân đến thành phố làm công kiếm tiền sau đó về nhà

xây phòng ốc.

Thật không hiểu, ngủ lại cần một nơi lớn như vậy, sinh hoạt hơn mười mét vuông vậy là đủ rồi, gì chứ không nên chiếm một mảnh đất lớn như vậy? Lãng phí! Hứa Hàn Phương nhìn không được lại nhìn mấy lần, đây vừa nhìn không quan trọng, một màn kính hải trước mắt làm Hứa Hàn Phương ngây ra như phỗng...

Lời của tác giả:

Khuất Nguyên là đại thần thời Sở Hoài vương, đã bị Sở Hoài Vương bài trừ, nên chí hướng không thành. Năm 278 trước Công Nguyên, nước Sở bị nước Tần công phá thủ đô. Truyện này tôi viết xảy ra ở năm 241 trước Công Nguyên, cũng chính là sau 5 năm Tần vương Doanh Chính đăng cơ. Sau 37 năm khi Khuất Nguyên chết, điển cố của Khuất Nguyên hẳn là truyền ra ở nước Sở? Tôi không có nghiên cứu kỹ.

Phía dưới dẫn theo tư liệu lịch sử: (về nguồn gốc của tiết Đoan Ngọ có mấy truyền truyền miệng, tôi chỉ dẫn mấy cái thuật lại về Khuất Nguyên)

Theo “Sử ký” “Khuất Nguyên cổ sinh liệt truyện” ghi chép, Khuất Nguyên, là đại thần của Sở Hoài vương vào thời Xuân Thu. Ông khôi xướng can nhắc người hiền trao quyền cho người có tài năng, nước giàu binh mạnh, gắng sức thực hiện chủ trương liên kết cùng Tề kháng Tần, gặp phải đám quý tộc tham Tử Lan phản đối mãnh liệt, Khuất Nguyên bị vu tham ô nên thôi chức, bị đuổi khỏi đô thành, lưu đày tới sông Nguyên, lưu vực sông Tương. Ông sống trong lưu đày, viết xuống ưu quốc ưu dân (ưu = lo) “Ly Tao”, “Thiên Vấn”. “Cửu Ca” toàn thơ bất hủ, phong cách độc đáo, ảnh hưởng sâu xa (cho nên, danh hiệu của tiết Đoan Ngọ cũng là tiết Thi nhân). Năm 278 trước CN, quân Tần công phá đô thành nước Sở. Khuất Nguyên mất thấy tổ quốc của mình bị xâm lược, lòng như dao cắt, nhưng mà thủy chung không đành lòng không can tổ quốc của mình, vào ngày 5 tháng 5, sau đó viết xuống tác phẩm cuối cùng “Hoài Sa”, treo đá vào cổ rồi bỏ mình nơi sông Mịch La, lấy tính mạng của mình soạn nên một khúc lòng yêu nước góp vào trong tổ khúc đồ sộ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Chương 14: Mở rộng cửa lòng

Trong đám nhân công ở đó, có một thân ảnh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Hứa Hàn Phương ánh mắt không tin nhìn lại lần nữa, không phải là Hạo Nhiên thì là ai?

Chỉ thấy Hạo Nhiên mặc quần áo vải bố ngày đó mua từ thôn nông nào đó, ống tay áo vén thật cao, vạt và nâng lên một khối gỗ, lao đảo lác lác hướng công trường mà đi đến. Mặt trời chói chang nóng hừng hực phơi mặt Hạo Nhiên hồng hồng, toàn bộ quần áo đã ướt đầm mồ hôi.

Miệng muốn kêu lại kêu không ra, cảm thấy như nghẹn ở cổ họng, muốn nhắc chân lại thấy như bị đóng ở trên mặt đất, bước đi khó khăn. Hứa Hàn Phương nhất thời không phản ứng kịp chuyện gì xảy ra. Chỉ thấy Hạo Nhiên khiêng hết gốc này đến gốc khác, từ người bộ dáng đốc công hình như lính từ nơi đó mấy đồng tiền, sau đó một mồi rồi khỏi công trường.

Hứa Hàn Phương ổn định tinh thần, lặng lẽ theo đuôi phía sau. Chỉ thấy bước chân Hạo Nhiên nặng nề, giống như mệt chết đi được. Bất chợt hiểu vì sao mấy ngày nay, Hạo Nhiên quay về ngã đầu liền ngủ, hơn nữa liền ngủ đến hừng đông. Hóa ra hẳn đang làm những thứ này ban ngày.

Thấy Hạo Nhiên vào một căn phòng rách nhỏ, lặng lẽ đi theo vào. Có thể là Hạo Nhiên quá mệt mỏi, quá uể oải, căn bản là không có phát hiện còn có một người theo phía sau.

Hạo Nhiên không biết từ nơi nào lấy ra quần áo ngày thường mình hay mặc, bắt đầu thay quần áo. Động tác rất thông thả rất thông thả, giờ cánh tay lên hình như có vẻ rất phí sức. Khó nhọc cõng y phục xuống, Hứa Hàn Phương kinh sợ che miệng lại. Hai vai Hạo Nhiên toàn bộ đều là vết máu ứ. Chắc là do bị vật nặng dồn.

Hứa Hàn Phương nhìn nước mắt không ngừng rơi như mưa. Hắn đến tốt cùng đang làm cái gì. Nếu không phải ngày hôm nay ngoài ý muốn phát hiện, hẳn còn muốn giấu diếm mình tới khi nào? Trục giác nói cho Hứa Hàn Phương: Nhất định là kinh tế trên đà nguy cơ!

Hạo Nhiên bắt đầu mặc y phục tơ tằm. Giờ cánh tay lên dường như rất khó khăn. Mặc vài lần cũng không mặc vào được. Hứa Hàn Phương nhẹ nhàng đi tới phía sau Hạo Nhiên, chậm rãi cầm lấy y phục.

Hạo Nhiên cả kinh, chợt quay đầu lại nhìn thấy Hứa Hàn Phương, quần bách mà nhìn nàng.

Hứa Hàn Phương ngậm miệng cười cười, không nói gì, yên lặng thay Hạo Nhiên mặc quần áo tử tế, cột chắc vạt áo. Mới phát hiện ngọc đeo trên người Hạo Nhiên này giờ không thấy. Ở thời đại tôn trọng ngọc này, ngọc là đạo đức lễ nghi, tượng trưng của thân phận. “Quân tử vô cổ bất ly kỳ ngọc”, mà ngọc của hắn không thấy, là làm rơi ư? Chúng ta thật sự vất vả đến trình độ như vậy. Mà mình vẫn hoàn toàn không biết gì cả?

Hạo Nhiên chợt bị vạch trần, tay lúng túng, đỏ mặt không biết nói cái gì.

Hứa Hàn Phương mỉm cười, ôn hòa nói: "Chúng ta về nhà đi." Sau đó kéo tay của Hạo Nhiên, chậm rãi đi ra ngoài. Nàng cái gì cũng không hỏi, còn phải hỏi sao? Nàng đã biết rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Lúc cơm tối, Hứa Hàn Phương vẫn mỉm cười nhìn Hạo Nhiên, nhưng ở trong lòng đã rơi lệ.

Hạo Nhiên lại như một hài tử làm chuyện sai, hơi có phần thấp thỏm bất an.

Sau buổi cơm tối, Hứa Hàn Phương sức lực hồi lâu, mới nấu được một chậu nước nóng, khói đặc làm cho hàng xóm tưởng cho rằng là cháy, đều qua tới cứu viện. Phát hiện là do Hứa Hàn Phương nấu nước, Doanh đại nương và Doanh Giai nhiệt tình ở lại giúp nàng nấu nước, làm cho Hứa Hàn Phương lần đầu tiên dùng bó củi nấu nước. Đây là một bản lĩnh nàng học được ở cô đại nha.

Bưng nước nóng, ra lệnh Hạo Nhiên ngồi ở trên giường cời quần áo, Hạo Nhiên rất biết điều, rất nghe lời.

Đứng ở phía sau Hạo Nhiên, nhìn bờ vai cao từ màu mặn chín sừng lên biến thành màu đen sẫm, khiến Hứa Hàn Phương nhìn không được lại muốn rơi lệ, cổ nhìn xuống. Dùng nước nóng đắp lại đắp, lại dùng vải bó bọc trứng gà nhẹ nhàng, chậm rãi làm tan máu ứ, đây là phương pháp thường dùng ở thế kỷ hai mốt.

"Phương, nàng tức giận ư?" Hạo Nhiên cẩn thận hỏi.

"Ta vì sao tức giận?" Nói lời này thì Hứa Hàn Phương quả thật muốn khóc, nhưng mà cổ nhìn xuống. Nuông chiều từ bé như hán đang yên lặng cố gắng vì nàng, còn sợ nàng tức giận?

"Trước đó, ta đáp ứng nàng, muốn cho nàng trải qua cuộc sống thoải mái nhất." Đầu Hạo Nhiên rũ xuống lại cúi đầu.

"Bây giờ ta cũng trôi qua rất thoải mái." Hứa Hàn Phương vừa xoa máu ứ vừa nói.

"Người đã nói người phải dùng cẩm y ngọc thực, cuộc sống mặc kim mang ngọc (cuộc sống sung sướng, giàu sang). Nhưng là bây giờ..." Đầu Hạo Nhiên lại cúi thấp hơn.

Thì ra là nữ nhân gọi Hàn Phương kia là một người yêu thích hư vinh sao? Thật chẳng lẽ như Thanh nói, là tham mộ (tham lam + yêu thích) phú quý của Hạo Nhiên cùng hán ở chung một chỗ sao? Nếu là như vậy, Hàn Phương kia căn bản không đáng giá để Hạo Nhiên yêu như vậy. Hứa Hàn Phương đổi chủ đề nói: "Ngọc bội ngang hông người đâu?"

"Ta bán! Chẳng qua – ta đưa cho nàng này ta không có bán." Bộ dạng Hạo Nhiên rất khẩn trương.

Hứa Hàn Phương nhất thời vẫn không rõ Hạo Nhiên đang nói cái gì. Chỉ thấy Hạo Nhiên cẩn thận từ trong bao quần áo lấy ra mấy cây trâm ngọc – là ngày đó ở tiệm ngọc vì nàng mua, không, có lẽ nói là vì nữ nhân gọi Hàn Phương kia mua. Mặt trên còn có khắc lời thề thiên hoàng địa lão.

"Đưa cho nàng, ta sẽ không bán!" Hạo Nhiên đang cầm ngọc trâm nói nhẹ nhàng.

Hứa Hàn Phương cầm một cây ngọc trâm qua, trịnh trọng ôm vào lòng, mỉm cười nhìn Hạo Nhiên. Mặc dù lời thề này có thể không vì nàng mà khắc, nhưng mà đã không quan trọng nữa, sau này nhất định sẽ bảo quản thật tốt cây ngọc trâm này, trái tim này. Lại cầm lấy một cây bỏ vào trong tay Hạo Nhiên: "Chúng ta một người cầm một cây, được không?"

"Được!" Hạo Nhiên cười vui vẻ, giống như một đại hài tử. Chính là đại hài tử này lặng lẽ nỗ lực để mình yêu.

"Phương, nàng thực sự không giận ta?" Hạo Nhiên vẫn là không yên lòng: "Người nhà ta không đồng ý với ta, ta vụn vụn muốn tới. Phụ thân tức giận cùng ta đoạn tuyệt quan hệ. Sau này chúng ta không có nguồn sinh hoạt rồi, ta không cho nàng được cuộc sống tốt nhất, ta sợ nàng sẽ rời ta đi. Cho nên ta vẫn không dám nói với nàng." Thần sắc âm đạm.

Đột nhiên hiểu rõ vì sao ngày đầu tiên đến Hàm Dương Hạo Nhiên cười chưa xót đến như vậy? Chính mình khơi dậy nguyên nhân, bằng không Hạo Nhiên sẽ không rơi xuống tình cảnh như thế. Nếu không phải mình đột nhiên xuất hiện, nói không chừng lúc này đang cùng Hàn Phương kia người hầu thành đàn, cuộc sống áo cơm không lo nữa. Hứa Hàn Phương thầm trách mình quan tâm Hạo Nhiên quá ít, đòi lấy phải nhiều lắm, thế cho nên hán chịu áp lực lớn như vậy, không hề phát hiện. Đau lòng đem Hạo Nhiên ôm vào trong lòng: "Đừng khóc nữa, người đã cho ta cuộc sống tốt nhất. Cảm ơn người!" Nước mắt cuối cùng kìm nén không được sau đó chảy xuống khóe mắt.

Hạo Nhiên vẫn là lần đầu tiên ghé vào khuôn ngực ấm áp của Hứa Hàn Phương, nhắm mắt lại say mê hỏi: "Phương, nàng nói là sự thật?"

"Ừ! Thực sự." Trả lời như đinh đóng cột.

Nhớ tới đáng về khó nhọc lúc Hạo Nhiên khiêng gỗ, khó thờ lại đau lòng, chẳng trách: "Sau này người không được có chuyện gì gạt ta! Người nhớ kỹ, vui sướng hai người chia sẻ cùng nhau, lại trở thành hai phần vui sướng; hai người cùng nhau chia sẻ khó khăn, khó khăn lại thành nửa phần. Ta muốn cùng người cùng nhau chia sẻ vui sướng, cùng nhau chia sẻ khó khăn."

Hạo Nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hứa Hàn Phương, ánh mắt phức tạp. Trải qua những ngày ở cùng nhau này, Hạo Nhiên đã sớm phát hiện Hứa Hàn Phương có tư tưởng, hàng động riêng biệt. Nhưng mà thật không ngờ nàng lại như vậy. Hán cho rằng khi nàng biết hán hai bàn tay trắng, nàng sẽ không chút do dự rời khỏi. Lẽ nào Phương này thực sự không phải là Phương của trước đây kia?

Hạo Nhiên lần thứ hai xác định:”Nàng nguyện ý cùng ta cùng nhau chịu khổ? Sau này ta không biết có thể cho nàng cuộc sống thế nào.” Nhớ tới tình trạng mấy ngày nay tinh thần sa sút:”Mấy ngày nay, ta vẫn không tìm được công việc, chỉ có một chút sức lực, cho nên...”

Hứa Hàn Phương mỉm cười, an ủi:”Son cùng thủy tần nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn*. Huống cho tình trạng của chúng ta còn chưa tới mức son cùng thủy tần. – Nói chung ta không muốn người đi khiêng gổ nữa.” Những lời phía sau giọng nói có chút ra lệnh.

(*Son cùng thủy tần nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn: Trời đất tận cùng tưởng rằng không thấy lối, thấp thoáng trong bóng liễu thấy có dáng hoa, lại thấy một thôn. Là một dị bản của hai câu thơ trong bài Du Sơn Tây Thôn.)

“Ừ, ta nghe lời nàng. Cái gì son cùng thủy tần nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn? Ta thế nào không biết?” Hạo Nhiên thích cảm giác ở ở trong lòng của Hứa Hàn Phương, lại đem khuôn mặt giấu tựa vào trên người nàng.

Không cần thận lại lấy cặp bản quyền thơ của người xưa, cũng không có lòng giải thích khuyên nhủ:”Thời gian không còn sớm, ngủ đi. Ngày hôm nay người nhất định mệt muốn chết rồi.”

Hạo Nhiên theo lời nằm xuống, vẫn có chút lo lắng, lời kéo tay của Hứa Hàn Phương, giống như sợ mình ngủ Hứa Hàn Phương lại chạy mất.

Nhìn Hạo Nhiên nằm xuống, Hứa Hàn Phương lời tay của Hạo Nhiên, giờ tay lên vì hấn lau một ít mồ hôi trên trán:”Người đã nói nơi này là nhà, ta cũng là một thành viên trong nhà vậy, cũng nên ra phần sức lực. Chúng ta nương tựa lẫn nhau, nâng đỡ lẫn nhau có được hay không?”

Hạo Nhiên dùng sức gật đầu. Hứa Hàn Phương cười vui vẻ.

Hạo Nhiên ngủ say rất nhanh. Hứa Hàn Phương cũng không nhận được nữa, đi đến trong sân roi lệ khe khẽ. Minh là bức nào may mắn? Xuyên qua đến cái cổ đại này, ở thời đại này người con gái địa vị thấp, gặp một người đối xử thật tình với mình như vậy. Đối lại những người khác, phải chăng sớm đem mình đi bán đổi lấy tiền rồi?

Một đêm không thể ngủ, kiên trì thức dậy sớm vận động buổi sáng. Tin chắc câu này “Thân thể chính là tiền vốn của cách mạng, sức khỏe chính là tài phú vô hình” lời lẽ chí lý.

Chạy một vòng ra một thân mồ hôi, vô cùng vui sướng. Trở về phát hiện Hạo Nhiên vẫn chưa rời giường. Hấn nhất định mệt muốn chết rồi! Hứa Hàn Phương ngồi xếp bằng ở trong viện đau khổ suy tư, vừa lưu ý ở trên đường cái, nên tìm việc làm ra sao đây?

Ở đây không có chợ nhân tài,cũng không có báo tạp chí, mình ở thế kỷ 21 là người tài đơn vị đồ xô đến cướp. Ở chỗ này, ngấm lại, mấy vi tính? Không dùng được; quản lý kinh tế? Không có đất dụng võ; phẫu cô? Hắc, đào mộ phần của người khác càng không thể nào. Ai! Tất cả học vấn mình có ở chỗ này như nhau đều dùng không được. Thực sự là trăm không dùng được là một thư sinh!

Hứa Hàn Phương đúng là một người càng gặp phải khó khăn, càng có thể dũng cảm ngẩng đầu (đương đầu khó khăn). Đứng lên chỉnh lại tóc, thả lỏng một chút, tự nói với mình: Xe đến trước núi ất có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Hứa Hàn Phương người có thể!

Hạo Nhiên mơ mơ màng màng rời khỏi giường.

Hứa Hàn Phương vui vẻ hỏi:”Thức dậy rồi?” Mặc dù trong lòng rất lo lắng, vẫn cố lộ ra má lúm đồng tiền ngọt ngào, lúc này nhất định phải giúp Hạo Nhiên giảm sức ép.

Hạo Nhiên sừng sốt, thấy nụ cười ngọt ngào của Hứa Hàn Phương, vui vẻ đáp:”À, dậy rồi. Nàng lại đi chạy bộ sao?” Trong lòng đã không có áp lực, tinh thần tốt hơn nhiều.

“Đi rửa mặt lấy tinh thần một chút, ta có việc cùng người thương lượng.” Hứa Hàn Phương cười giục.

“Được rồi!” Thấy Hứa Hàn Phương vẫn còn thoải mái như vậy, Hạo Nhiên cũng vui vẻ mau đứng lên, thả lỏng rất nhiều.

Hứa Hàn Phương hiện tại nhất định phải hiểu rõ tình hình tài chính trong nhà. Đem toàn bộ số tiền còn lại lấy ra, xem còn có thể cầm cự bao nhiêu lâu. Sau đó quyết định bước tiếp theo làm thế nào.

Tình hình thực tế so với trong tưởng tượng còn gay go hơn. Hạo Nhiên mấy ngày trước đã ra ngoài đem bán vật đáng tiền trừ mấy cây trầm, trong tay cũng còn dư lại mười mấy đồng tiền khiêng gổ kiếm được ngày hôm qua. Vẫn còn kém một chút.

Hứa Hàn Phương cắn móng tay lo lắng nên làm cái gì bây giờ?

Hạo Nhiên nghiêm túc nhìn Hứa Hàn Phương một lát hỏi:”Phương, nàng đang suy nghĩ gì đấy?”

Vuốt vuốt đầu tóc dài thuận miệng đáp:”Ta đang suy nghĩ gây dựng sự nghiệp như thế nào!”

“Gây dựng sự nghiệp?” Hạo Nhiên lại bắt đầu vò đầu, vì sao Hứa Hàn Phương nói rất hay mình một lúc nghe cái hiểu cái không, nhưng mà cần thận suy nghĩ một chút vẫn có thể tiếp thu rõ ràng.

Lại trầm mặc một hồi, Hạo Nhiên lại hỏi:”Nghĩ được chưa? Làm sao bắt đầu ... Nghiệp?” Từ ngữ xa lạ vẫn dùng không được tự nhiên

Hứa Hàn Phương không có chút đầu mối nào, mười mấy đồng tiền có thể làm cái gì? Lại không muốn Hạo Nhiên thất vọng, chợt nhớ tới lúc ở đại học, trong ký túc xá đã từng lưu hành một tác phẩm truyện cười kinh điển, trước thả lỏng tâm tình một chút vậy! Trêu đùa:”Gây dựng sự nghiệp nào không nguy hiểm? Bán đậu hũ! Không cẩn thận làm nhão, đổi bán đậu hũ hoa; rất nhão, bán sữa đậu nành; làm chắc, đổi bán đậu phụ khô; đậu hũ bán không tốt, để vài ngày; đổi bán chao đậu hũ; vẫn bán không tốt, để cho nó sau khi thối hoàn toàn, đổi bán đậu nục; cẩn thận không thành, hạt đậu nở ra rồi bán mầm đậu nha! Ha ha.” Mỗi lần trong phòng ngủ bọn tỷ muội vừa nhắc tới cái chuyện cười này cũng sẽ nhin không được.

“Đậu hũ là cái gì?” Hạo Nhiên không hiểu ra sao, nói lầm bầm”Chưa từng có nghe nói qua.” Bởi vì không biết, cho nên một chút cũng không cảm thấy buồn cười.

Hứa Hàn Phương nghe được trước mắt sáng ngời, đúng rồi, còn nhớ mơ hồ đậu hũ hình như là Hán triều thì mới có, thời đại này hình như vẫn không có. Minh thật có thể khác người thử bán một ít đậu hũ. Đậu hũ là loại thực phẩm già trẻ đều thích hợp, dinh dưỡng phong phú, hết sức dễ được người khác tiếp nhận. Quan nó cái gì thay đổi với không thay đổi lịch sử, sửa lịch sử là chuyện nhỏ, chết đói là chuyện lớn. Cùng lắm thì không dạy cho mọi người phương pháp làm đậu hũ, làm một hồi, giải quyết nguy cơ sau thu dọn nhanh hậu quả. Để cho nó từ nay về sau mai danh ẩn tích.

Đúng! Cứ quyết định như vậy. Không nghĩ tới ở đại học là một truyện cười thuộc lâu lâu như nước chảy, xong thời điểm mấu chốt là pháp bảo cứu mạng người. Lẽ nào đây cũng là ý trời?

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 15: Phường đậu hạnh phúc

Chương 15: Phường đậu hạnh phúc

Trích dẫn: Nói là làm liền. Cá tính mạnh mẽ vang dội đúng là Hứa Hàn Phương. Thạch ma vốn có một cái viện, nan tre dùng để điều chỉnh nước có thể mượn một cái bên Doanh đại thúc.

Tiền vốn làm đậu hũ rất thấp, bọn họ lấy ra năm đồng tiền đến ngoài thành mua đậu tương, lại mua một ít nước chát (có thể làm đông đậu hũ) và thạch cao.

Tất cả gần như đã sẵn sàng, Hứa Hàn Phương bắt đầu ngâm hạt đậu, trước làm một lần thử nghiệm. Kỳ thực làm đậu hũ rất đơn giản, nhớ lại khi còn bé bà ngoại làm đậu hũ, mình ngồi xổm bên cạnh nhìn, đem đậu tương ngâm ở trong nước, làm nó nở ra sau trở nên mềm mại, mài thành sữa đậu nành, lại lọc đi bã đậu, đun sôi. Chút nước chát hoặc thạch cao liền đông thành một khối rất nhanh, thành đậu hũ nào trắng bóng. Lại bóp tiếp, đậu hũ nào sẽ biến thành đậu hũ.

Hạo Nhiên la hét muốn đẩy cối xay, Hứa Hàn Phương kiên quyết không chịu: “Trước tiên đem vết thương bả vai dưỡng cho tốt rồi hãy nói, không có lệnh của ta không cho ngươi cử động!”

Hạo Nhiên nói đứng ở một bên nhìn Hứa Hàn Phương yếu sức tao nhã nhanh chóng đẩy cối xay, nấu nước, bận rộn đầu đầy mồ hôi, đau lòng dậm chân không ngừng, muốn hỗ trợ thấy Hứa Hàn Phương liếc ánh mắt sắc bén sang, lại vội vàng rút tay về.

Trải qua một hồi bận rộn, xong đậu hũ nào, thêm muối vào, thêm đường vào, chỉ chốc lát hai chén đậu hũ nào thơm ngào ngọt liền bung đến trước mặt. Hứa Hàn Phương cười hí híp mắt nhìn Hạo Nhiên: “Nếm thử đi, mùi vị như thế nào?”

Mùi Hạo Nhiên sấp lại gần ngửi một cái: “Thật là thơm a!” không kịp chờ đợi uống một hớp, lại phun ra toàn bộ: “Phi phi! Ôi bỏng chết ta!” Hạo Nhiên là lưỡi, lấy tay quạt miệng nói.

Hứa Hàn Phương vui vẻ ngửa tới ngửa lui: “Gấp cái gì, lại không có ai tranh với ngươi! Xem bộ dáng gấp gáp của ngươi kia!”

Hạo Nhiên là ra đầu lưỡi nóng đỏ cười hi hi ngây ngô. Cái miệng nhỏ lại cẩn thận từng li từng tí uống chút một, tinh tế thưởng thức: “Ừ, mùi vị thực sự rất tốt!”

“Đó là đương nhiên!” Về mặt Hứa Hàn Phương kiêu ngạo, năng lực của mình quả thực tốt, lần đầu tiên làm đậu hũ đã làm thành công như vậy.

“Phương, nàng giỏi quá!” Hạo Nhiên giơ ngón tay cái lên khen: “Nhưng mà ta nhìn nàng một mình bận trong bận ngoài như vậy, vất vả như vậy, trong lòng ta không vui.”

Hứa Hàn Phương vỗ vỗ Hạo Nhiên: “Đừng rề rà thế, đã quên tối hôm qua ta nói với ngươi, ta cũng là một thành viên của cái nhà này?” Lại mỉm cười một cái: “Ngươi nghỉ ngơi hai ngày cho tốt. Đến lúc chính thức bắt đầu rồi, ta sẽ phân nhiệm vụ cho ngươi. Đến lúc đó ngươi muốn lười biếng cũng không được.”

“Được!” Hạo Nhiên vui vẻ cười, lại cúi đầu uống mỹ vị - đậu hũ nào.

Khâu làm đậu hũ mệt mỏi nhất chính là xay hạt đậu. Xoay cối xay đá một vòng một vòng mà đi, đầu quay mòng mòng cũng hôn mê.

Hứa Hàn Phuong lợi dụng nguyên lý vật lý, cố định một điểm tựa trên xà nhà, sau đó dùng nguyên lý đòn bẩy, làm gãy gỗ. Như vậy cũng không cần cầm cối đá xoay xoay, chỉ cần tại chỗ thúc đẩy cối đá.

Hứa Hàn Phuong vẫn không ngờ trong khổ có vui. Minh thiết kế một xường, bước lên, dòi mòng, đẩy tay. Hắc! Tư thế di chuyển của toàn bộ một bộ thái cực quyền, vừa rèn luyện vừa làm việc, mình quả là thiên tài!

Làm xong đậu hũ, cầm đến chợ ra bán. Ngày đầu tiên bán không như tưởng, khả năng tiếp nhận đối với cái mới của mọi người hình như không phải là quá mạnh. Người xem nhiều, người mua ít. Trời rất nóng, bán không nhanh hết thì sẽ hư, chẳng lẽ thật phải bán chao? Không có cách nào, mình đành phải thanh lý một phần.

Một ngày ba bữa đều ở đây ăn đậu hũ, Hạo Nhiên mặt như trái khố qua: “Đậu hũ ăn cho dù tốt, không thể ăn đậu hũ một ngày ba bữa chứ?”

Về mặt của Hứa Hàn Phuong hình như cũng là thấy đậu hũ cũng muốn nôn. Ăn nữa mình sẽ biến thành đậu hũ. Tiếp tục như vậy không được, phải nghĩ một biện pháp thúc đẩy tiêu dùng.

Nói protein – chất dinh dưỡng của đậu hũ. Phòng chừng mọi người sẽ không hiểu. Biện pháp cũ – mua một tặng một? Vẫn là không có người mua làm sao bây giờ? Quyết định đánh cược một lần, chỉ cần đến cứ ném thử miễn phí và biếu tặng, sau đó khiến mọi người tiếp nhận cái mới, tất cả mọi thứ sẽ dễ dàng hơn.

Hạo Nhiên vô cùng không hiểu, vì sao phải tặng không? Nhưng mà vẫn đồng ý, hán tin Phuong nếu làm như thế thì nhất định có đạo lý.

Người xưa, người thời nay đều giống nhau, mọi người đều có thói quen thích chiếm ít tiện nghi nhỏ. Tặng không đậu hũ một lúc đã xong. Kết thúc công việc về nhà. Nghỉ ngơi một lát. Dự ngày mai cải biến sách lược, mua một tặng một, từ từ đi.

Ngày thứ hai lại thức dậy thật sớm. Hạo Nhiên và Hứa Hàn Phuong bắt đầu đẩy cối. Hai người đẩy có tiết tấu, nhìn sữa đậu nành cuộn cuộn dọc theo khe đá chảy xuống. Hứa Hàn Phuong cười hỏi Hạo Nhiên: “Có mệt hay không?”

Hạo Nhiên đem mồ hôi trên trán lau đi cười trả lời: “Không mệt! Còn nàg?”

Hứa Hàn Phuong vui vẻ nói: “Ta nghĩ ra một loại khắc họa cuộc sống.”

“Khắc họa cái gì?” Hạo Nhiên đối với từ ngữ đặc biệt của Hứa Hàn Phuong đã thấy nhưng không thể trách.

“Thức sớm so với gà trống, ngủ muộn so với con chó, ăn kém với heo, làm việc so với nam giới...”

Còn chưa nói hết Hạo Nhiên liền cười ha hả, cười chốc lát nói: “Cũng mệt nàg có thể nghĩ ra được.”

Hứa Hàn Phuong cũng vui vẻ mà nói: “Thế nào, mệt cũng được vui sướng, không tốt ư? Đẩy cối khô nhàm chán hơn.”

“Mệt cũng được vui sướng?” Hạo Nhiên tinh tế thương thức, thần sắc buồn bã hỏi: “Phuong, nàg theo ta cùng nhau chịu khổ, vẫn vui vẻ sao?”

Hứa Hàn Phuong biết Hạo Nhiên lại tái phát bệnh cũ, cười nói: “Là người theo ta chịu khổ chứ? Người đứng là theo chân ta đến Hàm Dương. Còn người? Người cảm thấy thế nào?”

“Ta...” Hạo Nhiên lại gãi đầu một cái, cười hi hi nói: “Ta rất vui vẻ.”

“Ta cũng rất vui vẻ! Thật!” Hứa Hàn Phuong nói dùng sức đẩy gậy cối một cái.

Hạo Nhiên lập tức đẩy theo nhịp vừa tiến vừa lui. Hai người vừa nói vừa cười, khổ cũng biến thành ngọt, mệt mỏi cũng trở nên vui vẻ.

Cách thức thúc đẩy tiêu dùng quả nhiên hữu hiệu, ngày thứ hai đậu hũ chưa tới giữa trưa cũng đã bán xong. Hai người kiểm tra bán được mười đồng tiền, trong lòng không cần bàn có bao nhiêu thích. Vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần bước qua bước đầu tiên, sau này liền dễ dàng hơn thôi.

Có một ít người dần dần tiếp nhận thực phẩm mới mẻ này. Buôn bán nhất háo, hai người bận rộn hơn. Đi sớm về tối, bận rộn dễ sợ. Hai người cho phòng đậu hũ một cái tên: Phòng đậu hạnh phúc. Chính là muốn vui sướng làm việc! Chính là muốn cuộc sống vui vẻ! Vui vẻ muôn năm!

Thân thể Hứa Hàn Phuong cũng chưa phải là quá tốt. Mặc dù rèn luyện rất nhiều ngày, bên trong vẫn là quá kém. Sau hơn mười ngày mệt nhọc liên tục, thể lực có phần không chống đỡ nổi nữa. Lúc đầu còn cố chấp chống đỡ, rốt cuộc mệt mỏi vẫn phải ngã xuống.

Hạo Nhiên tự trách vô cùng, muốn đi tìm đại phu, bị Hứa Hàn Phuong kéo: “Không cần tìm đại phu đâu, ta nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.” Kỳ thực trong lòng cũng rõ, lúc này bọn họ nơi nào có tiền xem đại phu. Thầm tự trách mình không chịu thua kém, lúc này lại bị bệnh.

Hạo Nhiên không chiều theo.

Hứa Hàn Phuong thúc giục: “Ngày hôm nay mình người đi bán đậu hũ đi, buôn bán kiêng kỵ nhất khi không dừng lại, như vậy nhất định sẽ mất đi một ít

hộ khách. Nhanh đi.”

Hạo Nhiên không thể làm gì khác hơn là xếp đầu hũ một thân một mình vội vã ra cửa, lại quên tắt tàn lửa bên trong khoang lò.

Bó củi kéo dài trong lòng lò, theo củi gỗ đến ngoài lòng lò, đốt bó củi rơi trên mặt đất, đốt cháy đồng củi trên đất...

Hứa Hàn Phương đang ngủ, đột nhiên bị một trận khói đặc sắc tỉnh. Nàng lớn tiếng ho khan, nhìn cửa sổ và cửa phòng đã bị đốt cháy. Nàng ngộ ngại muốn ngồi dậy, thế nhưng cả người vô lực. Mùa hạ khô nóng nhiều ngày không có mưa, phòng ốc phần nhiều là kết cấu bằng gỗ, lửa mượn gió thổi cháy rất nhanh. Trong phòng khói đặc cuộn cuộn, đã không phân biệt rõ phương hướng.

Kiến thức chạy trốn hóa loạn khẩn cấp nói cho Hứa Hàn Phương, người phần lớn là bị khói đặc sắc chết mà không phải bị chết cháy. Minh đã sắc không thờ nổi. Nhớ kỹ đầu giường có một chậu nước rửa mặt, dùng hết khí lực cả người, sò đến đầu giường, đem khăn bố ướt nhẹ che ở ngoài miệng, khá hơn một chút.

Khói trong phòng càng ngày càng nặng, khói đen ào ạt, không thể đang làm một lát dừng lại, Hứa Hàn Phương khom người lao đảo đi tới cửa. Trên cột cửa, trên xà nhà đều phun rắn lửa màu đỏ, dường như muốn đem nàng cắn nuốt mất. Đường đi chỉ có vài thước, lại đi vô cùng gian nan. Từng bước đi chuyển đều dùng hết khí lực cả người.

Người ngã xuống, gắng sức hướng cửa, nhưng mắt thấy cửa, cũng không còn sức lực. Ta sẽ phải chết ở chỗ này sao? Ông trời vì sao luôn trêu đùa ta như thế này? Trời ạ, mau cứu ta! Ta còn trẻ, ta còn chưa muốn chết! Ta còn có nhiều chuyện chưa làm mà. Ba, mẹ các người ở đâu? Nhớ con không? Vì sao ta cảm giác cơ thể mình bay lên chứ? Ta đã chết rồi sao? Không muốn! Không muốn, ta sợ...

Trong hoảng hốt hình như cảm nhận được một đôi bàn tay to hữu lực, đem mình bế lên, lao ra biển lửa.

Không sai, là đôi bàn tay to hữu lực! Bàn tay to của ai vậy? Hứa Hàn Phương muốn mở mắt nhìn, nhưng mà ngay cả sức lực mở mắt cũng không có. Mùi vị trên người nam tử hán thật quen thuộc, hình như đã ngửi qua ở đâu rồi? Một mùi quá, thật muốn háo hão ngửi một giấc, ngủ thật say...

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 16: Làm lại từ đầu

Chương 16: Làm lại từ đầu

Trích dẫn: “Phương! Nàng tỉnh đi... Nàng tỉnh đi...” Hình như mơ hồ nghe được có người đang khóc kêu, tựa hồ là thanh âm của Hạo Nhiên. Mặc kệ hần, lại ngủ một lúc nữa, còn chưa ngủ đủ mà. Mới vừa mơ về tới nhà, mơ thấy trốn tránh ba ba, ở trong lòng mẹ làm nũng nịu, làm cho ta mộng tiếp một hồi mộng đẹp nữa!

Lúc Hứa Hàn Phương tỉnh lại lần nữa, mở mắt trước hết thấy là gương mặt nóng nảy của Hạo Nhiên. Áy náy cười cười: “Lại làm cho người bị sợ hãi.”

“Đừng nói lời ngốc ngếch nữa! Người tỉnh đã là tốt rồi!” Hạo Nhiên lau sạch nước mắt: “Ta trở lại lại thấy tất cả mọi người đang cứu hóa, người bị mang đến nơi này, làm ta sợ muốn chết.”

Hứa Hàn Phương ngấm nhìn bốn phía, phát hiện trên tường treo đầy giò trúc nan tre, a, bưng tỉnh hiểu ra! — Là nhà Doanh đại bá.

“Hỏa hoạn không có liên lụy hàng xóm chứ?” Hứa Hàn Phương vô cùng khẩn trương: “Liên lụy đến hàng xóm, lỗi có thể to lắm.”

“May mắn không có. May mà cái viện kia của chúng ta là độc lập, cùng hàng xóm có chút khoảng cách.” Hạo Nhiên an ủi.

Oh! Cảm ơn trời đất! Hứa Hàn Phương thả lỏng.

“Hàn cô nương, người đã tỉnh? Đến ăn hai cái trứng gà...” Doanh đại nương bưng hai chén nước trứng chần nước sôi tiến đến.

Hàn cô nương? À, đúng rồi ta phải gọi là Hàn Phương. “Cảm ơn đại nương!” Hứa Hàn Phương cố hết sức nói, cả người như rời rạc vậy.

Hạo Nhiên cho Hứa Hàn Phương ăn trứng chần nước sôi. Nhìn tay trắng nhỏ của Hạo Nhiên, Hứa Hàn Phương liền nghĩ tới cặp bàn tay to hữu lực kia, hần sẽ là ai chứ? Mùi vị quen thuộc trong người, chẳng lẽ là hần sao?

Dù sao vẫn không thể ở nhà hàng xóm. Quay về nhà của mình nhìn một chút. Hứa Hàn Phương khóc không ra nước mắt. Một căn nhà thật tốt, đã chỉ còn lại có ba mặt tường. Phòng bị cháy sạch không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại mấy cái xà ngang dựng lung tung ở nơi nào. Đồ dùng bên trong nhà, trang trí cũng cháy sạch nhiều vết lốm đốm. Quần áo và đồ dùng hàng ngày, vật dụng cũng hóa thành tro tàn.

Đi vào trong nhà, trên mặt đất còn có giọt nước. Trong không khí nơi nơi tràn ngập mùi vị cháy khét. Hứa Hàn Phương cụt hứng ngồi xuống ở trên bậc

thanh cửa. Còn tưởng rằng cuộc sống sẽ khá hơn, ai biết một trận hỏa hoạn cháy hết sạch. Thật sự là vất vả và vài chục năm, thoáng cái trở lại trước giải phóng! Trong lòng vừa chua xót vừa chát.

Hạo Nhiên đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh, lúng ta lúng túng mà cúi đầu: “Phương, là ta không tốt.”

Hứa Hàn Phương liếc Hạo Nhiên một cái: “Mắc mớ gì tới người?”

“Lửa là từ chậu phòng cháy lên, nếu không phải ta sơ ý quên tắt nhà bếp, cũng sẽ không cháy.” Thanh âm của Hạo Nhiên so với muỗi còn thấp hơn.

Hiện tại Hứa Hàn Phương mới hiểu được nguyên nhân bốc cháy, vuốt vuốt tóc dài, mới phát hiện một ít tóc cũng bị đốt xán lên, bất đắc dĩ cười: “Người cũng không phải có ý. Quên đi!” Trong bụng an ủi mình: Đã như vậy, trách cứ còn có lợi ích gì? Không bằng để lại chút sức lực suy nghĩ xem bước tiếp theo làm thế nào bây giờ.

Phạm vào khuyết điểm lớn như vậy, vốn tưởng rằng sẽ đại phát nổi giận, không nghĩ tới chỉ là hỏi hột nói một câu. Hạo Nhiên đảo mắt nhìn Hứa Hàn Phương nửa ngày, tự trách mà nói: “Ta thực sự rất đàn!”

Trong lòng Hứa Hàn Phương thực sự rất phiền, sau đó lại mất lòng khuyên Hạo Nhiên nữa, ta cũng là người, sức chịu đựng trong lòng cũng là có hạn, lúc này ta cũng cần người khác đến an ủi, nhờ người không nên tự trách nữa! Quay mặt qua chỗ khác không muốn nói.

Hạo Nhiên thấy Hứa Hàn Phương không nói lời nào, mặt mang vẻ giận. Ngón tay bắt an sốt ruột vẽ vờn trên mặt đất, một lát mới nói: “Ta vô năng quá, nếu không thì...”

“Đủ rồi! Không cần nói nữa!” Hứa Hàn Phương rốt cục nhìn không được đứng lên hô to: “Người xong chưa? An tĩnh một lát có được hay không? Ngoại trừ tự trách người còn có thể làm cái gì?” Cuối cùng nổi giận, tìm Tần Dục không tiến triển chút nào, còn không biết bao giờ có thể trở về, thật vất vả làm nên phòng chậu lại bị một cây đuốc thiêu rụi. Ta trừu ghẹo ai? Dẫn đến như vậy? Ta cũng uất ức, cũng muốn tức giận!

Hạo Nhiên há to miệng, hoảng sợ nhìn Hứa Hàn Phương nói không ra lời. Bản thân ngượng ngùng đứng lên đi qua một bên ngồi dưới tán cây, cúi đầu không nói.

Mới vừa phát tiết hết, Hứa Hàn Phương bắt đầu tức giận mình không nên tự dưng nổi giận với Hạo Nhiên. Dù sao Hạo Nhiên đã tận lực, một con em nhà giàu đi khiêng đầu gối kiếm vài đồng tiền, bày sạp nhỏ bán đậu hũ, tất cả cao quý rứt rề vì mình đã buông tất cả. Thấy Hạo Nhiên một người lặng lẽ bỏ đi, muốn gọi hắn dừng lại, lời đến khóe miệng lại nuốt vào. Là lòng tự trọng đang tác quái.

Hứa Hàn Phương ngồi xuống lần thứ hai, hai người đều trầm mặc, vẫn không nói gì.

Ánh trăng xuyên thấu qua đỉnh xà nhà chiếu vào trên người Hứa Hàn Phương, nâng xem thấy cái bóng mình dưới đất, hỏi mình: Hứa Hàn Phương ơi Hứa Hàn Phương người đến tốt cùng là thế nào? Cứ như vậy liền đem người đánh bại rồi sao? Tích cực lạc quan của người trước đây đi nơi nào rồi? Té ngã thế nào nên đứng lên thế ấy! Đã kích người chút thì người nản lòng không phấn chấn sao? Hồ thẹn! Đứng ! Té ngã ở nơi nào, ta liền đứng lên ở nơi ấy!

Hứa Hàn Phương thoáng cái “Hốt” đứng lên, lại có ý chí chiến đấu và dũng khí. Trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: Nói với mình, người có thể!

Hạo Nhiên lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Hứa Hàn Phương, Nàng muốn làm gì?

Hứa Hàn Phương đi tới bên cạnh Hạo Nhiên, mới phát hiện Hạo Nhiên một mực yên lặng rơi lệ, trên mặt đất tất cả đều là nước mắt. Thấy nàng đi tới, lại cúi đầu.

“Xin lỗi! Hạo Nhiên ta không nên tức giận với người.” Hứa Hàn Phương nhẹ nhàng ngồi xổm trước mặt Hạo Nhiên thành khăn nói.

“Không, là ta không tốt! Ta... Nếu như người cùng người khác đi đi, điều kiện của người không lo...” Hạo Nhiên quay mặt chỗ khác, có thể thấy được bờ vai đang run động.

Không nghĩ tới bản thân đã thương tim của hắn, Hứa Hàn Phương vịn phần á náy, khẽ cầm tay Hạo Nhiên, có thể cảm giác được tay hắn đang run rẩy, ôn nhu nói: “Đừng nói ngốc nữa, chúng ta làm lại từ đầu!”

Tay của Hạo Nhiên run rẩy lợi hại hơn: “Không, ta không thể! Ta cái gì cũng không được.” Bắt đầu nhẹ nhàng nức nở.

Ở hiện đại, hần độ tuổi này hần là mới lên cao trung, vẫn còn ở dưới cánh chim của phụ mẫu vô ưu vô lo mà sống chẳng? Nghĩ tới những thứ này, trong lòng Hứa Hàn Phương đau hơn, nhẹ nhàng vuốt mặt của Hạo Nhiên, nhẹ nhàng lau nước mắt vì hắn, khích lệ nói: “Nói cho bản thân người biết, người có thể, người có thể!”

Hạo Nhiên mặt đầy nước mắt mà nhìn nàng, lộ vẻ ủy khuất. Vẫn là chưa tự tin lắm đâu: “Không, ta thực sự không thể, Phương!”

Đi khuyên hắn như thế nào đây? Đột nhiên nhớ tới ca khúc của Lưu Hoan – “Làm lại từ đầu!”

Hứa Hàn Phương cầm thật chặt tay của Hạo Nhiên, nhẹ nhàng ngâm nga: “Tất cả quang vinh của ngày hôm qua, đã biến thành hồi ức xa xôi. Khó nhọc lam lũ cũng đã qua nửa đời, đêm nay lại lần nữa đi vào gió mưa. Tôi không thể chìm nổi theo phong ba, vì những người thân của tôi. Khó nữa khó hơn nữa cũng phải kiên cường, chỉ vì những ánh mắt kỳ vọng đó. Tim còn đập, vẫn ước mơ, giữa trời đất còn có tình yêu chân thành! Nhìn thành bại, sống đời hào hùng, chẳng qua là làm lại từ đầu...”

Nhiều lần hát... Vì những người thân của tôi. Khó nữa khó hơn nữa cũng phải kiên cường, chỉ vì những ánh mắt chờ mong đó. Tim còn đập, vẫn ước mơ... Chẳng qua là làm lại từ đầu!

Tay càng nắm càng chặt. Bồn mắt giao nhau, nước mắt chảy xuống, không cần bất kỳ lời nói gì, ánh mắt của hai người chỉ có khích lệ và kỳ vọng. Hai tâm hồn cũng không cần bất kỳ tiếng nói gì, đã dính sát vào cùng với nhau, chỉ có lý giải và tín nhiệm lẫn nhau...

Hai người ngồi ở bức tường đồ xiêu vẹo dựa vào nhau một đêm. Loại tâm hồn dựa sát vào lẫn nhau này cho rằng, làm cho cảm thấy kiên định, cả đời khó quên.

Thủy hỏa vô tình, nhân gian hữu tình. Ngày mới sáng lên, hàng xóm lại cầm tới đồ dùng hàng ngày, thức ăn. Những người hàng xóm chất phác hiền lành, sẽ không nói quá nhiều lời khách sáo, chỉ có nụ cười an ủi, trợ giúp thiện ý. Hai tiểu bảo bối Doanh Bảo và Doanh Bối mỗi người cầm trong tay hai cái trứng gà, vui tươi hơn hờ mà chạy tới, đến cùng nhau bỏ vào trong tay của Hứa Hàn Phương, lại nhảy vui tươi hơn hờ mà chạy đi.

Hứa Hàn Phương và Hạo Nhiên thì ngồi xuống đất ở ngoài trời ngủ ở trong viện, lại viết một tấm bảng gỗ nhỏ Đậu phường hạnh phúc'. Chữ viết Hạo Nhiên rất đẹp, một tấm biển treo mang mùi hương cổ xưa, bắt đầu làm việc trở lại.

Lưng chân đau đến không có cách nào cử động, dừng lại nghỉ tạm chốc lát, cắn răng tiếp tục kiên trì. Mồ hôi trên người nhỏ xuống trên mặt đất, nổi thành một tầng nước đọng lớn. Mùa hạ nóng bức, cạnh bếp lò, Hứa Hàn Phương chỉ có một niềm tin: Làm lại từ đầu, ta có thể!

Ngủ dậy lúc nửa đêm canh năm. Mỗi buổi tối lúc ngủ tự nói với mình: Ngày mai sẽ tốt hơn! Mỗi sáng sớm rời giường thì cũng là thời khắc thống khổ nhất, cả người đau không cách nào nhúc nhích, mỗi lần động một cái lại đau đến cả người rút gân. Cắn răng kiên trì tự nói với mình: Kiên trì nhất định thắng lợi!

Hàng xóm hiền lành mỗi ngày cố ý vào xem quầy đậu hũ của họ mua chút đậu hũ, bọn họ luôn luôn cất cho một khối đậu hũ to, biểu đạt tâm ý.

Hạo Nhiên do Hứa Hàn Phương dưới khích lệ cũng phần chần làm lại, kiên trì nguyên tắc nam chủ ngoại, nữ chủ nội, muốn tự mình ra cửa bán đậu hũ, muốn để Hứa Hàn Phương ở nhà, thủ vững đại bản doanh.

Hứa Hàn Phương không đành lòng xua tan tính tiến thủ của Hạo Nhiên, vui vẻ đồng ý. Mỗi lần sau khi Hạo Nhiên ra cửa, lúc nào cũng cảm thấy rằng có một đôi mắt đang nhìn mình từ một nơi bí mật gần đó, chợt quay đầu lại, đôi mắt này liền biến mất. Nhưng mà có thể cảm thấy đôi mắt này không có ác ý. Đôi mắt này là hấn sao?

Đào mất đã đến mùa thu, phòng ở nếu không tu sửa, buổi tối đến chịu không nổi lạnh lẽo của nó.

Hai người cũng không đủ tiền, quyết định trước đem phường đậu sửa sang một chút, tạm sẽ ngủ ở trong phường đậu rồi hãy nói.

Hạo Nhiên lại chọn đậu hũ rời cửa, lúc gần đi Hứa Hàn Phương căn dặn: “Bán xong trở về sớm một chút, ngày hôm nay ta làm ngon cho ngươi ăn!”

Hạo Nhiên vui tươi hơn hờ gạt đầu ra cửa đi xa.

Hứa Hàn Phương bắt đầu quét tước đình viện, đột nhiên xoạch một tiếng, một bao đồ vật bay qua đầu tường, rơi vào trong sân. Hứa Hàn Phương nhặt lên vừa nhìn là một túi vải, mở túi vải, bên trong lại là một ít vàng vụn.

Hứa Hàn Phương phóng ra cửa, thấy góc đường một thân ảnh lóe lên biến mất. Bước nhanh đuổi theo, bóng dáng lại ở góc đường chợt lóe lên. Qua vài đường phố, lại nhìn thật chăm chú không tha, đi theo sát sao. Chỉ chốc lát sau, đi tới hẻm phố nhỏ hẻo lánh, không thấy người.

Hứa Hàn Phương đứng ở giữa đường nhìn bốn phía, mỗi đường hẻm nhỏ đều có thể ngấm rất xa, không để ý tới do cùng người cùng mất, hơi suy nghĩ một chút đã rõ ràng, cao giọng hô: “Thanh! Ngươi ra đi! Ta biết là ngươi, không cần trốn trốn tránh tránh nữa.”

Bên đường bóng người lóe lên, Thanh chậm rãi đi ra.

Hứa Hàn Phương cười thân thiện: “Ta biết là ngươi”

Ánh mắt lạnh lùng của Thanh nhìn Phương, đáy mắt lại có nhu tình. Hồi lâu mới nói: “Ngươi có khỏe không?”

Hứa Hàn Phương nở nụ cười, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào Thanh, nói: “Ta tốt hay không, ngươi không phải là thấy nhất thanh nhị sở, gặp mặt ăn cần hỏi thăm như vậy rất xưa rồi chứ?” Bộ dạng cười rộ lên hơi giống như hồ ly giáo hoạt.

Thanh mất tự nhiên nhếch góc miệng, từ nhỏ hấn ở trước mặt Phương thì không hay nói.

Hứa Hàn Phương đi về phía trước hai bước hỏi: “Ngươi làm sao cũng tới nơi này?”

“Ta...” Đối mặt Phương, Thanh muốn nói dối cũng không thể, không thể làm gì khác hơn là ăn ngay nói thật: “Ta về sau lại đi tìm thăm ngươi, biết ngươi đã đến Hàm Dương rồi, cho nên ta tới đây.”

“Ngà? Tìm ta có việc?” Hứa Hàn Phương cười đến xấu xa, nghiêng liếc nhìn Thanh.

“Không... Không có... Chỉ là...” Mặt Thanh nghẹn đến đỏ bừng, lại nói không nên lời.

Hứa Hàn Phương cố ý hỏi: “Chỉ là cái gì?” Ló đầu không chớp mắt nhìn Thanh mặt đỏ đến tận cổ, nói tiếp: “Muốn đến xem ta?” Nói xong giả hoạt nờ nộ cười. Đã từ trong trạng thái túng quẫn của Thanh lấy được đáp án.

Bị người nhìn thấu tâm tư, Thanh khần trương hai bàn tay to vịn đi vịn lại, không biết nên để vào đâu.

Ai nói cổ đại không có nam nhân tốt? Minh giống như may mắn gặp được hai người này! Không có một chút chủ nghĩa nam tôn nữ ti đại nam nhân, trái lại có đôi khi còn vô cùng dễ thương. Thấy túi trong tay mới nhớ: “Người lấy đâu ra những thứ này?”

Thanh cúi đầu không nói.

“Không phải là cướp được chứ? Tiền tài bất nghĩa ta cũng không muốn!” Hứa Hàn Phương thử thăm dò hỏi, cố ý trêu chọc hấn một chút.

“Không phải! Ta chính là nghèo chết cũng sẽ không làm chuyện vô sỉ như vậy!” Mặt Thanh phồng đến đỏ bừng, trán nổi gân xanh: “Ta kiếm bằng bản lĩnh mình.”

“Đừng nóng vội mà, nói đùa thôi!” Hứa Hàn Phương ngậm vui vẻ, vì sao đến nơi đây lão vẫn còn khi dễ nam sinh? “Nếu là người kiếm, ta liền nhận lấy. Cảm ơn người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.” Hứa Hàn Phương không nói dài dòng nữa, bóp tay. Nàng biết nàng chối từ không xong lần hảo ý này, không bằng vui vẻ tiếp nhận.

.

Quả nhiên, nghe được nàng nói nhận lấy, Thanh thở một hơi dài nhẹ nhõm, vẻ mặt thả lỏng.

“Cảm ơn người ngày đó cứu ta đúng lúc! Nếu không thì cái mạng nhỏ này của ta liền ô hô (chết).” Lúc Hứa Hàn Phương biểu đạt cảm ơn là chân thành.

Thanh rõ ràng hơi không quen cách nói của Phương, rất khác người, hỏi: “Làm sao người biết là ta?” Lúc đó nàng ở trạng thái hôn mê, ngay cả mắt cũng không mở ra một tí. Trốn ở một bên thấy nhà hàng xóm đem nàng mang vào nhà, mới lặng lẽ rời khỏi. Vậy cũng không ai thấy mình.

Hứa Hàn Phương cười nhạt: “Ta có thể ngửi được ra mùi vị trên người của người. – Người đã quên, người đã từng đến bắt cóc ta. Cùng người kẻ rất gần.” Nói xong dựng thẳng hai ngón tay cái ra dấu một cái rất gần.

Thanh lúng túng cười cười: “Bây giờ không thể!” Tay lại thoe bần năng sờ sờ đến dấu răng trên cổ tay.

“Ta biết!” Hứa Hàn Phương âm thầm le lưỡi, đoán chừng hấn vẫn mang ‘Đồng hồ đeo tay’ thì phải.

“Hấn đối tốt với người!” Vẻ mặt Thanh hơi đau xót.

“Ừ! Chúng ta là bằng hữu, tựa như dạng của ta với người.” Hứa Hàn Phương không e dè.

Thanh sững sốt.

“Nếu tới rồi, vào nhà ngồi một chút, uống ly nước trà, à, không! Sữa đậu nành. – Ta vừa mới xay.” Hứa Hàn Phương hào phóng mời.

“Sữa đậu nành? – Không được, ta còn có việc gấp.” Thanh cự tuyệt.

“Hả?” Hứa Hàn Phương tò mò nhìn Thanh: “Có việc gấp? Hôm nào đến đây đi!”

“Ta có thể phải rời đi mấy ngày.” Trong lời nói của Thanh lộ ra không muốn.

“Đi đâu? Bao giờ trở về.” Hứa Hàn Phương truy hỏi.

“Có thể trở về, có thể không.” Ánh mắt của Thanh lập lờ, trốn tránh ánh mắt của Hứa Hàn Phương.

“À! Vậy hay đi uống chén sữa đậu nành đi. Đại ân không lời nào cảm tạ hết được.” Hứa Hàn Phương mời lần thứ hai.

Thanh vẫn là kiên quyết cự tuyệt: “Không được, ta đi đây!”

Hứa Hàn Phương cũng không tiện cố ý miễn cưỡng. Nhìn theo Thanh rời đi. Xoay người đi trở về, vẫn còn nhớ đến Thanh nói: - Tự ta bằng bản lĩnh kiếm – Ta có thể phải rời khỏi mấy ngày. – Có thể trở về, có thể không.

HHứa Hàn Phương đột nhiên đứng lại, không đứng! Vẻ mặt Thanh vì sao giống như sống xa nhau? Lại suy xét nhiều lần lời nói của Thanh, nhìn vàng vụn trong tay. Đột nhiên hiểu, hình như kiếm pháp hấn tốt, không phải là làm sát thủ chứ? Nếu như vậy, vàng trong tay chẳng phải là Thanh dùng mạng đổi lấy sao? Chợt cảm thấy hoàng kim trong tay nặng như thái sơn, ép cả người tới gấp lại.

Vội vàng xoay người đuổi theo, không! Quyết không thể để cho Thanh đi lên con đường không đường về! Nhưng mà nơi nào còn có hình bóng của Thanh? Lại một người vì mình cố gắng trong im lặng! Đau lòng! Khoản nợ tình cảm này càng để lâu càng nhiều khi nào có thể trả hết?

Bước từng bước nặng nề, trở lại phòng đậu. Đem vàng giấu kỹ, quyết định khó khăn hơn nữa cũng không cần. Đâu có thể nào dùng tính mạng người khác đổi lấy vàng mưu cầu thoải mái của bản thân? Hứa Hàn Phương ôm đầu thống khổ tột cùng.

Hạo Nhiên quay về thấy Hứa Hàn Phương râu rĩ đáng vẻ không vui, cho là thân thể nàng lại khó chịu, trước sau vội vàng bưng nước đến.

Thu hồi tâm trạng, không thể lại có lỗi với người tiểu nam sinh trước mắt này. Hứa Hàn Phương cho Hạo Nhiên một nụ cười ngọt ngào: “Ta đi làm cơm! Ngươi nghỉ ngơi một lát!” Quyết định chuyện của Thanh vẫn không nên nói cho Hạo Nhiên, nam nhân tại một ít thời điểm là lòng dạ rất hẹp hòi, dễ để tâm vào chuyện vụn vặt luẩn quẩn trong lòng.

Đào mất đã đến cửa ải cuối năm. Thì ra lúc này người khác ăn tết là vào tháng mười. Lấy tháng mười làm đầu năm. Lúc này lễ mừng năm mới cũng không ăn bánh chèo, chỉ là chúc mừng nho nhỏ một chút.

Cửa ải cuối năm vừa qua khỏi, trên bầu trời tuyết rơi bay là tả. Đầu tiên là hạt tuyết lạnh như băng đánh cho cành lá trong viện tàn úa lạnh run, tiếng vang xào xạc, tiếp theo từng mảng tuyết lớn bay mưa rơi xuống.

Hứa Hàn Phương đã sớm buông việc tìm kiếm Tần Dục, nên tới tự nhiên sẽ tới, hà tất cưỡng cầu?

Bởi vì phòng ốc chưa tu sửa, chỉ tu sửa phòng đậu hũ, cho nên ở trong phòng đậu phụ Hạo Nhiên làm một ngăn cách, Hứa Hàn Phương ngủ bên trong. Hạo Nhiên ngủ bên ngoài lấy lễ lẫn nhau, chưa bao giờ vượt qua lời trù một bước.

Tuyết nhiều bay là tả một ngày một đêm, cả vùng một mảnh trắng xóa, đem thành cổ Hàm Dương trang trí thành quỳnh lâu điện ngọc.

Ngày hôm nay nghỉ ngơi không ra quán, Hứa Hàn Phương đã dưỡng thành thói quen sáng sớm, thể nào cũng không ngủ được vận động sáng sớm. Vừa mở cửa, thấy ngoài cửa một người ngã vào trên mặt tuyết, sắp bị tuyết lớn vùi lấp.

Sờ mũi một cái còn có hô hấp, vội vàng gọi Hạo Nhiên giúp đỡ, đem người mang vào phòng đậu. Người đã đông cứng, nhưng trong tay vẫn ôm một túi vải thật dài, chặt chẽ không buông. Hứa Hàn Phương lấy vài lần cũng không lấy được. Không có cách nào khác là vẫn để cho hắn ôm. Cũng không biết là vật gì, thành của báu như vậy?

Đem bếp lò đốt lên, để cho bên trong phòng đậu ấm áp lên. Đem đến một chén sữa đậu nành nóng rót xuống, người này từ từ tỉnh lại, hơi hơi mở mắt lại nhắm lại.

Hứa Hàn Phương và Hạo Nhiên thở một hơi dài nhẹ nhõm, xem ra không có nguy hiểm tính mạng rồi.

Giờ lên đèn, người này cuối cùng tỉnh lại. Mắt phượng hẹp dài, đôi môi thật mỏng. Người này cho Hứa Hàn Phương ấn tượng đầu tiên chính là tiên phong đạo cốt, tuy rằng nghèo túng nhưng không mất văn nhã: “Ngươi đã tỉnh?” Những lời này trước đây vẫn là Hạo Nhiên hỏi nàng, ngày hôm nay cũng đến lượt nàng hỏi người khác.

Nam nhân mắt phượng hẹp dài, cổ hết sức ngẩng đầu nhìn chung quanh một chút, ánh mắt lại rơi xuống trên người Hạo Nhiên và Hứa Hàn Phương: “Là các ngươi đã cứu ta? Cảm ơn các ngươi...”

Ngoài phòng tuyết lớn như lông ngỗng còn đang bay xuống, trong phòng lại có vẻ vô cùng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 17: Tri âm khó tìm

Chương 17: Tri âm khó tìm

Trích dẫn: Tuyết rơi xuống nhiều tới tấp hết một đêm, lúc tờ mờ sáng, tuyết cũng ngừng rơi.

Trải qua giấc ngủ đầy đủ cả một đêm, sáng sớm lại uống ba chén sữa đậu nành lớn. Nam nhân mắt phượng hẹp dài đã có thể xuống đất đi lại.

Hạo Nhiên đã ra cửa bán đậu hũ. Hứa Hàn Phương đang quét dọn tuyến động ở sân nhà. Đem tuyết đọng chất thành một người tuyết, dùng củi gỗ đốt đen làm mắt, củi đốt có thể làm lỗ mũi và miệng. Hứa Hàn Phương đã nóng cả người toàn là mồ hôi, khuôn mặt đỏ bừng.

Hà hơi bắt đầu làm, lui về phía sau vài bước thưởng thức kiệt tác của mình, dương dương tự đắc. Khi nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, quay đầu lại thấy nam nhân mắt phượng, nhiệt tình chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành!”

Nam nhân mắt phượng sừng sốt một chút, rõ ràng Hứa Hàn Phương chào hỏi như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp phải, lễ phép trả lời: “À, người khỏe!”

Thấy mắt phượng nam nhân vẫn ôm cái túi vải kia trong ngực, một tắc chẳng rời, Hứa Hàn Phuong nhin không được hỏi: “Đây là cái gì?”

Nam nhân mắt phượng nhìn túi vải, vẻ mặt say sưa, lấy tay vuốt nhẹ, giống như ở người yêu của mình, ôn hòa nói: “Đàn trúc.”

“Heo?” Đầu óc Hứa Hàn Phuong suy nghĩ nhanh chóng, đã hiểu: “À! Là đàn trúc, một loại nhạc khí! Trong ấn tượng hiện đại hình như đã thất truyền. Người khảo cổ đối với đồ vật thất truyền đều vô cùng hứng thú, hỏi: “Có thể cho ta xem một chút không?”

Nam nhân mắt phượng giỡn lượm phía dưới một chút, nhẹ nhàng lấy túi vải xuống, - bằng gỗ, cảnh tế kiên viên (cổ hẹp vai tròn), mười ba dây, đánh nhạc cụ dây. Đây là đàn trúc trong truyền thuyết? Nhìn thử trúc cũng không có gì đặc biệt, vì sao hắn đem làm bảo bối hình như đi, ngồi, ngủ đều ôm?

Nam nhân mắt phượng cầm thước trúc gõ khe khẽ, âm thanh leng keng đinh đông thanh thúy dễ nghe. Trong chốc lát, giai điệu du dương vang lên, trong du dương lộ ra tang thương và thể lương.

Người đánh trúc quên mình, lời ca xúc động.

Hứa Hàn Phuong nghe như say như dại, say sưa trong đó, tinh thần buồn bã bi thương.

Người đánh trúc nhất định có cảnh ngộ chưa xốt, nếm trải hết nhân gian ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi. Bằng không tại sao lại hát tập trung tinh thần như vậy? Hứa Hàn Phuong thờ dãi hỏi: “Người tên là gì? Nghe lời ca của người tràn ngập tang thương.”

Hứa Hàn Phuong từ nhỏ là nuôi lớn ở trong âm nhạc, cổ điển, hiện đại, phổ biến, rock and roll hắn đều thích nghe. Khúc dương cầm, nhạc khúc vi-ô-lông, hòa âm cũng là loại âm nhạc phòng ngủ các nàng trong đại học phát nhiều nhất. Nhiều năm hun đúc, khiến nàng không phải sáng tác cũng sẽ nghe, thành nửa giám định và thưởng thức gia. Hơn nữa âm nhạc hiện đại so với cổ đại hai nghìn năm trước nội hàm có lẽ phong phú hơn.

Nam nhân mắt phượng nghe vậy ngẩn ra, nàng có thể nghe hiểu tiếng đàn của ta? Lẽ nào ta tìm được tri âm? Bằng hữu dễ có, tri âm khó tìm. Hắn có vẻ hơi kích động.

Nam nhân mắt phượng khẽ gật đầu, lễ độ trả lời: “Tê nhân họ Cao, tên Tiêm Ly.”

Hứa Hàn Phuong cười ha ha vui vẻ, lấy tay che miệng lại cười mà không ngừng. Cao Tiêm Ly? Cái Cao Tiêm Ly diễn tấu “Phong tiêu tiêu dịch thủy hàn” kia? Là một người sống vì âm nhạc? Thảo nào vô luận đi ngồi đều ôm trúc. Hắn coi như là nhà trình diễn nhạc nổi danh nhất triều đại này chứ? Nếu như ở hiện đại, so với Lý Tra Đức đến Lai Đức Mạn còn nổi danh hơn ấy chứ? Có thể nghe hắn diễn tấu, chuyển đi này cũng không tệ. Ha ha... Còn kèm theo một ít khổ sở cười chê, lại một người tới nữa! Lại thấy một danh nhân rồi.

Hứa Hàn Phuong đem Cao Tiêm Ly cười mê mẩn, không rõ cho nên nhìn Hứa Hàn Phuong.

Hứa Hàn Phuong lắc lắc đầu, nên đến sẽ đến giống như nên đi sẽ đi vậy. Những người này đều thành khách qua đường trong cuộc đời xuyên qua trò về của ta. Xem ra trong âm phủ tự có sắp xếp. Kim lòng không đậu nghĩ tới Tàn Dục, lúc nào hắn sẽ xuất hiện?

Đang nghĩ ngợi, Hạo Nhiên vào cửa.

Hứa Hàn Phuong vội vàng đứng dậy tiếp nhận quang gánh trên vai Hạo Nhiên, giờ tay lên lau một chút mồ hôi trán cho hắn, quan tâm nói: “Mau đi vào nhà, trời rất lạnh, mồ hôi đừng xuất hiện nữa.”

Ba người vào nhà, ngồi xuống vây quanh lò lửa.

“Mới vừa rồi là ai tại đây đánh trúc. Rất êm tai.” Hạo Nhiên vừa sưỡi ẩm vừa hỏi.

Hứa Hàn Phuong cố bừa môi: “Trừ hắn ra còn có ai? Vẫn ôm cái đàn trúc không thả, ngày hôm qua đoạt đều không đoạt được ấy.”

“Êm tai! Ta chưa từng nghe êm tai như vậy!” Hạo Nhiên tự đáy lòng khen.

Cao Tiêm Ly mặt đỏ đến mang tai mà cúi đầu, rất xấu hổ.

“Đúng rồi Phuong, ngày hôm qua chúng ta không ra quầy, thật nhiều người đều nhớ chúng ta đấy. Ngày hôm nay thật nhiều người hỏi ta, vì sao đậu hũ nhanh như vậy thì bán xong? Muốn chúng ta ngày mai làm nhiều chút đó.” Cách thức nói chuyện của Hạo Nhiên cũng bị Hứa Hàn Phuong ảnh hưởng.

Hứa Hàn Phuong suy nghĩ một chút, vỗ tay một cái, hớn hờ nói: “Tốt! Thời cơ chín mùi.”

Hạo Nhiên mỉm cười, cũng không truy hỏi tiếp tục hơ tay, hắn biết Hứa Hàn Phuong sẽ nói tiếp. Đoán không sai, chỉ nghe Hứa Hàn Phuong nói tiếp: “Tiếng tăm đi ra bên ngoài, chúng ta thay đổi tiêu thụ không xác định thành tiêu thụ xác định địa điểm, gia tăng sản lượng tiêu thụ.”

Danh từ chuyên môn, Hạo Nhiên và Cao Tiêm Ly nghe được cũng hiểu không rõ.

“Mỗi ngày người đi ra ngoài tiêu thụ, chịu nơi chốn và số lượng hạn chế. Chúng ta đổi thành tiêu thụ ở nhà – à, cũng chính là bán đậu hũ. Chỉ cần chỉ dẫn khách hàng tới nơi này tiêu dùng – à, cũng chính là để cho mọi người biết nơi này bán đậu hũ. Chúng ta ngay lúc đó vừa làm vừa bán, không chỉ mới mẻ, hơn nữa có thể căn cứ vào khách hàng nhiều ít để làm. Như vậy cũng không dư lại, không lãng phí còn duy trì mới mẻ lâu dài. – Hạo Nhiên người cũng có thể dùng khỏe ứng một không cần bận ba qua lại. lúc cần thiết lại cho ra ngoài bán – cũng chính là giao hàng. Phương thức McDonald điển hình” Nói

nửa cổ đại xen lẫn nửa hiện đại. Hạo Nhiên nghe được gật đầu liên tiếp.

Cao Tiệm Ly vẫn là nghe không hiểu nhiều, hỏi dò mà nhìn hai người.

Hạo Nhiên giống như phiên dịch vậy, đem lời nói lại trau chuốt nói lại một lần nữa cho Cao Tiệm Ly, Cao Tiệm Ly mới nghe hiểu. Cũng gật đầu liên tục.

Nhưng mà, làm thế nào có thể hấp dẫn người khác tới nơi này đây? Chỉ dựa vào người khác nói cho sao? Mọi người có thể ghi nhớ sao? Hứa Hàn Phương rơi vào trầm tư. Cũng không có báo chí, TV có thể làm quảng cáo.

“Ngươi nghĩ gì thế?” Hạo Nhiên hỏi.

“Ta đang nghĩ làm thế nào để cho tinh thần người nơi này đứng lên tụ hợp – chính là mang người khác hấp dẫn tới nơi đây như thế nào.” Vốn là đã quên nói tiếng địa phương, rất kỳ quặc.

“Cái này, ta có thể thử một lần.” Cao Tiệm Ly một bên đột nhiên mở miệng.

“Ngươi?” Hứa Hàn Phương và Hạo Nhiên hai người trằm miệng một lời hỏi.

Cao Tiệm Ly gật đầu: “Trước kia ta chỉ cần ở trên đường cái đánh đàn trúc một lát, sẽ có nhiều người vây. Ta có thể thử đánh đàn trúc ở cửa các ngươi một chút.”

Hắc! một ý kiến hay như thế, cách thức thu hút khách hàng sớm nhất! nhưng trong lòng Hứa Hàn Phương cảm thấy không được hứng thú, bèo nước gặp nhau làm sao có thể sai khiến người ta, nói: “Ngươi là danh gia, sao để cho ngươi đàn hát đầu đường?”

Cao Tiệm Ly cười cay đắng: “Danh gia cái gì? Phiêu bạt tứ hải, không có chỗ ở cố định, vất vả nghèo túng ở đầu đường. Nếu không phải là các ngươi ngày hôm qua đã cứu ta, ta có thể đã bị mất mạng. Nếu như các ngươi không ngại, ta nguyện ý dùng hết sức lực non nớt.” Nhà âm nhạc nói về nho nhã.

ở cổ đại nghệ nhân thực sự rất không có địa vị, danh gia như thế, lại bụng ăn không no. Dáng vẻ này giống như ngôi sao thời hiện đại hơi có một chút tiếng tăm, liền kiếm được đầy bòn đầy lọ. Trong lòng Hứa Hàn Phương cảm khái, ngoài miệng nói rằng: “Cảm nghệ của ngươi thiên hạ vô song, nhưng mọi người không biết được, không phải là ngươi khúc cao khó hòa hợp, là thể nhân không có khả năng quan sát, giám định và thưởng thức tài nghệ quá thấp.”

Cao Tiệm Ly mắt phượng lóe sáng: “Có thể tìm được tri âm là ngươi, là một thú vui lớn đời người! xin hỏi tên họ đại danh.”

Hứa Hàn Phương mỉm cười, Cao Tiệm Ly chất phác không nhìn ra ta là nữ sinh? Vui vẻ một hồi, vẫn chưa lên tiếng, Hạo Nhiên cướp lời nói: “Nàng gọi Hàn Phương. Ta là Hạo Nhiên.” Cùng Hứa Hàn Phương ở lâu, Hạo Nhiên cũng trở thành người vui vẻ nói lời sáng khoái, không hề giống như trước đây hào hoa phong nhã không hay nói. Lúc bán đầu hũ còn thường thường học Hứa Hàn Phương hô to vài tiếng.

Cao Tiệm Ly lễ độ đứng lên khom mình hành lễ: “Nhiên huynh hữu lễ, Phương huynh hữu lễ.” Giơ tay nhắc chân không mất phong phạm danh gia.

Hứa Hàn Phương cười hi hi đáp lễ, học ngữ khí trả lời của Cao Tiệm Ly: “Ly huynh hữu lễ.” Ha ha, cùng nhà âm nhạc nổi tiếng xưng huynh gọi đệ, có ý nghĩa!

Ở cửa treo một tấm biển đơn sơ: Phụng đạo Hạnh Phúc. Hạo Nhiên lại tìm miếng ván gỗ viết một bố cáo, đặt ở chỗ lúc đầu bày sạp gọi ý mọi người.

Hứa Hàn Phương phát hiện mình quay về cổ đại thành người nửa mù chữ, một ít chữ còn có thể nhận biết, một ít chữ còn có thể đoán được, có thể có một ít chữ căn bản cùng hiện đại không giống nhau. Xem ra lúc rảnh rỗi còn phải học tập một chút văn hóa.

Tất cả chuẩn bị bố trí ổn thỏa, thuận lợi khai trương, bắt đầu buôn bán.

Cao Tiệm Ly tài nghệ cao siêu rất nhanh hấp dẫn rất nhiều người nghe, mỗi ngày đông như trẩy hội, dòng người nói liên không dứt. Người tới nhất cử lưỡng tiện, vừa mua đậu hũ vừa thưởng thức âm nhạc, người càng tụ càng nhiều.

Mỗi ngày đến Hứa Hàn Phương và Hạo Nhiên bận rộn kinh khủng, mặc dù như thế vẫn có thật nhiều người không mua đậu hũ về, tay không mà về.

Buổi tối sau khi đóng cửa, ba người lại vây quanh lò sưởi ấm, mùa đông năm nay hình như đặc biệt lạnh. Nhưng trong lòng mọi người đều ấm áp. Một chén sữa đậu nành xuống bụng, Hứa Hàn Phương lại hăng hái thêm, bắt đầu khiếu hài hước của nàng. Hỏi Hạo Nhiên: “Hạo Nhiên, nếu như chúng ta có tiền, ngươi muốn làm cái gì nhất?”

Hạo Nhiên đảo mắt suy nghĩ một lát: “Ngủ một giấc thật ngon, lại có một bữa cơm no đủ.” Sau đó lại sửa đúng: “Không! Trước có một bữa cơm no đủ, ăn no lại ngủ một giấc thật ngon.”

Hứa Hàn Phương vui vẻ nói: “Chỉ biết có ăn thôi! Đến lúc đó thỏa mãn ngươi.” Chỉ vì hần gần đây quả thực chịu khổ không ít, cần phải đền bù một chút.

Ngược lại lại hỏi Cao Tiệm Ly: “Tiệm Ly, còn ngươi?”

Cao Tiệm Ly nhú mày, suy tư chốc lát nói: “Chu du tứ hải, hát khắp thiên hạ!”

Hứa Hàn Phuong gạt đầu: “Ừ! Có chí hướng, người nổi danh truyền đi tứ hải!” nhưng nghĩ đến kết cục cuối cùng của Cao Tiệm Ly, trong lòng không khỏi có chút thương cảm. Ai, có đôi khi biết kết quả của đời người, thực sự sẽ cảm thấy tê nhạt vô vị. Nhưng mà lịch sử dù sao vẫn là lịch sử, không có cách nào thay đổi. Cao Tiệm Ly có thể danh dương tứ hải đạt thành tâm nguyện, nghìn đời có một không hai, hấn có hay không cũng sẽ cảm thấy cuộc đời này không uổng phí?

Hạo Nhiên và Cao Tiệm Ly nói xong, nhìn Hứa Hàn Phuong trầm miệng một lời mà nói: “Chúng ta nói xong rồi, tới lượt người!” nói xong hai người còn cười với nhau, nhanh như vậy đã ăn ý.

Hứa Hàn Phuong vui ha hả một chút, bưng sữa đậu nành lên con người xoay động, nói: “Chí hướng của ta cũng lớn!”

Hạo Nhiên và Cao Tiệm Ly hai người nhìn chăm chú tập trung tinh thần lắng nghe.

Hứa Hàn Phuong nhìn sữa đậu nành trong bát, trịnh trọng nói: “Chờ ta có tiền, ta muốn làm nhất chính là-” có ý kéo dài thanh âm gắng sức treo một cái thất gút như, thấy bộ dáng cấp thiết của Hạo Nhiên cười thầm, mới tiếp tục nói liền một mạch: “Uống sữa đậu nành! Ăn bánh quẩy! Muốn để đường trắng thì để đường trắng! Muốn để đường đỏ thì để đường đỏ! Cao hứng, ta uống một chén! Rót một chén!” Nói một hơi giả vờ nghiêm túc nhìn hai người.

“A? Còn uống sữa đậu nành?” Hạo Nhiên thét chói tai, tiện đà bưng tỉnh đại ngộ, hiểu được, cười ha hả.

Hai người bị Hứa Hàn Phuong khác loài hài hước chọc cho cười thành một đoàn, cười đến ngã trái ngã phải, ngựa tới ngựa lui. Cao Tiệm Ly còn cười dùng thước trúc đánh đàn phối hợp bầu không khí, hào phóng hào hiệp.

Trong phòng bầu không khí sôi nổi cùng giá lạnh ẩm ướt ngoài phòng trở nên đối lập rõ ràng, tiếng cười suốt xông lên nóc nhà. Ba người thanh niên ở giữa khôn cùng chán nản trôi qua vui sướng, tiêu sái, vô câu vô thức (không gò bó, trối buộc).

Sinh ý hưng hực khí thế như trước. Không cần Cao Tiệm Ly đánh đàn trúc mời chào khách, cũng là sinh ý hưng thịnh.

Nhưng Cao Tiệm Ly càng tìm được lạc thú, bản thân đánh đàn trúc có người thường thức có sao mà không làm? Huống chi ở lúc hấn đánh đàn, trong lòng chỉ muốn đánh vì một người, đó chính là tri âm của hấn – Hàn Phuong. Hấn đã biết nàng là nữ nhân, có thể có một hồng nhan tri kỷ nghe hiểu tiếng đàn của mình như vậy, thì là kích đến ba ngày ba đêm cũng không phiền hà.

Hứa Hàn Phuong cầm một giấy gỗ tính toán trên mặt đất, oa! Nhịn ăn nhịn xài cuối cùng góp đủ tiền sửa nhà. Cao hứng muốn nhảy lên. Phuong diện này ngọt bùi cay đắng cùng gian khổ chỉ có mình có thể lĩnh hội nhất.

Băng tuyết tan rã, vạn vật sống lại, bước chân của mùa xuân càng ngày càng gần.

Phòng ốc bị thiêu hủy rốt cục sửa chữa mới hoàn toàn. Ba người dời đến chỗ nhà mới. Cái tinh thần vui vẻ kia thì không cần nói ra.

Hôm nay dọn vào nhà mới. Hứa Hàn Phuong tự mình xuống bếp làm thức ăn thịnh soạn. Thật nhiều món ăn Hạo Nhiên đừng nói thấy, ngay cả nghe cũng chưa nghe nói qua. Ngạc nhiên liên tục kêu quái.

Hứa Hàn Phuong âm thầm đắc ý, một thực đơn món ăn thường ngày tùy tiện người có thể cũng chưa từng thấy qua.

Cao Tiệm Ly cầm ra hai vò rượu đặc trở về.

Rượu đặc và rượu gạo bây giờ có điểm giống nhau. Bên trong có một luồng mùi vị hoa quế nhàn nhạt.

Ba người chuẩn bị xong xuôi, liền mời hàng xóm đến. Không thể quên ở lúc khó khăn những người này không vụ lợi vuron tay giúp đỡ. Một mảnh gỗ tu sửa nhà còn là Doanh Đức mua giúp. Đầu năm nay mua một vài bó củi cũng không dễ dàng.

Mọi người hoặc ngồi hoặc đứng, chen lấn hết cả bên trong nhà. Lòng người cũng là ấm áp.

Mọi người vừa nói vừa cười, cực kỳ náo nhiệt. quá ba tuần rượu, món ăn qua năm vị. Doanh Bảo và Doanh Bối vây quanh Hứa Hàn Phuong để cho nàng kể chuyện xưa. Hứa Hàn Phuong vui vẻ đồng ý. Đã lâu không kể chuyện xưa cho mọi người rồi.

Tất cả mọi người giao tiếp trong lòng thích cái giả tiểu tử trước mặt này. Tập trung tinh thần chờ nàng kể chuyện xưa. Hứa Hàn Phuong suy nghĩ một lát, nói chuyện xưa người mù treo đèn, đại ý chuyện xưa là như vậy:

Một đêm khuya tối thui, một người thấy ố sâu trong đường tắt có ngọn đèn lồng nhỏ, thôn dân bên cạnh nói: “Người mù Tôn tới rồi.” Người này trầm nghĩ không hiểu được, hỏi người mù họ Tôn: “Người đã cái gì cũng không nhìn thấy, vì sao khêu một ngọn đèn lồng làm gì?” Người mù nói: “Trong đêm tối, người khắp thế giới đều giống như ta là người mù. Cho nên, ta liền đốt một ngọn đèn.” Người này như có chỗ hiểu ra: “Thì ra là ngài vì người khác chiếu sáng nha?”, Người mù lại nói: “Không, cũng là ta vì bản thân mình! Tuy rằng ta là người mù, nhưng ta họn ngọn đèn lồng này, vừa vì chiếu sáng đường cho người khác, cũng để cho người khác thấy được ta mà có thể không va chạm đến ta.”

Sau khi nói xong sinh động như thật, Hứa Hàn Phuong chân thành đứng lên, cúi mình vái chào với mọi người: “Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người cho tới nay giúp đỡ cho chúng ta, ta kiếp này cũng không quên được lúc khó khăn nhất mọi người trợ giúp cho chúng ta...” Vành mắt ửng đỏ, đã rất rất thích cái chỗ này. Nghĩ đến tương lai cuối cùng phải rời khỏi, dù sao trong lòng vẫn khó mà dứt bỏ.

Tất cả mọi người mỉm cười thân thiện,

Cao Tiệm Ly thoải mái đánh đàn trúc hát vang, đem bầu không khí thoải mái phát triển **. Mọi người nâng cốc hòa theo hát vang, không hề có ranh giới, không hề có khác nhà, chỉ có ấm áp và vui vẻ.

“Tri thức chính là tài phú, trí tuệ chính là lực lượng” những lời này không biết là ai nói, nhưng là hoàn toàn chính xác, Hứa Hàn Phương bằng vào tri thức và trí tuệ, sinh ý phường đậu Hạnh Phúc đã hoàn toàn đi vào quỹ đạo.

Mọi người đang khuyên, mở rộng quy mô làm ăn lớn. Trên đất trống ở cửa cổng dựng một lều giản dị, người tới đây đều có thể ở dưới lều hoặc là bên trong sân vừa uống sữa đậu nành hoặc đậu hũ nạo vừa nghỉ ngơi, còn có thể không có việc gì tâm sự nói chuyện phiếm. Bộ dạng y hệt một quán trà.

Kể từ đó, người vùng lân cận vô cùng thích tiêu tốn một đồng tiền đến nơi đây, cần có một chén sữa đậu nành hoặc đậu hũ nạo ngồi lên giấy lát, hàn huyên một chút thời tiết trời cao biển rộng. Cao hứng nhất là còn có thể nghe Cao Tiệm Ly đánh đàn một lát.

Hứa Hàn Phương tranh thủ lúc rảnh rỗi làm bộ quần áo cho Hạo Nhiên, nữ công của nàng không tốt, đường chỉ may quần áo cong cong queo queo như con giun, lúc dài lúc ngắn. Lúc Hạo Nhiên nhận lấy ý phục, mắt hồng hồng đem mặt kề vào y phục, lại không nở mặc, cẩn thận từng li từng tí để lên, cười nói: “Đây là bộ y phục thứ nhất người tặng ta, ta không mặc để lên làm kỷ lưu làm kỷ niệm” Thỏa mãn hạnh phúc tràn đầy trên mặt.

Hứa Hàn Phương cũng dụng tâm ướt át nhìn Hạo Nhiên, mặc kệ nó. Hai người cùng đi qua thời gian khó khăn nhất, khó quên nhất. Hai bên đã quen biết hiểu nhau. Trong lòng của nàng cũng tràn đầy hạnh phúc, tràn đầy vui sướng.

Hóa ra hạnh phúc lại là đơn giản như thế?

Nói người này là bởi vì nàng đây ngồi xe ngựa mà đến. Khí trời đầu mùa xuân vẫn rét mướt như cũ, nàng mặc áo choàng lông cáo màu trắng, đầu đội mũ che màu trắng, thấy không rõ mặt. Nhìn quần áo cũng biết là người thân phận cực cao.

Nữ nhân xuống xe ngựa đi thẳng tới phường đậu trong viện, ở một vị trí ngồi xuống. Tư thế bước đi ưu nhã cao quý, sau khi ngồi xổm đoàn trang trang nhã. Vừa nhìn là một người có tu dưỡng. Những người khác trong viện đều thức thời lảng tránh. Ở thành Hàm Dương tùy thời có thể chạm mặt tới một người quyền quý, vẫn là né tránh xa xa không nên trêu chọc thì tốt hơn.

Đi theo phía sau là một thị nữ. Thị nữ lớn lên có diện mạo đẹp, tư sắc thượng thừa. Thị nữ cao giọng nói: “Ai là Cao Tiệm Ly, mời Cao Tiệm Ly ra đây.”

Phàm là làm nghệ thuật, hoặc nhiều hoặc ít có chút tính ngông nghênh bướng bỉnh. Nghe thị nữ không khách khí hơn nữa không phải rất lễ phép. Cao Tiệm Ly ngồi khể động không nhúc nhích, cũng không lên tiếng.

Nữ nhân đối với mỹ nữ đều đặc biệt cảm thấy hứng thú, Hứa Hàn Phương vô cùng hiếu kỳ loại khuôn mặt đáng hình đáng ra sao dưới cái khăn che mặt. Nàng đánh đánh Cao Tiệm Ly nói: “Này, nhân gia chỉ mặt gọi tên người đây, đi đi!”

Cao Tiệm Ly lúc này mới vô cùng không tình nguyện đi tới. Hắn thầm nghĩ ta đàn trúc chỉ vì tri âm, không đánh vì quyền quý. Người quyền vị cao tới đâu, không hiểu được tiếng đàn của ta, ta cũng không đáng diễn tấu cho người.

Nhìn ở mặt mũi của Hứa Hàn Phương, Cao Tiệm Ly đi tới trước mắt hơi thì lễ một cái nhân nhật nói: “Tệ nhân chính là Cao Tiệm Ly.”

Bạch y nữ nhân ngồi xổm trên bờ đoàn, thân thể thẳng tắp, có vẻ rất hưng phấn, nói: “Nghe nói cầm nghệ tiên sinh cao siêu, có thể đánh cho ta một khúc hay không?” Thanh âm như sần sần lưu thủy (nước chảy róc rách), êm tai dễ nghe.

Cao Tiệm Ly hai cái tay chồng chéo lên nhau, đảo mắt nhìn bầu trời, từ chối cho ý kiến.

Thị nữ quát lên: “Phu nhân nhà ta nói với người đó, người không nghe được?”

Cao Tiệm Ly vẫn không nói, ngẩng đầu nhìn trời.

Hứa Hàn Phương vội vàng bưng chén sữa đậu nành đặt ở trước mặt bạch y nữ nhân hòa giải: “Phu nhân uống một chén sữa đậu nành trước, dưỡng nhan làm đẹp.” Dừng sức nháy mắt với Cao Tiệm Ly. Cao Tiệm Ly lại làm như không thấy.

Hứa Hàn Phương ngược lại không phải là sợ hãi quyền quý, chỉ là chẳng biết tại sao, bằng trực giác đối với bạch y nữ nhân có hảo cảm không nói ra lời.

Thị nữ đuổi Hứa Hàn Phương nói: “Đi đi đi, người đem thứ gì đó bưng xuống phía dưới, chớ ô uế tay phu nhân chúng ta.”

Hứa Hàn Phương tức giận cầu vào lưng quần. Người nào đây, không biết phân biệt!

Cao Tiệm Ly nghe thị nữ nói tri âm của mình như thế - Hứa Hàn Phương, mặt mang vẻ giận dữ.

Thị nữ âm thanh cao hơn lời nói, bạch y nữ nhân nhẹ nhàng ngăn nàng lại: “Thúy nhi, không nên vô lý – Cao tiên sinh là người tao nhã, há có thể cho người hô to gọi nhỏ? – Thỉnh Cao tiên sinh bỏ qua cho.” Ngón từ thập phần lễ độ. Lại đem Hứa Hàn Phương gạt bỏ sang một bên.

Hứa Hàn Phương nắm thất lưng nghỉ một chút, lập tức thoải mái. Minh một thân trang phục nam nhân, đến đây tham gia náo nhiệt, tự nhiên không gọi người vui vẻ. Nàng là một người sẽ tự mình giảng giải người của chính mình. Hường Cao Tiệm Ly cười nói: “Phu nhân mời đánh một khúc, người liền tới

đánh một khúc thôi. Một mồi đã nửa ngày, ta cũng muốn nghe đó” nàng thích vô cùng lúc nhìn Cao Tiệm Ly đánh đàn phóng khoáng thoải mái, dáng vẻ say mê chìm đắm.

Cao Tiệm Ly vốn là đang vì Hứa Hàn Phương tỏ ra bất bình, đã thấy dáng vẻ như không có gì xảy ra của nàng nàng, còn khuyên hẳn đánh đàn. Mắt phượng nhìn Hứa Hàn Phương, nhàn nhạt cười, giống như đang nói: Vậy ta đây liền đánh một khúc cho người.

Hứa Hàn Phương thần giao cách cảm mà gật đầu một cái.

Cao Tiệm Ly tấu xong một khúc.

Bạch y nữ nhân gật đầu khen: “Tài nghệ Cao tiên sinh quả nhiên lô hỏa thuần thanh.” Đề tài câu chuyện chuyển một cái nói rằng: “Đáng tiếc khúc này tiên sinh không phải vì ta mà tấu, mà là vì vị cô nương này.”

Lời ra kinh người, không chỉ có nghe ra thử khúc vì ai mà tấu, hơn nữa nghe ra là vì nữ tử mà tấu. Chẳng lẽ lại là một tri âm?

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 18: Đậu hũ Tây Thi

Chương 18: Đậu hũ Tây Thi

Trích dẫn: Lời nói của bạch y nữ nhân làm cho Hứa Hàn Phương bội phục vô cùng. Một nữ nhân huệ chất lan tâm như thế!

Cao Tiệm Ly vẫn cầm thanh trúc trong tay, ngơ ngác nhìn bạch y nữ nhân.

Bạch y nữ nhân nhẹ nhàng nói: “Trúc của tiên sinh, có thể cho ta mượn dùng một chút không?”

Cao Tiệm Ly hai tay nâng qua.

Bạch y nữ nhân nhẹ mở lan chỉ (ngón tay hoa lan). Hứa Hàn Phương vẫn chưa từng thấy qua ngón tay hoàn mỹ như thế, trắng như ngọc chi, ngón tay như cây hoa lan, tinh tế thon dài. Tay đã đẹp như vậy, người lại bảo dưỡng thế nào? Nhìn lại tay của mình một chút, đều là vết chai, còn có dấu vết máu bầm.

Quả thực không cách nào so sánh. Kim lòng không đậu đem tay giấu đến phía sau. Có chút tự ti? Ha hả, không thế nào?

Thanh trúc dao động nhẹ, âm nhạc ưu mỹ chảy ra từ đầu ngón tay. Chỉ là trong âm nhạc có thống khổ và tịch mịch vô tận. Kỹ xảo so với Cao Tiệm Ly cũng hơn một chút.

Hứa Hàn Phương tức hướng về nữ nhân đã bị nhìn thấu, thẳng thắn tự nhiên ngồi xếp bằng ở đối diện lẳng lặng nghe đàn. Nghe xong khúc tấu ấy, nàng nhin không được nhanh mồm nhanh miệng hỏi: “Người rất tịch mịch ư?”

Tay ngọc bạch y nữ nhân run lên, nhưng không lên tiếng.

Hứa Hàn Phương vì mình liễu lĩnh xấu hổ, mắt bò mới lo làm chuông cười ca ngợi nói: “Phu nhân không chỉ có nhận thức âm tiết của trúc, hơn nữa đánh cũng tốt. Ta tự thẹn không bằng.”

Bạch y nữ nhân rù cổ phẩn xuống, khéo léo nói: “Ta thật xấu hổ, ban nãy không phải là ta nghe hiểu trúc âm. Ta là thấy ánh mắt và vẻ mặt của hai vị, đoán thôi.”

Cao Tiệm Ly và Hứa Hàn Phương nhìn nhau cười. Hai người bởi vì âm nhạc quen biết thân nhau, có tiếng nói chung, trở thành tri âm.

Bạch y nữ nhân một lát nhẹ nhàng nói: “Ta có thể cùng tiên sinh học đánh đàn không?”

Mặt trời lên cao.

Sau đó đậu phường làm ăn không phải là quá bận, Hạo Nhiên vừa xoa tay xong đã đi tới.

Hứa Hàn Phương vỗ vỗ chỗ người bên cạnh, vui vẻ gọi: “Hạo Nhiên, tới mau, Tiệm Ly muốn thu đồ đệ!” Không để ý tới ánh mắt bất mãn của thị nữ Tiểu Thúy, lôi kéo Hạo Nhiên ngồi xuống, hoàn trả cho Tiểu Thúy một ánh mắt khiêu khích. Thế nào? Địa bàn của ta ta làm chủ.

Cao Tiệm Ly vốn cảm thấy có một tri âm là Hứa Hàn Phương đủ rồi, nhưng nghe Hứa Hàn Phương lời đã ra khỏi miệng, chính là đem hai người dính dáng cùng một chỗ. Cũng không tiện bác mặt mũi của bọn họ, không thể làm gì khác hơn là nói: “Thu đồ đệ không dám nhận, luận bàn qua lại đi.”

Hứa Hàn Phương đứng lên phui phui tay nói: “Được rồi, các người luận bàn đàn trúc đi. Ta đây một bạch bột nhí đi làm bữa trưa cho các người.”

“Bạch bột nhí?” Cao Tiệp Ly và bạch y nữ nhân cười.

Hạo Nhiên nói thêm: “À, chính là không hiểu không phải ý.” Nghiễm nhiên trở thành phiên dịch đi theo Hứa Hàn Phương.

Bạch y nữ nhân cúi đầu cười khanh khách.

Cao Tiệp Ly nhìn Hứa Hàn Phương cười híp mắt khác với người khác. Hứa Hàn Phương đáp lại hần một nụ cười ngọt ngào. Nàng cũng là một người không keo kiệt nụ cười.

Hạo Nhiên đứng đây muốn giúp Hứa Hàn Phương làm cơm. Bị Hứa Hàn Phương cường chế đề xuống: “Người đừng động, mệt mỏi cho tới trưa nghỉ ngơi thật tốt một chút. Ta vừa ngồi nửa ngày.”

Hạo Nhiên vẫn muốn kiên trì, thấy Hứa Hàn Phương cố ý hướng hần chống nạnh thổi râu trừng mắt, cũng liền ngoan ngoãn ngồi xuống. Kỳ thực Hứa Hàn Phương nơi nào có râu mép có thể thổi? Trong lòng Hạo Nhiên minh bạch, nàng là đau lòng hần. Nhưng mà hần làm sao không biết đau lòng nàng? Tay nàng đầy vết bầm nhưng không oán giận qua một câu, một người hồng nhan tri kỷ cùng chung hoạn nạn như vậy chạy đi đâu tìm?

Cao Tiệp Ly nhìn ánh mắt của hai người ngoại trừ ước ao, mơ hồ có chút ái mộ.

Bởi vì không mua thức ăn, trên bàn dài bày đậu hũ trộn, đậu hũ xào, đậu hũ cách thủy, đậu hũ chiên, một bàn đại yến đậu hũ.

Nhìn Hứa Hàn Phương tràn đầy áy náy giả cười, Hạo Nhiên chỉ có cười khổ.

“Đây là cái gì?” Bạch y nữ nhân nhẹ nhàng hỏi.

“Oa! Đây nhưng là đồ tốt. Nhà độc nhất thành Hàm Dương, gọi đậu hũ! Nữ nhân ăn tốt nhất, làm đẹp dưỡng nhan, bảo vệ thanh xuân lâu dài.” Hứa Hàn Phương nói bốc nói phét. Nữ nhân hần là đều thích chưng diện?

“A?” Bạch y nữ nhân quả nhiên bị hấp dẫn.

“Ném thử?” Hứa Hàn Phương cổ vũ, mắt lại liếc về phía thị nữ Tiểu Thúy, nhướn lông mày. Vẻ mặt kia giống như đang nói: Người không phải là mới vừa nói ta bẩn ư? Ta càng muốn để cho nàng ném thử.’

Xem ra, lòng dạ hẹp hòi là bệnh chung của nữ nhân!

Tiểu Thúy tức giận mà không dám nói gì, khoe miệng nhếch một chút, đem mặt xoay về một bên.

Bạch y nữ nhân một cái miệng nhỏ tao nhã nếm, gật đầu khen: “Ừ! Mùi vị ngon, ngon miệng.”

Mặt của Hứa Hàn Phương cười tươi như đóa hoa, đặc ý nhìn về phía Tiểu Thúy, khiêu chiến thắng lợi!

“Ăn cơm! Ăn cơm!” Hứa Hàn Phương vội vàng tiếp đãi, đột nhiên nói: “Người bỏ mũ của người đi chứ, ăn còn mang, nhiều vướng bận! Hơn nữa chúng ta nói chuyện cho tới trưa rồi, còn không biết người hình dạng thế nào đây. Sau đó ở trên đường cái thấy người, không chào hỏi, cũng đừng nói ta thanh cao.”

Bạch y nữ nhân chần chờ một lát, nhẹ nhàng lấy mũ xuống.

Hứa Hàn Phương thấy được hé ra không hề tân trang, khuôn mặt mỹ lệ tuyệt luân. Gương mặt này so với cái mỹ nữ Hàn Quốc chính hình gì đó, tiểu thư thế giới không biết đẹp gấp bao nhiêu lần. Cau lại hai hàng lông mày, tựa như đưa tình thâm tình, vừa tựa như màng theo oán khí yếu ớt; tay áo thất lưng phiêu phiêu, giống như tiên tử sống thoát khỏi trong bức tranh đón gió mà đến.

Hứa Hàn Phương coi như là mỹ nữ vẻ đẹp của nàng là ánh mặt trời khỏe mạnh, tràn đầy tinh thần phấn chấn, có lẽ nói khí chất đặc biệt là nơi đẹp nhất của nàng. Bạch y nữ nhân chỉ là đẹp tinh khiết, xinh đẹp trong suốt không tỳ vết, làm cho lòng người nhộn nhạo. Nếu chỉ bàn về ngũ quan, không nói chuyện khí chất, Hứa Hàn Phương ở trước mặt bạch y nữ nhân quả thực là thành dong chi tục phấn.

Ai nói chỉ có nam nhân thích xem mỹ nữ? Nữ nhân cũng thế thích nhìn mỹ nữ! Hứa Hàn Phương lúc này thì nhìn đã quên thần, mô tả nhìn chăm chăm thẳng vào khuôn mặt của bạch y nữ nhân, vẫn không nhúc nhích.

“Ừm! Hum!” Tiểu Thúy hầu hã đứng một bên cố sức ho khan vài tiếng. Hứa Hàn Phương mới có thể đem thần về. Ngượng ngùng cười cười, cúi đầu nhẹ nhàng hỏi Hạo Nhiên: “Nàng lớn lên thật xinh đẹp?”

“Không nhìn rõ!” Hạo Nhiên thờ ơ trả lời, cũng không biết trả lời thật hay giả.

Hứa Hàn Phương bĩu môi: “Ta mới không tin!” Chẳng biết tại sao, ngực ê ầm. Nữ hài tử đúng là sẽ không thích nghe cậu con trai trong lòng mình ngừng miệng khen nữ nhân khác.

Hạo Nhiên lại nhìn bạch y nữ nhân nói: “Đẹp. Chẳng qua nhìn không tốt bằng người!”

“Nghĩ một đằng nói một nẻo!” Hứa Hàn Phuong ở dưới bàn dùng cùi chỏ đánh Hạo Nhiên. Chẳng qua trong lòng vẫn là thích ý lan tỏa. Không có cô bé nào không thích nghe người khác khen mình.

Hạo Nhiên ôm bụng, làm ra bộ dáng đau đớn, nhỏ giọng nói: “Oan uổng đại nhân! Tiểu nhân nói cũng đều là lời nói thật!”

Hứa Hàn Phuong cười khanh khách, tay ở dưới bàn dài làm động tác nhỏ, nhẹ nhàng ngắt Hạo Nhiên. Tay Hạo Nhiên ở dưới bàn dài che đầy lung tung. Hai người bọn họ vui cười ầm ập.

Cao Tiệm Ly và bạch y nữ nhân nhìn ở trong mắt đều có chút bàng hoàng và mất mát.

Bạch y nữ nhân có một tên dễ nghe: Lan.

Lan mỗi ngày đều đến cùng Cao Tiệm Ly luận bàn tài nghệ, rất khiêm tốn cũng rất tập trung tinh thần. Lan được mời vào trong phòng ngồi, nếu không trời rất lạnh ngồi trong sân lạnh hơn. Đông lạnh hư mỹ nữ làm sao bây giờ?

Từ lúc Lan đến về sau, trong viện nhỏ cũng không để cho khách nhân khác tiến vào nữa. Bảo hộ mỹ nữ, nghiêm cấm nhìn trộm đó!

Hứa Hàn Phuong thỉnh thoảng cũng học đàn trúc một chút, học một ít nhạc khí cổ đại cũng rất thú vị. Nàng là một người thông minh tuyệt đỉnh, ngộ tính tốt. Chưa đến mấy ngày, nàng đã nắm vững kỹ xảo cơ bản, có thể đánh ra nhạc khúc không quá phức tạp. Tiến bộ thần tốc như vậy khiến Cao Tiệm Ly thần phục không thôi, trong ánh mắt lại thêm chút thương thức và ái mộ.

Mỗi lần khi Cao Tiệm Ly khen Hứa Hàn Phuong không dứt miệng, Hứa Hàn Phuong cũng sẽ cười hắc hắc, dí dỏm mà nói: “Cái này gọi là danh sư xuất cao đồ.” Khéo léo trước khen Cao Tiệm Ly lại khen mình.

Một công đôi việc như thế, phương thức nói chuyện không tự khiêm nhường chút nào khiến Cao Tiệm Ly thích Hứa Hàn Phuong thêm ba phần. Chỉ là đem phần tình cảm này ẩn giấu thật sâu ở đáy lòng. Giấu rất kín rất kín.

Dáng vẻ Cao Tiệm Ly đàn trúc vẫn phóng khoáng thoải mái như cũ, mỗi khi xúc động thì đánh nhẹ nhàng vui vẻ niềm vui tràn trề. Hạo Nhiên ở một bên cũng mặt mày hớn hở, vỗ tay cùng nhịp. Hứa Hàn Phuong lại nghe được hàm ý nhẹ nhàng giấu ở chỗ sâu, nghe động dung (lộ vẻ cảm động).

Lan dần dần cùng ba người quen thuộc hơn, không mất tự nhiên giống như lúc đầu. Sau đó cứ đến một thân một mình. Để cho thị nữ và xe ngựa chờ xa xa. Tính cách hoạt bát lạc quan của Hứa Hàn Phuong càng lây nhiễm hơn.

Hứa Hàn Phuong thân thiết gọi nàng: “Lan nhi!”

Lan nhi nói cho nàng biết: “Ta rất cô đơn, cho nên thích đánh đàn trúc, để cho thanh âm thanh thúy của trúc bao quanh bản thân, chỉ có khi đó mới không cảm thấy hư không như vậy.”

Hứa Hàn Phuong nói: “Vậy người nên đi qua qua lại lại nhiều hơn một chút, kết giao bằng hữu nhiều chút.”

Lan nhi cười chua xót: “Nữ nhân là không thể có bạn bè, nữ nhân chỉ có trượng phu. Chỉ có nam nhân mới có thể kết giao bằng hữu.”

Trong nụ cười dạt dào đầu tiên của Lan nhi, trong ánh mắt lại không chỉ là hư không, nhẹ nhàng ôn nhu mà nói: “Cảm giác có bằng hữu thật tốt!”

Hứa Hàn Phuong nhìn Lan nhi xinh đẹp, làm cho lòng người nhôn nhao. – Nàng bước đi có lẽ ngay cả giết chết con kiến cũng không thể ư? Đột nhiên nàng có suy nghĩ vọng động muốn bảo vệ, đem Lan nhi ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: “Bằng hữu tựa như ánh mặt trời trong cuộc sống, cuộc sống sao lại có thể không có ánh mặt trời? Chúng ta sau này sẽ là ánh mặt trời của nhau!”

Ghé vào trong lòng ấm áp của Hứa Hàn Phuong, trên mặt của Lan nhi phảng phất cũng có ánh mặt trời, hai người cứ chậm rãi như vậy trở thành hảo bằng hữu không có gì giấu nhau.

Buôn bán càng ngày càng bận rộn, Hứa Hàn Phuong và Hạo Nhiên hai người căn bản không kịp trở tay. Có đôi khi Cao Tiệm Ly cũng nhúng tay muốn giúp đỡ.

Khí trời dần dần ấm áp, gió thổi đến trên mặt đã không còn là gió rét lạnh thấu xương.

Với ngày ấm áp, người đến xem đấu phường cũng nhiều hơn. Hạo Nhiên, Hứa Hàn Phuong, Cao Tiệm Ly ba người quả thật bận rộn chân không rời đất.

Lan nhi bị gạt đến một bên, mặc dù mỗi lần Hứa Hàn Phuong đi ngang qua trong sân cũng sẽ hô một tiếng nói: “Lan nhi, người chờ một chút thôi, lập tức liền tốt.” Nhưng mà cái lập tức này, không phải là tròn cho tới trưa, chính là tròn một buổi chiều. Chỉ có buổi trưa có thể thoáng lấy hơi. Còn phải ăn cơm trưa. Có đôi khi quả thực nghĩ ăn thành gánh nặng, người không ăn thì thỏa mãn bao nhiêu! Đây là oán giận của Hứa Hàn Phuong. Thật muốn buổi trưa có thể không ăn cơm nghỉ một lát.

Lúc cơm trưa, khách hàng không nhiều lắm, thở gấp mấy hơi. Ba người mệt mỏi ngã trái ngã phải mà ngồi dưới đất.

Lan nhi hâm mộ nói: “Thấy các người mỗi ngày phong phú như vậy, không buồn chán giống như ta đây, ta thật hâm mộ!”

Hứa Hàn Phuong duỗi thẳng chân ngồi dưới đất, tận lực để cho mình thả lỏng, hai tay chống đỡ ở sau người cười khỏ nói: “Lan nhi, người đây là đang ngồi nói không đau thắt lưng, đứng núi này trông núi nọ.”

Chân mày Lan nhi cau lại, giống như nghe không hiểu lời nói của Hứa Hàn Phuong.

Hứa Hàn Phuong lại nói bằng cách khác: “Ta còn hâm mộ người đấy, mỗi ngày đi chơi nhàn nhã tự tại biết bao nhiêu.”

Lan nhi ưu nhã cười, nụ cười vô cùng cô độc lạnh lẽo.

Hứa Hàn Phuong không chỉ một lần suy nghĩ, nàng đến tột cùng là người như thế nào? Mỗi lần hỏi nàng, đều là cúi đầu buồn bã nói: “Ta là một người số khô.” Thì không hề đáp lại. Người khác không muốn nói, hà tất cường cầu chứ?

Chỉ cần chơi thân thì tốt rồi, bất kể nàng là ai! – Đây là giao hữu (kết giao bạn bè) của Hứa Hàn Phuong.

Bữa trưa mới vừa dừng lại, ngoài cửa đã lại có người kêu la.

Trời ạ, giữa trưa còn có người, còn có để cho người khác sống hay không? Hứa Hàn Phuong kéo bước chân đi ra bên ngoài, gần đây không ít người đem đậu hũ nào trở thành cơm ăn trưa. Cũng là đậu nành nạy, trước đây bách tính có thể ăn được gì đó đã thật là ít ỏi, đột nhiên có cái mỹ vị giá rẻ này, một hai đồng tiền là có thể ăn thật no, cớ sao mà không làm?

Hứa Hàn Phuong âm thầm tính toán, có được ưu ái như vậy, không dám nghĩ đến là, đậu hũ trở thành quốc túy (tinh hoa quốc gia) rồi, chẳng phải là tức chết người phát minh sau này sao?

Đậu hũ nào bị nhiều người xem như món sau chính, càng bận rộn dễ sợ. Từ ba năm cái bàn nhỏ giản dị bày ra ở cửa, biến thànhmười mấy cái. Đã thế, bình thường còn có người đứng chờ chỗ ngồi. Có người dứt khoát ngày khô khô ở cửa uống xong rồi đi.

Tự dừng lại thêm mục công tác rửa bát. Nếu là có một mục duy nhất tốt biết bao nhiêu!

“Hạo Nhiên, mau bàn số 3!”

“Tiệm Ly, bàn số 5 tốt rồi đó! Bưng đến đi!”

“Hạo Nhiên, thế nào không bưng đến, nhanh lên một chút...”

Hứa Hàn Phuong không ngừng chỉ huy, Hạo Nhiên và Cao Tiệm Ly rất bận rộn, trên mặt ba người đều tràn đầy kiểu nụ cười mùa xuân. Mặc dù Hứa Hàn Phuong dùng phương pháp làm việc hiện đại quy trình kỹ thuật hóa, nhưng mà nhân viên vẫn là có vẻ không đủ.

“Mau! Hạo Nhiên, Hạo Nhiên! Mau bưng ra đưa cho bàn số 10 đi, không thì lạnh mất!” Hứa Hàn Phuong nhảy chân hô lớn.

Lan nhi vẹo đầu đứng ở trong viện, đã thấy thời gian thật lâu. Nhìn ba người bận rộn đầu đầy mồ hôi, nghe Hứa Hàn Phuong kêu la, ngẩng đầu nhìn Hạo Nhiên căn bản không thể phân thân, do dự một chút, lấy hết dũng khí đi ra phía trước, ưu nhã bưng khay đi ra ngoài.

Lan nhi bưng khay đi tới ngoài viện, trong lều đậu hũ đáng nhẽ náo nhiệt, đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ. Mọi người nhìn một đại mỹ nữ tuyệt thế, kéo cái khay đi tới.

Lan nhi đôi mắt đẹp chuyển động, xuyên qua ở trong đám người tìm kiếm bàn số 10.

Cao Tiệm Ly phát hiện mọi người đột nhiên yên tĩnh trở lại, ánh mắt nhìn tập trung về một phương hướng. Theo phương hướng nhìn lại, thấy Lan nhi bưng khay đi tới, tiến ra đón: “Sao người lại tới đây? Hay là để ta đi!”

Lan nhi mỉm cười: “Để cho ta thử xem, ta ngồi thật nhàm chán.” Một nụ cười này của nàng, không biết đã câu dẫn thất hồn lục phách của bao nhiêu người đang ngồi.

Nhưng mọi người cũng không ngốc, nhìn Lan nhi mặc gấm tơ tằm, đã biết không phải là người bình thường. Tiểu dân chúng cũng chính là nhìn ăn no nhìn đã mất như vậy đã đủ rồi, không dám có bất kỳ cử động trái lễ nào.

Hứa Hàn Phuong phát hiện Lan nhi cũng gia nhập vào công việc, vốn định ngăn lại, vừa thấy một ít nụ cười lộ ra trên mặt Lan nhi, thì không can thiệp nữa. Do nàng đi thôi!

Bận rộn cả một ngày, gần tối Hứa Hàn Phuong quan tâm hỏi: “Lan nhi, ngày hôm nay có mệt không?”

Lan nhi nhẹ nhàng gạt đầu, oanh oanh nói: “Mệt! Nhưng mà, ta đã biết cái gì là phong phú.” Chân nhỏ của Lan nhi đã hơi sưng lên, cho dù là cực kỳ mệt mỏi, vẫn còn duy trì tư thế ngồi ưu nhã.

Đoán chừng nàng một năm cũng không có đi bộ nhiều cả một ngày?

Hứa Hàn Phuong nhìn Lan nhi yếu đuối không trải qua gió sương, đau lòng nói: “Thực sự mệt cũng đừng làm, mọi người chúng ta nhìn đều không nỡ. –

Đúng không?” Quay đầu hỏi Hạo Nhiên và Cao Tiệp Ly đang không ngừng vắn về chân.

Cao Tiệp Ly và Hạo Nhiên vội vàng phụ họa gật đầu.

“Một chút ấy cũng không xem vào đâu, ta trước đây cũng là con cái nhà nghèo, sau lại...” Lan nhi buồn bã cúi đầu, lệ quang tràn đầy. Mỹ nhân ngay cả bộ dáng thương tâm cũng chỉ có một chữ - đẹp.

Hứa Hàn Phương đã nhiều hoặc ít biết chuyện xưa của Lan nhi, gả cho một kẻ có tiền có địa vị làm thiếp, nhưng mà người này đã chết mấy năm trước, nàng trở thành một quả phụ. Vốn là ở thời đại này, quả phụ là có thể tái giá, sẽ không ai kỳ thị, pháp luật cũng cho phép. Nhưng mà có người nói người Lan nhi gả này có địa vị đặc thù, không có cách nào tái giá! AI! Hồng nhan bạc mệnh, mới chừng hai mươi tuổi chính là tuổi tác thanh xuân tốt nhất. Đáng tiếc phải cô độc đến già!

Cầm y ngọc thực thì thế nào? Dùng thanh xuân làm giá phải trả, cái trả giá này thật rất lớn.

Hứa Hàn Phương nhẹ nhàng lôi kéo tay của Lan nhi, hỏi: “Người như vậy vui không?”

Lan nhi lần thu thủy khẽ động, gật đầu: “Ừ, vui về.”

Vui về cùng nhau lấy ra chia sẻ thì biến thành hai phần vui về. – Đây là một câu nói Hứa Hàn Phương nói cho Hạo Nhiên. Kỳ thực, nàng nguyện ý đem vui về của chính mình chia sẻ cho mỗi người, làm cho vui về truyền khắp mọi ngõ ngách.

Hứa Hàn Phương vui về mà nắm tay Lan nhi, khích lệ nói: “Theo cách hi vọng này của người mà sinh tồn, không nên để cho tương lai mình hối hận. Phải học để làm cho mình vui về!”

Cao Tiệp Ly nghi ngời một bên nghe Hứa Hàn Phương nói xong, ánh mắt chớp động, nhìn người hồng nhan tri âm khó có được này thật lâu, như có điều suy nghĩ.

Đậu phồng hạnh phúc rất nhanh thành nơi có tiếng gần xa. Bởi vì nơi đó có tam tuyệt: “Mỹ thực tuyệt, đàn trúc tuyệt, mỹ nhân tuyệt. Đến nơi đó không những ăn được mỹ vị, còn có thể nghe được trúc âm tốt đẹp, cũng có thấy mỹ nhân tuyệt thế. Quả thực là hưởng thụ toàn bộ phương vị lập thể.

Mọi người càng thích nói chuyện hăng say vẫn là mỹ nhân. Có người nói mỹ nhân như Nữ Oa nương nương hạ phàm, có người nói như thần nữ chuyển thế; cũng có người nói thấy mỹ nhân bụng khay đi qua, tư thế ưu nhã làm cho người khác liên tưởng tới chuyện xưa Tây Thi giặt vải. Mọi người nhất trí cho rằng cái ví dụ hình tượng này chuẩn xác nhất, ngầm tặng Lan nhi cho một tên hiệu “Đậu hũ Tây Thi”

Chuyện này truyền đến trong lỗ tai của Hứa Hàn Phương, Hứa Hàn Phương thấy buồn cười, hắc! Không cần nói cho ta đây là lai lịch của “Đậu hũ Tây Thi”

Bạn đang đọc truyện *Tàn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 19: Gặp phải sắc lang

Chương 19: Gặp phải sắc lang

Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, Cao Tiệp Ly đi, đi thực hiện lý tưởng của mình – chu du tứ hải, hát khắp thiên hạ. Ly biệt luôn luôn làm cho người ta thương cảm. Không khỏi nghĩ tới “Vấn biệt”*, cất câu lấy nghĩa mà nhẹ nhàng ngâm nga cho Cao Tiệp Ly, đem toàn bộ làm kỷ niệm ly biệt. Không chừng kiếp này không có duyên cùng hân gặp lại.

Cao Tiệp Ly trước khi chia tay vẫn cúi đầu, chưa từng ngẩng đầu. Người văn nhã phóng khoáng như hân vậy cũng sẽ có lúc thế này, không buông tha thời gian? Hứa Hàn Phương nào đâu biết rằng Cao Tiệp Ly là không dám nhìn ánh mắt của nàng, sợ nhìn đến đôi mắt này sẽ bỏ không rời đi được mà ở lại, sợ ở lại sau lại yêu càng ngày càng sâu không có cách nào tự kiềm chế.

Đôi mắt này đã vững vàng khắc vào đáy lòng Cao Tiệp Ly. Thế cho nên sau này ở trong cuộc sống của Cao Tiệp Ly, mỗi khi đối rượu đương ca, lúc hào phóng đánh đàn, cũng sẽ nhớ tới đôi mắt không giống này, mỗi khi thất lạc bàng hoàng, lúc thông khổ không kham nổi cũng sẽ nhớ tới ánh mắt của đôi mắt kiên cường này. Lạc quan chí tiến thủ thiên tính của nàng đã ảnh hưởng hân thật sâu. “Theo cách hi vọng này của người mà sinh tồn, không nên để cho tương lai mình hối hận. Phải học phải để cho mình vui về!” Những lời này đã khắc thật sâu ở đầu óc của hân.

Không chút do dự cự tuyệt thỉnh cầu đánh đàn của Hứa Hàn Phương lúc sắp chia tay, là bởi vì sợ nàng nghe ra được mình quyến luyến và luyến ái ở trúc âm.

Khi bước trên con đường dài đằng đằng xa xăm, Cao Tiệp Ly ra một quyết định: “Sau này chỉ là hân nhận biết tri âm đàn trúc. Không cần nhiều, chỉ cần có thể gặp lại một người giống như nàng là được. Sau này ta còn có thể gặp lại tri âm như nàng ư?”

Cao Tiềm Ly không biết rằng ở mấy năm sau, hắn rốt cục gặp được người tri âm thứ hai trong cuộc đời, cũng là người tri âm cuối cùng trong cuộc đời hắn – Kinh Kha. Hát vang lên “Dịch Thủy Hàn” thiên cổ có một không hai.

Chẳng biết tại sao, Lan nhi mấy ngày gần đây cũng không đến, Hứa Hàn Phương cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Chuẩn bị mời mấy người tiểu nhị đến giúp trông coi việc làm ăn. Cùng Hạo Nhiên lập ra một quy tắc, trình tự then chốt làm đậu hũ chỉ có Hạo Nhiên và bản thân mình biết, quyết không tiết lộ ra ngoài. Đậu phường Hạnh Phúc ngày nào đó sẽ đóng cửa, hay để đậu hũ triệt để mai danh ẩn tích ngày nào đó.

Mặc dù Hạo Nhiên không rõ vì sao phải để cho đậu hũ mai danh ẩn tích, nhưng vẫn đồng ý, hắn tin tưởng nàng làm như vậy nhất định có nguyên nhân và lý do.

Đem tiểu nhị phân công rõ ràng, người trách nhiệm chu đáo, làm việc tỉ mỉ, quy trình kỹ thuật hóa. Cũng chỉ định một người làm chức vụ tương tự quản đốc. Trước nói cho quản đốc: “Việc nhỏ tự quyết định, đại sự trở lại phiên ta.” Nói tiếp chuyện công khai một nguyên tắc quan trọng cần đề ý: “Có thể phạm lỗi, nhưng mà lệch lạc giống vậy quyết không cho phép phạm vào xong rồi quay về.” Cuối cùng nói cho quản đốc: “Có chuyện quả thực không có cách nào quyết đoán, lúc cần đến xin chỉ thị, bản thân trước đưa ra chỉ ít một phương pháp hợp lý giải quyết – cũng chính là biện pháp.” Phải cho tiểu nhị dưỡng thành tự hỏi vấn đề độc lập, thói quen giải quyết vấn đề. Nếu như mọi chuyện xảy ra đều đến xin chỉ thị chẳng phải là một chết đi được?

Tốp trước huấn luyện hoàn tất, cuộc thi đạt chất lượng tốp trên. Công khai thể chế khích lệ: “Lương căn bản chia thêm chế độ hoa hồng. Một bộ hình thức quản lý hiện đại quá cứ như vậy xuất hiện ở thành Hàm Dương quốc đô nước Tần hai nghìn năm trước.

Hứa Hàn Phương bắt đầu buông tay, chậm rãi buông tay làm chương quỹ.

Có tiểu nhị, Hứa Hàn Phương và Hạo Nhiên thả lỏng rất nhiều. Đến lúc này, Hạo Nhiên đem Hứa Hàn Phương bồi phục sát đất. Cảm giác nàng làm việc luôn có thể bày mưu nghĩ kế, không ngừng sửa cũ thành mới.

Hứa Hàn Phương thâm vui: Hắc! Học chương trình đại học há lại học toi công chứ?

Hương thơm nhả ra từ đào mặn, bay tán loạn, mầm cây xanh biếc, khắp nơi hồi xuân.

Hạo Nhiên mang theo một tiểu nhị đi vùng ngoại ô chọn mua đậu tương. Gần đây buôn bán tốt thần kỳ. Đậu tương dùng cũng mau hết, vài túi đậu tương một hai ngày đã dùng hết rồi.

Không cần phát sầu vì cơm áo nữa, không cần sống mưu sinh mệt nhọc nữa.

Đã lâu không hưởng thụ cuộc sống rồi, đời sống sẽ có căng có chùng! Hứa Hàn Phương chuẩn bị hảo hảo hưởng thụ cuộc sống cho tốt một chút.

Hứa Hàn Phương mỹ mỹ mà tắm nước nóng, thay quần áo thì lại thấy được phiên thể tre, đây chính là hầu như lấy mệnh đổi lấy ở thế kỷ 21. Vào lúc đó là bảo vật vô giá, hiện tại lại thành thẻ trúc rách không đáng một đồng tiền, nhưng nàng vẫn cất giấu cẩn thận, luôn cảm thấy sẽ phát huy tác dụng.

Ở trên cây hoa đào phía sau viện buộc một cái võng, chuẩn bị đến tắm nắng thỏa thích một lát.

Nằm ở trên võng lắc lư dao động, hai chân vắt chéo, lười biếng mà bày ra cái tư thế thoải mái nhất. Nhìn mây trắng bay lơ lửng trên bầu trời xanh xanh; gió xuân thổi qua, hoa đào đều rơi xuống, rơi ở trên mặt ngực một chút; mùi hoa đào thơm ngọt trong không khí làm cho say sưa; ánh mặt trời chiếu lên trên người ấm áp, mặt bị phơi nóng nóng... Bất tri bất giác đã ngủ thật say.

Trong mộng lung cảm giác có ánh mắt nhìn mình chăm chăm. Là nằm mơ giữa ban ngày? Hay là ảo giác? Đổi một tư thế ngủ tiếp, không đúng! Cảm giác có hô hấp bất hồi thối tới trên mặt. Lại nghe thấy được là một mùi vị nam nhân chắc là trên thân nam nhân mới có. Không phải là ảo giác, cũng không phải là mơ!

Mở choàng mắt, thì thấy hai ánh mắt thâm thúy, ghé vào chỗ cách mặt mình không tới một thước nhìn chăm chăm, vẻ mặt quái dị, hơn nữa càng tiến càng gần. Phản ứng đầu tiên: Sắc lang! Liền không hề nghĩ ngợi, giơ tay lên cho một quyền, đánh vào một con mắt của sắc lang.

“Ai da!” Một tiếng, sắc lang ngửa mặt té ngã.

Hứa Hàn Phương nhanh nhẩu xoay người, tay kéo võng một cái ngược chiều kim đồng hồ lật mình, người đã vững vàng đứng trên mặt đất. Nổi giận dùng dùng nhìn sắc lang. Hừ! Muốn bản cô nương, phi lễ bản cô nương? Không dễ dàng như vậy!

Nửa ngày trời sắc lang mới ngọ nguậy từ dưới đất bò dậy, một tay dùng sức mắt, vừa nhu còn vừa lắc đầu. “Người vì sao đánh người?” Lắc lắc đầu, đầu còn vang lên ong ong.

Xem ra quyền này đánh không phải nhẹ. Đáng đời! “Ai cho người nhìn lên bản cô nương ngủ?” Hứa Hàn Phương trả lời vàng thật không sợ lừa.

Sắc lang vừa dụi mắt vừa nói: “Cô nương?” Lại bung con mắt bị đánh kia, chỉ lộ ra một con mắt khác trên dưới quan sát Hứa Hàn Phương, kinh ngạc nói: “Có cô nương nào như người vậy? Ban ngày ăn mặc y phục nam nhân ở bên ngoài ngủ?”

Hứa Hàn Phương lúc này mới nhớ tới mình ăn mặc nam trang, hơi bị ngẹn lời.

Sắc lang còn đang dụi mắt, không cam lòng mà nói: “Ta còn đang khó hiểu đây, đâu đến một người nam không ra nam, nữ không ra nữ ngủ ở chỗ này.”

Hứa Hàn Phương tức giận đến mũi cũng phải lệch, bắt nam bắt nữ? Còn chưa có người nào nói đến ta như thế!” Ngươi dám nói ta bắt nam bắt nữ?” Xoay xoay nắm tay quát lên:”Ngươi muốn ăn đòn!”

Sắc lang chạy đến núp phía sau cây, chỉ lộ nửa khuôn mặt:”Nào có nữ nhân nào như ngươi vậy? Ngươi làm sao đã man như vậy chứ? Sách sách sách, ăn mặc thành thế...” Gương mặt xem thường.

Hứa Hàn Phương thờ phỉ phò nói:”Đây là nhà ta, ta thích mặc thành dạng gì sẽ mặc thành dạng đó, không mượn ngươi xen vào! –a? Ngươi không có việc gì chạy đến nhà ta. Ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đó!” Ôm tay áo lên đuổi theo. Đã lâu chưa luyện tay một chút rồi, cũng không biết dạng công phu động người quyền đạo và judo của mình. Đã quên chưa?

Sắc lang kinh hô một tiếng xoay người chạy.

Hai người vây bắt quanh hai cây, một cái vòng chạy vài vòng. Thủy chung vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Hứa Hàn Phương dừng lại, thờ hồng học nói:”Sắc lang, ngươi ra đây!”

Sắc lang cứ trốn ở phía sau cây, nhô ra nửa cái đầu:”Ta không phải là sắc lang!”

“Còn giảo biện, sắc lang! Ngươi không phải là sắc lang mặt ngươi để gần vậy làm gì? Muốn phi lễ bản cô nương? May mà bản cô nương nhạy bén, tỉnh sớm! – Ngươi không được chạy!” Lời vừa dứt, lại đuổi theo.

Sắc lang tung chân lại chạy, vừa chạy vừa cao giọng phản bác:”Phi lễ ngươi? Người tìm một cái gương chiếu chiếu, ngươi cho ngươi là mỹ nữ? Ta lại gần, là bởi vì đang dụng tâm phân biệt ngươi là nam hay nữ! – Thì tự dung lại trũng một quyền.” Sắc lang hô, cước bộ chậm một chút.

Hứa Hàn Phương làm thế nào đi nữa cũng không đuổi kịp nam nhân, bốp thắt lưng, tay chỉ:”Có bản lĩnh ngươi đừng chạy!”

“Không chạy mới là người ngu!” Sắc lang cũng không quay đầu lại trả lời.

Hứa Hàn Phương dừng lại lần thứ hai, nhìn sắc lang trốn phía sau cây, hô to:”Ngươi ra đây!”

“Ta không ra!”

“Có bản lĩnh ngươi đi ra!”

“Ta cứ không ra! Có bản lĩnh ngươi tới đuổi!” Sắc lang cũng không biết là cô ý chọc giận Hứa Hàn Phương, vẫn cảm thấy chơi truy trốn cùng Hứa Hàn Phương thật khá.

Hứa Hàn Phương tức giận đến thật muốn đi tới bốp chết hẳn, nhìn hai bên một chút có cái gì vô kế khả thi, con mắt – xoay động, có chủ ý. Khom lưng nhắc chân, còi giầy ra “Suru” thoáng cái hung hăng đập tới.

Sắc lang “Ai nha!” một tiếng, cuống quýt tránh né. Giày gõ ngang khắp nơi trên cây hoa đào, trên cây bị chấn động nhẹ nhẹ nhàng rơi xuống.

“Thực sự là chỉ nữ tử và tiểu nhân khó dưỡng thôi! Ngươi thế nào hung hãn như vậy, không có giáo dưỡng?” Phía sau cây truyền đến tiếng la cao của sắc lang. Sau đó cẩn thận từng li từng tí thăm dò tình huống xung quanh.

“Suru” Hứa Hàn Phương ngấm ngay chiếc giày thứ hai từ lâu, nhìn sắc lang thăm dò, không chút nào nương tay mà ném tới. Ai! Đáng tiếc, giày lướt qua da đầu sắc lang mà qua.

Sắc lang sợ đến co rụt đầu lại, quay đầu thấy chiếc giày thứ hai rơi trên mặt đất, thảm nghĩ: Nguy hiểm thật! Oán giận la lên:”Ha ha, không ném trúng! Cái này nhìn ngươi còn có gì để ném? Ha ha!” Nói xong đưa đầu ra làm cái mặt quỷ.

Thấy cả khuôn mặt sắc lang, Hứa Hàn Phương xì vui vẻ một chút. Có lẽ bởi vì mình gần đây đầy xoay (cối), sức ta khá lớn, không nghĩ tới một quyền liền đem sắc lang đánh thành gấu mèo một mắt. Vành mắt đen thui thoạt nhìn thấy thật buồn cười.

Hứa Hàn Phương nhìn thêm, không nhịn được cười to.

Sắc lang có lẽ còn không biết mình bị đánh thành mắt gấu mèo, thấy vẻ mặt của Hứa Hàn Phương thay đổi bất thường. Kinh ngạc nói:”Ngươi cười cái gì?” Gương mặt mờ mịt, mắt gấu mèo phối với hân cang thêm hài hước.

Hứa Hàn Phương cười đến cả người run loạn, tay chỉ ánh mắt sắc lang nói không ra lời.

Sắc lang cúi đầu nhìn trên người mình, không có chỗ nào không thích hợp mà! Chính sửa lại quần áo một chút. Lại nhìn chung quanh, nhìn từ trên xuống dưới, càng không giải thích được nhìn Hứa Hàn Phương. Chỉ có điều vẫn còn duy trì cảnh giác. Ai biết nàng có phải giờ trò lừa bịp hay không?”

Nhìn bộ dạng sắc lang không hiểu ra sao, Hứa Hàn Phương vui vẻ, chớ nhìn hân mặc bố y, xem ra cũng là vô cùng quan tâm dáng vẻ của mình. Vừa cười vừa nói:”Đừng... Đừng xem, tự ngươi... Không thấy được, ở... Ở... Ở trên mặt ngươi.” Hứa Hàn Phương cười đến sắp đau sốc hông luôn rồi.

Sắc lang miệng ửng oàng, mắt hướng tới nhìn trên mặt mình, đúng là trừ mờ hồ thấy chớp mũi, cái gì cũng không nhìn thấy. Có thể dùng mắt quá độ, mắt phải đau đến hần nhếch miệng một cái, hút khí lạnh một cái. Ngắm nhìn chung quanh, khom lưng đến hang nước chiếu một cái, “À!” Mà quát to một tiếng, bụng mắt thất kinh mà nói:”Tại sao có thể như vậy? Ta như vậy làm sao gặp người?”

Đến bây giờ, Hứa Hàn Phương đã hoàn toàn hiểu người này nhất định không phải là sắc lang, chỉ là tò mò muốn nhìn mình một chút. Nếu như là sắc lang nửa ngày như thế sẽ sớm động thủ, sẽ sớm nên có tật giết mình mà chạy.

“Sắc lang” gấp đến độ liên tục giậm chân:”Vậy phải làm sao bây giờ? Lấy một ô mắt gà, làm sao gặp người.”

Hứa Hàn Phương biết sai liền sửa, ngượng ngùng nói:”Xin lỗi nha, ta cũng không phải cố ý, ai cho ngươi thừa dịp ta ngủ say tiếp cận gần như vậy? Ta cũng không biết ngươi muốn làm gì?” Một bộ dạng ủy khuất của tiểu nữ nhân. Sắc mặt nữ nhân thực sự là thay đổi thất thường, mới vừa rồi còn hung ba ba, lúc này lại ủy khuất cùng cực.

Sắc lang miết mắt thấy được vẻ mặt ủy khuất của Hứa Hàn Phương, bất đắc dĩ nói:”Quên đi, trách ngươi cũng vô ích.” Lại đi chiếu chiếu trong thủy hang, lẩm bẫm”Nghĩ một chút sửa chữa thế nào mới được.”

Con ngươi khẽ động, mục đích đạt được. Muốn chính là những lời này, chỉ cần không cần truy cứu trách nhiệm của ta là tốt rồi! Hứa Hàn Phương vui vẻ kêu lên:”Ta có biện pháp! Ta giúp ngươi đắp xoa, nhất định sẽ tốt hơn nhiều.”

Sắc lang xoa một con mắt, dùng một con mắt khác quét quét Hứa Hàn Phương, mỉm cười nói:”Mặt của ngươi làm sao thay đổi thất thường? Nhanh như vậy?”

Hứa Hàn Phương nhìn xung quanh làm bộ không nghe thấy, không trả lời. Có ít lúc, một vài vấn đề trả lời không bằng làm bộ không nghe thấy thì tốt.

Hứa Hàn Phương nhảy chân nhảy lò cò, khom lưng nhặt lên giấy, gà vàng đứng một mình đạp chân ở trên chân, lại đập đập trên mặt đất, xác định mạng xong giấy. Quay đầu lại hướng sắc lang hất đầu nói:”Đi thôi!”

Sắc lang nhiều thêm hứng thú nhìn Hứa Hàn Phương nhảy lên nhảy xuống, vẻ mặt vui vẻ.

Hứa Hàn Phương mang theo “Sắc lang” đi vòng qua trước phòng, chuẩn bị tìm một trứng gà để cho hần chườm nóng. Vừa đi vòng qua trước phòng, một người kêu lên:”Này! Đúng là ngươi!”

Hứa Hàn Phương nhìn hai bên một chút, xác định người ăn mặc quần áo vải màu đen là đang gọi mình, dừng bước lại.

Người mặc quần áo vải đen bước nhanh tới:”Thật là ngươi, ta còn nghĩ rằng nhìn lầm ngươi đó.”

“À! Là ngươi à!” Hứa Hàn Phương nghĩ tới, là cái cậu bé Doanh Vũ té ngã lúc đầu, cười nói:”Hơn nửa năm không gặp, cao lớn như vậy rồi?”

Hứa Hàn Phương bật người dậy, sóng vai nhiều lần, so với chính mình cao gần một cái đầu. Cậu con trai lớn lên đúng nhanh thật! Cũng không biết mình còn có thể lớn nữa hay không. Ở hiện đại, mình thể nhưng tiêu chuẩn:Không cao không thấp, một mét sáu bảy. Không mập không ốm, một trăm lạng sáu. Ở chỗ này vẫn chưa tới 16 tuổi, hẳn là vóc dáng còn có thể lớn nữa?

“Ta ngày đó chờ ngươi dài cả cổ. Ngươi cũng không tới.” Doanh Vũ cắt đứt suy nghĩ miên man của Hứa Hàn Phương.

Hứa Hàn Phương lúc này mới nhớ tới, ước hội khi đó, khẽ mỉm cười nói:”Xấu hổ, ngày đó có việc gấp không đi được.”

Doanh Vũ hưng phấn nói:”Ta ngày đó nhờ ngươi dạy kỹ xảo, đem mập mập cũng đánh ngã, ài, đáng tiếc ngươi không ở đó, bằng không ngươi có thể nhìn thấy.” Vô cùng tiếc hận.

Hứa Hàn Phương cười nói:”Phải không? Chúc mừng ngươi nha!” Nghĩ thầm đây là việc trong dự liệu. chỉ cần không phải được huấn luyện chuyên nghiệp, nơi nào sẽ phòng thủ chắc chắn?”

Hai người vừa nói vừa cười, Hứa Hàn Phương hoàn toàn quên mất mất gấu mèo theo ở phía sau, Hứa Hàn Phương có chỉ số thông minh cao, người cũng có nhiều bệnh xấu như vậy, đại sự khôn khéo việc xấu hồ đồ. Đại khái, sợ ý, nằng để quên như vậy cũng không ít. Chỉ có điều thời đêm mầu chót nằng không có gì lơ mơ. Lưng cũng thư một chút không quên, cũng sẽ học cách sống chi tiêu, học một biết mười.

Rồi, muốn chết rồi, tay đánh máy cũng đổi thành xay sửa đậu nành rồi, buồn bực!

Doanh Vũ quay đầu lại thất thanh kêu lên:”Ca! Đệ chờ huynh đã nửa ngày rồi, huynh đi đâu? Đệ giới thiệu cho huynh, đây chính là người dạy đệ kỹ xảo đệ nói với huynh. – A, con mắt của huynh làm sao vậy?”

“Oh, không cần thận dụng phải một chút.” Mắt gấu mèo có lệ nói.

Hứa Hàn Phương không rõ vì sao mắt gấu mèo không nói là nằng, hình như cố gắng thay nằng che giấu. Quan nó làm gì, nếu như người ta nguyện ý che giấu thay mình, mình tại sao phải thừa nhận? Lại nghĩ một lát, không phải hẳn ngại bị mình đánh thành mất gấu mèo thì mất mặt chứ?

Doanh Vũ nhỏ giọng xụ nói:”Không đụng mũi, không đụng mặt, mà đụng mắt?” Hình như không tin, nhưng không hỏi lại, nhìn sắc mặt hẳn hình như có chút sợ người ca ca này của hắn.

Hứa Hàn Phương cầm một cái trứng gà nóng chậm rãi đưa cho mắt gấu mèo.

Giữa lúc nói chuyện biết mắt gấu mèo gọi là Doanh Văn. Hai huynh đệ một nào là vừa vắn vừa võ, tên không nhiều sáng ý, quê mùa! Nhất định là người nhà mong muốn huynh đệ hai người vắn võ song toàn. Hình thức áo vải hai người mặc cũng rơi đất vụn, xem ra không có hàm lượng nguyên tố trong quặng gì (không giàu).

Mặc cũng không phải y phục gấm tơ, giờ tay nhắc chân lại phải bày ra khí phách là của người giàu có, thú vị! Nhất định là nhi tử nhà giàu mới nổi vùng phụ cận. Nghĩ khóe miệng lại trôi lên tiểu ý.

Doanh Văn giương mắt thấy vẻ mặt của Hứa Hàn Phương hỏi: "Người có chuyện gì cao hứng? Hay là lại đang đánh cái chủ ý quỷ quái gì?"

Hứa Hàn Phương vội vàng thu lại sắc mặt ngưng cười: "A? Không có!" Nghĩ thầm người đây cũng có thể nhìn ra? Lợi hại! Nói tránh đi. "Có bằng hữu từ phương xa tới bắt điếc nhạc hồ mã, - các người làm sao tới nơi này?"

Doanh Võ ở bên cạnh cướp lời: "Nghe nói nơi này có mỹ thực, cố ý tới ném thử."

"À!" Hứa Hàn Phương gật đầu, tiếp tục dụ mắt.

Con mắt của Doanh Võ tốt hơn nhiều, đã không đen thui tím bầm. Hắn chuyển đầu tìm một hồi hỏi: "Tại sao không có cái gương?"

"Hắc, cái gương? Kê có tiền mới dùng gương, ta đâu mua được cái gương?" Hứa Hàn Phương bĩu môi, nhi tử nhà giàu mới nổi yêu cầu không thấp đó. Bụng chậu nước đặt ở trên bàn dài: "Đây là cái gương, chiếu đi!"

"Một lát lại như một lần, sẽ tốt hơn nhiều." Hứa Hàn Phương ngồi xếp bằng ngồi xuống phía đối diện, nhu (xoa) nhẹ cổ tay.

Doanh Văn nhìn tư thế ngồi của Hứa Hàn Phương cau lại đầu mày.

"Ca! Ta mời uống hai chén tên gì sữa đậu nành, huynh ném thử." Doanh Võ bụng hai chén sữa đậu nành đến, đặt ở trên bàn dài: "Ở đây làm ăn thật thịnh vượng, ta chen lấn nửa ngày mới tới lượt."

Hiện tại đậu phồng buôn bán tốt đến phải cho khách nhân tự mình bụng thức ăn, có đôi khi còn phải xếp hàng lấy số. Cái này Hứa Hàn Phương đúng là rất rõ ràng. Ấy vậy nói: "Xấu hổ thật, ta nghĩ rằng các người ném qua rồi ấy. Cũng không chiêu đãi các người. Sớm biết rằng các người còn chưa ném, ta liền bụng tới cho các người rồi."

"Không sao cả." Doanh Võ không ngần ngại chút nào mà nói, cúi đầu đi uống sữa đậu nành: "Ca, huynh cũng uống, đều nói uống ngon,"

Doanh Văn ném một chút cái miệng nhỏ nói: "Thứ này vị nói sao là lạ? Không giống lời truyền đi uống tốt như thế."

Hừ, nói người không có phẩm vị chính là không có phẩm vị, thật không biết hàng! Tất cả mọi người đâu có suy xét uống, chỉ có người nói uống không tốt? Trong lòng Hứa Hàn Phương rất không thoải mái.

Doanh Văn lại uống một ngụm, ở trong miệng tinh tế thưởng thức một chút, khẽ nhíu mày.

Uống khó khăn như vậy ư? Hứa Hàn Phương thò đầu nhìn, khứu giác của nàng cực kỳ linh mẫn, phảng phất ngửi được một mùi lạ. Nằm xuống (bàn) ngửi một cái, tìm kiếm nơi phát ra mùi lạ. Hình như là mùi vị sữa đậu nành không đúng. Ngửi lượng nhỏ sữa đậu nành, đã có chút ôi thiu rồi.

Đám người kia, cũng dám lừa gạt khách hàng, bán thức ăn quá hạn biến chất? Ghê tởm! Đây không phải là đập đổ nhãn hiệu mình sao? Giá còn cao đến đâu? Buổi tối phải họp chính một chút! Tra mọi chuyện rõ ràng.

Nhìn xung quanh nhiều người như vậy, suy nghĩ một chút không thể nói, nói sẽ ảnh hưởng danh dự. Không biến sắc nói với Doanh Văn Doanh Võ: "Nếu không thì đổi một chén cho các người. Đổi một mùi vị ném thử. Có thể thì tốt rồi."

Doanh Văn nhàn nhạt nói: "Không cần, cứ như vậy đi."

Hứa Hàn Phương kiên trì: "Vẫn là đổi một chén đi."

Doanh Văn bụng sữa đậu nành lên uống một ngụm: "Không cần, ta còn có thể uống quen được."

Nhìn Doanh Văn lút bụng một chén sữa đậu nành quá hạn, Hứa Hàn Phương dờ khóc dờ cười, lại nhìn một con mắt gấu mèo của Doanh Văn, chỉ nghĩ vui không dám cười.

Doanh Văn uống xong sữa đậu nành nhìn Doanh Võ: "Người làm sao không uống?"

Doanh Võ ngượng ngùng cười cười: "Ca, đệ thật sự là uống không quen."

Doanh Văn liếc Doanh Võ một cái, thần nhiên nói: "Lãng phí không tốt!" Trong lời nói lộ ra uy nghiêm làm huynh trưởng.

Doanh Võ hi hi cười, nhỏ giọng nói: “Ca, đệ nói với huynh, hai chén sữa đậu nành này không phải là mua. Ta xem quá nhiều người, chen không được gót chân, là đệ thừa dịp người khác không chú ý mình ở trong vại mức.”

Doanh Văn nghe được lại nhăn mặt cau mày, đây không phải là trộm sao? Không nói gì. Hắn hình như rất thích cau mày.

Hứa Hàn Phuong lại yên lòng, xem ra những khách nhân khác uống sữa đậu nành cũng không có vấn đề. Âm thầm cười trộm. Đứa ngốc, còn cho là mình chiếm tiện nghi, mức sữa đậu nành còn dư còn vui vẻ?

Lúc đầu Hứa Hàn Phuong định ra một chất lượng tiêu chuẩn: Xay sữa đậu nành theo lượng người đi đến xay lập tức, không kịp bùng đi lại để sữa đậu nành lạnh, không được lên bàn, càng không cho phép đun nóng lại nhiều lần bán. Phải bảo đảm tuyệt đối mới mẻ. Cho nên yêu cầu tiêu nhị tố chất nhân viên nhất định phải cao, trong lòng nắm chắc có thể làm được.

Bởi vậy trong đậu phồng để một cái vại lớn chuyên dùng gửi sữa đậu nành đã lạnh chưa bán xong trong ngày. Những thứ này tiêu nhị được Hứa Hàn Phuong huấn luyện đến từng bước từng bước rất tháo vát, rất ít phải bởi vì làm được nhiều mà lãng phí. Không biết tích góp bao nhiêu ngày mới tích một cái vại lớn này, có thể là hai ngày nay bận quá không nhanh chóng đi đổ sữa đậu nành còn dư ngay, bị Doanh Võ tự cho là thông minh mức mắt.

Hứa Hàn Phuong lắc đầu, ai, tất cả đều là thông minh quá sẽ bị thông minh hại! Uống không tiêu chảy mới lạ. Đây cũng không thể trách ta. Ai! Đáng thương Doanh Văn bị đệ đệ này hại thảm, trong ngoài đều phải bị thương, trong lòng không khỏi có chút đồng tình.

“Người đang suy nghĩ gì?” Doanh Văn hỏi. Hắn luôn luôn mắt sáng như đuốc, hình như có thể nhìn thấu ý nghĩ của người khác.

Hứa Hàn Phuong cười che giấu nói: “Ta sẽ nhu mắt thêm cho người, hiện tại đã không đen giống vừa rồi.”

Đang xoa mắt cho Doanh Văn. Hạo Nhiên trở về, thấy Hứa Hàn Phuong đang xoa mắt cho một người nam nhân, vẻ mặt có chút không thoải mái, nhưng lại không nói tiếng nào.

Hứa Hàn Phuong mặc dù qua loa, nhưng mà cũng nhìn ra Hạo Nhiên không thoải mái. Cười hi hi, người này ghen tị. Phải tìm cơ hội giải thích cho hắn một chút. Thừa dịp đôi nước nóng lên lên nói cho Hạo Nhiên: “Chớ ăn dấm, hắn là bị ta đánh đó.” Còn dí dõm mà nháy nháy mắt với Hạo Nhiên, sau đó học bộ dáng che lên một con mắt bị đánh thật là đau.

Ghen? Thật đúng là rất hình tượng, trong lòng ta có thể không ê ẩm sao? Không thoải mái trong lòng đã tiêu tan thành mây khói. Hạo Nhiên hi hi cười thấp giọng hỏi: “Người vì sao đánh hắn?”

“Ta nghĩ hắn là sắc lang thôi!” Hứa Hàn Phuong đơn giản nói sơ lược quá trình.

Hai đầu người xúm lại cười khanh khách.

Không chú ý Doanh Văn đang nhìn chăm chăm bọn họ nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 20: Tay nắm chặt tay

Chương 20: Tay nắm chặt tay

Hứa Hàn Phuong là một người thích kết giao bạn mới.

Không quên bằng hữu cũ, kết giao bạn mới, cuộc sống lại phong phú lên.

Hứa Hàn Phuong không đành lòng Hạo Nhiên quá cực khổ, mỗi ngày sửa đổi quy định số lượng tiêu thụ. Nói với Hạo Nhiên: “Tiền tuy là kiếm không hết, chỉ cần chúng ta vui vẻ thì tốt rồi. Phải hưởng thụ cuộc sống. Không nên vì tiền mà sống được.”

Chỉ cần Hứa Hàn Phuong vui vẻ, Hạo Nhiên là nói gì nghe nấy. Đã trải qua thăng trầm, Hạo Nhiên thành thực chừng chạc rất nhiều, bình thường ở trước mặt của Hứa Hàn Phuong biểu hiện thân sĩ phong độ của nam nhân.

Doanh Văn và Doanh Võ gần đây đến thường xuyên, hầu như mỗi ngày đều sẽ tới nơi nhỏ này ngồi chốc lát. Đều là người trẻ tuổi, hậu viện rất nhanh thành cõi yên vui của bọn họ, thỉnh thoảng tràn đầy tiếng hoan hô cười nói của bọn họ.

Chẳng biết tại sao, Doanh Văn với chuyện Hứa Hàn Phuong là nữ nhi lại cũng không nói tới một chữ, có lẽ bọn họ thế này là phương pháp gán bó, nói giỡn cũng thuận tiện hơn một chút.

Năm nay khí trời kỳ lạ, lập xuân đến sớm, nhưng mà sau khi hoa đào nở ra, đột nhiên rét tháng ba tới, lại rơi một trận tuyết lớn. Tuyết làm hoa đào, mấy

cây liễu xanh đong băng vẫn là lần đầu tiên Hứa Hàn Phương thấy.

Doanh Văn, Doanh Võ lại đến nữa, trong tay Doanh Võ xách theo một vò rượu ngon. Mà cái túi lòi lên trong lòng Doanh Văn không biết cất cái gì.

Doanh Võ để rượu ngon xuống, ngã ngồi dưới đất, thờ hỏn hển mấy cái nói: "Đường thật là trơn, thật là khó đi! Vài lần quay về đều thiếu chút nữa đem cóc vò quăng đi luôn." Hấn luôn là khoa trương như vậy.

Hứa Hàn Phương nhìn Doanh Văn che cái phình lên hỏi: "Ngươi giấu cái gì trong lòng thế?"

Doanh Võ vẫn là vô cùng thích cướp lời: "Trên đường đi anh ta lượm một con chó sắp đông chết."

"Thật sao? Ta xem một chút." Hứa Hàn Phương tò mò nói.

Doanh Văn cẩn thận từ trong lòng móc ra một con chó nhỏ lông xù, lông vàng vàng ngắn nhỏ, cả người vẫn đang lạnh run, nhắm mắt lại vẫn không nhúc nhích. Chỉ có cái đuôi nhọn thỉnh thoảng quét động một cái. Xem chừng mới đầy tháng.

Hứa Hàn Phương đem chó nhỏ nhẹ nhàng nhận lấy: "Nha! Thật là đáng yêu!"

Doanh Văn nhẹ nhàng nói: "Vừa ở trong tuyết thấy nó, hình như sắp phải chết rét, nghĩ thật đáng thương, lượm trở về ngay."

"A? Không nhìn ra ngươi còn rất có lòng tốt." Hứa Hàn Phương trêu ghẹo nói: "Ta cho là ngươi chỉ biết sĩ diện thôi."

Doanh Văn liếc xéo Hứa Hàn Phương một cái không để ý đến, ngồi thẳng xuống. Nàng luôn luôn thích xem thường hấn như thế, hấn lại không thể làm gì.

Hứa Hàn Phương xoay người nói với Hạo Nhiên: "Hạo Nhiên ngươi xem một chút, thật là đáng yêu – chẳng qua còn đang phát run, nếu không thì ngươi thăng chậu lửa đem đến đây?"

Hạo Nhiên cười đi ra ngoài chuẩn bị.

Lửa than đốt lên, trong phòng ấm rất nhiều.

Doanh Võ đồ bốn chén rượu: "Trời lạnh quá, đến uống chút rượu ấm áp thân thể. – nếu không cho con chó nhỏ vài giọt?"

"Đi chết đi! Tự mình uống đi!" Hứa Hàn Phương ôm chó nhỏ đẩy bát rượu ra, cho Doanh Võ một cái liếc mắt.

Doanh Võ nhìn thấy Hứa Hàn Phương có chút khinh thường của thái độ nữ nhân, bất giác sùng sốt.

Chó nhỏ dần dần ấm áp hơn, đặt ở trên bàn nhỏ, nó nhút nhát run rẩy đi tới, ánh mắt hắc bạch phân minh, cuộn tròn nhìn bên trái bên phải một chút, đuôi nhỏ lắc lư qua lại, vô cùng đáng yêu.

Bốn người vây quanh ở bên cạnh bàn nhỏ nhìn thích thú.

Hứa Hàn Phương càng dễ càng thích vô cùng. Một hồi ôm chó nhỏ hôn một cái, một hồi ôm chó nhỏ lắc lư nhoáng một cái. Thỉnh thoảng nhìn nhìn Hạo Nhiên một chút, cùng Hạo Nhiên mắt nhìn mắt mà cười.

Doanh Văn Doanh Võ đối diện lại thỉnh thoảng nhìn Hứa Hàn Phương. Trong ánh mắt thâm thúy của Doanh Văn chợt lóe lên, Doanh Võ lại ngo ngác nhìn Hứa Hàn Phương thì thoảng chân mày nhíu chặt.

Vài bát rượu xuống bụng, mấy người thanh niên cũng không thắng từ lực có chút say nhẹ. Hứa Hàn Phương cũng không uống rượu, cho nên một giọt rượu cũng không dính.

Rượu uống chưa đủ độ.

Doanh Võ đột nhiên nói: "Thời gian trôi qua thật nhanh, nhoáng một cái đã là một năm rồi." Không biết hấn đang cảm khái chút gì.

Doanh Văn mỉm cười một cái nói: "Đúng rồi, sắp đến sinh nhật của ngươi rồi, vui vẻ đi?"

Doanh Võ cười hi hi nói: "Đúng nha, đúng nha! Vui vẻ!"

Hứa Hàn Phương khom lưng ôm chó nhỏ để dưới đất mặc cho tự do mà chạy, xoay mặt nói: "Sinh nhật có cái gì tốt cao hứng? Lại lớn thêm một tuổi, ta thì không thích sinh nhật. Càng lớn càng nhiều phiền não."

Doanh Văn cười nói: "Hấn là vợ vả muốn cưới vợ. Vừa đến 16 tuổi có thể cưới vợ. Lý tưởng của hấn chính là cơ thiếp thành đàn! Cưới một đồng thiếp thật lớn!"

Hứa Hàn Phương bĩu môi, bất mãn nói: "Nóng vội! đàn ông các ngươi đều như vậy, chính là như vậy."

Doanh Võ đảo mắt nói: "Gi? Ngươi chỉ nói chúng ta, lẽ nào ngươi không phải là nam nhân?"

Hứa Hàn Phương ý thức được mình nói lỡ, không để ý tới hần. Thầm nghĩ: Nam nhân đáng ghét!

Doanh Văn đi ra hòa giải:”Được rồi, tiểu đệ, đến lúc đó cho ngươi thú một đồng lớn, ngươi muốn mấy người thì mấy người. Được chưa?”

Doanh Võ mặt cười nở hoa, hì hì vui vẻ nói:”Ca, đây chính là huynh nói, ngươi cần phải giữ lời nói, không được đổi ý. Ta muốn thật nhiều thật nhiều mỹ nữ.”

Hứa Hàn Phương nhìn thấy bộ mặt này thì chán ghét. Đột nhiên nhớ tới Lan nhi, trong lòng càng không thoải mái. Hừ, ý có chút tiền dơ bẩn thì kéo thành dạng này, nếu như là người có quyền thế còn không biết thế nào nữa, đem nữ nhân coi là cái gì? Trở thành đồ chơi? Nếu không Lan nhi cũng sẽ không trải qua thảm như vậy. Bực tức nói:”Loại người như ngươi ghê tởm nhất!”

Doanh Võ không giải thích được hỏi:”Ta làm sao chứ? Làm sao ghê tởm?”

Hứa Hàn Phương chịu nhịn không phát tác tính tình, nói:”Ngươi một lòng có thể chia cho nhiều người như vậy sao? Phải toàn tâm toàn ý mới đúng.”

Doanh Võ nói:”Ta như vậy có thể (gọi) xấu sao? Nam nhân người nào không phải là thê thiếp thành đàn.”

Hứa Hàn Phương cố nén chế giễu nói:”Một mình ngươi chiếm lấy bao nhiêu nữ nhân làm gì? Ngươi không sợ mệt chết?”

Hạo Nhiên và Doanh Văn biết Hứa Hàn Phương là nữ nhân, không nghĩ tới nàng có thể nói lời nói lộ liễu như thế, đều ngẩn ra. Ngây ngốc nhìn Hứa Hàn Phương.

Không biết là say, vẫn là đắc ý vênh vao. Doanh Võ ngốc hồ hồ còn đang nói:”Ha ha, nữ nhân như y phục, không thích thì đổi...” Còn chưa nói hết, Hứa Hàn Phương đã tức giận đem một chén rượu quay đầu rồi đổ xuống, đổ vào cái cổ Doanh Võ.

“Này... Này! Ngươi làm gì?” Doanh Võ nhảy dựng lên, lạnh run cập cập.

“Làm gì? Giáo huấn thứ người như ngươi một chút!” Hứa Hàn Phương không nhượng bộ chút nào.

“Ngươi có bệnh!” Doanh Võ khom lưng làm giữ rượu trong cổ.

Hứa Hàn Phương nhanh tay chỉ đến trên mặt Doanh Võ:”Ngươi mới có bệnh! Ta cho ngươi biết, nữ nhân không phải là y phục, là người! Là người!” Hứa Hàn Phương rống giận.

Hai người rùm beng.

Hạo Nhiên và Doanh Văn vội vã đến khuyên ngăn. Vốn là nam nhân thê thiếp thành đàn cũng rất bình thường. Nhiều nữ nhân cùng chung một chồng, nữ nhân cũng không có câu gì oán hận. Không biết là nàng nhưng lại đại phát tính tình như vậy?

“Nữ nhân chính là y phục!” Doanh Võ không tỏ ra yếu kém chút nào.

“Ngươi còn nói!” Hứa Hàn Phương nhắc chân liền là một cước. đá vào trên xương đùi trước mặt Doanh Võ.

Đau đến mức Doanh Võ ôm chân nhảy thẳng, nhe răng nhếch miệng mà nói:”Ngươi thật là có bệnh.” Giơ tay lên muốn đánh Hứa Hàn Phương, bị Doanh Văn bắt lại.

Hạo Nhiên lại kéo Hứa Hàn Phương. Hứa Hàn Phương tránh thoát kêu lên:”Đừng kéo ta, - ngươi và hần có cho rằng nữ nhân là y phục hay không?”

Hạo Nhiên vẻ mặt vô tội nói:”Ta thì thế nào?” Về mặt kia dường như đang nói trong lòng của ta chỉ có một mình nàng, chưa từng có nghĩ qua không an phận thê thiếp thành đàn.

Doanh Võ bóp thắt lưng reo lên:”Thế nào? Muốn đánh nhau ẩu đả có đúng hay không?”

Hứa Hàn Phương kéo cao tay áo hô:”Đánh thì đánh! Ai sợ ai?”

Doanh Văn quát lớn:”Được rồi, không được quấy nữa! Ngồi xuống!”

Doanh Võ rất sợ ca ca của hần, thấy ca ca lên tiếng, ngoan ngoãn lời xuống, không nói nữa.

Hứa Hàn Phương đứng chống nạnh, còn thở phì phò trừng mắt Doanh Võ. Hạo Nhiên dụ dỗ nói:”Được rồi, đừng nóng giận, ngồi xuống đi. Mọi người cùng nhau yên lành vui vẻ, ngưng cãi vã.”

Hứa Hàn Phương càng nghĩ càng tức giận, quăng xuống câu tiếp theo “Hừ! Nam nhân không có một người tốt!” Ôm lấy chó nhỏ đá cửa rồi đi.

Lưu lại ba người Hạo Nhiên hai mặt nhìn nhau. Doanh Võ nhìn bóng lưng Hứa Hàn Phương, méo miệng than thở nói:”Hình như hần không phải là nam nhân...” Miết mắt thấy ánh mắt bén nhọn của ca ca quét tới, đem lời nói nuốt trở vào.

Hứa Hàn Phương thở phì phò ra cửa, ở trong sân hít một hơi thật sâu, dường như muốn hàn khí lạnh lạnh xua tan đi phiền muộn trong lòng ngực.

Hoa đào trên cây đã bị băng tuyết đánh cho thất linh bát lạc, nghiền thành bụi trần, cành cây bị băng tuyết bao trùm. Nàng liền nghĩ tới Lan nhi, Lan nhi nhiều ngày không tới rồi, nàng hiện tại ra sao? Có khỏe không? Lan nhi có phải hay không cũng sẽ như cây hoa đào kiều ngạo bị băng tuyết vô tình phá hủy?

Đứng một hồi, tâm tình Hứa Hàn Phương bình tĩnh đi rất nhiều. Doanh Vô không sai, thời đại này chính là như vậy, nam tôn nữ ti, mình không có khả năng thay đổi chút gì. Cũng không có khả năng thay đổi tư tưởng người khác, giống như người khác không thay đổi được tư tưởng của mình vậy.

Phía sau có tiếng đập tuyết kéo kẹt kẹt. Doanh Văn đã đi tới. Hắn mỗi khi đi từng bước đều đi đến nơi đến chốn, rất ổn định.

“Người còn đang tức giận?” Doanh Văn nhẹ nhàng hỏi.

“Không tức giận! – gì chứ vì người khác lệch lạc trừng phạt mình? Không đáng!” Hứa Hàn Phương cúi đầu chó nhỏ.

Trải qua những ngày chung đụng này, Doanh Văn phát hiện Hứa Hàn Phương không chỉ có tư tưởng đặc biệt hơn nữa lời nói cũng ý vị sâu xa, dẫn người khác suy nghĩ sâu xa.

Doanh Văn nhìn bộ dáng giống chó nhỏ của Hứa Hàn Phương tràn ngập nữ tính ôn nhu, hỏi: “Người nói một chút, người muốn có dạng hôn nhân gì?”

Hứa Hàn Phương chạm vào chó nhỏ, không ngẩng đầu nhàn nhạt nói: “Chỉ nguyện suốt đời yêu một người, hai người gần nhau cả đời. Tay nắm chặt tay, cùng người đến già.”

Doanh Văn nghe xong ánh mắt thâm thúy ngắm nhìn Hứa Hàn Phương chỉ chớp lấy, lại đưa ánh mắt chuyển về thế giới ngân bạch.

Hứa Hàn Phương cảm thấy bao tử bắt đầu kháng nghị, lúc này mới nhớ tới nên ăn cơm tối, nghiêng đầu một cái nói: “Không khí không thể sống, cơm vẫn phải ăn! Ta đi làm cơm!” Nói trực tiếp đi về phía phòng bếp.

Hứa Hàn Phương là một người giận nhanh, tiêu cũng nhanh. Chỉ trong chốc lát đem không thoải mái quên mất sạch sẽ. Làm cơm thì không khỏi lại ngâm nga tiểu khúc.

Hạo Nhiên vẫn ở bên trong phòng khuyên giải an ủi Doanh Vô bị thương, chân của hắn bị đá thành một khối lớn.

Doanh Văn ngồi xồm cạnh bếp lò hỗ trợ thêm củi, hắn bẻ gãy một cây củi ném vào lòng lò. Thình thoảng ngẩng đầu lên nhìn Hứa Hàn Phương ngâm nga tiểu khúc, như không có chuyện gì xảy ra. Lòng lò bếp lửa hùng hực chiếu vào trong tròng mắt thâm thúy của hắn, làm cho xem không hiểu thâm ý bên trong.

Ngôi sao buổi tối vẫn sáng như vậy, ánh trăng chiếu trên mặt tuyết trắng xóa, phản xạ ánh sáng chói mắt.

Hứa Hàn Phương đứng ở trên mặt tuyết nhìn ánh trăng xa xa. Ở nơi này một tháng trăng rồi, gặp người lỗi thời Tần Dục, sau đó tất cả lại phát sinh biến hóa. Tới nơi này đã gần một năm, người phải đợi còn chưa xuất hiện. Người không liên hệ tới một đồng lớn. Không biết năm nào tháng nào mới có thể trở về.

Ngửa đầu nhìn trời cao huyền bí thay đổi liên tục mà yên lặng không nói, một trận gió lạnh kéo tới, Hứa Hàn Phương theo bản năng xoa hai vai một chút.

Hạo Nhiên đi tới đem một chiếc áo choàng vải thô khoác trên người của nàng, cười nhìn nàng, không nói gì. Nhưng mà Hứa Hàn Phương có thể nhìn ra, trong mắt, trong lòng của người đàn ông này chỉ có nàng, đã bị nàng chiếm hết hoàn toàn.

Hơn nửa năm qua Hạo Nhiên ở trong khó khăn thành thực chững chạc rất nhiều, không còn là đại nam hài ngốc hồ hồ của ngày xưa, cho mình rất nhiều quan tâm và săn sóc.

“Hạo Nhiên người muốn cùng chịu khổ một chỗ với ta sao? Trước đây người trải qua mỗi ngày cực tốt thế kia.” Hứa Hàn Phương nhẹ nhàng mà hỏi, nhớ tới Hạo Nhiên nỗ lực vì mình, bỏ qua nhiều như thế, trong lòng luôn có loại bất an.

Hạo Nhiên nhẹ nhàng nói: “Cùng người một chỗ mặc dù không có ăn ngon của trước đây, cuộc sống thật tốt, nhưng là những ngày dài ta vui vẻ nhất hạnh phúc nhất.”

Hứa Hàn Phương nhẹ nhàng đem đầu tựa ở trên vai Hạo Nhiên, đột nhiên có loại xung động không muốn trở về...

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Dạo Chơi Ngoại Thành

Rất nhanh băng tuyết đã tan, vạn vật bị nước tuyết tưới nhuần sinh trưởng nhanh hơn. Dương liễu là lướt, đốm cỏ xanh mướt, cuối cùng cũng đã tới mùa có thể đạp thanh.

Doanh Võ ngồi dài ở dưới tàng cây hoa đào xanh biếc, người duỗi thật dài, vui vẻ hỏi: "Ngày mai chúng ta đến ngoài thành để đi bộ một chút có được hay không, hiện tại chính là thời điểm tốt." Người trẻ tuổi quên mất thù cũng nhanh, không thoải mái ít ngày trước tiêu tan thành mây khói cũng nhanh, vút ra sau đầu.

"Tốt! Ta và Hạo Nhiên mấy ngày nay đang chuẩn bị để đi, khó có được suy nghĩ giống nhau." Hứa Hàn Phương nghĩ tới du ngoạn thật hưng phấn, nàng nhưng là một người ham mê du lịch. sau khi tới nơi này, đoạn thời gian trước chỉ lo chạy đi, hơn nữa trên đường không ngừng xảy ra sự cố, căn bản không có lòng ngắm phong cảnh. Nàng thích đi chuyến đã sớm không nhìn nổi, nghĩ tới du ngoạn thì càng hưng phấn mà vui sướng hoa chân múa tay.

Doanh Văn cười he he nhìn dáng vẻ Hứa Hàn Phương hớn hờ ra mặt.

"Hạo Nhiên, ta để cho người chuẩn bị đồ đạc đã chuẩn bị xong chưa?" Hứa Hàn Phương xoay hỏi Hạo Nhiên bên cạnh.

"Sớm đã chuẩn bị xong, chuyện người dặn dò ta nào dám không làm." Hạo Nhiên mặt mày cũng hớn hờ.

Hứa Hàn Phương hài lòng gật đầu cười cười, lộ vẻ tán thưởng.

Mùa xuân luôn luôn làm cho cảm thấy mong muốn tràn đầy.

Ngồi trên chiếu, nhìn sức sống khắp nơi dồi dào, tâm tình cũng đặc biệt thoải mái.

Trong miệng Hứa Hàn Phương cắn một cây cỏ con, nằm ở trên cỏ, lại bắt đầu nhấc chân lên bắt chéo, nhấc chân lên còn lắc qua lắc lại, thích ý không gì sánh được.

Hạo Nhiên vẫn nhả mà chống thân thể bằng một cánh tay, ngồi dựa ở một bên trên cỏ, Doanh Võ cách đó không xa ra sức bắt bướm, Doanh Văn thì ngồi nghiêm chỉnh ở một bên, ngẩng mặt lên nhìn Doanh Võ bắt bướm.

Hứa Hàn Phương quay đầu thấy Doanh Văn ở chỗ này còn ngồi trong quy trong củ, hỏi: "Này, Văn Tử, người ngồi ngay ngắn như lão già vậy, một mực giữ tư thế có mệt hay không?" Hứa Hàn Phương đặt cho Doanh Văn một biệt hiệu gọi là Văn Tử, Doanh Văn thân không có biện pháp nổi cáu. Hắn càng tức giận, Hứa Hàn Phương càng vui mừng, hình như có ý gây khó dễ cùng hắn.

Doanh Văn liếc nàng một cái, nhàn nhạt nói: "Ta tự nguyện!" Ngoài miệng nói bất bí tư thế lại thoáng buông lỏng, nhưng vẫn còn duy trì tư thế ngồi thẳng. Không có cách nào khác, hắn đã sớm dưỡng thành thói quen ngồi thẳng như thế.

Doanh Võ đầu đầy mồ hôi chạy tới, vừa chạy vừa kêu gào: "Nóng quá! Nóng quá! Ca, cho đệ uống nước đi."

Doanh Văn cầm túi nước da hươu ném tới, Doanh Võ tiếp nhận túi nước ừng ực mạnh mẽ uống vài hớp, lau miệng nói: "Đi ra đùa đi, các người đều ngồi ở chỗ này làm gì? Quả thật là không có ý nghĩa?"

Hứa Hàn Phương cười nói: "Người cái này có ý nghĩa à? Mệt chết đi được!"

"Vậy người nói thế nào có ý nghĩa?"

Hứa Hàn Phương ngồi thẳng dậy ngay, nói với Hạo Nhiên: "Đồ của ta đâu?"

Hạo Nhiên cười đưa qua một cái bao bố. Hứa Hàn Phương mở ra, bên trong là mấy cái cung làm bằng gân bò và một ít đậu tương.

"Đây là cái gì?" Doanh Võ lại gần hỏi.

"Cung!"

"Cung? Cung là cái gì? Dùng làm gì?" Doanh Võ cầm lấy một cái nhìn kỹ.

Hứa Hàn Phương giương cung để một viên đậu tương lên, nhắm vào một đóa hoa đuôi chó cách đó không xa: "Cứ dùng như vậy!" Nói rồi buông tay, hoa đuôi chó ứng tiếng khê động. Hứa Hàn Phương cao hứng quát to một tiếng: "Hắc! Bắn trúng rồi!"

Hứa Hàn Phương từ nhỏ lớn lên tại nhà bà ngoại ở nông thôn, mỗi ngày cầm cung cùng cậu con trai đánh đùa với nhau, bình thường còn tranh tài đánh cái lọ, lớn hơn chút nữa còn có thể chạy đến trong ruộng bắn chim sẻ ăn vụng hoa màu một chút. Tròi sinh nàng một đôi mắt tốt, thị lực đạt được 5.3 xứng với tiêu chuẩn của phi công. Sau đó lại đến trường, lại trải qua huấn luyện bắn chuyên nghiệp, nguyên lý cơ bản xạ kích và cung giống nhau, cho nên tuy rằng hắn tuy rằng không thể nói bách phát bách trúng, cũng có thể đánh mười mười.

Thử mở đầu một cái, phát hiện bản lĩnh của mình vẫn chưa mất, Hứa Hàn Phương hưng phấn mà xoa tay, nóng lòng muốn thử, chuẩn bị đi bắn mấy con chim sẻ thử xem.

Hạo Nhiên và Doanh Văn khó có thể tin mà nhìn Hứa Hàn Phương, nha đầu kia thế nào không giống người thường như vậy? Còn luôn kiếm một đồng cách cùng đồ chơi hiếm lạ?

Doanh Võ bối vì theo Hứa Hàn Phương học qua kỹ xảo judo, cũng không thích suy nghĩ nhiều như thế, cho nên tuyệt không là kỳ quái. Hứng thú dạt dào mà nói: "Ta thử xem!" Cầm một cung, bắt chước thử một chút, nhưng không biết đậu tương bay tới nơi đâu.

Doanh Võ quần quít lấy Hứa Hàn Phương: "Dạy ta!"

Hứa Hàn Phương khinh thường nói: "Dạy ngươi? Bái ta làm sư phụ!"

Doanh Võ nói, không tình nguyện dòm Hứa Hàn Phương. Nhưng là ánh mắt muốn học bắn cung nhìn thật tội nghiệp.

Hạo Nhiên và Doanh Văn cõng lòng đầy hứng thú mà nhìn một đôi oan gia mỗi ngày cãi nhau này, cũng đợi trò hay lại muốn mở màn. Còn phải tùy thời chuẩn bị can ngăn.

Ngoài dự đoán mọi người, ngày hôm nay tâm tình Hứa Hàn Phương tốt, không có cố ý làm khó dễ Doanh Võ.

"Qua đây ta cho ngươi biết, bắn như thế nào!"

Doanh Võ mang vui vẻ mà lại gần.

Nói cho Doanh Võ mấu chốt ba điểm một đường, để cho tự hấn đi luyện. Hứa Hàn Phương tự mình qua lại dò xét tìm chim sẻ, nhưng mà một con chim sẻ cũng không tìm được, mất hứng trở về. Thấy chỉ có bướm bay, lơ mơ nhớ kỹ thi đấu trùng hồ điệp đối với họ cây mù tạc nguy hại lớn. Mặc dù sau khi hóa bướm không còn là côn trùng có hại biến thành côn trùng có ích. Bắn đi mấy con cũng không tính là quá xấu chứ? Giương cung nhắm vào, bắn không trúng. Lại bắn vẫn không trúng. Hơi thất vọng. Ta không tin không bắn trúng, thái độ bướng bỉnh của Hứa Hàn Phương lại nổi lên.

Vội vã chạy đến trước mặt Hạo Nhiên nắm một nắm đậu tương, tiếp tục nhắm, lại thất bại. miệng lại nhỏ ra bực bội, nhắm hết lần này đến lần khác, bắn. Cuối cùng pằng một cái, một com bướm ứng tiếng mà rơi, cánh trên mặt đất hé ra hợp lại mà chớp động.

"Đa!; Hứa Hàn Phương kêu ca lên làm một tư thế thắng lợi. rước lấy ánh mắt của ba vị nam sĩ. Ba người nhìn Hứa Hàn Phương trên mặt đất vừa nhảy vừa bật, có lắc đầu mỉm cười, có cau mày, có quái lạ.

Doanh Võ đã chạy tới nhặt con bướm lên: "Ngươi bắn rụng?"

"Ừ."

"Không tin!" Doanh Văn bĩu môi.

"Không tin ta bắn lại cho ngươi xem" Hứa Hàn Phương ngừng thở bắn, buông tay. Lại một con bướm rơi xuống trên mặt đất.

"Thần ơi!" Doanh Võ khen.

"Đồ đệ đi luyện nhanh! Đừng cho sư phụ mất mặt!" Hứa Hàn Phương giả vờ nghiêm túc nói.

Doanh Võ cười hắc hắc, theo như mấu chốt hết sức chuyên chú mà luyện tập.

Hứa Hàn Phương một chốc chạy đi về, Hạo Nhiên đem túi nước đưa cho Hứa Hàn Phương, quan tâm nói: "Uống chút nước. Nhìn ngươi chạy đầu đầy mồ hôi."

Hứa Hàn Phương mỉm cười một tiếng tiếp nhận túi nước uống, nàng sớm thành thói quen Hạo Nhiên cẩn thận mà quan tâm và chiều cô. Quay đầu thấy Doanh Văn cúi đầu cầm dao nhỏ khắc cái gì đó, tò mò hỏi: "Văn tử, ngươi đang làm gì đấy?"

Doanh Văn không ngẩng đầu, cũng không trả lời.

Hứa Hàn Phương tiến tới nhìn. Chỉ thấy hấn khắc khắc bên trái khắc khắc bên phải, sau đó đem mấy cái lắp ráp hoặc sắp hoặc buộc chặt tổ hợp cùng một chỗ, cầm trong tay một hình thù kỳ quái gì đó. Lại vừa nhìn đây rõ ràng là một tiểu mô hình cái nỏ. "Nha, nỏ?" Hứa Hàn Phương kinh ngạc nói.

Doanh Văn hiển nhiên rất khó hiểu Hứa Hàn Phương có thể một hơi kêu lên tên nỏ, phải biết rằng thứ này chỉ có ở trong quân đội mới có thể nhìn thấy. Tại sao nàng lại biết được?

"Ngươi làm nỏ nhỏ làm cái gì?" Hứa Hàn Phương tới đoạt lấy cầm ở trong tay, tinh tế nghiên cứu. Vẫn là lần đầu tiên thấy loại vật dụng này.

"Nhìn thấy các ngươi bắn cung, ta nhàn rồi không có chuyện gì, nhớ tới nỏ. Đang nghĩ nghĩ làm thế nào có thể khiến cho tầm bắn mặt khác xa hơn." Doanh Văn nhàn nhạt trả lời.

Hứa Hàn Phương vỗ vai Doanh Văn khen: "Đồng chí tốt, giải sầu không quên công việc! Đáng biểu dương!"

Doanh Văn không phòng bị, bị vỗ nhaoáng lên, sững sốt một chút sau đó bĩu góc môi cười nhạt.

Hứa Hàn Phương thường thức mô hình, nhớ tới từ trong sách xem qua năm đó lúc Đại tướng quân Tần quốc Mông Diêm cùng dân tộc Hung Nô chiến

đầu, chính là dựa vào cái nỏ tên giành thắng lợi, đột nhiên giật mình, lẽ nào người trước mắt này cùng Mông Điềm có quan hệ gì sao? Không phải là người này chính là Mông Điềm chứ? Quay đầu lại tìm tòi mà nhìn Doanh Văn.

Doanh Văn nhìn lại liếc mắt nài một cái:”Thế nào, có cái gì không đúng sao?”

“Mông Điềm?” Hứa Hàn Phương gọi thử.

Doanh Văn ngẩn ra, ngờ ngẩn nhìn Hứa Hàn Phương, không nói gì.

Doanh Võ giận đùng đùng chạy về, nhất ngồi dưới đất, thét:”Không luyện nữa, không luyện nữa. Một lần cũng bắn không trúng!”

Hứa Hàn Phương dùng nỏ trong tay gõ đầu Doanh Võ nói:”Ngốc! Đã vậy còn muốn ta thu người làm đồ đệ. Mất mặt.”

“Ta đúng là bắn không trúng mà! Ta đã luyện nửa ngày rồi.” Doanh Võ cúi đầu xụ xuống nói, cũng thấy đuối lý.

Hứa Hàn Phương gõ đầu hấn lần hai:”Biết heo chết như thế nào không?”

Vừa hỏi lời này, Hạo Nhiên cũng biết Hứa Hàn Phương ý tại ngôn ngoại, che miệng lại len lén vui cười, không mất văn nhã.

Doanh Võ cầm đầu nói:”Ta làm sao biết heo chết là như thế nào?”

“Ngốc chết!” Hứa Hàn Phương lại gõ đầu Doanh Võ.

“Đừng gõ nữa, đều bị người gõ choáng váng.” Doanh Võ bung đầu la lên né tránh, chẳng biết tại sao gần đây hấn và Hứa Hàn Phương ở cùng một chỗ có một loại cảm giác kỳ quái.

Hạo Nhiên phát hiện hình dạng ngây ngô của Doanh Võ cùng mình trước đây có điểm giống nhau, có chút đồng tình.

Doanh Văn nhìn tình hình hai người cãi vã, vẻ mặt cũng mang ý cười.

Doanh Võ né tránh hô:”Không biết bắn cung thì đàn sao? Nam nhân đều là lấy kiếm làm binh khí, luyện kiếm đi! – Nếu không chúng ta so kiếm một chút?”

Hứa Hàn Phương biết mình cũng không biết kiếm gì đó, cùng hấn so kiếm? Hắc, đao kiếm không có mắt làm mình bị thương thì làm thế nào? Chuyện không may năm chắc mới không làm đó! Ngậm miệng không đáp.

Trong lòng Doanh Văn hiểu rõ vừa muốn mở miệng ngăn lại, Hạo Nhiên đứng lên nói:”Ta đã ngồi nửa ngày rồi, cũng muốn đứng dậy hoạt động một chút. Đi, hai chúng ta đi luyện kiếm!”

Hứa Hàn Phương hướng về Hạo Nhiên cười cảm kích, cảm tạ hấn thay nài giải vây. Hạo Nhiên nhìn Hứa Hàn Phương cũng hiểu ý cười.

Doanh Văn nhìn hai người mất nhìn mắt mà cười, cúi đầu cầm lấy nỏ nghiên cứu tiếp, chỉ là thoát nhìn tựa hồ có chút không tập trung.

Hạo Nhiên và Doanh Võ đều lượn một cảnh cây đứng lên ra đầu ở phía xa.

Nhìn Hạo Nhiên và Doanh Võ cầm cành cây bắt chước so kiếm, Hứa Hàn Phương chợt nghĩ tới Thanh. Thanh lúc gần đi ánh mắt lưu luyến mà nhìn lại nài, nài đến nay còn nhớ kỹ rõ ràng. Dưới đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị khó có thể che giấu nhu tình, khiến nài khổ sở. Hấn hiện tại người ở nơi nào? Hấn có hay không dùng tính nài đổi lấy những thứ hoàng kim đó? Hấn vẫn có thể trở về sao? Cầu khẩn trời xanh, để cho Thanh bình an vô sự đi. Bằng không cuộc đời này lương tâm khó an!

“Người lại đang suy nghĩ gì?” Chẳng biết lúc nào, Doanh Văn bắt đầu nhìn chăm chú vào Hứa Hàn Phương.

“Không có việc gì, nhớ một người bạn.” Hứa Hàn Phương quay đầu không muốn đối mặt, hình như ánh mắt Doanh Văn luôn có thể xuyên thấu qua phòng tâm của người ta.

“Bạn?” doanh Văn truy hỏi, ánh mắt thâm thúy lại bắt đầu lóe ra thần thái rạn vỡ.

“Quên đi, không đề cập tới hấn.” Hứa Hàn Phương tâm thần bất định mà khoát khoát tay, một cổ buồn bực không rõ xông lên đầu.

“Ta thấy người mất hứng.” Doanh Văn ánh mắt sáng như đuốc.

Hứa Hàn Phương thuận miệng có lệ:”Không có!” thờ dài, thầm nghĩ: Quên đi, nghĩ chút chuyện vui về đi, tin tưởng cát nhân tự có thiên tương.

Doanh Văn không truy vấn nữa, mất nhìn Doanh Võ so kiếm cùng Hạo Nhiên, như có điều suy nghĩ.

Hứa Hàn Phương vẫn là không có cách nào ổn định tâm trạng, trong lòng âm ỉ chạy nhảy đến khó chịu, còn nhớ đi học chỉ cần phòng ngủ vừa có người không vui, mọi người cứ thay phiên kể chuyện cười, liền không hề nghĩ ngợi nói:”Kể cho ta một chuyện tiếu lâm đi?”

“Kể chuyện cười?” Doanh Văn nhìn Hứa Hàn Phương, nhúc nhích đầu, trả lời rất thẳng thắn: “Ta không biết!”

Hứa Hàn Phương miệng nhụt chí mà nói: “Vậy coi như thôi.” Tiểu nữ nhân hiện ra hết, không giả bộ chút nào.

Doanh Văn si ngốc ngồi nhìn một lát, áy náy nói: “Ta thật không biết, nếu không thì người kể cho ta?”

Suy nghĩ một chút nói: “Có một nữ tử không biết gặp mặt, một hồi kêu: ‘Diện Trù đầu’ mẩu thân nàng nói: Diện Trù không biết đổi nước sao? Một hồi nàng lại kêu, Diện và Hi đâu? Mẩu thân nàng nói Diện Hi không cần đổi mặt sao? Một lát sau, nàng lại kêu, Diện và Hi cùng lại đây! Mẩu thân nàng rất tức giận, nói cô nàng ngốc, mới vừa rồi không phải là đã nói với con Diện Trù đến đổi nước sao? Nàng la, không được đâu, bồn đã đầy không chứa nổi rồi! Mẩu thân nàng nói cái mà hô to, người một cô nàng ngốc chết đi được, ta nếu không vả chần đem mình vả vào trong, ta lúc này không phi ra ngoài đánh được người! Cha cô nàng ngoài phòng lòng không vui, cao giọng mắng, hai người một đôi ngu xuẩn, ta nếu không xây chuồng lợn quên giữ lại cửa. Lúc này ra không được, ta liền đánh cùng mẹ người!”

“Ha ha ha!” Doanh Văn cười nghiêng ngả, vỗ đùi nói: “Thú vị, rất thú vị đó! Ha ha ha!” người ngồi nghiêm chỉnh như hắn vậy rất ít người sẽ cười đến thất thố như vậy.

Bạn bè vui sướng vậy, Hứa Hàn Phương cũng vui vẻ, cười là sẽ truyền nhiễm, Hứa Hàn Phương cũng ha hả cười không ngừng.

Doanh Văn nhìn Hứa Hàn Phương mặt cười tươi như hoa nói: “Người lúc này cao hứng! Cô gái ngốc này không phải là người à!”

Hứa Hàn Phương liếc Doanh Văn một cái nói: “Đúng rồi, đúng rồi! có thể để cho bạn bè cười thành như vậy, ta đương nhiên vui vẻ. Ta mong muốn mọi người đều là thật vui vẻ!”

Doanh Văn nghe vậy nao nao, nụ cười cứng trong chốc lát, tiện đà cười đến càng thêm hài lòng.

Hạo Nhiên và Doanh Vô cân nhắc cảnh gỗ đi tới.

Hạo Nhiên vừa đi vừa nói: “Các người cười gì vậy? Vui vẻ thế, để cho chúng ta cũng nghe một chút.” Nói giờ tay lên xoa mồ hôi một chút.

Hứa Hàn Phương cười nói: “Chúng ta đang kể heo chính là ngốc chết.” Nói rồi liếc xéo Doanh Vô, còn không quên mới vừa rồi chế nhạo hắn.

Doanh Vô không vui mà kêu lên: “Tại sao lại toàn là nói móc ta? Kháng nghị!”

“Kháng nghị vô hiệu!” Hứa Hàn Phương lập tức phản bác.

Hạo Nhiên nhận lấy khăn bố Hứa Hàn Phương đưa cho lau mồ hôi, cười nói: “Phương, người đem hai câu đó ngày đó cho ta đoán cho hắn đoán một chút, xem bọn hắn ngốc hay không ngốc!”

Hứa Hàn Phương đáp: “Được!” Hồi tiếp: “Ăn được mấy con sâu trong quả táo thì đáng sợ nhất?”

Doanh Vô còn đang đảo mắt trầm tư suy nghĩ, chỉ nghe Doanh Văn thân nhiên nói: “Đem sâu đều ăn vào trong bụng vẫn không phải là đáng sợ nhất.”

Hứa Hàn Phương sùng sốt, không nghĩ tới Doanh Văn sẽ trả lời như thế. Hạo Nhiên mỉm cười nói: “Phương, đáp án này của hắn và cái đáp án kia của người gần giống nhau, gần giống nhau.”

Hứa Hàn Phương yên lặng gật đầu, hỏi tiếp: “Trên cây có ba con chim, đánh chết một con còn lại mấy con?”

Doanh Vô cướp lời nói: “Cái này ta biết, hai.”

Hạo Nhiên cười khanh khách, tiểu tử này và ta lúc đó trả lời vấn đề ngốc giống nhau.

Doanh Văn lại là nhàn nhạt nói: “Ta sẽ nghĩ biện pháp một cái đem ba con chim đều đánh chết.”

Hứa Hàn Phương ánh mắt bỗng nhiên lại nhảy, trầm tư chốc lát, vì sao hắn trả lời vấn đề cùng người khác lại không giống như vậy chứ? Hắn đến tột cùng là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bản Sắc Nữ Nhi

Cuộc sống trôi qua càng ngày càng thoải mái, càng ngày càng khoan khoái.

Việc làm ăn của đậu phồng đã có thể hoàn toàn giao cho tiểu nhị xử lý.

Hứa Hàn Phuong và Hạo Nhiên, ban ngày chính là ở đậu phồng điểm chọn đậu hũ, Hứa Hàn Phuong trêu ghẹo mà nói:”Đậu hũ, đậu hũ, lại là đậu phu! Cái này gọi là nước chấm chấm đậu hũ, vô quyết đây có móng tay nhọn!” Hạo Nhiên vui tươi hơn hờ mà nghe, nhìn bộ dáng tiểu nữ nhi bướng bỉnh của Hứa Hàn Phuong, cam tâm tình nguyện bị hàng phục .

Được rảnh rồi không có việc gì, Hạo Nhiên sẽ dạy Hứa Hàn Phuong nhận biết chữ. Văn tự phức tạp chỉ cần nói một lần là Hứa Hàn Phuong có thể nhớ kỹ, Hạo Nhiên không ngừng khen nàng thông minh. Hứa Hàn Phuong thường thường ngầm đắc ý: Ta thật là có căn cơ văn hóa, cũng không giống người nghĩ cũng như những nữ nhân khác dốt đặc cán mai, tầm nhìn hạn hẹp.

Buổi tối, Hứa Hàn Phuong liền cùng Hạo Nhiên ở trong sân đếm sao. Nàng chỉ cho hắn bắt đầu thất tinh, nói chuyện xưa cảm động lòng người của Ngưu Lang Chức Nữ cho hắn. Nói cho hắn biết nơi chúng tôi sống gọi là địa cầu, ở bên ngoài địa cầu còn có các hành tinh khác.

Hạo Nhiên tuy rằng nghe không hiểu, nhưng vẫn là mỉm cười kiên nhẫn nghe. Hắn thích nhìn bộ dáng nàng thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát. Khi nàng nói mặt tươi như hoa, lúc lại hăng hái dào dạt, hắn hoặc là vỗ tay trầm trồ khen ngợi, hoặc là sẵn sàng mà đưa một ly trà. Hai người nhìn nhau cười, trong lúc vô tình hai trái tim đã sát lại càng ngày càng gần...

Thanh minh qua đi, khí trời đã ấm lên hoàn toàn.

Có điều kiện cho phép, Hứa Hàn Phuong tắm tắm rửa rửa đến chuyên cần, cho dù không có dầu gội đầu, không có sữa tắm, cũng phải tắm tắm hàng ngày, giữ vững nhẹ nhàng khoan khoái.

Doanh Văn và Doanh Võ đã vài ngày chưa tới ngôi một lát, Hứa Hàn Phuong cũng được thanh tịnh. Mỗi ngày chỉ thắng Doanh Võ thứ nhất là cùng nàng đấu võ mồm, càng đấu miệng mình cũng méo maul. Chẳng qua là đấu cũng rất vui. Ai biết nghĩ Tào Tháo, Tào Tháo đến. Mới vừa cỡi quần áo, ngay cả búi tóc cũng chưa kịp tháo ra, chợt nghe thanh âm khách khí của Doanh Võ bên ngoài kêu:”Hàn Phuong! Hàn Phuong! Hạo Nhiên! Hạo Nhiên!”

Hứa Hàn Phuong không thêm đề ý, người này mặc kệ lúc nào đều là kêu kêu gào gào, đáng ghét! Để cho bọn họ chờ xem, bản thân tiếp tục hát khẽ “Ta thích tắm, da đẹp đẹp!” Chậm rãi nhảy vào thùng gỗ.

Ai, không có dầu gội đầu, trước không gội đầu tóc thôi! Miễn cho đem mái tóc thật tốt gội hư đi. Cũng may môi trường hiện tại không ô nhiễm, tương đối sạch sẽ, tóc lại kéo lên trên đỉnh đầu, không là bẩn rất nhanh. Nếu như ở thế kỷ 21, không khí ô nhiễm, tóc lại dài phát phối, ít nhất không thể hai ngày tắm một lần, nếu không sẽ không có cách nào gặp người khác rồi. Thật hoài niệm đáng về tóc dài phiêu phiêu, một búi tóc đã dính gần một năm, hắc! Người xưa vấn búi tóc cũng là vì giảm lược dầu gội đầu ư? Lát nữa phải tìm chút các loại xà phòng bảo dưỡng tóc một chút, trong ấn tượng nào là thuần thiên nhiên có thể gội đầu gì đó? Hứa Hàn Phuong suy nghĩ miên man, tắm chậm rãi.

Hạo Nhiên mang Doanh Văn và Doanh Võ mời đến trong phòng, bởi vì phồng đậu tạm thời có chút việc, rồi đi trước một lát, dù sao cũng đều là khách quen, cũng sớm thành người quen, để cho bọn họ tùy ý được rồi.

Doanh Võ ở trong phòng đi tới đi lui, một khắc không dừng lại, lo lắng nói:”Đến tốt cùng phải tắm tới khi nào? Làm sao chậm như thế?”

Doanh Văn chậm rãi hóp một ngụm trà, không vui nói:”Người thì không thể đến ngồi xuống sao? Di chuyển qua lại làm đầu ta muốn hôn mê.”

Doanh Võ đành chịu không thể làm gì khác hơn là nghe lời mà ngồi đối diện ca ca, muốn nói lại thôi.

Doanh Văn nhàn nhạt liếc một cái:”Có chuyện cứ nói!” Hắn có đôi khi nói rất ngắn gọn, hình như không muốn nói nhiều hơn một chữ, hình như chỉ có lúc trong lòng phiền muộn và ở trước mặt Hứa Hàn Phuong thì ngoại lệ.

Doanh Võ suy tư một hồi, xít mặt lại gần thân bí mà nói:”Ca, hồng rồi!”

Uống trà, con mắt đảo qua nhìn Doanh Võ, chờ đợi chữ tiếp theo.

Doanh Võ hơi lo nghĩ còn có phần do dự nói:”Ca, vì sao mỗi lần thấy Hàn Phuong cũng sẽ có loại cảm giác không rõ? Hơn nữa nếu cả ngày không gặp hắn cũng có chút... có chút nhớ nhưng cuống cuống. Mấy ngày nay chúng ta không đến, mỗi ngày ta đều mơ thấy hắn. Ca, đệ không phải là có bệnh, nguy rồi... Có lẽ cái gì long dương chi phích chứ?”

Doanh Văn khẽ nhủ mày, không đáp.

Thấy ca ca không trả lời, Doanh Võ lo lắng lại không cam lòng mà nói tiếp:”Ca, nhưng trong lòng ta bây giờ vẫn thích giao tiếp nữ nhân nha. Người long dương chi phích có phải chính là không thích nữ nhân hay không? Huỳnh nói đệ nên làm sao?”

Doanh Văn ngay cả mí mắt cũng không nhấc một chút, nhàn nhạt nói:”Uống trà!” Ánh mắt thâm thúy như một hồ nước trong vắt, sâu không thấy đáy.

Doanh Võ không thể làm gì khác hơn là đàng đàng hoàng hoàng uống trà, nhưng căn bản lại ngồi không yên, đầu xoay tới xoay lui, ** ở trên cái đệm uốn tới eo lui.

Doanh Văn bùng chén trà nhìn Doanh Võ không vui nói:”Nếu như người thật không ngồi yên được thì đi ra ngoài một chút, đừng ở chỗ này nháo tâm.”

Doanh Võ giống như chiếm được đặc xá, cười hắc hắc nói:”Cảm ơn huynh!” Nói xong xoay mình đứng lên, giống như mấy con thỏ lùi liền lên đến ngoài

phòng.

Ở trong sân Doanh Võ chấp tay sau hông đi tản bộ qua lại, lúc thì dừng lại nhìn lên bầu trời cười ha hả khúc khích, lúc thì cúi đầu ủ rũ lắc đầu.

Nghiêng tai nghe một chút, nghe thấy mặt trong tây sương phòng có tiếng nước ào ào, chậm rãi đi đến trước cửa phòng, đem mặt dán vào trên cửa nghe một lát. Ừm! Là Hàn Phương đang tắm. Lấy tay đẩy đẩy, cửa tới trên then cửa. Con người xoay động, cười hi hi, dồn sức đẩy cửa nhảy vào.

Hứa Hàn Phương đang ngâm mình ở trong thùng gỗ, chỉ lộ đầu, thoải mái hưởng thụ. Cửa chợt bị đẩy ra một người nhảy vào, lại càng hoảng sợ. Cái người hơi hệt này tắm mà ngay cả cửa cũng đã quên khóa trái! Nhìn lại là Doanh Võ, tròn to hai mắt kinh hoàng nói: "Người làm gì thế? Ai cho người vào?"

Doanh Võ cười hi hi nói: "Nghe nói người đang tắm, ta đợi không kịp. Đến xem."

"Có cái gì tốt mà nhìn chứ? Đi ra ngoài." Hứa Hàn Phương khăn trương nói.

"Người sợ cái gì? Đều là nam nhân, dữ như vậy làm gì? - Đến đây ta giúp người chà lưng." Doanh Võ cười nói hi hi đến gần.

Hứa Hàn Phương vạn phần hoảng sợ mà quát lên: "Đứng lại! Người không được tiến lên phía trước một bước! - Người đi ra ngoài cho ta, - nếu không ta đánh người đó! Ta... Ta cũng không để ý tới người nữa!"

Doanh Võ vẫn rất nghe lời, đứng tại chỗ không đi về phía trước, không nhận ra hỏi: "Đều là nam nhân, người lo sợ xấu hổ cái gì chứ?"

"Người đi ra ngoài!" Hứa Hàn Phương lớn tiếng ra lệnh: "Mau cút ra ngoài!"

"Quái lạ!" Doanh Võ rầu rĩ không vui mà đi ra ngoài, vừa đi vừa tức giận: "Làm sao chứ, đang tốt lại nổi giận? Mỗi ngày chỉ biết rống to với ta, với Hạo Nhiên, đối với ca ta ôn nhu như vậy. Hừ, lúc này ta liền không nghe lời người! Ta phi không đi!"

Nghĩ được xoay người lại, lại đẩy cửa ra. Nhảy đi vào: "Ha ha, ta lại đến rồi! Ta chính là muốn tắm cùng người!" Nói xong bắt đầu cởi quần áo.

Tim Hứa Hàn Phương còn chưa trở về chỗ, thấy Doanh Võ lại nhảy vào tiến đến, lại còn bắt đầu cởi quần áo. Chẳng mấy chốc, Doanh Võ đã cởi xong áo khoác, chỉ còn lại có lưng trần, lại muốn cởi toàn bộ ra ánh sáng.

Hứa Hàn Phương theo bản năng đem thân thể lui vào trong nước, dùng khăn bịt che mặt, nhắm mắt lại đã thét chói tai cao hơn tạp âm hơn tám mươi đề-xi-ben: "A!..."

Tiếng thét chói tai làm da đầu Doanh Võ run lên, không khỏi nhắm hai mắt lại, bịt kín lỗ tai.

Doanh Võ đang ngồi ở sảnh chính nghe tiếng thét, thoáng cái đứng lên, chỉ hai bước đã nhảy ra đến ngoài phòng, đi tới tây sương phòng nhìn một cái, đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Doanh Văn một cái ghim cổ của Doanh Võ, lật kéo Doanh Võ đem hần kéo dài tới ngoài phòng.

Hạo Nhiên nghe tiếng kêu cũng gấp gấp đến, bởi vì khoảng cách xa, tới trễ so với Doanh Văn một chút, lúc chạy đến thấy Doanh Văn kéo Doanh Võ đi ra.

Bước lên phía trước thấy Hứa Hàn Phương vẫn trốn ở trong thùng gỗ thét to, trở tay khép cửa lại, thủ ở ngoài cửa cao giọng hỏi: "Phương, nàng không sao chứ?"

Nghe được Hạo Nhiên nói, Hứa Hàn Phương lúc này mới mở mắt, nhìn một cái thấy Doanh Võ người đã không thấy, hỏi: "Hắn ở đâu?"

"Bị bắt đi rồi! Yên tâm đi, không sao, ta thủ ở bên ngoài, nàng yên tâm đi."

Lúc này Hứa Hàn Phương mới chần chờ từ trong thùng gỗ bò ra ngoài, cũng không kịp lau nước trên người, cuống quýt mặc xong quần áo. Càng nhanh càng mặc không xong!

Doanh Võ bị bắt đến sảnh chính, bị kéo đến thiếu chút nữa không thở được nữa. Doanh Văn đem hần vút trên giường đất nhỏ, hần bụng cái cổ ho khan không ngừng, vẫn không rõ chuyện gì xảy ra: "Ca, huynh làm gì thế?"

Doanh Văn đen mặt lại, nhìn chăm chăm Doanh Võ, không nói được một lời.

Doanh Võ xụ xuống hơi xê dịch, ngồi xồm trên đệm hương bồ, lưng hần vẫn để trần cảm thấy hơi lạnh, bất giác cúi đầu xoa nhẹ hai vai.

Hứa Hàn Phương mặc quần áo từ tế cũng không đoái hoài tới sửa sang, ôm y phục Doanh Võ nổi giận đùng đùng đi tới: "Cho người!" Nói xong đem y phục ném mạnh trên người Doanh Võ.

Doanh Võ theo bản năng né tránh, nhặt lên y phục chậm rãi mặc, ngẩng đầu ngược mắt nhìn ba người đứng ở xung quanh, gương mặt ủy khuất, ta không rõ lại làm sao thế?

Hứa Hàn Phương thờ phì phò chất vấn: “Ai cho người đi vào?”

“Chính ta! Ta nghe nói người đang tắm thì tiến vào. Làm sao thế?” Doanh Võ còn cây ngay không sợ chết đứng.

Hứa Hàn Phương tức bực giậm chân.

Doanh Văn lạnh lùng thốt: “Nàng là con gái!”

“Con gái?” Doanh Võ không tin mà ngẩng đầu quan sát Hứa Hàn Phương: “Con gái? Là nữ nhân vì sao không xỏ lỗ tai chứ? Còn mặc nam trang mỗi ngày?”

Doanh Văn lại ngẩng đầu hướng về Hứa Hàn Phương ngấm quét, quả nhiên có đặc thù nữ nhân. Hứa Hàn Phương trong hoảng loạn mặc xong quần áo, căn bản không che giấu được bất cứ thứ gì, lỗi lôm hiển hiện ra.

Sau khi Doanh Võ xác định, hưng phấn mà ngồi dậy: “Hắc! người thực sự là con gái? – Ca! Ta không có bệnh!” Liếc mắt thấy ca ca trầm mặt. Doanh Võ lại rúc cổ lại cúi đầu, mắt vẫn còn nhìn lên Hứa Hàn Phương. Hi hi, thật là nữ nhân! Thật tốt quá.

“Nhìn cái gì thế? Sắc lang!” Hứa Hàn Phương theo bản năng che chắn, trốn đến phía sau Hạo Nhiên. Hạo Nhiên giơ cánh tay bảo vệ Hứa Hàn Phương, cũng không vui trừng mắt Doanh Võ, sắc mặt tái nhợt.

Doanh Võ cãi lại nói: “Ta làm sao là sắc lang chứ? Ta lại không phải có ý, ai biết người là nữ. Hơn nữa ban nãy người trốn ở trong thùng, ta cái gì cũng không nhìn thấy.”

“Người còn nói!”

Doanh Võ tiếp lời nói làm bầm: “Nếu như thật nhìn thấy, ta thú người là được.”

“Người...” Hứa Hàn Phương tức giận đến mặt trắng bệch, nói không ra lời.

“Người câm miệng đi!” Doanh Văn vẫn đen mặt quát to.

Doanh Võ ngốc hồ hồ vẫn ầm ức mình tại sao thành cái đích cho mọi người chỉ trích, lại không phải có ý, thích một người con gái muốn kết hôn với nàng cũng không sai? Nhưng thấy ca ca lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là lúng ta lúng túng mà ngậm miệng.

Hứa Hàn Phương vừa vội vừa tức, tức giận đến trước mắt toa ra những đốm nhỏ.

Trải qua cuộc phong ba này, Hứa Hàn Phương đổi mặc nữ trang, khôi phục bản sắc nữ nhi. Bằng không còn không biết gây ra cái gì để chê cười. Đầu tiên là Doanh Văn gần kề phán đoán nam nữ, sau là Doanh Võ cứ chỉ liều lĩnh ngốc đến không thông.

Ngày đó, làm rõ ràng đúng là một hồi hiểu lầm phía sau, cũng tha thứ Doanh Võ. Doanh Võ thở dài nhẹ nhõm, vui mừng phấn khởi mà nói: “Cảm tạ trời đất, may mà người tha thứ cho ta, bằng không xem về mặt của ca ca và Hạo Nhiên, không phải là đem ta ăn thì không được.” Cái tiểu tử ngốc này vẫn không rõ vì sao ca ca và Hạo Nhiên phải tức giận tận trời như vậy.

May mà lúc này tư tưởng cũng không phong kiến, nữ nhân không phải là công lớn không ra công trong không bước. Bằng không với tính cách hiếu động của Hứa Hàn Phương không phải là phải nhịn đến rồi không chừng.

Hứa Hàn Phương thay nữ trang lại thêm vài phần quyến rũ. Tóc dài phiêu phiêu cũng không cần búi, tùy ý tìm một dây cột tóc buộc lỏng lẻo một cái ở sau ót. Cự kỳ giống trang phục của nữ nhân Nhật bản thời kì mōryō.

(Mộ phủ: Cơ quan quân phiệt cầm đầu của Nhật trước thời Minh Trị.)

Sau khi thay đổi nữ trang, Doanh Võ cũng không cùng Hứa Hàn Phương đấu võ mồm nữa, bình thường sẽ ngo ngoe ngắc ngắc mà nhìn chăm chăm Hứa Hàn Phương, cũng biết khiêm nhường nàng. Bằng không lập tức bị gặp một vòng ánh mắt bén nhọn giết chết của người khác.

Hứa Hàn Phương đổi da nhưng không đổi thịt, vẫn nói chuyện lớn tiếng giống như trước đây, tận tình mà cười, một lát lát thì bước đi, véo thắt lưng giáo huấn Doanh Võ. Đối với việc này Hạo Nhiên đã sớm thành thói quen. Doanh Văn nhủ mảy mò: “Người không thể giống thực nữ dù một chút ư?”

Hứa Hàn Phương trả lời thuyết phục phải: “Ha ha! Thực nữ? Ta không phải!” Trả lời dứt khoát, làm cho Hạo Nhiên cười không ngớt, làm cho Doanh Văn không thể làm gì khác hơn là nhíu mày liên tục. Doanh Võ chính là miệng không ngớt mà nói tiếp: “Như vậy ta thích!” Kết quả lại đưa tới một trận xem thường.

Hứa Hàn Phương đang nghiên cứu cây đào trong sân mình có thể kết quả hay không, mùa này quả đào hẳn là lớn lên nhỏ bằng ngón tay nhỉ?

Nàng ở trên mấy cây chui tới chui lui cũng không tìm được một trái đào, bất giác thất vọng. Không phải xui xẻo như vậy chứ mấy cây đào này toàn là để thưởng hoa? Hay là một trận tuyết mùa xuân năm nay đem toàn bộ đánh rớt? Khiến cho mình không thu được quả hạt?

Đi tới nơi này mỗi ngày củ cải trắng, ăn mặt cũng nhanh xanh biếc rồi. Củ cải và cải trắng này thì cũng không phải là mỗi ngày có thể ăn được. Mùa này ngay cả củ cải và cải trắng cũng mất. Vốn là tưởng rằng có thể thu hoạch ít quả đào giải thèm, nhưng... Ai! Mong muốn tan biến! Chán thật!

Chẳng biết lúc nào, Doanh Văn Doanh Võ tới, trong tay còn cầm hai chiếc điều, Doanh Võ hỏi:”Phuong, người làm gì thế?”

Doanh Văn lại khẽ nhú mồm, tuy rằng cây đào không cao, nhưng mà leo lên trên cây tằm lại không phù hợp.

Hứa Hàn Phuong từ trên cây nhảy xuống, chán nản nói:”Ta đang tìm quả đào, ả! Nhưng mà một quả cũng tìm không được. Đã lâu chưa ăn qua quả đào rồi, cũng nhanh quên mùi vị!” Nhớ tới nước ép giòn ngọt nhện không được nuốt nước miếng.

Doanh Võ cười hì hì nói:”Bây giờ cũng không phải là mùa hái đào? Sao có thể tìm được?”

Hứa Hàn Phuong thờ dãi:”Ta biết, ta đang tìm mong muốn cho mình!”

“Tìm mong muốn?” Doanh Võ về mặt mờ mịt.

Doanh Văn nhìn kỹ ánh mắt Hứa Hàn Phuong vừa hoắc mà vừa nhảy.

Doanh Võ giờ một con điều nói:”Phuong, người xem điều gỗ của ta đẹp hay không đẹp?” Đuôi cánh điều trong tay theo gió lay động.

Hứa Hàn Phuong ban nãy chỉ lo vỗ đất trên y phục mình, lúc này mới ngẩng đầu:”Gi, các người cũng đem điều?”

“Điều? Người nói gọi là điều?” Doanh Võ cười híp mắt nói:”Đúng rồi, anh ta nói hôm nay thích hợp thả điều gỗ nhất.”

Hứa Hàn Phuong nhìn Doanh Văn một cái, cười nói:”Hắc! Nghĩ đến một tằm rồi!” Ánh mắt Doanh Văn thâm thúy đang nhìn về phía nàng

“- Hạo Nhiên! Hạo Nhiên! Điều của chúng ta làm xong chưa?” Hứa Hàn Phuong kéo tiếng nói to.

“Đang làm, lập tức là được rồi!” Hạo Nhiên trong phòng cao giọng trả lời.

Vải trắng làm điều cũng mỹ lệ vô cùng, Hạo Nhiên làm rất tỉ mỉ, chỉ là không đủ thuốc của năm màu, không có cách nào đem điều trang trí được năm màu sắc sỡ.

Hứa Hàn Phuong suy nghĩ một chút chạy đến trong nhà bếp bốc nắm tro củi, ở trên điều dùng ngón tay vẽ hai mặt người tròn trịa tươi cười, Hạo Nhiên cười híp mắt nhìn Hứa Hàn Phuong chuyên tâm họa họa.

Khuôn mặt tươi cười màu đen trên vải bột trắng tinh, đen trắng rõ ràng, vô cùng bắt mắt. Hứa Hàn Phuong vỗ tay một cái nói:”Tốt, đại công cáo thành!”

Doanh Võ thò đầu tò mò nhìn, kinh ngạc nói:”Người vẽ cái gì thế? – Là mặt người!”

Hứa Hàn Phuong hất tung mái tóc, sung sướng mà nói:”Cái này gọi là bay cao vui cười! – Người không hiểu được, ngốc!” Mái tóc bị gió lướt qua lay động theo gió, nhẹ nhẹ nảy nở lay động ở sâu bên trong đôi mắt Doanh Văn.

Con điều họa mặt cười vì một cái theo gió bay lên. Hứa Hàn Phuong cao hứng la to. Mặc sức chạy băng băng ở trên cỏ. Vừa chạy vừa lôi kéo con điều, con điều từ từ vũng vàng bay lên trời không.

Hứa Hàn Phuong ngửa mặt nhìn con điều tự do bay lượn trên bầu trời, nhớ tới ngày đầu tiên vừa mới tới thời đại này cũng là cùng mấy tiểu hài tử chơi điều ở trên cỏ. Sau đó không hiểu sao lâm tân nương. Lại chẳng biết tại sao bị Hạo Nhiên đoạt hôn cướp đi. Bản thân lại ngàn dặm xa xôi chạy đến Hàm Dương.

Nhìn Hạo Nhiên chạy nhanh bên cạnh, trong lòng lại có một tia ngọt ngào. Lẽ nào ta thích hắn ư? Nhớ tới Thanh, trong lòng lại một tia chua xót khổ sở. Hiện tại Thanh sao rồi? Vì sao vẫn chưa trở lại? Bóng dáng của Thanh, ánh mắt của Thanh thỉnh thoảng quanh quẩn ở trong đầu. Ầ! Gần đây ta đã sầu đa cảm thế nào ấy nhỉ?

“Ồ!” Một trận kinh hô cắt đứt mạch suy nghĩ của Hứa Hàn Phuong.

Điều của Hạo Nhiên và Doanh Văn bối vì cách quá gần, vừa đụng phải một chút.

Hai người đều vội vàng tự mình giật dây điều của mình. Giật một cái, điều bay trên không không ổn định, hai con điều lại đụng phải mấy cái nữa, dây điều của Hạo Nhiên không phải quá rắn chắc, dây điều không thể chịu được mà đứt đoạn, con điều mất không chế lái đi chỗ khác. Chiếc điều mất đi không chế không biết sao lại vừa lúc đụng vào điều của Hứa Hàn Phuong

.

Hứa Hàn Phuong sợ hãi kêu, giật giật điều né tránh. Nhưng mà là sao có thể không chế được? Điều Hạo Nhiên quấn lấy điều của nàng, hai dây điều bằng sợi bông vướng víu cùng một chỗ.

Dây điều của Hứa Hàn Phuong cũng giống như của Hạo Nhiên không phải rất chắc chắn, nào trải qua lực độ của hai con điều? Dây bằng sợi bông cũng bị đứt đoạn, hai con điều quấn quýt quít quít cùng nhau bay về phía chân trời xa xôi, càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ...

Hứa Hàn Phương cầm dây điều trong tay gấp đến độ nhảy thẳng lên, nhưng mà cũng không có cách nào, cảm thấy vô cùng mất hứng.

Hạo Nhiên tràn đầy áy náy nói: "Phương, đừng tại ta không cẩn thận! Xin lỗi!"

Doanh Văn cũng lôi kéo điều đến: "Phương, người đừng nóng giận, nếu không thì người chơi cái này, cái này cho người."

Hứa Hàn Phương biết dụng tâm lương khổ của hai người, mỉm cười nói: "Không sao cả, điều bay được, đây mới gọi là vui cười bay cao." Nói xong đoạt lấy điều Doanh Văn, gần như lấy phong thích nhanh, đem dây bằng sợi bông thả đi: "Của người cũng thả bay đi! Như vậy mới vui về..."

Không đợi Doanh Văn phản ứng kịp, con điều cũng bay xa về phía xa xôi. Hứa Hàn Phương đắc ý cười ha ha. Doanh Văn bắt đắc dĩ cười khò lắc đầu.

Ba người nhìn phương hướng điều biến mất, Hứa Hàn Phương hâm mộ nói: "Điều thật tốt, có thể bay khắp muôn sông nghìn núi, đi khắp mọi ngõ ngách."

Kéo kéo ống tay áo của Hạo Nhiên bên cạnh, nhẹ nhàng nói: "Hạo Nhiên, ta thích du lịch nhất, ta cũng muốn đến khắp mọi ngõ ngách."

Hai nam nhân nhìn bộ dáng Hứa Hàn Phương tràn ngập mơ mộng, đều như có điều suy nghĩ.

Lúc này Doanh Văn cách đó không xa gấp rút đến giờ chân, con điều hất chạy nửa ngày căn bản không bay lên, một người ở tại chỗ ảo não vô cùng.

Ba người nhìn Doanh Văn nhón nhác, sáu con mắt nhìn nhau, bắt giác mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Nồi Liền Không Dứt

Lập Hạ, Tiểu Mãn, tiết Mang Chủng, hai mươi bốn thứ tiết lưu truyền dân gian thật đúng là chuẩn. Thuận theo qua tiết Mang Chủng, Hạ Chí càng ngày càng gần, khí trời cũng càng ngày càng nóng, người đến uống sữa đậu của nàng cũng ít.

Hứa Hàn Phương cho hòa kế một phần thời gian nghỉ, để cho bọn họ thay phiên nghỉ ngơi, lao dật (lao động + thanh nhàn) kết hợp như vậy, hiệu suất càng cao. Nhưng mà tiền lương vẫn chiếu phát như thường không khác, điều này làm cho tất cả tiểu nhị đều vui mừng hơn hờ, cảm động đến rơi nước mắt, người chủ săn sóc tốt như vậy cho tới bây giờ bọn họ chưa gặp bao giờ.

Nhìn vẻ mặt vui đến nở hoa của mọi người, Hứa Hàn Phương cũng vô cùng hài lòng, nàng cũng không muốn làm nhà tư bản bóc lột mồ hôi và máu của người dân lao động.

Hạo Nhiên bị hàng xóm Doanh Đức kéo đi uống rượu, vốn là hắn không muốn đi, nhưng Hứa Hàn Phương không muốn Hạo Nhiên mỗi ngày chỉ gần ở bên người nàng, nam nhân là cần phải có một bầu trời của chính mình. Hạo Nhiên cho mình một mảnh bầu trời tự do, mình cũng cần phải cho Hạo Nhiên có một mảnh bầu trời thuộc về nam nhân. Khích lệ Hạo Nhiên đi ra khỏi cửa, làm một ít giao tiếp và xã giao. Hạo Nhiên mới yên tâm rồi đi.

Người chính là như vậy, lúc bận rộn mong muốn rảnh rỗi, rảnh rỗi thật nhưng lại cảm thấy vẫn là bận rộn tốt hơn. Vĩnh viễn cũng không có thời gian thỏa mãn. "Người bình thường biết đủ là vui vẻ" những lời này nói dễ làm khó.

Hứa Hàn Phương là sâu sách cũng không có sách nhìn, đầu năm nay nếu muốn nhìn ít đồ vật phải mang lên một giỏ trúc giản (thời xưa dùng để viết) lớn. toàn sách là sách, học phú năm xe ở thời đại này cũng không tính là rất có học vấn chứ? Nếu như đem sách mình đọc ở thế kỷ hai mươi mốt đổi thành trúc giản, cũng không chỉ có mười xe đâu? Vậy mình chẳng phải là thành học giả thông thái? Ha ha!

Nhưng mà văn tự chi, hồ, giả, đã Hứa Hàn Phương nhìn đầu quả thực cũng to ra, hơn nữa còn là đủ loại thể chữ. xem ra chữ viết thống nhất (là chữ người TQ dùng thời nay) đúng là một công hiến lớn.

Khom lưng đùa với chó nhỏ, chó nhỏ chạy nhảy vui thích ở xung quanh nàng. Nàng lấy giày ném ra, lại huấn luyện chỉ huy tiểu cầu đem giày nhặt trở về. Một người một chó một ném tới một nhặt quay về liên tục, cũng bất diệc nhạc hồ. Chó đúng là bạn bè trung thành của loài người.

Hứa Hàn Phương đặt cho chó nhỏ một tên rất tục: Hoàng Mao (lông vàng). Mấy tháng rồi, Hoàng Mao lớn lên không ít, cũng ăn béo tốt hẳn.

Hạo Nhiên từng cười nói: "Chúng ta thì Hoàng Mao là ăn béo nhất." Nhưng không phải là thế sao, nàng và Hạo Nhiên đều là ốm gầy, Hạo Nhiên gầy cứ gầy, nhưng gầy rắn chắc. nhưng mà nàng không chỉ một hai thịt không lớn thêm, ngay cả vóc dáng cũng không dài, thoát nhìn nhỏ gầy thừa yếu. Hạo Nhiên đều đem thứ tốt để lại cho mình ăn, cũng không biết đều ăn đi nơi nào? May mà thân thể coi như khỏe mạnh. Thật buồn quá!

Đùa mệt rồi, Hứa Hàn Phương nhắm mắt lại nghỉ ngơi ở trên giường nhỏ, lại nhớ cuộc sống nhiều màu nhiều vẻ trước đây. Hạo Nhiên đã trở về, người mới vào cửa đã đợi không kịp nói: "Phương, nàng xem ai tới đây?"

Hứa Hàn Phương theo tiếng xem thế nào, hai người đi theo phía sau Hạo Nhiên, đằng trước là hàng xóm Doanh Đức, một người theo gót phía sau lại không quá quen thuộc. Nhìn kỹ càng một cái, nhảy dựng lên kêu: "Vương Tiễn!"

Người đến chính là Vương Tiễn. Một năm không gặp, Vương Tiễn lúc này vẻ mặt phấn chấn, sinh lực dồi dào.

Vương Tiễn đầy sinh lực mà đi tới, nghiêng nhiên đã có phong độ của đại tướng: "Hàn cô nương, không nghĩ tới có thể nhìn thấy người ở chỗ này." Trong lời nói hết sức vui mừng.

Hứa Hàn Phương cao hứng nói: "Đúng thế đúng thế! Thật không ngờ đến. Người tới lúc nào? Bây giờ ở nơi nào? Làm cái gì?" Một hơi hỏi chuyện không ngừng.

"Ta đến đây năm tháng rồi, hiện tại đang đảm nhiệm chức võ tướng phó lang trung lệnh." Vương Tiễn trả lời ít mà ý nhiều, nói tóm tắt đơn giản rõ ràng.

Hứa Hàn Phương tuy rằng không biết lang trung lệnh là làm cái gì, cũng không hỏi lại.

Hạo Nhiên cười đi chuẩn bị nước trà.

Phân chủ khách ngồi xuống, Vương Tiễn cười nói: "Nhắc tới cũng khéo, ta cùng Doanh Đức huynh quen biết với nhau. Mấy ngày trước đây Doanh Đức huynh hẹn ta uống chút rượu, hôm nay ta rồi thì đến. Không nghĩ tới lại đụng phải Hạo Nhiên huynh đệ. Ta chân còn chưa đứng vững, Hạo Nhiên huynh đệ đã chờ không kịp lời kéo ta tới đây."

Hạo Nhiên cũng vui mừng bưng trà đi tới: "Ta bảo hôm nay vì sao luôn thúc giục ta ra cửa nhí, thì ra Phương Phương đại nhân biết hôm nay ta đi ra ngoài sẽ gặp được Vương Tiễn huynh. Đặc biệt phái ta đi dẫn đường dắt người qua đây."

Hứa Hàn Phương liếc Hạo Nhiên một cái cười nói: "Ta nào tiên tri tiên giác (đoán trước) được như thế? Hào tâm cho người ra ngoài đi chơi, người lại đến nói móc ta?"

Hạo Nhiên cười ha ha, tự mình đi châm trà cũng không đáp lời. Vương Tiễn nhìn bầu không khí ngọt ngào hạnh phúc của hai người cũng thấy hài lòng.

Vương Tiễn lễ độ tiếp nhận chén trà Hạo Nhiên đưa qua, mỉm cười hỏi Hứa Hàn Phương: "Dọc theo đường đi, nghe Hạo Nhiên nói phùng đậu của các người làm đến hữu thanh hữu sắc (có tiếng tăm)."

Hứa Hàn Phương và Hạo Nhiên vui sướng mà nhìn nhau một cái nói: "Cũng được lắm. Cũng ít nhiều người hàng xóm hỗ trợ. Doanh đại ca cũng giúp chúng ta không ít mà. Cũng không biết cảm tạ thế nào nữa!"

Doanh Đức vội vàng khiêm nhượng mà cười cười, đáp: "Người nói nhiều chuyện xưa cho Bảo nhi và Bối nhi như vậy, bây giờ hai đứa trẻ nghe lời nhiều lắm, ta và tiện nội (vợ mình: cách xưng hô khiêm nhượng) vẫn chưa cảm ơn người mà."

Hạo Nhiên ngắt lời nói: "Được rồi, được rồi, các người đây đó cũng không cần cảm tạ lẫn nhau. Nếu không thì không kết thúc đâu."

Mấy người cười vui vẻ.

Nói đùa một trận xong, Vương Tiễn hỏi: "Hàn cô nương, cô tìm được người cô muốn tìm chưa?"

Hứa Hàn Phương sững sốt một chút trả lời: "Vẫn chưa." Nếu như hôm nay Vương Tiễn không đề cập đến việc này, nàng thậm chí đã quên dự tính ban đầu khi trước cấp thiết đến Hàm Dương.

Doanh Đức ở một bên chen lời: "Trước đây, ta cũng từng hỗ trợ dò la, cũng chưa nghe nói qua người đó."

Vương Tiễn thoáng suy tư một chút nói: "Nếu không thì, ta sẽ giúp cô hỏi thăm một chút?"

Hứa Hàn Phương có lệ nói: "A? À! Cảm ơn!" Ánh mắt lại không tự chủ được chuyển về Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên mỉm cười, cúi đầu uống trà, nụ cười có chút gượng gạo.

Doanh Đức nhìn mặt trời bên ngoài, nói: "Sắp trưa rồi, còn có bằng hữu chờ buổi trưa gặp mặt. Chúng ta đi thôi?"

Vương Tiễn lễ độ mà nói: "Hàn cô nương, chúng ta đây cáo từ trước! Ngày khác trở lại đến nhà bái phỏng."

"Được! Ngày đến nên mang theo Tiểu Vương Bì, nó chắc biết đi rồi, thật là nhớ nó!" Hứa Hàn Phương vui vẻ đáp.

Vương Tiễn lễ phép gật đầu, cùng Doanh Đức đồng thời đứng lên. Hạo Nhiên nhìn sang Hứa Hàn Phương, dường như còi lòng đầy tâm sự.

Hứa Hàn Phương cười giục: "Mau đi đi, đi sớm về sớm, buổi tối ta chờ người trở lại ăn cơm." Nhìn khi Hạo Nhiên rời đi nhiều lần quay đầu lại, nàng sao có thể không rõ tâm sự của Hạo Nhiên?

Đoàn người Vương Tiễn đi rồi, trời nóng cũng không có hứng thú ăn cơm. Nhiều lần Hứa Hàn Phương nhìn mảnh thè tre bên mình, nghĩ chuyện của Tần

Dục, khi trước là mong muốn hần nhanh chóng xuất hiện một chút, bây giờ lại mong muốn hần xuất hiện chậm chút. Chẳng lẽ không muốn về nhà sớm sao? Không, không đúng, rất nhớ ba mẹ! Rất muốn về nhà sớm một chút. Hay là không rời bỏ được Hạo Nhiên ư? Con người thật đúng là một cá thể mâu thuẫn!

Doanh Võ xách một cái giỏ vào đến cửa. Chân vừa mới bước vào được mà bắt đầu hô to gọi nhỏ: "Hàn Phương, Phương! Có ở nhà hay không?"

"Ta ở đây!" Hứa Hàn Phương miễn cưỡng trả lời.

Lúc này Doanh Võ mới phát hiện Hứa Hàn Phương ngồi ở trong sân, bước nhanh tới cười nói: "Vừa rồi hỏi tiểu nhị, tiểu nhị nói Hạo Nhiên đi rồi, ta cho là người cũng đi rồi chứ?"

Hứa Hàn Phương bởi vì suy nghĩ chuyện của Hạo Nhiên và Tần Dục có chút không vui, nghĩ đến có chút buồn ngủ và uể oải, dựa ỡ trên giường nhỏ chợp mắt, không đáp.

Doanh Võ nhìn ra Hứa Hàn Phương miễn cưỡng, quan tâm hỏi "Người làm sao thế? Không khỏe sao?" Hần tuy rằng cầu thả, có đôi khi còn hơi thiếu đầu óc, nhưng mà kể từ sau biết Hứa Hàn Phương là con gái, đối với nàng còn đặc biệt chú ý, thỉnh thoảng cũng sẽ nói lời quan tâm. Người thiếu tâm thiếu phổi như hần vậy, có thể làm được như vậy đã rất không dễ dàng.

Hứa Hàn Phương vẫn cảm ơn sự quan tâm của Doanh Võ, nhắm mắt lại nói: "Không sao cả! Chính là trời nóng lại chán, lười nhúc nhích."

Doanh Võ cười nói: "Thật đúng là để cho anh ta nói chuẩn rồi."

"Nói chuẩn cái gì?" Hứa Hàn Phương vẫn đang chợp mắt.

"Anh ta nói ngày nóng, phỏng chừng người không ăn uống cái gì, để cho ta đến đưa cho người ít đồ."

Hứa Hàn Phương không hề hứng thú hỏi: "Đồ gì thế?"

"Tự người nhìn!" Doanh Võ nói đem giỏ trúc giỏ lên trước mặt Hứa Hàn Phương.

Hứa Hàn Phương miễn cưỡng mở mắt nhìn một cái, Doanh Võ cầm một làn đầy nước để trong giỏ trúc, quả đào vừa lớn vừa tròn trắng trắng hồng hồng, nhìn trong veo như nước, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

"Oa! Quả đào?" Hứa Hàn Phương thoáng cái tỉnh táo tỉnh thần.

Nhảy lên một cái, múc chút nước từ trong vại, đem lông tơ quả đào rửa đi. Cầm lấy quả đào. Không chút do dự mà cắn một cái, mùi thơm nơi ăn bay ra, ăn nước giòn giòn.

Doanh Võ ở một bên nhìn cũng hứng thú có vị, hăng hái búng búng.

Trong nháy mắt ba quả đào đã vào bụng. Hứa Hàn Phương được phình bụng, cảm thấy vô cùng dễ chịu, giương mắt thấy Doanh Võ đang nhìn nàng cười hi hi, hỏi: "Nhìn cái gì? Không thấy người khác ăn đồ?"

"Thấy rồi, nhưng chưa thấy qua ăn đồ giống như người vậy." Doanh Võ gật đầu lại lắc đầu.

Hứa Hàn Phương chà trách: "Chưa thấy qua? Ngày hôm nay để người trông thấy!" Trong lòng vì bộ dáng ăn vừa rồi không có ý tứ, nhưng ngoài miệng rất cứng. Quả thực quả đào ăn ngon quá mà! Hơn nữa đã một năm chưa ăn.

Doanh Võ vuốt cằm nói: "Anh ta đã nói, người thấy quả đào nhất định sẽ vui vẻ. Hơn nữa sẽ tận tâm hữu vị (say sưa + thú vị) ăn, nước giòn giòn, thật đúng là để cho anh ta nói trúng rồi."

"Hà? Muỗi nói như vậy?" Hứa Hàn Phương trầm nghĩ vì sao mọi chuyện đều bị hần đoán trúng chứ? thật không thú vị! Thuận miệng hỏi: "Muỗi làm sao không tới?"

Doanh Võ uống liên tiếp mấy ngụm trà, hạ nhiệt một chút, lấy tay quạt gió nói: "Oh, được rồi, anh ta để cho ta nói cho người biết, đoạn thời gian này huynh ấy có chút việc, không tới được đâu."

"À!" Hứa Hàn Phương gật đầu, trầm nghĩ: "Không đến thì không đến, không sao cả. Làm gì còn phải nói cho ta? Suy nghĩ một lát hỏi: "Các người đến tốt cùng là làm gì?"

Hứa Hàn Phương không phải là một người thích hỏi thăm chuyện người khác, nhưng mà vẫn không nhịn được hiếu kỳ. Hơn nửa năm bọn họ là ai, vẫn hoàn toàn không biết gì cả, hai người này giữ bí mật đến nước không lọt.

Doanh Võ cười hắc hắc, không đáp. Về mặt kia đã nói cho Hứa Hàn Phương: Không nói.

Hứa Hàn Phương liếc Doanh Võ một cái: "Không định nói!" Quay đầu đi giả vờ có vẻ tức giận.

Doanh Võ quả nhiên mắc lừa, vội vàng vòng đến trước mặt Hứa Hàn Phương: "Phương, người đừng nóng giận, ta cho người biết còn không được sao,

nhà ta buồn bán.”

“Hà?” Hứa Hàn Phương liếc nhìn Doanh Võ:”Đừng đem ta coi như con nít ba tuổi dễ lừa gạt như vậy!” thăm nghĩ: Hừ! Quý mới tin, kẻ có tiền còn mặc bố y?

Doanh Võ về mặt khó xử mà nói:”Không phải là ta không nói, thật sự là không thể nói, nói thì sẽ...” Nói lấy tay làm một tư thế mất đầu ở trên cổ, trong miệng còn bổ trợ tiếng mà so sánh.

Hứa Hàn Phương bị vẻ mặt của Doanh Võ chọc cười:”Được rồi, được rồi, không làm khó ngươi nữa. Không nói nữa quên đi.”

Doanh Võ như trút được gánh nặng:”Anh ta nói, ngươi chính là không giống với người khác.”

“Hà? Các ngươi không có việc gì sau lưng nói ta làm cái gì? Khẳng định nói xấu ta không ít.” Hứa Hàn Phương lại cho Doanh Võ một cái liếc mắt.

Doanh Võ nóng nảy phản bác:”Không có! Cho tới bây giờ ta cũng chưa nói xấu ngươi. Ta xin thề!” Nói làm cho nghiêm túc tin tưởng mà giọng tay lên, làm dáng vẻ xin thề, lại cúi đầu nói:”Hơn nữa, chúng ta cũng không thường xuyên nói tới ngươi, lúc trước anh ta cũng không nói tới nữ nhân, chính là gần đây thỉnh thoảng nói về ngươi một chút.”

Hứa Hàn Phương cố ý hỏi:”Vậy sao? Nói ta ra sao?” Nàng phát hiện nét mặt của Doanh Võ có chút cực kỳ giống Hạo Nhiên một năm trước, trong lòng cao hứng muốn đùa dai hấn một chút.

“Ừm...” Doanh Võ đảo mắt suy nghĩ một lát:”Huynh ấy nói ngươi rất đặc biệt, còn nói ngươi là độc nhất vô nhị. Không có cái gì khác.”

Mặc kệ lời thật giả này, dù sao Hứa Hàn Phương nghe rất hưởng thụ. Ta có thể không phải là độc nhất vô nhị thời đại này sao?

“A, không nói cho ngươi, ta còn có việc phải vội về mà. Đã quên anh ta vẫn chờ nữa...” Doanh Võ kêu to một tiếng nhảy dựng lên, nói cũng không quay đầu lại:”Hôm nào ta trở lại thăm ngươi...” Nói xong người đã lui nhanh như thỏ không thấy bóng dáng.

Hứa Hàn Phương nhìn bóng lưng Doanh Võ thẳng thừng cười ha ha, người này bao giờ cũng mao mao thao thao (dài dòng), so với mình chỉ có hơn chứ không kém.

Doanh Võ chân trước vừa mới đi, hàng xóm Khuất Hoài chân sau lại đến. ôi, hôm nay là ngày mấy? Cũng thật náo nhiệt, người đến nhà hỏi thăm nói liên không dứt.

Khuất Hoài theo lễ tiết ngồi xuống nói:”Ngày lễ quê nhà lại sắp đến rồi, ta lại đến đưa bánh chưng cho ngươi.”

Hứa Hàn Phương cũng lễ độ ngồi xuống phía đối diện ở bàn nhỏ, cười nói:”đến mà không đi cũng bất lịch sự, năm ngoái ta cũng là những lời này, chẳng qua năm nay ta có lẽ có thể đáp,” cầm mấy quả đào đưa qua:”Người khác mượn hoa hiến phật, ta mượn đào hiến hàng xóm.”

“Đào?” Khuất Hoài lúng túng mà tiếp nhận.

Hứa Hàn Phương không hiểu cho nguyên do nhìn Khuất Hoài, vì sao vẻ mặt của hấn lúng túng như vậy?”

Ngừng chỉ chốc lát, Khuất Hoài nói:”Ngươi nhớ đến cổ hương của chúng ta ư?”

“Cổ hương?” Hứa Hàn Phương kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, lại sắp đến tiết Đoan Ngọ rồi. Lễ nào ngươi không tưởng niệm cổ hương của chúng ta ư?” Khuất Hoài đứng lên, đưa lưng về phía Hứa Hàn Phương, nhìn phương xa. Không biết là có phải đang nhìn về phía cổ hương nơi xa hay không?

Suy tư trong chốc lát đã rõ, Hứa Hàn Phương tò mò hỏi:”Vì sao ngươi nói ta là người nước Sở?”

Khuất Hoài đưa lưng về phía Hứa Hàn Phương, không nhìn thấy vẻ mặt, nhưng thanh âm hơi run rẩy:”Ở nơi này, có rất ít người biết bánh chưng, càng không có mấy người biết lại lịch ăn bánh chưng. Mà ngươi? Khi còn bé thì thích ăn, còn có thể tình nguyện nói ra lại lịch tiết Đoan Ngọ, ngươi không phải người nước Sở sao hiểu rõ như vậy?”

Hứa Hàn Phương ha hả cười gượng vài tiếng, không biết nên trả lời như thế nào.

“Bị ép xa xứ nhiều năm, nhưng tình cảm tưởng niệm đối với cổ hương chẳng mấy may thay đổi. tình kết nhớ nhà vẫn như cũ không thay đổi. Chỉ là, chẳng biết lúc nào mới có thể trở lại cổ hương?” Trong thanh âm Khuất Hoài tràn ngập bi ai.

Hồi lâu, Khuất Hoài cũng không xoay người, quay về Hứa Hàn Phương nhẹ nhàng nâng tay lên, tựa hồ đang lau lau nước mắt.

Hứa Hàn Phương biết đoạn lịch sử bi thương khuất nhục của người nước Sở: Năm 278 trước Công nguyên, đại tướng nước Tần Bạch Khởi đánh vào Sính đô nước Sở, Khoảng Tương Vương chờ đại thần trốn đi Trần, cũng dời đô về đất Trần, Khuất Nguyên lại một lần nữa bị Khoảnh Tương Vương bài xích bên ngoài, chỉ có thể cùng dân chúng chạy đến phía đông nam nước Sở tị nạn, trần trực định cư ở bên dòng Mịch La. Khuất Nguyên mất thấy tổ quốc của mình bị xâm lược, lòng đau như cắt, nhưng vẫn không đành lòng vứt bỏ tổ quốc của mình, lúc sống viết xuống tác phẩm cuối cùng “Hoài Sa”, ôm đá nhảy vào sông Mịch La mà chết, lấy tính mạng của mình viết nên một tổ khúc về lòng yêu nước tráng lệ .

Hứa Hàn Phuong khó chịu trong lòng, biết trong lòng Khuất Hoài nhớ tổ quốc, thương tiếc Khuất Nguyên, chính là đau thấu xương như vậy, nàng có thể dùng lời nói gì để an ủi?

Nhất thời bầu không khí rất nặng nề.

Một lúc lâu, Khuất Hoài đỏ mắt cáo từ, Hứa Hàn Phuong để cho mang theo mấy quả đào.

Khuất Hoài cười khổ một tiếng nói: "Nha đầu ngọc, sau này không nên đưa quả đào cho người nước Sở có bối cảnh ly hương, vừa nhìn thấy quả đào, liền nghĩ tới đoạn lịch sử chạy trốn khuất nhục."

Hứa Hàn Phuong ngạc nhiên: Đào (trốn)? Đào? Trong sử sách tại sao chưa nghe nói đến? Hay là trải qua hơn hai ngàn năm đã làm nhạt?

Tâm tình tốt ăn đào đầy trời, bị nước mắt ái quốc của Khuất Hoài cọ rửa đến không còn sót lại chút gì. Phiên muộn trong lòng. Nếu như mọi người biết bao nhiêu năm sau, Tần quốc cần quét sáu nước, thống nhất thiên hạ, lại làm thế nào? Không khỏi nghĩ: Đến tột cùng là Tần Thủy Hoàng chuyên chế khiến Tần triều nhanh chóng diệt vong? Hay là trong lòng mọi người đang chôn dấu mối lửa ái quốc, làm ngọn lửa nhanh chóng cháy mạnh, sụp đổ đế quốc đại Tần? Hay là lưỡng giả kiêm hữu chi? (cả hai đều có).

Sập tối, Hạo Nhiên rầu rĩ không vui mà trở về. Lúc ăn cơm càng không ngừng gấp đồ ăn cho Hứa Hàn Phuong, nhưng lại không nói một câu. Nhưng mà tình cảm yêu thích đối với nàng bộc lộ trong lời nói.

Hứa Hàn Phuong biết, Hạo Nhiên ngoài miệng không nói, nhưng chuyện Tần Dục ở trong lòng Hạo Nhiên vẫn là một nút thắt. bộ dáng Hạo Nhiên ngày ngơ hồn nhiên đã mất, thay vào đó là ôn trọng, thành thực và ẩn dấu thật sâu tâm sự của mình. Đây với hắn đến cuối cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu?

Tục ngữ nói còi chuông cần người buộc chuông, khúc mắt này là mình cho Hạo Nhiên, vẫn phải là mình đến tháo. Đau khổ suy tư một đêm, nên làm cái gì bây giờ?

Sáng ngày thứ hai, hướng về chầu nước chậm rãi chải đầu, thấy mái tóc tản ra ở bộ ngực, đột nhiên có chủ ý. Nữ vi duyệt kỷ giả dung (người con gái làm dáng vì người yêu mình. Ta liền vì Hạo Nhiên trang điểm một phen. Miết mắt nhìn thấy trâm ngọc, linh cảm đến.

Kiểu tóc cổ nhân thật đúng là chải không được, làm đi làm lại đầu đầy mồ hôi cũng làm không được. Vẫn cứ là tết cái đuôi ngựa thoải mái, sau đó đem ngọc trâm cài trực tiếp ở trên phía sau tóc, tuy rằng thoát nhìn có chút chẳng ra cái gì cả, đạt được hiệu quả! Không có cách nào, ai bảo mình ngay cả kiểu tóc cũng không biết chải chứ?

Hứa Hàn Phuong đi đến trước mặt Hạo Nhiên, cố ý đưa lưng về phía y, để cho hắn nhìn thấy trâm cài tóc đang ghim trên đầu mình.

Một chiều này quả nhiên hữu hiệu, Hạo Nhiên sau khi nhìn thấy vui mừng lộ rõ trên nét mặt. Ngay cả tiếng bước chân bước đi cũng biến thành nhẹ nhàng. Còn thường thường ngẩng đầu nhìn trâm cài tóc Hứa Hàn Phuong cài, sau đó cúi đầu lên lên vui mừng cười.

Ve sầu trên cây bắt đầu kêu "Chít chít". Khí trời sáng sớm đã rất nóng bức. Hoàng Mao cũng nóng đến nằm trên mặt đất lè lưỡi, không muốn nhúc nhích.

Hứa Hàn Phuong cầm một cây quạt ngồi ở dưới tàng cây hóng mát, nghe tiếng kêu ve sầu ồn ào tâm tư không bằng phiên muộn cái khác. Nếu có thể bơi lội, mặc một trang phục bơi thật tốt nha!

Một trận tiếng hét to, một chiếc xe ngựa dừng ở ngoài cửa, một người chậm chậm xuống từ trên xe, Hứa Hàn Phuong ngửa mặt xem thế nào, người hảo hảng hữu cũng đã lâu chưa tới, đại mỹ nữ tuyệt thế - Lan nhi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Hoa Dạng Niên Hoa

Lan nhi nhẹ nhàng bước liên tục, chậm chậm đi tới. Khí trời rất nóng, đáng vẻ vẫn đoan trang như cũ, tư thái ưu nhã. Người đẹp chính là người đẹp, mặt không biểu tình cũng là mỹ nhân.

"Lan nhi! Ngươi đã đến rồi, đã lâu không gặp ngươi, nhớ ngươi muốn chết!" Hứa Hàn Phuong một chốc chạy lên phía trước lôi kéo tay của Lan nhi không buông. Tay của Lan nhi thật lạnh lẽo.

Lan nhi cười cười, cười đến có chút cô tịch, nhẹ nhàng nói: "Ta cũng nhớ ngươi." Nếu không phải là Hứa Hàn Phuong sáp lại gần, hầu như không nghe được thanh âm của Lan nhi. Tiếng ve sầu trên cây đủ để đem thanh âm Lan nhi áp đảo.

Hứa Hàn Phuong lôi kéo Lan nhi vào phòng trong, vắn một chiếc khăn bỏ cho Lan nhi, để cho nàng lau ít mồ hôi. Lan nhi tiếp nhận khăn mặt mà lau một

cách ưu nhã, trên người tản ra từng chuỗi mùi thơm tự lan phi lan.

Từ sau lúc vào nhà, ánh mắt Lan nhi xinh đẹp liền không rời khỏi Hứa Hàn Phuong. Ngồi ngay ngắn ở trên đệm hương bồ, giống như một pho tượng mỹ nhân điêu khắc bằng ngọc, chỉ có ánh mắt sáng ngời động lòng người càng không ngừng chuyển động theo Hứa Hàn Phuong, có thể nói cho người biết đây là vật sống, không phải là pho tượng.

Hứa Hàn Phuong ngồi xếp bằng ở bên cạnh Lan nhi, lời kéo tay lạnh ngắt của Lan nhi ôn nhu hỏi: "Đã lâu không tới, làm cái gì thế? Mấy ngày đó có khỏe không? Hàng ngày lại nhớ tới còn người!"

Chẳng biết tại sao, giọng nói Hứa Hàn Phuong với Lan nhi cũng thành dịu dàng, không nói hô to gọi nhỏ như bình thường, chất phác thẳng thắn. Mị lực của mỹ nữ đúng là lớn. Ngay cả chính nàng một người tự xưng là mỹ nhân cũng đại biến, hưởng hồ nam nhân? Nếu ai có được mỹ nhân tuyệt thế như vậy chẳng phải là xem nàng làm như bảo bối nâng trong lòng bàn tay? Ai! Đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh! Trượng phu đã chết.

Trong đôi mắt đẹp của Lan nhi hơi thay đổi, hỏi: "Người vẫn còn nhớ ta?"

Hứa Hàn Phuong cả tiếng trả lời: "Dĩ nhiên!", lại lập tức ôn nhu nói: "Chúng ta là bằng hữu mà!"

Lan nhi mỉm cười, nụ cười này, đẹp đến làm cho nữ nhân nhìn cũng quên mình say sưa.

Lan nhi chậm rãi đem đầu nằm dài ở trên vai Hứa Hàn Phuong, nhẹ nhàng mà nói: "Phuong, ta lạnh quá!"

Lạnh? Ngày đại nóng sao nói lạnh được? Hứa Hàn Phuong sững sốt, giơ tay lên sờ sờ đầu Lan nhi, phát sốt ư? Không có, tất cả bình thường! Quan tâm hỏi: "Người ngã bệnh ư? Có muốn đại phu xem cho hay không?"

Lan nhi nhẹ nhàng lắc đầu, thở khí như lan mà nói: "Ta không có bệnh. Là trong lòng ta lạnh."

Hứa Hàn Phuong khẽ thở dài, đầu lòng nhẹ nhàng ôm Lan nhi, đem Lan nhi ôm vào trong ngực, Lan nhi thuận thế rúc vào trong lòng của nàng. Hai người đều không nói gì thêm.

Hứa Hàn Phuong cúi đầu nhìn Lan nhi nằm ở trong ngực nàng, khuôn mặt trắng ngần tinh khiết, hoàn mỹ không tỳ vết. Lấy tay khẽ vuốt mái tóc Lan nhi, tràn ngập trìu mến.

Hồi lâu, Lan nhi nhắm đôi mắt đẹp lo lắng mà nói: "Bây giờ ta cảm thấy ấm áp. – Đã lâu không cảm giác được ấm áp." Lòng mi thật dài đang run run.

Hứa Hàn Phuong khẽ vỗ về Lan nhi như trẻ mới sinh, cười nói: "Người đã quên, ta nói rồi, bằng hữu giống như ánh mặt trời trong cuộc sống, ánh mặt trời dĩ nhiên cho người khác ấm áp."

Lan nhi ngồi dậy, ánh mắt sáng ngời khát vọng nhìn Hứa Hàn Phuong, ôn nhu hỏi: "Chúng ta là bằng hữu đúng không?" Thấy Hứa Hàn Phuong gật đầu mỉm cười, Lan nhi lại lần nữa quyến luyến mà ghé vào trong lòng Hứa Hàn Phuong, lăm bằm giống như mưa phùn: "Cảm giác có bạn bè thật tốt!"

"..." Hứa Hàn Phuong mỉm cười không nói gì. Mỹ nhân như hoa thế này, cũng tuổi hoa như thế, phải có cuộc sống của hoa, nhưng lại... Đột nhiên cảm thấy mình cười hơi chua xót, vẻ mặt trở nên hơi cứng ngắt.

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu vào góc phòng, ve sầu trên cây vẫn đang cất tiếng kêu ngoài phòng, càng lộ ra yên tĩnh trong phòng.

Lan nhi núp ở trong ngực nàng nhẹ nhàng hỏi: "Phuong, người nghe thấy ve sầu đang gọi ư?"

"Ừ, nghe thấy được."

Đối thoại nhẹ nhàng tại trong căn phòng yên lặng có vẻ đặc biệt ấm áp.

Lan nhi lăm bằm hỏi: "Nó đang kêu gì?"

Hứa Hàn Phuong như dỗ bé con cười nói: "Nó đang kêu – biết Biết... Giống như nó cái gì đều biết vậy."

"Không! Nó là đang kêu – tịch tịch! tịch tịch!" Lan nhi nói xong lệ quang đã doanh tròng.

Trong lòng Hứa Hàn Phuong run lên, cúi đầu nhẹ nhàng lau lệ vì Lan nhi, thoải mái nói: "Người nào tịch tịch, bởi vì người còn có ta!"

Nước mắt lóng lánh lướt qua khuôn mặt xinh đẹp của Lan nhi, lăm bằm nói: "Ta còn có người? – Đúng! Ta còn có người!"

Hứa Hàn Phuong gạt đi lệ quang óng ánh nơi khuôn mặt Lan nhi, cổ vũ nói: "Ta nói rồi, theo như cái loại phương thức sống người hi vọng. Cho bản thân hạnh phúc!"

Nghe được lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng của Hứa Hàn Phuong, nhìn ánh mắt khích lệ của Hứa Hàn Phuong, Lan nhi si mê hỏi: "Ta có thể chứ?"

Hứa Hàn Phuong mỉm cười khích lệ nói: "Người có thể? Chỉ cần người muốn làm!"

Lan nhi cười cười, trong nụ cười tràn ngập bất đắc dĩ và chua xót, lại không muốn rời xa mà nằm ở trong lòng Hứa Hàn Phương.

Cứ ngồi bất tri bất giác như vậy tới trưa.

Mặt trời lên cao.

Lan nhi lưu luyến không rời mà đứng lên, cúi đầu mà nói: "Ta phải đi rồi." Vì sao nàng luôn luôn thích cúi đầu?

Hứa Hàn Phương lôi kéo tay nàng, tay của Lan nhi đã có độ ấm, không hề chỉ là băng lạnh. Lần thứ hai cô vũ nói: "Ngẩng đầu, ưỡn ngực, để cho mình được sống hạnh phúc một chút."

Lan nhi gật đầu thật nặng, ở sâu trong đôi mắt xinh đẹp cũng có độ ấm.

Lúc bóng hình xinh đẹp trước khi ra cửa, Lan nhi bỗng nhiên xoay người, tươi đẹp mà cười nói: "Cám ơn ngươi! Cám ơn ngươi cho ta ấm áp. Ta nghĩ, sau này sẽ không bao giờ cảm thấy quanh quẩn tịch mịch nữa." Trên mặt có hơi thở của ánh nắng.

Hứa Hàn Phương vui vẻ mà nói: "Vậy sau này lúc ngươi rảnh rỗi thì đến thường xuyên."

Lan nhi vui vẻ cười cười, trong nụ cười ánh nắng ấy đã không chiếu được vào góc tịch liêu.

Lan nhi đi rồi, lúc Lan nhi rời đi Hứa Hàn Phương nghĩ, chỗ sâu nơi đáy mắt có một thứ gì đó tương tự cùng với lúc Thanh rời đi ngày đó, đến tận cùng là cái gì chứ? Tận lực suy tư một lát đến trưa, đột nhiên hiểu, - là ly biệt.

Hứa Hàn Phương có một loại dự cảm chẳng lành, sau lưng toát ra khí lạnh, trời đại nóng ra một thân mồ hôi lạnh...

Một đêm, trong lòng chẳng biết tại sao khó chịu, lật qua lật lại làm thế nào cũng không ngủ được. khuôn mặt xinh đẹp của Lan nhi luôn chớp lên ở trước mắt.

Sáng sớm ngày tiếp theo, Hứa Hàn Phương miễn cưỡng rời giường, đánh cái ngáp rồi chải đầu, lấy một chậu nước chuẩn bị rửa mặt. Suy nghĩ nếu như Lan nhi đến, lại nên khuyên giải nàng thế nào, làm thế nào cho nàng vui nhiều hơn một phần nữa? Làm cho bạn bè hạnh phúc đây là trách nhiệm và nghĩa vụ nghĩa bất dung từ!

Hạo Nhiên nôn nóng hoảng sợ mà từ ngoài cửa tiến đến, sắc mặt tái xanh. Một năm qua này chưa từng thấy Hạo Nhiên hoang mang đến như vậy.

Hứa Hàn Phương dùng nước mát rửa mặt, cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, hỏi: "Hạo Nhiên, ngươi làm sao thế? Sắc mặt không tốt như thế?" Bụng chậu lên chuẩn bị đem nước hắt.

Hạo Nhiên chần chờ một chút nói: "Phương, ta mới trở về từ trên đường, nghe nói một việc, người thiếp của tiên vương Trang Tương Vương cung chịu, hôm nay phải chôn theo. Người thiếp cung chịu kia không là ai khác, là - là Lan nhi!"

"Hà?" Chậu gỗ trong tay Hứa Hàn Phương đông một tiếng rơi trên mặt đất. Nàng phóng chạy đến trên đường.

Lúc này hai bên đường phố quý đầy bách tính, dọc theo trên đường cũng có mấy bàn cúng tế, phía trên đốt hương nến, bày đầy rượu tế và thức ăn, bách tính quỳ đầy trên mặt đất trông mà khóc thét.

Hứa Hàn Phương chen lẫn ở trong đám người, thanh âm khóc thét của bách tính đột nhiên vang dội lên. Dừng chân ngoảnh lại quan sát, thấy xa xa tình kỳ màu đen đón gió phấp phới, một đội người trùng trùng điệp điệp tới.

Đội ngũ trước mắt nhất là đội quân dũng sĩ giáp trụ sáng láng mờ đường, theo sát là một đám bà đồng quần áo màu trắng, vừa đi vừa hát nhảy, cũng nghe không rõ là hát gì, chỉ thấy các nàng khi thì cao hứng bồng bồng, khi thì che mặt khóc rống. Tiếp theo phía sau có tám người thiếu nữ áo quần màu trắng phân hai đội đi ở hai bên, trong tay đang cầm các thứ đồ đựng dụng cụ.

Tiếp theo chính là tám người khiêng kiệu hoa. Ở phía sau cỗ kiệu còn có tám người thị nữ đang cầm các thức quần áo và đồ dùng hàng ngày. Phía sau cùng là dũng sĩ quân áp đạo.

Mũi xe cỗ kiệu chỉ có ngọn, không có bốn vách. Lan nhi ngồi ngay ngắn ở phía trước, ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt như thủy, không chút biểu tình, nhìn không ra hi vọng ái ố, nhìn không ra kinh hoàng sợ hãi.

"Lan nhi!" Hứa Hàn Phương kêu to. Nhưng mà tiếng đám người khóc thét đã sớm đem tiếng la của nàng bao phủ.

Hứa Hàn Phương đi theo phía sau đội ngũ chạy chen trong đám người, thất tha thất thểu chạy theo đội ngũ, tất cả mọi người quỳ, chỉ có một mình nàng đang chạy, rất dễ làm người khác chú ý. Chỉ cần Lan nhi quay đầu lại một chút là có thể thấy nàng. Nhưng Lan nhi như một pho tượng thần chạm ngọc, vẫn không nhúc nhích, cũng không quay đầu lại.

Thờ hồng học chạy theo đội ngũ đến ngoài thành, đội ngũ đi tới trước lăng tẩm của Trang Tương Vương rồi dừng lại, cửa mộ rất nặng bị mở ra từ từ. Đội người đều ngưng tiếng khóc thét lại, lẳng lặng nhìn Lan nhi sắp bị tuần táng đem vào lăng tẩm.

"Lan nhi!" Hứa Hàn Phương mệt mỏi kêu khóc hết sức, đã chạy đến thờ không được.

Vóc người mỹ lệ của Lan nhi chấn động, gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết hơi thay đổi, nàng đã nhìn thấy Hứa Hàn Phương.

“Lan nhi!” Hứa Hàn Phương khóc nhào qua. Dừng sĩ quân canh giữ ở một bên dùng thương ngăn cản nàng.

Lan nhi nở nụ cười, bên trong nụ cười đều là ấm áp, nước mắt quét qua khuôn mặt xinh đẹp.

Ánh mắt mỹ lệ của Lan nhi đang cúi đầu về phía nàng bộc lộ: “Ta đi, chỉ là ta không tịch tịch nữa, ta đem toàn bộ ánh mắt trời người cho ta mang vào trong mộ, đem toàn bộ ấm áp người cho ta mang đi. Cảm ơn người...”

Dung nhan xinh đẹp, tuổi tác như hoa vậy mà dần dần mất hẳn ở trong ngôi mộ đen tối, cửa mộ thật dày chậm rãi khép lại, trong nháy mắt bóng tối đang bao phủ, Hứa Hàn Phương thấy được ai oán và sợ hãi ở trong đôi mắt của Lan nhi.

Trước mắt Hứa Hàn Phương mơ hồ, nàng tận mắt thấy bằng hữu của mình – mỹ nhân như hoa Lan nhi, mang theo thị nữ trẻ tuổi hơn nàng, cứ sò sò mà đi vào con đường hắc ám và tử vong. Mặt trong của mộ sẽ là thế giới như thế nào?

“Lan nhi!” Hứa Hàn Phương kêu khóc trong vô vọng, phát hiện ra mình bất lực như vậy. Nàng muốn xông lên phía trước ngòi cào mộ phần lạnh như băng, mang Lan nhi cứu ra.

Một người từ phía sau ôm lấy nàng, đem nàng đề quỳ xuống đất. chờ đợi ngũ rồi đi, Hạo Nhiên nâng đỡ Hứa Hàn Phương trở lại phùng đậu Hạnh Phúc.

Hứa Hàn Phương đau lòng đến sắp phát điên, giờ chân đá lật mấy bàn nhỏ gào ta: “Tại sao? Tại sao phải để cho Lan nhi đi tuần táng?” Tay điên cuồng xé chăn, đập gối, dùng sức phát tiết.

Có người nhẹ nhàng gõ cửa một cái, sau đó Doanh Văn và Doanh Võ đẩy cửa tiến vào. Thấy đồng hỗn độn trong phòng, sững sốt. Hòì rồi nhìn Hạo Nhiên thúc thủ vô sách đứng ngẩn ngơ ở một bên.

Hạo Nhiên bắt đầu dĩ nhún nhún vai, vẻ mặt thương cảm.

“Làm sao thế?” Doanh Văn hơi thiếu kiên nhẫn, ngồi xổm hỏi Hứa Hàn Phương ngồi trơ ra. Hắn cũng có lúc thiếu kiên nhẫn?

Ánh mắt Hứa Hàn Phương ngờ ngác nhìn chăm chú vào một chỗ, thần thờ nói: “Tại sao? Tại sao phải để cho Lan nhi đi tuần táng? Tại sao?”

Doanh Võ cướp lời: “Nghe nói tiên vương ở dưới cửu tuyền tịch tịch...”

Hứa Hàn Phương nhảy dựng lên, gầm rú cắt đứt: “Là tên khốn kiếp nào nói như vậy? Cái gì Trang Tương Vương tịch tịch? Nói bậy!”

Doanh Võ bị Hứa Hàn Phương làm sợ hết hồn, ngập ngừng nói tiếp: “Nghe nói... Là Lã thừa tướng, Lã thừa tướng Thịnh đại vương hạ chi...”

Hứa Hàn Phương dậm chân, cắn răng nghiêng lợi quát: “Doanh Chính, Lã Bất Vi bọn khốn kiếp các ngươi. Hồn dân chết tiết!”

Hạo Nhiên vội vàng che miệng nàng: “Phượng, mau im miệng! Người mắng như vậy, là tử tội!”

Hứa Hàn Phương gỡ tay Hạo Nhiên ra, rống giận: “Ta chính là phải mắng, chết cũng muốn mắng! Bọn họ những tên khốn kiếp chết tiết. Ta hận chết bọn họ, ta hận không thể giết bọn họ! Tất cả bọn họ đều là tên đại siêu cấp khốn kiếp!” Nhớ đến Lan nhi đau lòng sắp hít thở không thông, thống khổ cúi người xuống.

Hạo Nhiên nhanh chóng đem tất cả cửa sổ đóng lại toàn bộ, khép thật chặt. Nếu như tiếng hét này truyền đi còn xa đến đâu? Sắc mặt của Hạo Nhiên, Doanh Văn và Doanh Võ so với cả còn khó nhìn hơn.

Thấy Hứa Hàn Phương khom lưng không ngừng thở dốc. cũng không biết là mệt mỏi hay là tức giận đến đâu, Hạo Nhiên an ủi: “Phượng, có thể tuần táng cũng là một loại vinh quang! Có thể tiên vương quả thực tịch tịch...”

Hứa Hàn Phương chặn ngang lời nói đẩy Hạo Nhiên ra, thiếu chút nữa đem Hạo Nhiên đẩy ngã, thô lỗ quát: “Không cần nói cho ta cái tuần táng chó má gì đó là vinh quang, tất cả đều là chuyện hoang đường! Tất cả đều là chuyện hoang đường gạt người! Là vinh quang tại sao chính Lã Bất Vi, Doanh Chính hai tên khốn kiếp đó không tự mình đi tuần táng? Tịch tịch vì sao không tự mình đi bồi Trang Tương Vương? Không phải nữ nhân? Ghê tởm! Khốn kiếp!” Nước mắt đã chảy xuống cuộn cuộn, tiện đà lên tiếng khóc lớn.

Ba người nhìn sang đối diện, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói cái gì, vì sao người thường cảm thấy chuyện bình thường, nàng luôn luôn phản ứng kịch liệt như thế, khó có thể tiếp thu?

Một lát Doanh Văn mới chần chờ nói: “Tuần táng là quy chế.”

Có lẽ là nỗi giận xong mệt mỏi, Hứa Hàn Phương chán nản ngã ngồi dưới đất, giống như một lá, si si ngốc ngốc mà nói: “Tuần táng? Làm chút bùn nặn ít bùn nhân chôn cùng được rồi! Tại sao phải dùng người sống? Một người sống cứ như vậy đã không còn... Một người bạn cứ như vậy đã không còn...” Một hồi khóc một hồi cười.

Đột nhiên Hứa Hàn Phương nhảy dựng lên từ dưới đất, nhấc chân liền đi ra ngoài.

Hạo Nhiên vội vàng kéo lại hỏi:”Phương, ngươi muốn đi đâu thế?”

Hứa Hàn Phương bỏ tay Hạo Nhiên ra, kiên quyết nói:”Ta muốn đi đào mộ phần lên, mang Lan nhi cứu ra!”

“Nàng điên rồi! không thể đi!” Hạo Nhiên nắm chặt nàng.

Hứa Hàn Phương cố sức đẩy, cuồng loạn mà hét:”Đề cho ta đi! Không nên cản ta!” Khuôn mặt kim nén đến đỏ bừng. Đem Hạo Nhiên đẩy một cái lao đảo về phía sau, lại suýt nữa té ngã. Đây đã là lần thứ hai.

Doanh Văn nhanh tay lẹ mắt, đem Hứa Hàn Phương sắp bước ra cửa phòng kéo lại, ngăn cản nói:”Ngươi không thể đi!”

Hứa Hàn Phương cũng không biết tại sao liền hất cánh tay của Doanh Văn ra, Doanh Văn sững sờ.

Hứa Hàn Phương gắt gỏng thét:” Không nên kéo ta, ai kéo ta, ta liền không khách khí với người đó!”

Doanh Võ vừa định đến ngăn, Hứa Hàn Phương nắm cái bàn nhỏ tên đất lên, giơ tay lên thật cao quát dẹp đường:”Tránh ra! Tránh ra!”

Ba người bất an nhìn Hứa Hàn Phương, lại không ai dám tới gần, hiện tại nàng giống như dã thú mất lý trí đáng sợ, không tới gần còn tốt, đến gần nàng một chút, nàng liền trở nên điên cuồng.

Hạo Nhiên liều lĩnh ôm cô từ phía sau Hứa Hàn Phương:”Phương, nàng đừng như vậy!” Nói suýt rơi nước mắt.

Doanh Văn Doanh Võ vội vàng đoạt lại chiếc bàn nhỏ trong tay nàng, Hứa Hàn Phương gắt gao nắm chặt không buông, trên chiếc bàn đã khắc lên dấu móng tay thật sâu. Hai người đến tách tay Hứa Hàn Phương, để lại mấy cái móng tay đã bẻ gãy.

Tay thật vất vả, đem chiếc bàn đẩy đến rất xa, Doanh Văn móc khăn lụa ra băng bó cho ngón tay chảy máu của Hứa Hàn Phương. Trong con ngươi thâm thúy tất cả đều là yêu thương.

Hứa Hàn Phương vẫn đang liều mạng giãy giụa:”Đề cho ta đi! Đề cho ta đi! Ta phải cứu Lan nhi!”

Ba người gắt gao ấn lại, không dám buông tay.

Hứa Hàn Phương vùng vẫy một hồi, không có hiệu quả tí nào, khóc cầu khẩn nói:”Van cầu ngươi, đề cho ta đi! Van cầu ngươi...” Thanh âm đã khàn:”Ta nhìn bằng hữu của ta cứ đi về phía tử vong như vậy, lòng đau lắm, đau đến sắp chết.” Cầm lấy tay Doanh Văn để ở trước ngực:”Ngươi sờ ở đây đi, lòng tựa như bị người khác ngắt đi vậy, trống rỗng, đau lắm, đau lắm. Ta còn thật hận, thật hận những lời nói liên thiên của tên quý kia... Tổng tán Lan nhi...”

Doanh Vũ Doanh Văn nhìn nét mặt là lạ của nàng.

Hạo Nhiên đau lòng ôm Hứa Hàn Phương nước mắt cũng chảy xuống:”Cho dù hiện tại nàng đi cũng đã chậm, Lan nhi sẽ không sống lại. Chúng ta cái gì cũng không làm được. Thế này còn có thể đánh mất tính mạng của nàng... Phương, nghe lời!”

Nghe được Lan nhi đã không còn sống, Hứa Hàn Phương đau lòng giận dữ, kêu khóc:”Lan nhi!” Thân thể mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Ba người quá sợ hãi. Bảy miệng tám lưỡi hô:”Phương!” “Phương! Ngươi tỉnh lại đi!” “Phương!” Ba người

Doanh Võ xoay người nói:”Ta đi tìm đại phu.” Bị Doanh Văn bắt lại:”Không thể đi, nếu như bị đại phu nghe được nàng nói vậy, chẳng phải là đưa tới họa sát thân?”

“Vậy bây giờ làm sao?” Doanh Võ lo lắng nói:”Nàng không có sao chứ?”

Doanh Văn gấp đến độ cũng ra một đầu mồ hôi, cổ trăn trăn nói:”Nhanh đi lấy chậu nước! Lại nhanh chóng mở toàn bộ cửa sổ ra!”

Mọi người một hồi luống cuống tay chân, vừa đặt nước lạnh, vừa phẩy quạt, vừa nhu ngực.

Hứa Hàn Phương ở trong lòng Doanh Văn du du tỉnh lại, ánh mắt đại ra, nước mắt theo khóe mắt không ngừng chảy xuống, lầm bầm nói:”Ngươi biết không? Lan nhi... Hôm qua Lan nhi đi tới tìm ta, nói cho ta biết nàng lạnh quá, ta lại không rõ... Lòng của ta đau lắm... Nếu như ta biết sớm một chút, ta có lẽ có thể cho nàng nhiều ấm áp một chút... sáng sớm hôm nay ta còn đang suy nghĩ làm sao có thể cho nàng hạnh phúc, nhưng mà... Nhưng mà ta vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội này nữa... Thành... Thành tiếc nuôi vĩnh viễn trong lòng ta Đau nhức vĩnh viễn... Ta thấy bằng hữu của ta bị chết uống phí, lại bất lực... Trái tim của ta cũng nát rồi...” Vừa nói vừa khóc thút thít.

Doanh Văn cố sức ôm chặt Hứa Hàn Phương, gật đầu:”Ta biết, ta biết rồi!”

Hứa Hàn Phương không nói gì thêm nữa, ngây ngốc nhìn xà nhà, mặc cho nước mắt chảy xuống không ngừng.

Doanh Văn nhẹ nhàng đem Hứa Hàn Phương giao vào trong lòng Hạo Nhiên, chậm rãi đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài, bước chân của hắn luôn vững

vàng, bước chân lúc này lại có chút, đầu hần luôn luôn ngẩng lên thật cao lại hơi khẽ rũ xuống, đột nhiên cảm giác được trên mặt hơi lạnh lạnh, hần gió tay lên sờ soạng một chút, là nước mắt ư?

Hứa Hàn Phương khóc một ngủ mê man ở trong lòng Hạo Nhiên. Khi tỉnh lại phát hiện Hạo Nhiên ngủ còn giữ tư thế ngồi thẳng. Lại quuyền luyến nhắm mắt lại, khuôn mặt dính vào lồng ngực ấm áp. Nàng phát hiện nàng là may mắn cỡ nào, ở thời đại này gặp được một người nam nhân như thế. Người đàn ông này cực lực chịu mình không vụ lợi, yêu mình, bỏ ra không giữ lại chút nào.

Đứng lên từ trong lòng Hạo Nhiên, Hạo Nhiên cười nói:”Nàng tỉnh rồi?” Lại phát hiện cánh tay đã chết lạng không bỏ xuống được. Hứa Hàn Phương nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay cho Hạo Nhiên, khôi phục bình tĩnh.

Thấp thỏm trong lòng Hạo Nhiên mới hạ xuống.

Doanh Văn và Doanh Võ lại tới vào cửa. Trong tay Doanh Võ còn cầm một cái giò trúc. Trong giò lại là một khuôn nước.

Hứa Hàn Phương thần thờ cầm lấy một quả đào, đột nhiên nhớ đến trốn? Nếu như mình biết sớm một chút Lan nhi phải tuần táng, sẽ khuyên nàng chạy trốn. Nhưng Lan nhi sẽ nghe lời nàng chạy trốn ư? Nữ nhân thời đại này nhần nhục chịu đựng, sẽ chống lại vận mệnh của mình ư? Nhớ tới ôn nhu của Lan nhi ốm yếu, nụ cười nhọt nhọt mang theo sầu bi, nước mắt lại bắt giắc tuôn ra nơi vành mắt. Rơi trên quả đào.

Doanh Văn chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh, yên lặng đưa qua một chiếc khăn lụa.

Hứa Hàn Phương thống khổ mà cười cười:”Ta không cầu gì khác, chỉ cầu bạn bè của ta đều có thể bình an, vui vui vẻ vẻ. Ta mong muốn đem hạnh phúc của ta cho mỗi một người bạn bên cạnh ta, nhưng ta ngay cả những thứ này cũng không làm được.”

Ánh mắt Doanh Văn thâm thúy nhìn Hứa Hàn Phương hỏi:”Chúng ta là bạn ư?”

Hứa Hàn Phương gật đầu:”Chúng ta là bạn, cho nên ta cũng mong người hạnh phúc.”

Trong ánh mắt thâm thúy của Doanh Văn lộ ra mừng rỡ, nhàn nhạt nói:”Người đã cho ta hạnh phúc rồi!”

Hứa Hàn Phương ôm gối mà ngồi ngơ ngác xuất thần, không biết có nghe được những lời này hay không..

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cây Táo Tai Họa

Thời gian thường thường có thể giải quyết tất cả vấn đề, chuyện đau buồn cũ trôi theo thời gian, đã dần dần quên lãng. Chỉ là vết thương cũng đã vĩnh viễn in sâu nơi đáy lòng, đời này cũng không thể biến mất.

Hứa Hàn Phương rất biết tự mình học quên bi thương, coi như là mình khóc đến chết, Lan nhi cũng sẽ không sống lại, không nên ngược đãi chính mình làm gì? Chỉ cần không quên đã từng có một người bạn thân nơi khuê phòng trong kiếp này, thỉnh thoảng nhớ tới nàng, phải chăng cũng đã đủ?

Vấn phải đi thì nên đi, con người luôn luôn đối mặt với tương lai. Đột nhiên phát hiện sinh mệnh ngắn ngủi, yếu đuối như vậy. Hứa Hàn Phương càng sinh ra ý lại và quuyền luyến với Hạo Nhiên. Cảm giác dựa vào ý lại thực tế, cảm giác hạnh phúc chăm sóc lẫn nhau, hết thấy tất cả đều là tình cảm chân thực bộc lộ tự nhiên.

Giang sơn dễ đổi, Hứa Hàn Phương dần dần khôi phục lại tính cách vui vẻ lạc quan. Không chỉ vì mình, cũng vì những người quan tâm mình kia.

Thấy nàng lại khôi phục lại đáng vẻ vui vẻ ngày trước, Hạo Nhiên thở hơi dài nhẹ nhõm. Trong đôi mắt Doanh Văn lại lóe lên ánh sáng.

Bình thường Doanh Văn và Doanh Võ vẫn luôn luôn tới ngồi một lát. Bốn người chính là nói nói cười cười, nói đến vui vẻ thì bốn người lại ngửa mặt cười to.

Doanh Võ vẫn là đối tượng bị Hứa Hàn Phương giáo huấn, luôn luôn lấy Doanh ra Võ nói chuyện, không dám phản bác. Bởi vì chỉ cần hần phản bác một cái, lập tức liền sẽ khiến mọi người hợp nhau tấn công.

Ba người đều rất tận lực nhượng bộ Hứa Hàn Phương, có đôi khi ba người cố ý biểu hiện ở trước mặt đáng vẻ chỉ là nghe theo số mệnh trước mặt nàng. Để cho nàng cảm thấy có chút đỡ khóc đỡ cười, mình có đáng sợ như vậy ư? Cũng không phải hồ mê? Nhưng trái lại cũng biết mọi người là đang cố ý dụ nàng vui vẻ, khiến nàng hạnh phúc.

Có đôi khi Hứa Hàn Phương lại nghĩ: Con gái có thể chính là người sẽ nũng nịu dễ thương một chút. Mình cũng muốn làm nũng, nhưng mà mình không biết! Chính nàng không biết loại giống như khác dễ thương này mới là chỗ mà hấp dẫn người khác nhất.

Không ai nhắc lại chuyện cũ thương tâm, cũng lại không có ai có thể nhớ đến chuyện không vui. Trải qua một ngày một đêm vui vẻ.

Hứa Hàn Phương lại cố sức bóp phóng tưng một ít, giữ chút khoảng cách cùng Doanh Văn và Doanh Võ. Bởi vì nàng phát hiện ánh mắt Doanh Văn nhìn nàng càng ngày càng phức tạp, thâm ý phức tạp bên trong nhìn không hiểu. Mà ánh mắt Doanh Võ nhìn nàng cũng càng ngày càng ngu si, bình thường là nhìn không chuyển mắt, không động một tí nào.

Ban đêm sau lập thu, từng cơn gió đêm thổi qua, mang đến mát lạnh nhẹ nhàng.

Hứa Hàn Phương cùng Hạo Nhiên ở trong sân tiệp trên chiếu sợi hương bồ, ngồi ở trong sân ngắm sao. Cái này đã thành tiết trừ khi có ngày trời tối đổ mưa. Ngồi trên chiếu có phải dễ được như vậy hay không?

“Twinkle, twinkle little star, đầy trời đều là ngôi sao nhỏ, treo ở trên trời tỏa ánh sáng, giống như rất nhiều đôi mắt nhỏ.” Lúc đó Hứa Hàn Phương nhẹ nhàng hát ca dao.

Hạo Nhiên say sưa nghe xong, vui thích hỏi: “Phương, vì sao mỗi ngày trên người nàng đều sẽ có phát hiện mới?”

Hứa Hàn Phương cười một cái: “Đây là bí mật của ta, không nói cho người!”

Hạo Nhiên liếc nghiêng nàng, tự hào nói: “Phương Phương đại nhân của chúng ta chính là không giống với người khác, những người hàng xóm cũng đều nói như vậy, đều khen nàng ở sau lưng không à!”

Hứa Hàn Phương ngửa mặt lên, vẻ mặt giả vờ kiêu ngạo: “Đó là dĩ nhiên, ta là người trước kẻ sau không ai bằng, người thứ nhất từ xưa đến nay...” Miết mắt thấy Hạo Nhiên đang len lén cười, reo lên: “Người cười cái gì chứ? Chẳng lẽ không đúng sao? Người còn cười... Giờ nắm tay lên nhẹ nhàng nắm Hạo Nhiên.”

Hạo Nhiên cũng không tránh né, vui vẻ nói: “Còn chưa thấy ai khen mình như thế. Ai da, đoán trúng**...”

“Đáng ghét! Còn cười!” Hứa Hàn Phương quả đầu nhỏ lại như mưa rơi hạ xuống.

“Ai da! Phương Phương đại nhân của ta, ta cũng không dám nữa, tha mạng...” Hạo Nhiên kêu lên giả vờ né tránh.

Hai người cười đùa làm thành một đoàn.

Đùa giỡn xong một trận, Hứa Hàn Phương thuận thế ngã vào trong lòng Hạo Nhiên. Kể từ ngày khóc lụy ngủ một đêm trong lòng Hạo Nhiên đó, nàng thích loại cảm giác này. Thích nghe nhịp tim thỉnh thoảng có lực của Hạo Nhiên, thích mùi vị nam nhân nhàn nhạt trên người y. Dựa vào trong lòng nghiêm túc mà hỏi: “Hạo Nhiên, vậy còn người? Người cho là thế nào?”

Hạo Nhiên nhẹ nhàng ôm nàng, phất qua nhẹ nhàng trên gương mặt chính trực một chút ngứa ngáy. Hắn nhẹ nhàng sửa lại mái tóc nàng một chút, cung cung nói: “Ưu tú như Phương Phương vậy, ta và nàng cùng một chỗ, nhưng mỗi ngày lo lắng sợ hãi, sợ Phương Phương của ta bị người khác cướp mất, làm sao bây giờ? Phương Phương chính là độc nhất vô nhị trên đời.”

Có thể Hạo Nhiên là nói đùa, lại cùng Doanh Văn không mưu mà hợp. Hứa Hàn Phương giật mình: Là Hạo Nhiên vô tâm đang nói đùa? Hay là cố ý?

Hứa Hàn Phương đứng lên, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Hạo Nhiên ngày càng thành thực: “Hạo Nhiên, nếu không sau này không để cho bọn họ tới nữa?”

“Bọn họ?” Hạo Nhiên mờ mịt.

“Doanh Văn Doanh Võ.”

“Tại sao?” Về mặt Hạo Nhiên khó hiểu.

Hứa Hàn Phương hì hì cười, nửa vui đùa nửa nghiêm túc nói: “Ta sợ người sẽ ghen!”

Hạo Nhiên cười nhạt nói: “Chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.”

“Không, ta cũng phải quan tâm cảm nhận của người.” Hứa Hàn Phương lại lần nữa nằm ở trong lòng Hạo Nhiên, nhẹ nhàng ôm hông Hạo Nhiên, đem mặt dán vào người hắn, lần nữa cảm giác độ ấm và nhịp tim của hắn, khí tức nam tử hán khiến nàng say mê.

“Là của ta chính là của ta, người khác không cướp mất được. Đúng không? Phương Phương?” Hạo Nhiên nói xong dùng sức kéo nàng vào lòng.

Hứa Hàn Phương nằm ở trong lòng bật cười nói: “Người đã tự tin như vậy?”

Hạo Nhiên nhẹ nhàng điểm mũi nàng một cái, cười nói: “Không phải là ta tự tin, ta tin tưởng duyên phận là do trời định. Giống như trên trời đã định trước đem nàng đến bên cạnh ta vậy.”

Hứa Hàn Phương tò mò hỏi: “Ta đi đến bên cạnh chàng thế nào?” Nàng muốn biết mình Hứa Hàn Phương trước kia quen biết Hạo Nhiên ra sao.

Hạo Nhiên mỉm cười, lại không đáp, trong ánh mắt tràn ngập ngọt ngào.

Hứa Hàn Phuong không truy hỏi nữa, trong lòng tự nhủ: Trước đây lúc Hàn Phuong kia đến bên chàng ra sao ta không biết, nhưng một Hứa Hàn Phuong ta đây nhưng lại được chàng cứng rắn giành được rồi! Song giành được hảo! Giành được hay! Giành được hạnh phúc và vui vẻ! Cảm ơn chàng cướp ta!

Đang nghĩ bất giác lại nhích vào trong lòng Hạo Nhiên gần hơn, dựa vào sát hơn, nhịp tim hai người nhảy, hô hấp hài hòa cùng nhau. Lúc này không có Tần Dục, không có thế kỷ 21, chỉ có hai tâm hồn tựa sát vào lòng của nhau. Khác hoàn toàn với dựa vào của trận hỏa hoạn ngày đó..

Hạo Nhiên ra ngoài làm việc, chợt bị mưa ta rơi xuống nên lâm bệnh. Đây là lần đầu tiên hắn bị bệnh sau khi cùng Hứa Hàn Phuong ở cùng nhau.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hạo Nhiên, Hứa Hàn Phuong bận trước bận sau, yêu thương vô cùng. Chuyện của phùng đậu không cho Hạo Nhiên hỏi đến một câu, chỉ cho phép Hạo Nhiên nằm nghỉ ngơi.

Ở thời đại này cũng không có cái thuốc đặc hiệu gì đó, chỉ có thảo dược Trung Quốc hiệu quả rất chậm. Nếu thảo dược, ngửi mùi thuốc nhàn nhạt, Hứa Hàn Phuong liền nghĩ tới cái buổi tối đó ở nhà trọ bình dân trong thành Hàm Dương. Nhớ đến đại nam hài chảy nước miếng ghé vào ngủ bên cạnh mình đó, lúc ấy mình còn từng thâm hạ quyết tâm, ở thời đại này nhất định phải yêu bảo vệ thật tốt đôi mắt hắn như đệ đệ trước người đại nam sinh này. Người đệ đệ này lại cho mình từng li từng tí quan tâm. Cùng mình dắt tay đi qua những ngày gian nan nhất.

xem hắn là đệ đệ hắn là có thể chứ? Mình ở hiện đại lại đã 23 tuổi. Mặc dù hiện tại vẫn là hắn chăm sóc mình nhiều hơn một chút.

Biết bản thân đã bắt tri bất giác, kim lòng không đậu thích hắn, ý lại vào hắn, mê luyến hắn. mặt nóng lên từng đợt, trong lòng từng đợt ngọt ngào. Mình vẫn có thể đối xử với hắn như đệ đệ sao? Hi hi...

Thuốc sắc xong rồi, đổ vào trong bát. Nhẹ nhàng đỡ Hạo Nhiên ngồi dậy để hắn uống thuốc.

Hạo Nhiên về mặt đau khổ nói: "Thật khổ, không uống được không?" Dáng vẻ như một đứa trẻ ngây ngô.

"Không được, phải uống!" Hứa Hàn Phuong cố ý trầm mặt ra lệnh.

Hạo Nhiên tiếp tục làm nũng như đứa trẻ: "Thì uống hai hớp?" Mắt chuyển nhanh như chớp, cười nhìn Hứa Hàn Phuong.

"Phải uống hết! không nghe lời! Đánh chàng!" Hứa Hàn Phuong mặt sa sầm nói.

Hạo Nhiên nghe nói thuận thực, uống một hơi cạn sạch, cười hắc hắc nói: "Uống xong rồi! Có thưởng hay không?"

Hứa Hàn Phuong liếc hắn một cái nói: "Thưởng cho ngươi một cái tát!"

Hạo Nhiên bĩu môi, về mặt vô tội có vẻ ủy khuất.

Hai người nhìn nhau bất giác mỉm cười. Đây là trò chơi tràn ngập tính trẻ con này làm cho vui vẻ và ngọt ngào.

Tiểu nhị đứng ở ngoài cửa thò đầu ngấm mũi, thấy hai người ăm ắp ngọt ngào, không biết xấu hổ tiến vào quấy rầy.

Hứa Hàn Phuong buông chén thuốc đi ra ngoài: "Chuyện gì thế?"

Tiểu nhị cười hi hi trả lời: "Hàn cô nương, không có việc gì tiểu nhân cũng không phải tới quấy rầy cô. Là đậu tượng hết nhanh. Nhiều lắm thi kiên trì thêm một ngày nữa thôi." Vừa nói vừa hướng vào phòng trong nhìn một chút.

Hứa Hàn Phuong biết ngụ ý của tiểu nhị, không phải là mình không có năng lực, là có tình cảm.

Trải qua cùng nhau lâu như thế, trong lúc đó hai người và tiểu nhị sớm có cảm tình, giống như chủ thuê, giống như bạn bè. Bọn tiểu nhị cũng thích nàng và Hạo Nhiên.

Hứa Hàn Phuong cười nói: "Không ai trách gì ngươi cả, *? Ta biết rồi, ngày mai ta đi."

Kỳ thực chỉ là mua đậu tượng có thể để cho tiểu nhị đi, mấu chốt là Hứa Hàn Phuong cần dùng nước chát và thạch cao cũng không nhiều, cần đến vùng lân cận mua một ít. Quy tắc sớm đã định, kỹ thuật chính là không là thể tiết lộ ra ngoài. Nếu không phải là không muốn đám tiểu nhị này tự dưng thất nghiệp, thì Hứa Hàn Phuong sớm đã không muốn lại lấy cấp bản quyền thành quả của người đời sau, không bán đậu hũ nữa đổi làm cái khác rồi.

Cẩn dặn Hạo Nhiên phải nghỉ ngơi thật tốt, sáng sớm liền đi ra cửa.

Bây giờ tài sản nhiều lắm coi như là một tiểu tư sản, vẫn là không mua nổi ngựa. Trên đường đi cảm nhận được khổ cực mỗi lần đi mua đậu tượng của Hạo Nhiên. Yêu cầu một lần đi về, định xong hàng hóa vào nợ, thôn dân sẽ tự dùng xe lừa đưa đến cho tiệm.

Ở thế kỷ 21 thật tốt nếu như là cần gì, một chiếc điện thoại có thể giao hàng đến tận nơi, thậm chí là ăn cơm hộp cũng có thể gọi mua bên ngoài. Sảng khoái hơn!

Đều nói cuối thu nắng gắt đốt chết người, vậy mà không sai một chút nào.

Khí trời sau lập thu vẫn nóng bức như cũ, mặt trời nóng rực phơi đến Hứa Hàn Phuong cả người khô nóng. Lúc ra cửa cũng không mang theo nước, không phải là không có kinh nghiệm, là bị Hạo Nhiên chăm sóc thành quen, bản thân nhất thời quên mất. Mỗi lần ra cửa đều là Hạo Nhiên chuẩn bị tất cả, mình chỉ để ý hưởng thụ, xem ra ý lại lâu rồi tư duy sẽ thoái hóa. Nếu như là trước đây, sai lầm cấp thấp như vậy bất luận thế nào sẽ không phạm phải.

Hứa Hàn Phuong đi trong mảnh đất hoang, không bán nước suối, cũng không bán kem, vừa nóng lại vừa khát, thật buồn bức! ngẫm lại chuyện xưa Tào Tháo trông mơ giải khát, cảm thấy thoáng giảm bớt đôi chút. Nhưng trị ngọn không trị được gốc, không đến mấy giây, cổ họng lại khô nóng.

Phía trước xuất hiện một rừng cây, đến gần nhìn một cái là rừng quả.

Mùa thu chính là mùa thu hoạch cây ăn quả. Đây cây táo, cây sô, còn có cây lê và các loại quả khác, xa xa còn có cây táo, quả táo xanh vẫn chưa chín, đậu ở trên cành lá um tùm nhẹ nhàng đung đưa.

“A! Phong phú như thế cơ à!” Hứa Hàn Phuong vui mừng vừa kêu vừa gọi, nuốt nước miếng. Nhìn nhìn thấy quả sô còn hơi xanh, nhưng quả táo vừa hồng vừa lớn, vừa nhìn chính là giống thượng hạng. Quả táo Yên Thai cũng không lớn hơn cái này nhỉ?

Hứa Hàn Phuong không kịp chờ đợi lại leo như khi leo cây, hái được một số quả táo lớn nhất thì nhảy xuống cây. Đem quả táo cả cà ở trên người, liền chuẩn bị cắn một miếng lớn.

Quả táo vừa đưa đến miệng còn chưa cắn, Hứa Hàn Phuong chợt nghe thấy có người quát ở sau lưng: “Ai đó? Lớn mật như vậy, dám hái trộm trái cây nơi Thượng Lâm Uyển?”

Thượng Lâm Uyển? Là cái Thượng Lâm Uyển nào? Thượng Lâm Uyển lâm viên hoàng gia của Tây Hán Hán Vũ đế? Nhớ mang máng thượng lâm uyển của Hán Vũ đế là tại biệt viện vương thất Hoàng gia nhà Tần – thượng lâm uyển cơ bản đang xây dựng? Không thể nào? Cái này không có tường vây quanh, không có hàng rào biểu thị quả thuộc về thượng lâm uyển? Hứa Hàn Phuong đầu óc quay mòng mòng, xoay cái cổ về đã thấy mấy người bộ dáng thủ vệ hung thần ác sát đi đến.

Thủ vệ đi đến trước mặt quát: “Điều phụ lớn mật! Dám ăn vụng trái cây ở Thượng Lâm uyển.”

“Há? Ta không ăn vụng! Ta không biết mà.” Hứa Hàn Phuong sợ đến mang quả táo ném vào trong ngực một người gần trước mặt nhất, quay đầu bỏ chạy.

Vẫn chưa được vài bước, đã bị người khác cái cổ như xách con gà con lên, nghe bên tai: “Còn chạy? Xem ngươi chạy được đi đâu?”

Hứa Hàn Phuong người treo ở trên không trung, la to: “Ta không có mà! Còn chưa ăn vào trong miệng mà.”

Thị vệ hung dữ nói: “Hái cũng không được! quả ở thượng lâm uyển là chuyên để cho đại vương hưởng dụng.”

Hứa Hàn Phuong chân đạp tay gào ở không trung: “Ta cũng không biết đây là thượng lâm uyển, cũng không có cái bảng, cũng không có tường vây. Ta còn tưởng rằng là giống của bách tính lân cận.”

Một người thủ vệ khác không nhịn được nói: “Phạm vi này trên trăm dặm đều thuộc về vương thất, từ lâu năm đã thế, toàn bộ bách tính thành Hàm Dương đều biết. Ngươi không nên nói sáo.”

“Trời ơi, ta là người ngoài, ta thực sự không biết...” Hứa Hàn Phuong vẫn đang kêu to.

“Những lời này ngươi giữ lại nói với thành úy đại nhân đi!”

Thượng lưu vì một cái bánh bao dẫn tới huyết án, ta đây xem là cái gì? Cải biên thành kịch truyền hình có gọi là một cây táo gây họa sát thân được hay không?...

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Mua Vui Trong Khổ

Hứa Hàn Phuong bị giải vào trong nhà lao ẩm thấp u ám, trong phòng giam có một luồng khí mùi vị mốc meo gay mũi, làm người ta hít thở không thông. Nàng còn bị đeo lên cái gông gỗ và xích sắt. Giấu cột trong lòng: Thực sự là sáu ngón tay gãi ít hơn nhều, không mang gông xiềng và xích sắt mình cũng chạy trốn không thoát cái nhà tù này!

Hứa Hàn Phuong chán chường ngồi dưới đất, ở thế kỷ 21 mình là người biết pháp hiểu pháp tuân pháp, sao ở chỗ này lại là thành người thiếu kiến thức

pháp luật? Thành một đũa đàn lớn thế? Nào có ai nghĩ đến một cây táo có thể rước lấy đại họa di thiên như thế? Nuốt ngụm nước miếng, cổ họng vẫn khô đến bốc lửa. Sớm biết thế thì đem trái táo kia ăn hết, cho dù ăn cũng là như vậy, không ăn cũng là như vậy.

Con người hay có nhiều tật xấu. không mang gông xiềng cũng không cảm thấy khó chịu ở đâu, sau khi mang gông xiềng cảm thấy đâu đâu cũng ngứa, cả người đều ngứa. Một lúc gãi gãi chân, một lúc gãi gãi mặt. Nhưng sau lưng làm sao bây giờ đây? Trên tay còn mang xích sắt căn bản không với tới. Càng với không tới chỗ đó, càng cảm thấy khó chịu ngứa ngáy.

Hứa Hàn Phương ngứa ngáy phía sau lưng ngồi dưới đất uốn tời ẹo lui. Chợt nghĩ tới! Nàng đứng lên đi tới chân tường ngồi xổm xuống, cúi đầu để cho gông gỗ không gây trở ngại sau lưng dựa trên tường, tiếp đến quay lại cả cà.

A! Cảm thấy thoải mái hơn! Lúc này nàng cảm thấy mình như một con heo cạp ngứa. Ai nói heo ngốc? Heo vẫn tương đối thông minh đấy! Chỉ ít heo biết cạp ngứa trên thân cây, còn biết ở thể chiến thứ hai đem mũi sấp vào trong đất tránh ngộ độc khí, tránh được một kiếp. Yêu cầu sửa lại án sai cho heo rõ ràng! Hi hi! Nhớ tới mình cảm tình cũng là thuộc heo, không khỏi thâm vui vẻ.

Mệt mỏi thật, bốn ba hết một ngày một đêm. Lúc này vừa đói vừa mệt. Xiềng gỗ trên cổ, làm cho Hứa Hàn Phương căn bản không có cách nào ngủ được. Ngồi lại ngủ không được. không có cách nào khác là ngồi tựa ở góc tường, đỉnh đầu để ở trên tường, như thế hơi thoải mái một chút. Cũng không biết bây giờ là giờ gì, Hạo Nhiên không gặp được mình có sốt ruột hay không?

Làm thế nào mới có thể đưa tin tức ra ngoài, để cho Hạo Nhiên biết đây? Đột nhiên nhớ đến hàng xóm Doanh Đức, nhớ rõ ràng Doanh Đức là người hầu ở phủ Thành úy. Nói không chừng hẳn không chỉ có thể đem tin nói cho Hạo Nhiên, còn có thể giúp đỡ van cầu tình ở trước mặt thành úy đại nhân. Nói không chừng như vậy sẽ không sao! Chỉ một cây táo thì có nghiêm trọng đến thế không?

Nghĩ tới đây, Hứa Hàn Phương nhảy dựng lên từ dưới đất, đi tới trước cửa lao, tay kéo hàng rào gỗ cao giọng hô: "Có ai đó không? Xin hỏi, có ai đó không?"

"Làm gì? Hô to gọi nhỏ, làm gì?" Một ngục tốt về mặt không nhìn được đi tới, cách hàng rào gỗ la to.

Hứa Hàn Phương đem mặt đặt ở giữa hai thành hàng rào, cố gắng bảo mình nặn ra một nụ cười mỉm, nói: "Vị đại ca này, có thể giúp ta một chuyện hay không?"

Ngục tốt ngạc nhiên, trên dưới quan sát nàng. Chưa thấy qua người tù còn có thể cười hi hi bật cười? Mê man hỏi: "Chuyện gì thế?"

"Ta có một người bạn, gọi là Doanh Đức. Cũng là người hầu ở phủ Thành úy, phiên đại ca nói cho y biết, ta là Hàn Phương, ta ở chỗ này. Tựa vị đại ca này!" Hứa Hàn Phương nói hết một hồi, lại đáp lại một cái mỉm cười ngọt ngào.

"Được rồi. Ta sẽ nói cho hắn biết." Ngục tốt miễn cưỡng đáp.

"Cám ơn người." Hứa Hàn Phương thở dài một cái, coi như thuận lợi.

Ngục tốt đi rồi, lúc đi còn vừa đi vừa lắc đầu ngẫm vui cười, phỏng chừng người ngồi tù như Hứa Hàn Phương cho tới bây giờ hẳn chưa thấy qua.

Com tôi là phát một cái com nắm ôi thiêu và một chén nước, chỉ ngửi một cái thì Hứa Hàn Phương quả muốn nôn ra. Cái này có thể ăn sao? Đây không phải là ngược đãi phạm nhân à?

Uống nước giải khát xong, nhưng bụng lại đói hơn. Hứa Hàn Phương đói bụng đến cả người vô lực, tựa ở góc tường ngồi xuống, bắt giắc mơ màng ngủ.

Khi tỉnh lại, nghiêng tai lắng nghe bốn phía một mảnh tĩnh mịch, chắc là ban đêm nhỉ? Tuy rằng mệt chết đi được, làm thế nào cũng không ngủ được nữa.

Xung quanh vắng vẻ đáng sợ, không nghe thấy một chút tiếng động, chỉ có thể cảm thấy được nhịp tim của mình. Mồ mả cũng không gì hơn cái này? Đột nhiên lại nhớ tới Lan nhi, trên người nổi lên rùng cả mình, bắt giắc ôm lấy hai vai.

Hứa Hàn Phương chợt cảm thấy sợ hãi. Sẽ không cứ chết đi như vậy chứ? Pháp luật thời này sẽ bởi vì một cây táo nhỏ bé không đáng kể mà chém đầu? Thật hối hận xưa kia lúc nghiên cứu khảo cổ không xem một chút pháp luật thời này. Bao giờ ngày lại sáng? Doanh Đức nhận được tin tức chưa? Hạo Nhiên có cách cứu mình không? Suy nghĩ lung tung, bắt giắc lại mơ mơ màng màng ngủ.

Đang nằm mơ, mơ tới lại nằm trong lòng Hạo Nhiên, Hạo Nhiên ở bên tai nhẹ nhàng gọi tên của nàng, Hứa Hàn Phương gần nhất mới tỉnh lại, ai, hóa ra là giấc mộng! Chán nản thờ dài. Chuẩn bị nhắm mắt lần nữa. Không đúng, quả thật có người hô tên của nàng, chợt mở mắt ra nhìn một cái, là hàng xóm Doanh Đức đang đứng ở bên ngoài hàng rào kêu nàng.

"Doanh đại ca!" Hứa Hàn Phương nhảy lên một cái, chỉ cảm thấy đầu choáng váng một lát trước mắt tối sầm, lại ngồi dưới đất. Có thể là đói rồi.

Lần thứ hai bò dậy từ dưới đất, lắc lư đi đến trước hàng rào, kích động nói: "Doanh Đức đại ca!" Đang nói nước mắt liền chảy xuống.

Doanh Đức an ủi: "Trước hết đừng khóc! Nói cho ta biết xảy ra chuyện gì? Ta buổi sáng vừa tới, chợt nghe huynh đệ nói người là do trộm một trái cây ở thượng lâm uyển nên bị nhốt lại? Là thật sao?"

"Ừ!" Hứa Hàn Phương gạt đầu, ủy khuất nói: "Ta cũng không biết đó là cây táo ở thượng lâm uyển gì đó. Ta cho là của bách tính trồng. Ta thực sự rất khát. Liền hái được một..." Đang nói khóc thút thít.

Doanh Đức nghe xong nào ngờ hít một hơi lạnh, gấp đến độ vỗ tay giậm chân liên tục.

“Sao thế? Doanh đại ca, ta thực giống như bọn họ nói sẽ chết ư?” Hứa Hàn Phương không yên lòng nói.

Về mặt ngưng trọng của Doanh Đức đã nói cho Hứa Hàn Phương đáp án. Hứa Hàn Phương ngẩn người tại đó, biết pháp luật nhà Tần hà khắc, nhưng lại thật không ngờ lại hà khắc đến trình độ như thế, một quả táo cũng phải làm người ta toi mạng?

Doanh Đức an ủi: “Người đừng vội, ta nhìn lại một chút có biện pháp gì hay không.”

Có thể có biện pháp nào? Hứa Hàn Phương khóc không ra nước mắt. người hiểu chút lịch sử đều biết – Luật tàn theo Thương Ương, tư tưởng chỉ đạo pháp chế của Hàn Phi làm chủ; “Pháp lệnh do nhất thống”, “Sự giải quyết vụ pháp” (Mọi chuyện quyết định bởi pháp), lấy hình phạt làm uy. Mặc dù hiện tại Hàn Phi không còn khả năng xuất hiện, nhưng mà luật tàn nghiêm cần là do đã lâu. Nếu quả thật có luật lệ trộm một trái táo phải chết, thế thì đã biết lần này chết chắc rồi!

Thật là xui xẻo! Làm sao lần này xuyên qua luôn quanh quần kẻ cận tại cái chết?

Doanh Đức lặng lẽ kín đáo đưa cho Hứa Hàn Phương một túi đồ, nói: “Cầm mau, đừng để cho người khác thấy, người nhất định đói bụng lắm nhỉ? Ta đây quay về báo cho Hạo Nhiên huynh đệ, à! Đúng rồi còn có Vương Tiễn huynh. – Hẳn biết người giỏi hơn ta rất nhiều.”

Hứa Hàn Phương khóc nói: “Cám ơn người, Doanh Đức ca!” Tiếp lấy bọc nhỏ giấu ở phía sau, xích sắt trên tay còn có chút vướng bận, xích sắt vô ý thức run lên.

Doanh Đức miễn cưỡng cười cười, quay đầu nói với ngục tốt: “Bách đại ca, đây là một người bạn của ta, phiền ngài quan tâm một chút. Huynh đệ ta cảm ơn trước.” Đang nói kín đáo đưa cho ngục tốt một ít đồng thù.

“Doanh huynh đệ, người xem người...” Ngục tốt còn muốn chối từ, Doanh Đức kiên quyết nhét tiền vào trong tay hắn. Quay đầu lại nhìn Hứa Hàn Phương một cái vội vã rời đi.

Nhìn Doanh Đức rời đi, Hứa Hàn Phương ngã ngồi dưới đất, lệ rơi không ngừng. Nhớ tới trong tay còn cầm bọc nhỏ, vội vàng mở ra nhìn một cái, là một con gà quay.

Hứa Hàn Phương nín khóc mà cười, cái thói quen nằng thích ăn thịt này đã thành chuyện hàng xóm xung quanh, phụ nữ trẻ em đều biết. Không thì Doanh Đức cũng không phải vội vội vàng vàng mua con gà quay tới cho nàng. Quán nó làm gì, khóc cũng không có ích, vẫn là điền đầy cái bụng trước thì hơn. Xé một cái đùi gà to nhai lên nhai xuống.

Lo lắng như thế nào đi nữa, cũng không có cách nào thay đổi kết quả, không bằng thông dong thân nhiên đi đối mặt. Nói ừ rừ một chút: Mặc cho số phận! Hứa Hàn Phương khuyên nhủ chính mình như vậy.

Nhàn rồi không có chuyện gì làm từ trên hàng rào gỗ móc ra một vài cái que gỗ nhỏ, tính toán theo công thức trên mặt đất ra bao nhiêu đề, tính toán ra bao phương trình. Có lẽ mình phải tự diễn xướng hội cho bản thân, tự tiêu khiển tự vui vẻ, giết thời gian.

Thống khổ nhất là ngủ vào buổi tối, Hứa Hàn Phương suy nghĩ một lát rồi ngủ đến nỗi thiếu oxy luôn. Bất đắc dĩ đến trồng cây chuối dựng thẳng ở trên tường, để cho máu trở về một chút, bổ sung máu cho não bộ, tránh cho cung cấp máu không đủ.

Đang trồng cây chuối, ngục tốt đã đi tới tò mò hỏi: “Người làm gì thế?”

“Đang ngồi ngủ đến nỗi thiếu dưỡng khí, điều chỉnh một chút.”

Ngục tốt đem cơm thả xuống, cười phốc lên nói: “Lần đầu tiên thấy ngồi tù thoải mái như người vậy. có cái gì có thể giúp được người không?”

“Có thể tìm cho ta một cái gối đầu cao một chút hay không?” Hứa Hàn Phương không khách khí chút nào nói.

Ngục tốt lắc đầu: “Biết vì sao phạm nhân bị mang gông xiềng không?” Tự hỏi lại tự trả lời nói: “Chính là muốn dẫn vật hấn, để cho hấn ăn không ngon, ngủ không yên. Ta nào dám lấy gối đầu cho người? Có thể lấy cho người một chút thức ăn. Ăn vào trong bụng người khác không nhìn thấy.”

Hứa Hàn Phương bất đắc dĩ nghĩ: Đây quả thực là tăng thêm dẫn vật tinh thần! Không thể làm gì khác hơn là nói: “Vậy người lấy cho ta một con gà quay, hai con cá đi. Trước... Cám ơn người.” Trồng cây chuối khiến nàng nói có phần gượng sức.

Ngục tốt cười ha ha một lát, nói: “Người nghĩ thật thoáng, nuốt trôi.”

“Nghĩ thoáng cũng là thế, luẩn quẩn trong lòng cũng là thế. Không bằng vui vẻ một chút.” Hứa Hàn Phương buông chân trên tường xuống. Lại ngồi xếp bằng dưới đất dùng yô ga điều hòa hơi thở.

Ngục tốt lắc đầu cười đi.

Khi quay lại quả nhiên cầm cho Hứa Hàn Phương một con gà quay hai con cá. Còn cho nàng mấy cục gạch: “Không có gối đầu, gạch có muốn hay không?”

“Gạch?” Hứa Hàn Phương lập tức hiểu, cười nói: “Muốn! Muốn! Cảm ơn người.” Tiếp lấy gạch nghĩ tới ngày hôm nay cuối cùng có thể ngon giấc, mừng rỡ cười toe toét.

Ngực tốt cũng bị tư tưởng lạc quan của Hứa Hàn Phương lây sang, nở nụ cười nói: “Nhưng đừng lấy gạch tự sát nha? Bằng không ta cũng gặp nạn.”

“Tự sát? Ha ha! Yên tâm đi, ta còn chưa sống đủ đâu, tự sát sao được?” Hứa Hàn Phương cười gượng vài tiếng. Đoán chừng đáng cười nhìn không tốt so với khóc là bao nhiêu.

Ăn gà và cá xong, cầm gạch xếp thành chồng. Mỹ mãn mà nằm xuống, tuy rằng gạch có chút cứng rắn, nhưng mà so với ngồi ngủ thoải mái hơn. Suy nghĩ một lát, giờ tay lên đem tóc làm thành đệm gối đầu, ừ! Tốt hơn nhiều, chẳng thấy cần nữa.

Lúc thăm quan nhà bảo tàng, thấy cái gối bằng gốm của trẻ con vẫn còn suy nghĩ, người xưa thật ngốc, cái gối đầu như thế ngủ thế nào? Trách không được người xưa muốn để tóc, lúc đầu người xưa để tóc còn có tác dụng này? Lúc quan trọng còn có thể lấy chất xóp làm đệm. Hứa Hàn Phương nâng lại bắt đầu tặc lưỡi thích tràng giang đại hải, suy nghĩ lung tung.

Sau đó trong lúc vô tình ngủ thật say...

Bạn đang đọc truyện *Tân Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.